

Dai gyoku chi

TH
Book

2003

TRUYEN CUL

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Ấu Thú](#)

[Chương 2: Các Người Đều Nợ Ta](#)

[Chương 3: Đi Ăn Thịt](#)

[Chương 4: An Phận Hay Là Cao Diệu](#)

[Chương 5: Một Mình Diệt Một Bang](#)

[Chương 6: Không Thể Đi](#)

[Chương 7: Gặp Hãn](#)

[Chương 8: Tốt Cùng Xấu](#)

[Chương 9: Giết Người](#)

[Chương 10: Trị Thương](#)

[Chương 11: Lòng Dạ Sâu Độc](#)

[Chương 12: Giành Giang Sơn](#)

[Chương 13: Mục Tiêu Tu Hành](#)

[Chương 14: Linh Ngọc](#)

[Chương 15: Thứ Gì Đó](#)

[Chương 16: An Gia, Ta Sai Rồi](#)

[Chương 17: Nghịch Thiên Cải Mệnh](#)

[Chương 18: Mượn Lá Cờ](#)

[Chương 19: Cây Tầm](#)

[Chương 20: Nhe Răng Cười](#)

[Chương 21: Tam Thúc](#)

[Chương 22: Tìm Được Linh Thạch](#)

[Chương 23: Mộc Trường Yên](#)

[Chương 24: Đổi Mặt](#)

[Chương 25: Ta Đi Theo Người](#)

[Chương 26: Tinh Kỳ Thiết Lưu Hỏa](#)

[Chương 27: Cứu Tinh Đài](#)

[Chương 28: Nghịch Thiên Ấn](#)

[Chương 29: Bị Đá Quán](#)
[Chương 30: Đêm Nhập Thương Mang](#)
[Chương 31: Người Và Chim](#)
[Chương 32: Người Bảo Vệ Năm Trăm Năm](#)
[Chương 33: Vòng Tay](#)
[Chương 34: Cá Lớn Bay Lên Trời](#)
[Chương 35: Trở Về Vũ Viện](#)
[Chương 36: Nguyên Rửa Tội Từ Địa Ngục](#)
[Chương 37: Nhà Xí Nổ](#)
[Chương 38: Lão Hoắc](#)
[Chương 39: Đập Nồi Chìm Thuyền](#)
[Chương 40: Kiểm Tra](#)
[Chương 41: Không Cho Kẻ Nào Động Tới Hãn](#)
[Chương 42: Đã Tới Lúc So Tài](#)
[Chương 43: Ba Ván](#)
[Chương 44: Khúc Lưu Hề Của Thiên Khải Tông](#)
[Chương 45: Ván Hai, Ván Ba](#)
[Chương 46: Thức Tỉnh](#)
[Chương 47: Xuyên Phá](#)
[Chương 48: Đuổi Giết](#)
[Chương 49: Cảm Ơn Và Không Khách Khí](#)
[Chương 50: Hẹn Gặp Lại, Hoặc Không Bao Giờ](#)

Mục lục

- [Chương 1: Ấu Thú](#)
- [Chương 2: Các Người Đều Nợ Ta](#)
- [Chương 3: Đi Ăn Thịt](#)
- [Chương 4: An Phận Hay Là Cao Điều](#)
- [Chương 5: Một Minh Diệt Một Bang](#)
- [Chương 6: Không Thể Đi](#)
- [Chương 7: Gặp Hãn](#)
- [Chương 8: Tốt Cùng Xấu](#)
- [Chương 9: Giết Người](#)
- [Chương 10: Trị Thương](#)
- [Chương 11: Lòng Dạ Sâu Độc](#)
- [Chương 12: Giành Giang Sơn](#)
- [Chương 13: Mục Tiêu Tu Hành](#)
- [Chương 14: Linh Ngọc](#)
- [Chương 15: Thứ Gì Đó](#)
- [Chương 16: An Gia, Ta Sai Rồi](#)
- [Chương 17: Nghịch Thiên Cải Mệnh](#)
- [Chương 18: Mượn Lá Cờ](#)
- [Chương 19: Cây Tắm](#)
- [Chương 20: Nhe Răng Cười](#)
- [Chương 21: Tam Thúc](#)
- [Chương 22: Tìm Được Linh Thạch](#)
- [Chương 23: Mộc Trường Yên](#)
- [Chương 24: Đổi Mặt](#)
- [Chương 25: Ta Đi Theo Người](#)
- [Chương 26: Tinh Kỳ Thiết Lưu Hỏa](#)
- [Chương 27: Cứu Tinh Đài](#)
- [Chương 28: Nghịch Thiên Ẩn](#)
- [Chương 29: Bị Đá Quán](#)

[Chương 30: Đêm Nhập Thương Mang](#)
[Chương 31: Người Và Chim](#)
[Chương 32: Người Bảo Vệ Năm Trăm Năm](#)
[Chương 33: Vòng Tay](#)
[Chương 34: Cá Lớn Bay Lên Trời](#)
[Chương 35: Trở Về Vũ Viện](#)
[Chương 36: Nguyên Rửa Tội Từ Địa Ngục](#)
[Chương 37: Nhà Xí Nổ](#)
[Chương 38: Lão Hoắc](#)
[Chương 39: Đập Nồi Chìm Thuyền](#)
[Chương 40: Kiểm Tra](#)
[Chương 41: Không Cho Kẻ Nào Động Tới Hầm](#)
[Chương 42: Đã Tới Lúc So Tài](#)
[Chương 43: Ba Ván](#)
[Chương 44: Khúc Lưu Hề Của Thiên Khải Tông](#)
[Chương 45: Ván Hai, Ván Ba](#)
[Chương 46: Thức Tỉnh](#)
[Chương 47: Xuyên Phá](#)
[Chương 48: Đuổi Giết](#)
[Chương 49: Cảm Ơn Và Không Khách Khí](#)
[Chương 50: Hẹn Gặp Lại, Hoặc Không Bao Giờ](#)

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ấu Thú

Thương Man Sơn nằm ở phía bắc Yến Quốc, giáp với U Quốc. Nơi này không có ai quản lý, cũng không ai tranh giành, thế núi hiểm ác, cho nên có rất nhiều ác nhân ẩn hiện. Những quốc gia như Yến Quốc, U Quốc, Bá Quốc, Trác Quốc...là mười sáu quốc gia nhỏ có diện tích khoảng mấy nghìn dặm vuông, được gọi là U Yến Thập Lục Quốc. Yến Quốc và U Quốc coi như là hai quốc gia cường thịnh trong đó, hai nước liên tục chinh chiến mấy năm, cho nên có rất nhiều dân chúng chạy nạn tới Thương Man Sơn ẩn cư.

Nơi này chẳng khác nào một thế giới thu nhỏ, chuyện gì cũng có.

Một nơi như vậy, không thiếu nhất chính là ác đồ. Đám kẻ ác hung hãn, xảo trá kia sống ở đây như cá gặp nước. Dần dần, nơi này trở thành thiên đường của kẻ ác. Đám ác đồ bị đuổi bắt chạy tới Thương Man Sơn không chỉ có ở hai nước Yến, U, mà cũng có từ quốc gia khác. Trong mấy chục năm qua, dân số ở Thương Man Sơn càng ngày càng đông, tạo thành một tòa sơn thành có nhân khẩu không ít.

Một đám người xấu tụ lại với nhau ở một nơi, nhưng lại đặt tên rất đẹp cho nơi đó, Huyền Thế Trường Cư.

Mặc kệ là ở nơi nào, chỉ cần có nhiều người thì sẽ có học đường. Dù là nơi phồn hoa hay là nơi khỉ ho cò gáy, thì trẻ con vẫn phải học tập. Đương nhiên, trong thành Huyền Thế Trường Cư, bất luận là học đường nào cũng không truyền học vấn đứng đắn.

Nơi nào có người, thì nơi đó có phân chia, cho nên trong thành cũng có người giàu người nghèo, người cao kẻ thấp.

Có người cao kẻ thấp thì có ỨC HIẾP. Tuy nhiên từ mười bảy năm trước, có một thư sinh trắng trẻo tới Huyện Thế Trường Cư, một mình đánh bại ba mươi sáu cường giả trong thành, tự định ra quy củ của chính mình. Từ lúc đó trở đi, cuộc sống của dân chúng trong thành tốt hơn rất nhiều. Chỉ cần giao đủ tiền thuế là có thể sống bình yên.

Phố Nam Sơn là con phố nằm tận cùng phía nam thành, dựa theo thế lực phân chia, là địa bàn của Cửu Đại Khẩu.

Trong học đường của phố Nam Sơn, có khoảng hơn bốn mươi hài tử tuổi chừng năm, sáu tuổi tới mười bốn, mười lăm tuổi đang lười nhác ngồi đó, ngã trái ngã phải, kẻ ngủ gật, kẻ nói chuyện phiếm.

Trên thực tế, học đường này không có tiên sinh dạy học, người dạy là Cửu Đại Khẩu, chín kẻ tự xưng là ác nhân thiên hạ thay phiên nhau truyền kỹ năng sinh tồn cho bọn trẻ.

-Hôm nay là vị tiên sinh nào dạy nhỉ?

Bàn tử Đỗ Sấu Sấu hỏi đồng học gầy teo bên cạnh. Đỗ Sấu Sấu năm nay mười tuổi, dù tên có chữ ‘gầy’ nhưng chẳng gầy chút nào, khá là cường tráng, cho nên ngoại trừ đám người Cao Độ kia ra, hẳn là anh cả của học đường. Hài tử ngồi bên cạnh hẳn tên là An Tranh, ‘An’ trong an tĩnh, ‘Tranh’ trong tranh cường háo thắng. Dù cái tên là vậy, nhưng người này chẳng dám tranh giành cái gì, là kẻ mềm yếu nhất trong học đường. Nếu như không phải có Đỗ Sấu Sấu bảo vệ hẳn, thì hẳn đã bị đám học trò khác đánh cho tàn tật rồi.

An Tranh luôn có cái vẻ khúm núm, Đỗ Sấu Sấu nhìn mà tức giận. Nếu là bình thường, Đỗ Sấu Sấu hỏi một câu, An Tranh liền vội vàng trả lời. Nhưng không biết vì sao hôm nay Đỗ Sấu Sấu hỏi một lúc lâu, An Tranh

vẫn không đáp. Đỗ Sấu Sấu biết An Tranh là người nhu nhược, khiếp đảm, hẳn đã từng cố gắng huấn luyện An Tranh tàn ác chút, nhưng sau ba ngày hẳn liền buông tha, bởi vì ngay cả một con chuột An Tranh cũng không dám giết.

Đỗ Sấu Sấu trừng mắt nhìn:

-Người đang nghĩ gì vậy?

Sau đó hẳn phát hiện An Tranh hôm nay có chút quái dị. An Tranh một mực nằm xuống bàn không nhúc nhích. Lúc buổi sáng đi học, An Tranh bị hai thủ hạ của Cao Đệ đánh đập, may mà Đỗ Sấu Sấu phát hiện kịp thời cứu hẳn rồi vịn hẳn vào phòng học. Từ lúc đó An Tranh một mực bất động, Đỗ Sấu Sấu thấy An Tranh nằm sấp xuống bàn đã tích một vũng máu. Hẳn lập tức muốn vịn An Tranh đứng lên, nhưng vừa đụng vào cái liền phát hiện thân thể của An Tranh cứng ngắt, hơn nữa lạnh như băng.

-Cao Đệ, ngươi là tên khốn kiếp!

Tuy Đỗ Sấu Sấu còn nhỏ tuổi, nhưng hẳn vẫn hiểu chuyện gì xảy ra.

An Tranh là đứa nhu nhược nhất trong học đường này, bị người đánh cũng không dám kêu gào, cuối cùng là bị đánh chết. Người khác bảo hẳn ngồi xuống ôm đầu, hẳn tuyệt không dám đứng dậy. Người khác bảo hẳn quỳ xuống liếm giày, hẳn tuyệt không dám im lặng. Nhưng sự nhu nhược của hẳn không đổi được sự tha thứ của các đứa trẻ khác, trái lại, bọn chúng rất thích tra tấn An Tranh. Lúc đầu chỉ là mắng mỏ đánh vài cái, sau đó là tra tấn.

Đứa trẻ cao lớn ngồi ở bàn đầu phía trước tên là Cao Đệ, cũng là đứa lớn tuổi nhất của học đường, cường tráng giống như một nghé. Bình thường hẳn cũng là kẻ bắt nạt An Tranh tàn nhẫn nhất, cho dù nhà hẳn và nhà An Tranh cách nhau không xa.

-Heo mập họ Đỗ, người muốn chết phải không?

Cao Đệ đứng dậy quay đầu nhìn về phía Đỗ Sấu Sấu, ánh mắt đầy hung tàn mà chỉ người lớn mới có:

-Đừng tưởng rằng ta không dám giết người, nếu không phải nể mặt anh trai người là người tu hành ở tông môn, thì ta đã giết người cho chó ăn rồi. Con mẹ người nếu còn dám vô duyên vô cớ mắng ta, ta liền đánh gãy tay chân của người.

Hai mắt Đỗ Sấu Sấu đỏ lên như dã thú, hần chỉ vào An Tranh, hô to:

-Người đã đánh chết hần!

Cao Đệ sửng sốt một lát, lập tức cười lạnh:

-Giả chết? Chẳng phải bốn sự lớn nhất của tên thỏ đế này là giả chết đó sao? Sáng nay bọn ta chỉ tùy tiện đánh cho vài cái mà thôi, mọi lần còn đánh hung ác hơn, hôm nay làm sao lại chết được?

Cao Đệ đá văng ghế ngồi đi về phía trước, sau đó đá một cước vào lưng An Tranh:

-Đừng giả chết với lão tử, lão tử biết người không có việc gì!

Một cước đá ngã An Tranh, nhưng An Tranh ngã trong tư thế vẫn ngồi. Giờ khắc này Cao Đệ và Đỗ Sấu Sấu nhìn thấy khuôn mặt của An Tranh tái nhợt giống như tờ giấy, hai mắt nhắm lại, lông mày nhíu chặt, giống như thừa nhận đau đớn cực độ, hiển nhiên đã chết rồi. Đứa trẻ yếu đuối này lúc sắp chết căn bản là đau không nhìn được, nhưng hần vẫn không phát ra tiếng, chỉ nhíu lông mày, cắn chặt miệng.

-Người là đồ khốn kiếp!

Đỗ Sấu Sấu tung một quyền về phía mặt của Cao Đệ, Cao Đệ bị đánh bất ngờ, suýt nữa ngã xuống. Hắn vô thức nhìn thoáng qua An Tranh đã chết, trong lòng có chút sợ hãi. Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người bị đánh chết, hơn nữa chính là hắn phái người đánh An Tranh. Nhưng rất nhanh, bản tính hung hãn đẩy đi sợ hãi, hắn khoát tay hô một câu:

-Vương Mạnh, Vương Tráng, hai tên khốn kiếp các người còn không đi lên ngăn cản hắn cho ta. Là hai người đánh chết hắn, vì sao lão tử phải chịu đánh!

Vương Mạnh Vương Tráng là thủ hạ của Cao Đệ, hai người này đi lên ôm lấy Đỗ Sấu Sấu. Tuy Đỗ Sấu Sấu xem thường An Tranh, hắn cũng luôn cho rằng mình chỉ thương hại An Tranh, nhưng lúc nhìn thấy An Tranh bị chết, hắn mới biết trong lòng mình đã coi An Tranh là bạn.

Đỗ Sấu Sấu giãy dụa điên cuồng:

-Người đánh chết bạn của ta, ta muốn báo thù!

-Báo con mẹ người!

Cao Đệ chạy tới tung cước đá vào bụng của Đỗ Sấu Sấu, Đỗ Sấu Sấu đau tới gập người.

-Bạn của người? Ha ha!

Cao Đệ lau khóe miệng, sau đó tóm lấy tóc của Đỗ Sấu Sấu:

-Làm bạn với một kẻ nhu nhược? Cả phố Nam Sơn này chỉ có mỗi người là coi tên tiện chủng đó là bạn. Tiện chủng không cha không mẹ kia chết thì đã chết, thành Huyền Thế Trường Cư này thiếu đi hắn cũng chẳng sao. Heo mập, con mẹ người dù sao cũng là một hán tử, vậy mà lại kết bạn một tiện chủng như An Tranh.

Hắn tát cho Đỗ Sấu Sấu một cái:

-Nói xin lỗi ta!

Đỗ Sấu Sấu ngẩng đầu, cố gắng giãy dụa, nhưng Vương Mạnh Vương Tráng có thân hình không kém gì hắn, cho nên hắn không thoát ra được. Thấy hắn không chịu xin lỗi, Cao Đệ túm tóc rồi không ngừng tát, thanh âm chói tai.

-Mau xin lỗi!

Cao Đệ tát tới đỏ cả tay.

Khuôn mặt của Đỗ Sấu Sấu lúc đầu là đỏ, về sau biến thành tím, nhưng bản tính không chịu thua khiến hắn gắng gượng được:

-Tên khốn kiếp Cao Đệ, hôm nay nếu người không giết ta, sớm muộn gì ta cũng giết người báo thù cho An Tranh. Người giết bạn của ta, ta không bao giờ bỏ qua cho người.

-Vậy thì ta liền giết chết người!

Cao Đệ xoay người trở về chỗ ngồi của mình lấy ra một con dao găm, hắn đi tới, vẻ mặt dữ tợn:

-Đừng tưởng rằng lão tử không dám giết người, nơi này là Thương Man Sơn, giết người là chuyện bình thường. Hôm nay lão tử dù không giết người thì cũng sẽ khiến người tàn phế, để cho các người biết ai mới là lão đại của phố Nam Sơn.

-Đại ca, không được!

Mấy đứa nhỏ khác chạy tới ngăn cản Cao Đệ:

-Không thể giết hần, đại ca hần là người của tông môn, vạn nhất trả thù thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Giáo huấn hần một cái là được, hần không giống với phế vật An Tranh kia. An Tranh không cha không mẹ, chết cũng không ai quan tâm.

-Không cho phép các người mắng bạn ta là phế vật! Con mẹ các người mới là phế vật!

Đỗ Sấu Sấu giống như phát điên, cuối cùng giãy khỏi Vương Mãnh Vương Tráng, xông lên tung một quyền vào miệng Cao Đệ, khiến Cao Đệ mất đi một cái răng. Cao Đệ đau đớn hô lên, hai mắt đỏ bừng, tung một cước đá văng một hài tử muốn ngăn cản hần, sau đó đâm một dao vào bụng Đỗ Sấu Sấu:

-Heo mập, người và An Tranh đều là phế vật, hôm nay lão tử liền giết chết hai người.

Phốc!

Dao găm đâm vào, máu tươi phun ra.

Đỗ Sấu Sấu sững sốt, Cao Đệ cũng sững sốt.

Một bàn tay gầy teo không biết từ chỗ nào xuất hiện ngăn cản trước bụng Đỗ Sấu Sấu. Bàn tay nắm lấy dao găm, máu từ tay chảy xuống. Dao găm rất sắc bén, suýt nữa cắt đứt ngón tay, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy dao găm, không hề nhúc nhích. Đỗ Sấu Sấu và đám người Cao Đệ nhìn sang, sau đó trông thấy An Tranh vốn chết rồi không biết bò lên từ khi nào, bàn tay nắm chặt lấy dao găm của Cao Đệ.

-Gặp quý!

Đám trẻ nhỏ kêu lên sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

Đúng lúc này, Khấu Lục, một trong Cửu Đại Khấu bước vào phòng học, vừa vặn thấy một màn này. Hắn không biết chuyện gì xảy ra, còn tưởng rằng bọn nhỏ đánh nhau dùng tới dao găm:

-Dừng tay lại cho lão tử! Con mẹ các người có tin là lão tử mang các người ra ngoài bán không hả!

Cao Độ dùng sức rút dao găm lại, nhưng căn bản không rút ra được. Dao găm va chạm vào xương vang lên tiếng khiến người ta sởn tóc gáy. Hắn vô thức nhìn về phía đôi mắt của An Tranh, phát hiện đôi mắt vốn nhu nhược kia ánh lên ti hung ác chưa từng thấy. Sự hung ác này, giống như đôi mắt của man thú mà Cao Độ từng trông thấy, đầy máu tanh, cuồng bạo.

Cao Độ sợ tới mức buông tay ra, liên tiếp lui về phía sau.

Khấu Lục bước tới:

-An Tranh, tên chết tiệt nhà người còn dám cầm dao? Mau buông ra cho lão tử!

Đỗ Sấu Sấu biết Cửu Đại Khấu hung ác cỡ nào, vội vàng kéo An Tranh, nhưng phát hiện đôi mắt của An Tranh chuyển về hướng Vương Mãnh và Vương Tráng, sau đó hắn nghe thấy An Tranh gằn giọng nói:

-Là kẻ nào giết ta?

Vương Mãnh và Vương Tráng sợ choáng váng, xoay người muốn chạy. An Tranh đứng bật dậy, một tay ôm cổ Vương Mãnh, một tay dùng dao găm đâm vào bụng:

-Là người giết ta?

-Quý..quý a!

Vương Mãnh thất hồn bạt vía kêu lên.

Khấu Lục nổi giận:

-Khốn kiếp, người có tin ta xé người ra làm đôi không?

-Xé ta?

An Tranh quay đầu nhìn Khấu Lục, ánh mắt đầy hung ác khiến Khấu Lục cũng phải giật mình.

An Tranh chột nhếch môi cười lạnh lùng, hàm răng còn dính máu:

-Xé ta? Vậy thì cũng phải chờ ta trả thù đã!

Hắn giơ tay lên, sau đó đâm dao găm vào đùi Vương Mãnh.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Các Người Đều Nợ Ta

An Tranh cúi đầu nhìn máu trên bàn tay, lại nhìn Vương Mãnh nằm dưới đất kêu gào, trong đầu hắc vẫn còn đau đớn và mơ hồ, hết thấy đều như mộng ảo. Chủ nhân của cơ thể này đã chết rồi, một đứa trẻ nhu nhược từ trong ra ngoài đã bị đánh chết. Mà hắc lại sống lại trong cơ thể của đứa trẻ này, thực đúng là châm chọc. Một kẻ cao ngạo như hắc, lại sống lại trong một thể xác yếu đuối.

Vương Mãnh bị đâm một dao vào đùi, vết thương rất sâu, lúc đâm xuống vừa hung ác vừa tùy ý, nhưng lại đâm chuẩn xác vào động mạch. Chỉ là vừa rời huyết mạch của thể xác này dừng vận chuyển một lát, nên khiến tay của An Tranh còn run rẩy, đâm không ổn định.

Thôi.

An Tranh thầm thở dài, dù sao vẫn còn sống, cho dù thân xác này hơi yếu, cũng đành chấp nhận. Lúc thân thể của hắc còn cứng ngắc, cuộc đời của đứa trẻ như bộ phim chạy ngược trong đầu hắc.

An Tranh?

Cái tên không quá tục, về sau dùng cái tên này vậy.

An Tranh giơ chân dẫm lên vết thương đùi của Vương Mãnh, cúi người bình tĩnh nói:

-Lúc trước người đánh ta, có hai quyền đánh vào chỗ hiểm của ta, một đao này coi như người vẫn chưa trả nợ hết, bởi vì hai quyền đó đều có thể giết chết ta.

Hắn rút mạnh dao găm, Vương Mãnh lập tức kêu to. Thanh âm vừa mới phát ra, lại phốc một tiếng, An Tranh dùng dao găm đâm trở về. Dao găm đâm chuẩn xác vào vết thương cũ, không lệch một phân. Dao găm và miệng vết thương hợp lại một cách hoàn mỹ, giống như trở về vỏ dao. Cho dù là lang trung giỏi nhất cũng không phát hiện ra được vết thương này từng bị đâm hai lần.

Sắc mặt của Vương Mãnh trắng bệch như tờ giấy, kêu một tiếng liên sợ tới mức ngất đi. Ai có thể ngờ tới một kẻ bình thường rất hung hãn như hắn, lại bị An Tranh dọa cho bất tỉnh.

-An Tranh!

Vẻ mặt của Khấu Lục rất khó coi. Một đệ tử bị coi là phế vật trong học đường, rõ ràng không để ý tới mệnh lệnh của hắn, điều này khiến Khấu Lục rất căm tức. Trước kia ở trước mặt hắn, An Tranh thường khúm núm, nói gì làm theo, nói chuyện cũng không dám to tiếng. Nhưng An Tranh hiện tại lại không coi hắn vào đâu. Khấu Lục rống một tiếng, cả giận nói:

-Người có bản lĩnh rồi phải không? Rõ ràng ngay cả lời của ta cũng dám không nghe?

An Tranh nhắc mí mắt, mặc dù ngẩng đầu nhìn Khấu Lục, nhưng trong mắt chẳng có chút ngưỡng mộ nào, trái lại có mấy phần khinh thường.

-Trước kia Lục tiên sinh dạy bảo bọn ta như thế nào?

An Tranh rút dao găm về, quay một vòng trong lòng bàn tay:

-Lục tiên sinh từng nói qua, đây là địa bàn của Cửu Đại Khấu, quy củ duy nhất của nơi này là xem ai hung ác hơn ai. Kẻ bị bắt nạt nếu như không dám phản kháng thì cũng không ai thương hại hắn. Cho nên Lục tiên sinh mới một mực coi thường ta. Hiện tại ta làm theo lời dạy bảo của Lục tiên sinh, nhưng có vẻ...Lục tiên sinh không vừa mắt thì phải?

Khấu Lục có thân hình khá cao, ít nhất là một mét chín, cường tráng giống như một con gấu. Tuy hãn không phải là kẻ hung ác nhất trong Cửu Đại Khấu, nhưng lại là kẻ âm tàn nhất. Trong Cửu Đại Khấu, hãn là người đưa ra nhiều chủ ý nhất, hơn nữa người này rất thích nghiên cứu thân thể con người, nghe nói từng dùng sáu trăm sáu mươi sáu đao lột da kẻ thù một cách hoàn mỹ, lại dùng sáu trăm sáu mươi sáu đao cắt toàn bộ xương cốt.

Khấu Lục nhìn An Tranh không giống trước, nhất thời ghen lời.

Hãn sừng sốt một lát rồi nói:

-Đúng vậy, ta từng nói thế. Nhưng ta chưa từng chứng kiến bọn chúng bắt nạt người, mà chỉ thấy người ra tay với bọn chúng.

Đỗ Sấu Sấu đứng một bên lập tức xen vào:

-Lục tiên sinh, Cao Đệ, Vương Mãnh và Vương Tráng vừa đã đánh chết An Tranh, là bọn chúng động thủ trước.

-Đánh chết? Đánh chết mà hãn vẫn còn sống sờ sờ trước mặt ta sao?

Khấu Lục nói tiếp:

-Đỗ Sấu Sấu, người biết là ta ghét nhất bị lừa gạt, người cũng biết kết quả của kẻ dám lừa gạt ta.

An Tranh hừ lạnh:

-Từng chứng kiến hay không quan trọng, ta chỉ nhớ lúc Lục tiên sinh giảng bài từng nói rằng, bị bắt nạt mà không dám phản kháng thì chính là phế vật, ai ai cũng coi thường. Nhưng kẻ bắt nạt thì khác, lúc bắt nạt người khác thì không cần phải giảng đạo lý, nếu giảng đạo lý thì đã không phải là bắt nạt. Cho nên mặc kệ Lục tiên sinh từng chứng kiến hay không,

đều không quan trọng. Bởi vì người có thể cho rằng là ta đang bắt nạt bọn họ, chứ không phải bọn họ bắt nạt ta.

Nói xong câu đó, An Tranh chậm rãi đi tới trước mặt Vương Tráng còn đang run rẩy, cười ha hả hỏi:

-Ca ca của người bị ta đâm hai dao, giờ đã ngất, làm đệ đệ của hã, chẳng lẽ người không muốn báo thù sao?

Wương Tráng khó khăn nuốt nước bọt:

-Không...không cần, ca ca của ta...không sao cả. Chuyện hôm nay là ta không đúng, An Tranh, mong người bỏ con dao xuống, trước kia đều chỉ là đùa mà thôi.

-Đùa?

An Tranh cười lạnh:

-Ca ca của người đánh ta hai quyền, mà người thì đánh mười sáu quyền và đập bảy cái, hiện tại trong người ta vẫn còn máu động, rất đau đớn. Tuy nhiên người yên tâm, ta sẽ không đánh vào chỗ yếu hại của người, trước mắt ta chưa muốn giết người...Ít nhất không muốn giết người ngay bây giờ, bởi vì ta sẽ từ từ trả lại những gì các người đã làm với ta lúc trước. Hôm nay chỉ đòi nợ hôm nay, nên người yên tâm, người không chết được.

-Dừng tay!

Khẩu Lục bước về phía trước, vung trảo về phía An Tranh. Nhưng lúc hã mới bước tới thì An Tranh đã đâm xuống 23 dao. Không nhiều không ít, 23 dao. Bởi vì trước đó Vương Tráng đã đánh hã 16 quyền, 7 cái đá.

23 dao vung xuống nhanh như điện, hoàn toàn không cần ngắm. Ở trong thời gian ngắn mà đâm nhiều dao như vậy, tốc độ cực nhanh, mắt thường

khó theo kịp. Trong nháy mắt Vương Tráng liền biến thành người máu, hắc hết âm lên, cúi đầu nhìn các vết thương chảy ra máu, sợ hãi này khó mà miêu tả thành lời. Hắc hoảng sợ kêu to, bối rối dùng tay chặn vết thương, nhưng chặn được cái này lại không chặn được cái kia, rất nhanh cả người hắc là máu.

Hai mươi ba đao, chỉ mất có hai giây.

An Tranh thầm thở dài, tốc độ như vậy còn quá chậm. Tuy nhiên hiện tại máu trong người đã chảy lại bình thường, bàn tay ổn định rất nhiều. Điều khiến hắc cảm thấy ngạc nhiên chính là, cỗ thân thể tưởng như yếu ớt này, rõ ràng lại không hề yếu ớt. Trên thực tế, vị chủ nhân lúc trước của thân thể này vì không muốn bị bắt nạt, ngày ngày đều rèn luyện. Chỉ là hắc mềm yếu không phải ở thân thể, mà là ở tính cách. Cho dù hắc có tập luyện chăm chỉ cỡ nào, thì cũng không dám chống trả dù chỉ một lần.

An Tranh cảm thấy thỏa mãn, còn Khấu Lục thì sợ ngây người.

Chỉ hai giây đã tung hai mươi ba đao.

Nếu là người khác thì cũng sẽ rung động, nhưng Khấu Lục rung động lớn hơn chút. Bởi vì hắc rất quen thuộc với cơ thể con người, cho nên hắc thấy rõ ràng. Hai mươi ba đao của An Tranh nhanh tới biến thái, hơn nữa thoát nhìn đâm lung tung, nhưng hai mươi ba đao đều tránh chỗ hiểm của Vương Tráng, chỉ cần cứu chữa kịp lúc thì sẽ không chết.

Tốc độ cực nhanh lại còn chuẩn xác, đây chính là tên thỏ để An Tranh mà mọi người ghét bỏ đó sao? Thiếu niên này giống một con ấu thú hơn, tuy còn chưa đạt tới mức cường đại, nhưng sự lãnh khốc từ trong khung đã biểu hiện rõ ràng. Khấu Lục cảm thấy An Tranh ở trước mặt mình thật lạ lẫm, không còn là đứa trẻ mồ côi nhu nhược lúc trước.

-Người...sao người làm được?

Lúc nói ra lời này, Khấu Lục không phát hiện thanh âm của mình hơi run rẩy. Nếu là người khác biểu hiện ra thực lực như vậy, Khấu Lục thấy rất bình thường, nhưng đây là An Tranh, chứ không phải ai khác. Hai giây tung ra hai mươi ba đao, một người tu hành mới khai cảnh sẽ xì mũi coi thường. Đừng nói là người tu hành, dù là một Thể Thuật Giả không thể tu hành, sau khi đạt tới Nhất Trọng Cảnh, trong một giây tung ra sáu mươi đao cũng không phải là việc khó.

Tuy Khấu Lục cường tráng như hổ báo, nhưng hẳn không thể tu hành, cho nên lựa chọn luyện thể. Không lâu trước đã đột phá tới Tam Trọng Cảnh, một giây tung ra hơn hai trăm quyền, nhanh tới không bắt được tốc độ.

-Lục tiên sinh dạy rất tốt.

An Tranh tự nhiên nói:

-Lục tiên sinh từng dạy qua, muốn xuất thủ nhanh thì không có con đường tắt, chỉ có kiên trì tập luyện. Mỗi ngày sau khi về nhà ta đều luyện tập hơn hai canh giờ, lúc đầu là rút dao phóng dao, về sau là đâm cọc gỗ, lại về sau là đâm vào các huyệt vị của người gỗ. Lục tiên sinh cũng từng dạy qua về các huyệt vị, khi trở về ta đã đánh đấu lên người gỗ. Tuy nhiên giờ không cần thứ đồ chơi đó nữa, bởi vì ta đã ghi nhớ trong đầu.

Lúc nói những lời này, khí tức cường giả nhàn nhạt của An Tranh khiến trong lòng Khấu Lục run lên. Đứa nhỏ này thực sự là An Tranh sao? Vì sao càng ngày càng lạ lẫm?

An Tranh nhìn sắc mặt của Khấu Lục, mỉm cười nói tiếp:

-Nếu như Lục tiên sinh không tin, có thể tới nhà ta xem, cọc gỗ và người gỗ đều ở đó. Mỗi ngày ta đều tập luyện hai canh giờ, chưa từng gián đoạn, cho dù là mưa to gió lớn.

Khẩu Lục khó tin nói:

-Nhưng lúc trước người...

Hắn còn chưa nói hết thì An Tranh đã ngắt lời.

-Lúc trước ta một mực không phản kháng đúng không? Lúc trước ta là một kẻ nhu nhược đúng không? Có gì đâu mà phải kỳ quái, bởi vì ta chịu đủ rồi. Ta là cô nhi, không chốn nương tựa, vốn tưởng rằng chịu đựng một chút là qua, chỉ là nổi đau về da thịt thôi. Nhưng gần đây mấy tên kia càng ngày càng quá phận, bọn chúng không chỉ muốn đánh ta, mà còn muốn đánh chết ta. Ta nghe nói mấy tên kia thường xuyên qua lại với đám lưu manh côn đồ, chuẩn bị gia nhập một hội tên là hội Ác Bá gì đó, hội này toàn đám choai choai với nhau.

Hắn quay đầu nhìn về phía Cao Độ, ngữ điệu khinh thường:

-Theo lời đồn thì muốn gia nhập hội đó thì phải giết người. Mà mấy tên kia không có lá gan giết người, lại không có lá gan đi ra ngoài, đành phải dùng ta để luyện tập...đã như vậy, ta cần gì nhẫn nhịn nữa? Nhịn lâu sẽ chết a!

Hắn nhìn về phía Khẩu Lục:

-Ta là cô nhi không nơi nương tựa, ta một mực tham sống sợ chết, ta một mực nhu nhược, nhưng đó là vì ta muốn sống ...hiện tại cũng vậy, ta cũng muốn sống, vậy chỉ còn phản kháng. Đã phản kháng, thì phải phản kháng triệt để. Từ hôm nay trở đi, ai đối với ta thế nào, ta liền trả lại gấp đôi.

Khẩu Lục há hốc miệng, nhưng lại không biết phải nói gì. Ánh mắt của An Tranh khiến hắn thực sự sợ hãi.

Cao Độ định xoay người chạy trốn thì nghe An Tranh gằn giọng nói:

-Muốn đi? Người đã trả nợ cho ta chưa?

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đi Ăn Thịt

Biểu lộ của An Tranh giống như cười lại không phải cười. Hắn nhìn Cao Đệ, ánh mắt đầy trêu tức, khiến trong lòng Cao Đệ lạnh lẽo. Rõ ràng An Tranh thấp hơn hắn nửa cái đầu, tuy nhiên lại tạo cho Cao Đệ áp lực rất lớn. An Tranh tiến tới một bước, Cao Đệ vô thức lùi về sau một bước. An Tranh lại tiến một bước, Cao Đệ xoay người bỏ chạy.

Phốc một tiếng!

Dao găm bay qua tai, cắt đứt một tai của hắn rồi găm vào cánh cửa. Nếu như dao găm chệch một chút, thì đâm vào óc của Cao Đệ rồi. Dao găm lún sâu vào cửa, đủ thấy sức ném của nó. Dù đầu của Cao Đệ cứng rắn, nhưng nếu An Tranh muốn giết hắn thì đã giết rồi.

Quan trọng nhất là thủ pháp ném dao của An Tranh, khiến cho Khấu Lục càng thêm rung động.

Cánh tay của An Tranh cơ hồ không động đậy, chỉ dựa vào lực của cổ tay. Một đứa trẻ ở cái tuổi này, nếu muốn ném dao găm xa như vậy, tất nhiên phải vung cả cánh tay. Nhưng An Tranh chỉ động một cái, thậm chí ngay cả bả vai cũng không nhúc nhích. Khấu Lục không thể tu hành, chỉ có thể luyện thể, cho nên biết phát lực như thế nào là chuẩn xác nhất. Eo đẩy vai, vai, vai thúc khuỷu tay, như vậy phát lực mới là mạnh nhất.

An Tranh chỉ dùng lực cổ tay thôi đã khiến người ta phải lau mắt mà nhìn. Thân thể thoát nhìn hơi gầy yếu kia, tựa hồ ẩn chứa tiềm lực cực lớn. Ở thời khắc này, Khấu Lục không hề do dự đưa ra lựa chọn, An Tranh có thể bồi dưỡng.

Nơi này là thành Huyền Thế Trường Cư, cơ hồ mỗi con phố đều có thể lực của mình. Cái tên Cửu Đại Khẩu tuy nghe vang dội, nhưng trên thực tế chỉ là thế lực nhỏ của thành. Mặc kệ ở địa phương nào, kẻ nắm quyền chính thức đều là người tu hành cường đại. Trong Cửu Đại Khẩu chỉ có Đại ca và lão Cửu có thể tu hành. Thế chất của đại ca có hạn, sau khi tới Khai Cảnh nhị phẩm liền không tiến triển được nữa. Lão Cửu thì có thể chất không tầm thường, nhưng không được dạy bảo chính quy, nên cũng khó mà có tiến bộ lớn.

Nếu không muốn địa bàn của mình bị người khác nuốt mất, thì phải thường xuyên bổ sung thực lực. Cho nên mỗi con phố của thành Huyền Thế Trường Cư đều có một học đường. Học đường truyền thụ không phải là học văn, mà là kỹ xảo chiến đấu. Học ở đây miễn phí, bất kỳ trẻ con nào cũng được học. Nhưng điều kiện đầu tiên chính là, tương lai đứa trẻ đó phải chấp nhận gia nhập bang phái.

Dựa theo ý của những người khác trong Cửu Đại Khẩu, một kẻ phế vật như An Tranh nên đuổi đi từ lâu. Nhưng Khẩu Lục từng nói qua, không thể vì người đó là phế vật mà đuổi đi, như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy mâu thuẫn, cảm thấy học đường của phố Nam Sơn quá nghiêm khắc, sẽ ảnh hưởng tới người khác mang trẻ con tới học. Tám người còn lại của Cửu Đại Khẩu kỳ thực đều không đồng ý mở học đường. Trong suy nghĩ của bọn họ, tuyển thuộc hạ thì phải tuyển người trẻ tuổi trai tráng, còn nuôi dưỡng từ khi còn trẻ con, nhanh nhất cũng phải mười năm sau mới dùng tới được, thật quá xa xôi.

Nhưng Khẩu Lục lại không cho là vậy. Khẩu Lục nói, thanh niên mười bảy, mười tám tuổi tuy khỏe mạnh, nhưng đã không còn hứng thú học tập. Mặc dù có hứng thú, thì cũng khó dạy được hết. Trẻ con thì khác, trẻ con đơn thuần, không có chủ kiến, nếu bồi dưỡng ngay từ đầu, chẳng những học được kỹ xảo đánh nhau và sinh tồn, quan trọng nhất là bồi dưỡng được lòng trung thành.

Dù sao những người còn lại trong Cửu Đại Khấu đều không quan tâm tới bọn nhỏ, đơn giản giao hết cho Khấu Lục. Thịnh thoảng có mấy người tới đó chơi, cũng chỉ là tâm huyết dâng trào mà dạy thôi.

Lúc Khấu Lục nhìn thấy An Tranh thay đổi, liền quyết định bồi dưỡng đứa nhỏ này. Hiện tại hắn mới biết trước kia mình nhìn sai rồi, tuy đám người Cao Độ nhìn hung hãn, nhưng không tập trung học hành. Chỉ biết tranh cường háo thắng, không có tiền đồ. An Tranh tuy tuổi nhỏ, thân thể cũng không cao lớn, nhưng hiển nhiên rất có tiềm lực.

Khấu Lục đã thử thử qua đám trẻ con trong học đường, không ai có đủ thể chất để tu hành. Nếu như An Tranh có thể, Khấu Lục thậm chí muốn đưa hắn tới chỗ Lão Cửu.

-Người muốn giết hắn?

Khấu Lục hỏi.

An Tranh đi tới rút con dao ra khỏi cánh cửa, lắc đầu nói:

-Không giết, ít nhất hôm nay không giết. Mấy tên này đã bắt nạt ta nhiều năm, nếu giết bọn chúng ngay bây giờ, thì khoản nợ lúc trước đòi kiểu gì? Nợ hôm nay, hôm nay trả, nợ hôm qua, thì ngày mai trả, nợ hôm kia thì ngày kia trả, từ cái này suy ra, mãi tới khi bọn chúng trả nợ xong thì thôi.

Hắn quay đầu nhìn về phía Cao Độ, Cao Độ đang bụm tai mình, cả người run rẩy, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn về phía An Tranh, thật giống như An Tranh đã biến thành một con quỷ.

-Ta thích ánh mắt này của người.

An Tranh cười cười với Cao Độ, đi tới vỗ vai. Lúc tay của hắn vừa tiếp xúc với thân thể của Cao Độ, Cao Độ liền không tự chủ được run lên.

Cho nên An Tranh cười rất vui sướng:

-Trong mắt của người có e ngại, cũng có hận thù và hung ác. Người muốn báo thù, ta cho người cơ hội...hôm nay người chỉ đá ta một cái, cho nên ta chỉ đòi một tai của người. Nhưng khoản nợ ngày hôm qua, các người còn nhớ rõ không? Nếu không nhớ rõ, thì ngày mai ta sẽ nói cho các người biết.

-Có bản lĩnh thì giết chết tai đi!

Cao Đệ bị cổ áp lực này làm cho sắp phát điên, hai mắt đỏ bừng:

-An Tranh, nếu người không dám giết ta, thì sớm muộn gì ta cũng giết người!

An Tranh cười càng thêm vui vẻ:

-Vậy thì tốt quá, ta cũng không muốn một cuộc sống nhàm chán.

-Cút!

Hắn đột nhiên hét lớn, Cao Đệ không đề phòng, sợ tới mức trốn ra đằng sau, chân vấp một cái liền ngã bệt xuống đất. Vẻ mặt của hắn đầy căm tức, trước kia chỉ có hắn khi dễ người khác, ai dám khi dễ hắn? Hiện tại An Tranh, một kẻ gầy yếu hơn hắn rất nhiều chỉ lạnh lùng liếc một cái, hắn liền cảm thấy tim mình như sắp nổ. Lúc trước gầm lên chỉ là phản ứng do sợ hãi cực độ mà thôi.

Hắn cảm thấy sợ hãi cũng như khuất nhục, nhưng không biết vì cái gì, hắn lại không có dũng khí phản kháng. Sau đó hắn khóc, một kẻ bắt nạt người khác nhiều năm lại bị dọa tới phát khóc. Cao Đệ vừa khóc vừa đứng dậy, bịt lỗ tay chạy ra ngoài.

Đám nhóc còn lại trong phòng học đều nhìn nhau, không ai dám nói chuyện, thậm chí thở mạnh cũng không dám. Bọn họ nhìn An Tranh, giống như đột nhiên tới một thế giới khác. Vẫn là phòng học quen thuộc, bạn bè quen thuộc, Lục tiên sinh quen thuộc, nhưng An Tranh lại đầy lạ lẫm, lạ lẫm khiến người ta sợ hãi.

-Hôm nay nghỉ, các người đưa Vương Mãnh và Vương Tráng tới y quán.

Khẩu Lục liếc mắt nhìn An Tranh rồi nói:

-Người đi theo ta, ta có mấy lời muốn hỏi người.

An Tranh lại lắc đầu:

-Không được!

Khẩu Lục biến sắc:

-Người đang từ chối ta?

An Tranh nói:

-Ta bị thương, Vương Mãnh và Vương Tráng đánh ta quá tàn nhẫn, ta cảm thấy nội tạng trong người bị thương nặng, phải tới y quán khám. Lục tiên sinh muốn ta đi cùng, hẳn là muốn dạy bảo ta cái gì đó, nhưng nếu thân thể không lành lặn, chỉ sợ cũng không có sức mà học Lục tiên sinh.

Trong lòng Khẩu Lục chấn động, sao đột nhiên An Tranh lại biến thành người khác, căn bản không giống một đứa bé. Nói chuyện rõ ràng rành mạch, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hơn nữa tựa hồ rất quen thuộc với thân thể của bản thân. Lúc trước đao pháp vừa nhanh vừa quyết đoán, nếu không tập luyện hai năm trở lên thì khó mà làm được, trừ khi An Tranh là một thiên tài.

-Ừ, vậy người đi đi, khi nào cảm thấy khỏe mạnh thì tới Đại Khẩu Đường tìm ta.

Nói xong câu này, Khẩu Lục liền xoay người rời đi, lúc tới cửa thì dừng lại, lấy một thỏi bạc vứt cho An Tranh:

-Mua ít thịt mà ăn.

An Tranh vươn tay tiếp lấy bạc, cười cười, chấp tay nói:

-Đa tạ Lục tiên sinh.

Không ai chú ý tới, đằng sau nụ cười của hắn là sự chán ghét cùng cực. Từ trí nhớ của An Tranh, hắn biết được cách sinh tồn của nơi này. Nơi này là thành Huyền Thế Trường Cư, là nơi mà tội ác được biểu hiện rõ ràng nhất, không hề che lấp. Nếu muốn sống sót ở nơi này, nhất định phải khiến người khác chấp nhận mình, đợi sau khi thực lực cường đại, thì rời khỏi đây.

Tuy hoàn cảnh nơi này thật khiến người ta buồn nôn, nhưng tạm thời là an toàn.

An Tranh xác định, ở đây ngay cả một người tu chân Tiểu Mãn Cảnh cũng không có, cho nên không ai phát hiện ra sự bất thường của hắn. Linh hồn của hắn vô cùng cường đại, cho nên mới chạy thoát khỏi mười cao thủ Đại Mãn Cảnh vây công. Tuy nhiên hậu quả cũng rất thảm thiết. Đối phương khá là giáo hoạt hung ác, trong mười cao thủ Đại Mãn Cảnh rõ ràng ẩn dấu vài cường giả Tiểu Thiên Cảnh, đột nhiên đánh lén hắn, bằng không hắn đã dễ dàng chạy trốn rồi.

Huyền Thế Trường Cư là một nơi vắng vẻ, kẻ ác trong này là kẻ ác thấp nhất trong số những kẻ ác. Những cường giả chân chính khinh thường ở một nơi như vậy, cho nên An Tranh quyết định ở lại đây. Đã ở lại đây, thì phải nhịn xuống sự chán ghét. Đầu tiên muốn hiểu được hoàn cảnh, sau đó

thử thanh lý sạch sẽ thứ khiến nơi này buồn nôn. Nếu không phải vì sống lại, có lẽ vĩnh viễn hẳn cũng không bước chân tới một nơi cấp thấp như nơi đây.

-An...An Tranh?

Đang lúc An Tranh trầm tư thì hẳn nghe thấy có người gọi hẳn. An Tranh quay đầu lại, phát hiện người gọi mình chính là Đỗ Sấu Sấu. Đối với đứa trẻ này, An Tranh khá là cảm kích. Nếu như không nhờ Đỗ Sấu Sấu chiếu cố, thì An Tranh có thể đã không sống tới bây giờ. Một đứa trẻ mồ côi, sinh sống ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, làm sao sống dễ dàng được?

Cho nên An Tranh mỉm cười đi tới ôm lấy bả vai Đỗ Sấu Sấu:

-Đi thôi!

Bả vai của Đỗ Sấu Sấu hơi run rẩy, bởi vì hẳn thấy hành động hôm nay của An Tranh thật quái dị. Không ai quen thuộc An Tranh hơn hẳn, dù An Tranh không thay đổi gì về dung mạo, nhưng ánh mắt hoàn toàn khác lúc trước. Đã không còn ánh mắt sợ hãi, không dám đối mặt với người khác nữa, chỉ còn ánh mắt đầy tự tin. Sự tự tin này, thật giống như đã từng giẫm chân lên toàn bộ thiên hạ vậy.

Nhưng cho dù Đỗ Sấu Sấu nghi ngờ An Tranh đã thay đổi, thì cũng không cho rằng bạn tốt của mình thực sự đã chết. Hiện tại linh hồn trong cơ thể này, thực sự đã từng giẫm toàn bộ thiên hạ dưới chân.

-Chúng ta... đi đâu?

Đỗ Sấu Sấu vô thức hỏi.

An Tranh tung bạc vụn trong tay:

-Đi ăn thịt!

-Nhưng chẳng phải người nói muốn trị thương đó sao?

-Ăn thịt chính là trị thương!

-A? Sao ta không biết điều này!

-Còn nhiều thứ người không biết lắm. Đúng rồi, từ hôm nay trở đi, để ta bảo vệ người.

-Nhưng, nhưng lúc trước đều là ta bảo vệ người.

-Sao? Cảm thấy không vui à?

-Cũng không phải...được rồi, từ nay về sau ta nghe theo người!

-Thế mới tốt chứ, hỏi người một việc, chỗ nào bán thịt ngon nhất?

-Ta chỉ nếm qua thịt nhà mình nấu, cũng chỉ khi đại ca về nhà mới được ăn. Còn người, người biết chỗ nào có thịt ngon nhất không?

-Ta đương nhiên...ta chưa từng ăn thịt, làm sao biết!

Hai người bắm vai nhau đi đường, Đỗ Sấu Sấu không biết cũng không ngờ tới rằng, nhân sinh của hắn sẽ thay đổi từ ngày hôm nay.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 4: An Phận Hay Là Cao Diệu

An Tranh và Đỗ Sấu Sấu kẻ vai sát cánh theo phố Nam Sơn đi về phía trước, ven đường âm ỉ hấp dẫn hai người. An Tranh nhìn sang, phát hiện là mấy con chó dữ đang dồn một con mèo lang thang bắn thiêu vào một góc. Con mèo này chỉ có mấy tháng tuổi, co vào một chỗ run rẩy, có lẽ một giây sau nó sẽ bị đám chó dữ xé nát.

Đỗ Sấu Sấu kéo An Tranh, nói:

-Đi thôi, đám chó dữ kia là không tìm thấy thức ăn, cho nên mới định dùng mấy con mèo lang thang để lấp bụng, có gì kỳ lạ đâu mà để ý.

An Tranh đột nhiên thở dài:

-Cảnh này sao mà giống với cuộc sống, kẻ yếu bị đủ loại khi dễ. Con mèo con kia có vẻ không còn mẹ, cũng khá đáng thương, không bằng ta thu nó làm bạn, dù sao trong nhà chỉ có một mình ta.

Hắn cất bước đi tới, đám chó dữ quay đầu nhìn hắn, phát ra tiếng gầm gừ. An Tranh chỉ liếc mắt một cái, đám chó dữ đột nhiên xui lơ tại chỗ, động cũng không dám động, tiểu tiện không khống chế.

An Tranh tới gần ôm con mèo nhỏ đang run rẩy vào lòng, dùng tay vuốt ve vài cái, mèo con vẫn chưa lấy lại tinh thần. Mèo con này nhìn rất bẩn, cả bộ lông dính cái gì đó bắn thiêu. An Tranh vừa đi vừa thanh lý cho nó, nhìn kỹ mới phát hiện hóa ra là một con mèo con xinh đẹp vô cùng.

Cả bộ lông trắng như tuyết, nhưng phần lông ở bốn chân lại đỏ rực. Đôi mắt của nó cũng rất kỳ quái, nhìn kỹ giống như có ngôi sao xoay quanh.

An Tranh ôm mèo con vừa đi vừa vuốt ve, mèo con dần dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu dùng đôi mắt xinh đẹp đầy biết ơn nhìn An Tranh. Có vẻ nó khá nhân tính.

Đỗ Sáu Sáu thì vừa đi vừa đánh giá An Tranh, trong mắt đầy hiếu kỳ. An Tranh nhìn xung quanh, quan sát hoàn cảnh của phố Nam Sơn. Có lẽ trong một thời gian ngắn hẳn phải sinh sống ở đây, ít nhất phải khôi phục tới cảnh giới nhất định thì mới rời đi được. Hẳn phát hiện Đỗ Sáu Sáu đang nhìn lên mình, không nhịn được cười nói:

-Người đang ngưỡng mộ ta sao?

Đỗ Sáu Sáu gãi đầu:

-An Tranh...người thực sự là An Tranh?

An Tranh đi tới ôm vai Đỗ Sáu Sáu, vừa đi vừa cười nói:

-Có muốn ta nói ra chuyện người ép ta nhìn lên mẹ của Tiểu Thất Đạo tắm rửa không?

Mẹ của Tiểu Thất Đạo là quả phụ, dựa theo đạo lý, một nữ nhân dẫn theo một đứa con sinh sống ở Huyện Thế Trường Cư nên rất vất vả mới đứng, nhưng trên thực tế, ở cả phố Nam Sơn này không mấy người dám trêu chọc nàng. Mà ngay cả Cửu Đại Khẩu thấy mẹ của Tiểu Thất Đạo cũng phải khách khí. Nghe đồn mẹ của Tiểu Thất Đạo là người tu hành tránh họa tới đây ẩn cư.

Dù sao người tu hành cách bọn họ quá xa xôi, bọn họ chỉ biết là mẹ của Tiểu Thất Đạo cực kỳ xinh đẹp. Cả phố Nam Sơn này không có ai đẹp hơn nàng, ngực, eo, hông, còn có khuôn mặt đầy vũ mỹ, hoàn toàn không giống một nữ nhân đã có con. Tiểu Thất Đạo mới bốn tuổi, nói chuyện còn ngây ngô, khuôn mặt xinh như búp bê.

Đỗ Sấu Sấu nghe An Tranh nói vậy, lập tức mỉm cười:

-Không cho phép người nói ra, nếu để Diệp đại nương biết ta từng nhìn qua hông của nàng ấy, chắc nàng ấy lột da ta mất. Cả phố Nam Sơn này ai chả biết chọc ai chứ chớ chọc Diệp đại nương?

Diệp đại nương là cách xưng hô của người phố Nam Sơn với mẹ của Tiểu Thất Đạo. Nghe tưởng như đã có tuổi, nhưng trên thực tế tuổi của Diệp đại nương hẳn là chưa quá 25. Diệp đại nương mở một quán rượu nhỏ ở đầu phố Nam Sơn, do người đẹp và hào sảng, nên sinh ý không tồi. Chỉ là ai ai cũng biết, rượu của quán không được ngon cho lắm. Nhưng phần lớn tới đó uống rượu chỉ là để ngắm Diệp đại nương, về phần rượu ngon hay không, không mấy người để ý.

An Tranh nhìn bạc trong tay:

-Chút tiền này hẳn là đủ cho chúng ta tới chỗ Diệp đại nương ăn một bữa ngon lành. Hiện tại tranh thủ thời gian nghĩ xem ăn gì, không tí nữa lại bối rối.

Đỗ Sấu Sấu vê cằm:

-Làm sao giả vờ đây không phải lần đầu tới quán rượu ăn cơm, hơn nữa trong người không thiếu tiền?

An Tranh cúi đầu nhìn quần áo của mình, lại nhìn quần áo của Đỗ Sấu Sấu, bất đắc dĩ nói:

-Người nghĩ quá nhiều rồi...ta thấy như vậy đi, sau khi tới đó thấy mọi người ăn gì thì mình gọi món đó.

Đỗ Sấu Sấu giơ ngón tay cái khen:

-Bị bọn chúng đánh cho một trận, người thông minh lên rất nhiều. Tuy nhiên vừa rồi quả thực dọa ta sợ chết khiếp. Cả phố Nam Sơn này ta chỉ có mình người là bạn, nếu người chết, về sau ta liền cô đơn.

Trong lòng An Tranh ấm áp, vỗ vai của Đỗ Sấu Sấu:

-Yên tâm, ta không chết dễ như vậy đâu. Từ hôm nay trở đi, hai ta chính thức là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, cả đời đều là huynh đệ tốt.

Đỗ Sấu Sấu gật đầu mạnh nói một tiếng ‘Ừ’, sau đó mới kịp phản ứng:

-Sao lời này của người nghe không được tự nhiên cho lắm nhỉ?

An Tranh cười ha hả:

-Nghien ngẫm từng chữ làm gì, chúng ta không phải là thư sinh, cứ biết thế là được rồi.

Hai người cười cười nói nói đi tới đầu phố Nam Sơn, chỗ góc cua kia chính là cửa hàng nhỏ của Diệp đại nương. Cửa hàng không có tên, chỉ treo một lá cờ, trên lá cờ thêu một chữ ‘Tửu’. Đỗ Sấu Sấu biết chữ, nhưng không nhìn ra chữ kia có gì đặc biệt, chỉ cảm thấy chữ đó đầy khí phách, không giống như một chữ, mà là thân ảnh của một hiệp khách lãng du luôn mang theo bên mình hồ lô rượu.

-Chữ tốt!

Đi tới cửa quán rượu, An Tranh nhìn thấy chữ ‘Tửu’ kia, không nhận được khen. An Tranh của trước kia khẳng định không nhìn ra được cái gì, nhưng An Tranh hiện tại đã không giống lúc trước. Trong chữ có một cổ sắc bén đầy khí phách, giống như có thể sống, tùy thời bay ra khỏi lá cờ.

Đỗ Sấu Sấu không tin An Tranh có thể nhìn ra được chữ tốt hay xấu:

-Người có mà chỉ nhìn ra được cái rằm.

An Tranh nghiêm túc nói:

-Cái rằm không nhìn được, chỉ người thấy được.

Đỗ Sấu Sấu sừng sốt một lát, sau đó phì cười. Hắn phát hiện An Tranh hôm nay nói chuyện rất có ý tứ, không còn khúm núm, không còn ăn nói nhường nhịn. Trong suy nghĩ của Đỗ Sấu Sấu, An Tranh lúc trước chính là một quả bóng bị khinh bỉ, bị người ta đá tới đá lui.

An Tranh vén rèm lên đi vào quán rượu. Đây là lần đầu tiên Đỗ Sấu Sấu tới quán rượu, cho nên hơi chút khẩn trương. Bình thường đều là hắn đi trước, An Tranh khúm núm đi sau, hôm nay lại hoàn toàn khác biệt.

Sau khi đi vào trong, An Tranh nhìn bốn phía. Giờ chưa phải giờ ăn cơm, nên cửa hàng không có nhiều khách. Chỉ có ba bàn lớn là có người ngồi. Không nằm ngoài dự tính, tất cả đều quăng ánh mắt về phía Diệp đại nương bên kia. Hôm nay Diệp đại nương mặc một bộ váy dài màu tím đậm, tuy không hở hang, nhưng vẫn nổi bật lên dáng người quyến rũ xinh đẹp.

Nhất là bộ ngực cao ngất kia, quả thực chính là chiếc đèn thu hút đôi mắt của thực khách.

Diệp đại nương nghe thấy có người đi vào, là hai đứa trẻ choai choai, đầu tiên là sừng sốt, sau đó híп mắt nói:

-Hai vị tiểu công tử, nơi này không bán kẹo, chỉ bán rượu.

Ánh mắt của nàng lại bị con mèo nhỏ trong ngực An Tranh hấp dẫn, không nhịn được khen:

-Thật là con mèo xinh đẹp, không giống phàm vật.

Ngữ khí giống như con mèo kia còn khiến nàng chú ý hơn cả An Tranh và Đỗ Sấu Sấu.

Bình thường ở học đường, Đỗ Sấu Sấu rất là khí phách, nhưng vừa thấy Diệp đại nương, trong lòng hẳn liền run lên, vô ý thức tránh ở sau lưng An Tranh. An Tranh thì không có phản ứng đặc biệt gì, thoát nhìn bình tĩnh, nhưng đôi mắt không tự chủ được quét qua bộ ngực của Diệp đại nương.

Diệp đại nương đã quen với việc nhiều nam nhân ngấp nghé sắc đẹp của mình, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một đứa nhỏ cũng có sắc đảm đó. Cái tên béo đàng sau hiển nhiên thuộc về có sắc tâm nhưng không có sắc đảm, mà đứa bé gầy yếu đứng ở phía trước, ánh mắt lại không giống một đứa bé, mà giống một người trưởng thành từng trải đời hơn. Cho nên Diệp đại nương nao nao. Nàng vốn tưởng rằng An Tranh là tiểu sắc quỷ, ánh mắt không thành thật, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ánh mắt của An Tranh không hề có một tia tà niệm nào.

Một đứa nhóc, sao lại có ánh mắt như vậy?

Đang lúc Diệp đại nương ngây người, thì Đỗ Sấu Sấu tưởng mình bị coi thường, ló đầu ra từ đàng sau An Tranh:

-Bọn ta tới không phải để mua kẹo, bọn ta đã không ăn kẹo từ lâu rồi. Bọn ta tới là để uống rượu...đúng, tới chính là để uống rượu. Quán của người có rượu ngon nào thì lấy ra, đường tưởng bọn ta tuổi nhỏ mà coi thường bọn ta.

Dao Nhi híp mắt, đôi mắt xinh đẹp uốn thành vầng trăng:

-Rượu ngon thì có, nhưng các người có bạc không?

Đỗ Sấu Sấu hếch ngực, sau đó chỉ về phía An Tranh:

-Hắn có!

An Tranh cười cười:

-Chào Diệp đại nương, bọn ta tới là để ăn thịt, còn rượu thì thôi.

Diệp đại nương dùng ánh mắt ý nói biết ngay các người không dám uống rượu nhìn Đỗ Sấu Sấu, tay dựa vào quầy hàng, chống cằm nói:

-Ta tưởng là hai nam tử hán tới uống rượu, nguyên lai là hai tiểu quý thèm ăn. Hai người lấy trộm bạc trong nhà tới đây ăn thịt à? Cần thận bị người nhà phát hiện rồi đánh nát mông.

An Tranh nói:

-Người nhìn bộ dạng của bọn ta, có giống là lấy trộm tiền của nhà không? Bạc này là do bọn ta biểu hiện tốt ở học đường, nên Lục tiên sinh ban thưởng.

Diệp đại nương à một tiếng:

-Đứa nhóc này nói chuyện nghe có lý, nhìn quần áo của các người không giống con nhà giàu. Đã như vậy thì tiết kiệm một chút, tí nữa ăn no, còn thừa bạc thì mang về cho cha mẹ. Nhìn hai người tuy chỉ có mười tuổi, nhưng có vẻ hiểu chuyện, chắc là thèm ăn quá nên mới vậy.

-Không!

Đỗ Sấu Sấu lớn tiếng nói giống như bị kỳ thị:

-Bọn ta tới là để uống rượu!

Diệp đại nương nhìn Đỗ Sấu Sấu, nhưng chẳng thèm đáp lại. Đỗ Sấu Sấu cảm thấy mình bị vũ nhục, bộ ngực phập phồng, thở phì phò. An Tranh lặng lẽ kéo hẳn lại, đi tới cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, hạ giọng nói:

-Một đứa bé như người, so đo với người lớn làm gì...

Đỗ Sấu Sấu vỗ một cái xuống bàn:

-Ta muốn uống rượu!

An Tranh quay đầu, cười có lỗi với Diệp đại nương:

-Làm phiền đại nương mang lên một bầu rượu.

Đỗ Sấu Sấu lại vỗ xuống bàn cái nữa:

-Một bầu chưa đủ, ta muốn mười bầu!

Diệp đại nương cười rộ lên, đẹp giống như hoa đào mới nở. Nàng lắc lắc cái eo thon đi vào nhà bếp, không bao lâu bưng lên một đĩa thịt bò chín và một bầu rượu, sau khi đặt xuống bàn, nói:

-Một bầu rượu này tặng các người, ai bảo các người tuần tú vậy, sau khi trưởng thành chắc chắn mê chết đầy cô.

Đỗ Sấu Sấu đỏ bừng mặt, chưa uống đã say. Hắn cầm lấy bầu rượu, đang định dùng miệng tu, nhưng nghĩ lại, thấy làm vậy không lễ phép, liền cầm chén rót cho An Tranh một chén, sau đó bưng bầu rượu uống một ngụm lớn. Hắn lập tức bị sặc, ho khan vài tiếng, sợ Diệp đại nương coi thường, hắn còn cố ý ưỡn ngực:

-Rượu ngon!

An Tranh thầm nhủ, người này tương lai khẳng định bị nữ nhân bắt nạt, hoàn toàn không có sức chống cự với nữ nhân xinh đẹp. Hắn mỉm cười, bưng chén lên nhấp một ngụm, sau đó hai mắt thay đổi:

-Cái này...thật thiếu lương tâm!

Diệp đại nương nghe vậy không nhin được dừng bước, quay đầu nhìn An Tranh:

-Cái gì mà thiếu lương tâm?

An Tranh nghiêm túc nói:

-Rượu này rõ ràng bỏ thêm nước!

Diệp đại nương trợn mắt nhìn hăn:

-Người có tin ta cắt tai người rồi luộc lên bán ra ngoài, nói là tai heo không?

An Tranh mỉm cười:

-Vậy thì làm phiền đại nương rồi, tí bán rẻ cho ta một chút...

Diệp đại nương cảm thấy khí chất của thiếu niên này rất đặc biệt, ngữ khí không giống như một đứa bé, hơn nữa nàng cảm giác bên trong cơ thể của hăn cất giấu một thứ lực lượng khó hiểu, cho nên nàng vô thức nhìn An Tranh nhiều hơn. Đúng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên ầm ỉ, Cao Đệ mất một tai dẫn theo một đám thanh niên mười bảy mười tám tuổi chạy về hướng quán rượu.

-Đại ca, chính là tiểu tử ngồi gần cửa sổ kia cắt tai của đệ, còn nói hội Ác Bá là do một đám trẻ con lập nên. Hăn nói vậy chẳng khác nào là coi thường đại ca.

An Tranh bưng chén rượu nhấp thêm một ngụm, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cái nơi nhỏ bé tránh ở một góc này, muốn yên lặng sinh tồn cũng không phải chuyện dễ dàng. Vốn định an phận tĩnh dưỡng, nhưng có vẻ không được a...Nếu muốn yên tĩnh, phải khiến cho đám lưu manh kia không dám trêu chọc mình thì mới được.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Một Mình Diệt Một Bang

Vừa rồi lúc An Tranh trêu chọc Diệp đại nương, kỳ thực trong lòng hẳn lại nghĩ tới chuyện khác. Nếu hẳn muốn khôi phục lại thực lực, ẩn cư ở Huyền Thế Trường Cư là biện pháp không tồi, chỉ là nơi này quá nghèo nàn. Muốn khôi phục lại cần rất nhiều linh đan thảo dược, hơn nữa vấn đề gặp phải hiện tại không chỉ đơn giản là tinh dưỡng, còn có thiếu tiền.

Trước kia hẳn chưa từng trải qua cuộc sống nghèo khổ như vậy, bất kể muốn sinh hoạt được tốt hay là tìm nơi để mua sắm linh đan thảo dược, thì đầu tiên phải kiếm được tiền. Chỗ ít bạc mà Khấu Lục cho hẳn chẳng đáng là bao, ăn vài bữa là hết, mà bộ quần áo mốc meo đang mặc cũng khiến hẳn không thoải mái. Vô luận như thế nào, trước kiếm tiền rồi hẳn nói.

Đang lúc hẳn nghĩ tới điều này, Cao Đệ dẫn theo một đám du côn tới. Ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, kỳ thực quy củ rất đơn giản. Ai đủ mạnh thì người đó liền sống tốt. Nếu đặt ở lúc trước, An Tranh đâu để đám du côn này vào mắt. Nhưng hiện tại khi nhìn thấy bọn chúng, hai mắt hẳn liền sáng lên.

Tiền đưa tới tận cửa a.

Hắn híp mắt nhìn đám tiểu du côn bên ngoài, đám người này bình thường khi nam bá nữ, trong tay hẳn là có một chút bạc, tuy không nhiều lắm, nhưng đối với hẳn đã là hấp dẫn rất lớn.

-Mẹ nó chứ, con rùa đen trong kia mau lăn ra đây cho lão tử!

Kẻ cầm đầu đám du côn tuổi chừng mười bảy, mười tám, thân thể cường tráng, mặc một bộ quần áo lụa, tuy nhiên không được đẹp cho lắm. Tay trái

của hắn cầm một thanh đao dài, có vẻ làm từ sắt thường, nhiều nhất giá trị 20 lạng bạc. Trong lúc đám du côn đang hưởng An Tranh mắng chửi, thì An Tranh lại ước lượng giá trị của đám du côn.

-Ài...kiếm tiền ở một nơi như vậy thật không dễ dàng.

An Tranh lăm băm.

Đỗ Sấu Sấu khẩn trương, căn bản không nghe thấy An Tranh nói gì, hắn vô thức đi tới trước người An Tranh để bảo vệ, quay đầu nói một câu:

-Để ta ngăn cản bọn chúng, người chạy trước đi.

An Tranh cười cười, đứng dậy vỗ vai Đỗ Sấu Sấu:

-Sấu Sấu, đã chán cuộc sống vất vả chưa?

-À?

Đỗ Sấu Sấu sững sốt, không hiểu An Tranh có ý gì.

An Tranh quay đầu nhìn về phía Diệp đại nương, trong lòng tự nhủ, nữ nhân này quả nhiên không tầm thường. Đám du côn bên ngoài hắn là biết không thể chọc vào nàng, cho nên không dám xông vào quán. Nếu như hai người không rời đi, thì cũng không nguy hiểm gì. Nhưng sớm muộn gì cũng phải ra ngoài, hơn nữa An Tranh hiện tại đã không để đám tiểu du côn kia vào mắt.

Hắn đặt con mèo nhỏ đang ngủ say vào ngực Đỗ Sấu Sấu, sau đó cất bước ra ngoài. Đỗ Sấu Sấu kéo hắn lại, An Tranh hơi quơ tay một cái, Đỗ Sấu Sấu liền với cái không.

Chứng kiến động tác này của An Tranh, Diệp đại nương lộ vẻ kỳ dị. Nàng vốn định giúp đỡ hai đứa trẻ không tòi này, nhưng khi nhìn thấy động

tác của An Tranh, nàng muốn nhìn xem hãn giải quyết chuyện này như thế nào.

Đỗ Sấu Sấu hiển nhiên cực kỳ sợ hãi, bởi vì đám tiểu du côn kia căn bản không giáng quy củ gì. Bọn chúng ra tay vừa ngoan độc vừa âm hiểm, Cao Độ so với bọn chúng mà nói, chỉ như trẻ con. Nhưng Đỗ Sấu Sấu không hề do dự, nhờ Diệp đại nương bế hộ mèo con, sau đó đuổi theo An Tranh ra ngoài.

An Tranh ra ngoài nhìn nhìn, tổng cộng mười tên, có cầm dao găm, có cầm theo gậy, cũng có kẻ cầm theo cục gạch, thật khiến An Tranh tìm được một chút cảm giác quen thuộc.

-Người chính là An Tranh?

Kẻ cầm đầu đám du côn đi tới trước vài bước, vẻ mặt kiêu căng:

-Ta chính là lão đại Trương Lỗi của hội Ác Bá, người có biết mặt ta không?

An Tranh cười cười:

-Ta không phải cha người, nhìn khuôn mặt cũng không thể biết được có phải họ hàng hay không, cho nên ta không cần thiết phải biết mặt người.

Trương Lỗi ngậy người một lát, sau đó giận tím mặt. Từ lúc hãn cùng mười mấy tiểu du côn thành lập hội Ác Bá, ngay cả người của Cửu Đại Khẩu cũng bắt đầu tiếp xúc với bọn chúng, hy vọng bọn chúng trở thành người của Đại Khẩu Đường. Mấy ngày này hãn đang cò kè mặc cả với Cửu Đại Khẩu, ở một chỗ như Huyền Thế Trường Cư, có thực lực thì mới có chỗ dựa. Cho nên khi bị một thằng nhóc chỉ mười tuổi xem thường, hãn liền nổi giận.

-Chu An, Chu Văn, Lưu Lại Tử, Vương Đại Thành, mấy người các người cho con rùa đen kia biết thế nào là dẻo mỏ. Xé miệng, cắt lưỡi của hắn, sau đó đánh gãy tay chân của hắn. Ta rất muốn nhìn xem, hôm nay ta giết người trên đường cái Nam Sơn, con mẹ kẻ nào dám quản ta.

Người đi đường đều trốn sang một bên, không ai dám trêu chọc đám du côn này. Đám người này giống như con đĩa, một khi bị dính vào dù không chết cũng phải lột một tầng da. Trong thành Huyền Thế Trường Cư không tồn tại pháp luật, cũng không có nhiều người trọng nghĩa, đám tiểu du côn lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cả đám đều coi việc bắt nạt người khác là chuyện đương nhiên. Còn đánh người khác tàn tật đã là chuyện quen tay dễ làm.

-Chờ chút!

An Tranh đột nhiên vung tay, mấy kẻ xông về phía trước vô thức dừng lại. Trương Lỗi hừ lạnh:

-Thế nào, biết sợ rồi hả? Rùa đen, ta nói cho người biết, giờ biết sợ thì đã muộn. Lão tử đã ra lệnh cắt lưỡi thì lưỡi của người nhất định phải bị cắt. Tuy nhiên nếu người chịu quỳ xuống dập đầu ba trăm cái, ta có thể suy nghĩ không đánh gãy tay chân người, cho người miễn cưỡng sống.

-Không, không, người hiểu lầm rồi!

An Tranh khẽ cười:

-Ta chỉ là muốn biết, đám lưu manh du côn các người làm việc đều chẳng phải có bảng giá đó sao? Chẳng hạn cắt một tay phải mất bao nhiêu tiền, cắt một chân phải mất bao nhiêu tiền, lấy mạng phải mất bao nhiêu tiền, hắn là đều định giá. Ta muốn hỏi, mạng của ta đáng bao nhiêu tiền?

Trương Lỗi cười lạnh:

-Con mẹ người cũng biết nhiều đấy. Vậy thì lão tử liền nói cho người biết, một kẻ nghiệt chúng khổ rách áo ôm như người không đáng bao nhiêu tiền, cho dù bán theo cân cũng không đáng bao nhiêu tiền. Ở Huyền Thế Trường Cư, nếu có người ra giá giết người, lão tử chỉ cần năm lượng bạc.

An Tranh quay đầu nhìn về phía Cao Độ:

-Ta còn tưởng người ghê gớm lắm, hóa ra là dùng năm lượng bạc để thuê người khác. Nếu người tìm tới ta để trả thù, thì ta còn để người vào mắt, nhưng người đã làm vậy, thì ta cũng không cần giữ người lại nữa.

Hắn chỉ về phía Cao Độ, hỏi Trương Lỗi:

-Bao nhiêu tiền để giết hắn!

Mặt Cao Độ lúc trắng lúc đỏ:

-Con mẹ người chớ nói linh tinh nữa, tí cho người nếm mùi đau khổ!

Trương Lỗi không quá để ý tới Cao Độ, nhếch cằm nói:

-Hắn đáng giá hơn người, giết hắn ít nhất cần 20 lượng bạc!

An Tranh khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói:

-Người tính sai giá rồi, ta giá trị hơn hắn nhiều.

Vừa dứt lời, An Tranh đột nhiên tiến về phía trước. Tiểu du côn tên là Lưu Lại Tử đứng gần nhất còn chưa kịp phản ứng, đã bị An Tranh đá vào hạ bộ. Thân thể của An Tranh đúng là nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng quả thực đã rèn luyện không ngừng nghỉ nhiều năm, cho nên lực đánh không thể khinh thường. Một cước này vừa nhanh vừa ngoan độc, trực tiếp phế đi phần dưới của Lưu Lại Tử.

Lưu Lại Tử kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống, An Tranh dẫm một cước lên mặt hắn, cầm tay của hắn uốn một cái, cánh tay này của Lưu Lại Tử liền bị phế.

An Tranh tùy tiện thả tay của Lưu Lại Tử xuống:

-Bảng giá để ta ra tay đắt hơn các người, các người tự tính đi. Ta đánh một quyền tốn 30 lượng bạc, đạp một cước cũng là 30 lượng bạc, phế một cánh tay 50 lượng bạc, phế một cái chân 100 lượng bạc. Các người ghi nhớ, tí nữa ta sẽ thu tiền. À đúng rồi, một cước vỡ trứng vừa này coi như là giá khai trương, không thu phí.

Hành động này của An Tranh khiến đám người Trương Lỗi hoảng sợ, không ai ngờ An Tranh thoát nhìn gầy yếu lại ra tay nhanh và độc ác như vậy.

Những những người này đều là lưu manh hung ác, đâu dễ gì bị một đứa trẻ con hù sợ. Trương Lỗi mắng một câu, dùng thanh đao chỉ về phía An Tranh:

-Giết hắn cho ta!

Lưu manh tên là Chu An vùng dậy đánh về phía đầu An Tranh, An Tranh tiến lên một bước dùng bả vai đánh vào nách của Chu An. Rắc một tiếng, cánh tay của Chu An liền gãy. Hắn vừa lui về phía sau vừa bắt lấy cổ tay Chu An kéo một cái, thân thể của Chu An không tự chủ được chúi về phía trước. An Tranh đá một cước vào đầu gối của Chu An, Chu An liền quỵ xuống.

An Tranh đánh một quyền vào gáy của Chu An, Chu An kêu một tiếng liền đổ về phía trước. An Tranh phủ tay:

-Người này bị ta đánh cho ba cái, tổng cộng 90 lượng...À không đúng, một cánh tay bị phế nên cộng thêm một trăm, tổng cộng 140 lượng. Coi

như là lần đầu, ta khuyến mại thêm.

Nói xong An Tranh liền đạp vào đũng quần Chu An. Chu An kêu một tiếng, đau tới ngất xỉu.

Không đợi đám người còn lại kịp phản ứng, An Tranh xông lên như báo săn. Một quyền đánh vào cổ họng lưu manh tên là Chu Văn, cổ họng người này phát ra tiếng ken két, sau đó liền ngã sầm xuống. Hắn vừa ngã, An Tranh liền cầm hai tay của hắn rồi tung một cước vào ngực, cũng không biết đạp gãy bao nhiêu cái xương sườn.

-Hai cánh tay, một quyền một cước, tổng cộng 160 lượng.

An Tranh tiện tay ném Chu Văn sang một bên, sau đó tránh đi khảm đao đang vung xuống của lưu manh tên là Vương Đại Thành. Hắn không lùi mà tiến, dùng cùi chỏ đánh vào cằm Vương Đại Thành. Một quyền này có lực rất lớn, đánh cho Vương Đại Thành bay ra đằng sau. Không đợi thân thể Vương Đại Thành rơi xuống đất, An Tranh giống như con sói nhảy vào bầy cừu, xông vào đám lưu manh. Mỗi một quyền của hắn nhanh như điện, hơn nữa cực kỳ chuẩn xác, chỉ vài phút ngắn ngủi cả đám lưu manh đã ngã xuống đất.

Đỗ Sấu Sấu nhặt một cục gạch dưới đất chuẩn bị ra tay, nhưng còn chưa tìm được dũng khí thì chiến đấu đã gần kết thúc. Mười tên lưu manh hùng hổ xông lên đều ngã xuống, hiện tại chỉ còn lại Cao Độ trợn mắt há mồm và Trương Lỗi sắc mặt trắng bệch.

-Người nhớ nợ ta bao nhiêu không?

An Tranh cười tùm tùm nhìn Trương Lỗi, hỏi một câu. Trương Lỗi bị dọa tới mặt mũi trắng bệch, vô thức lui về phía sau.

-Xem ra người không nhớ, kỳ thực ta cũng không nhớ.

An Tranh nói:

-Tuy nhiên không sao, tí nữa chúng ta kiểm kê lại. Sinh ý lớn như vậy, ta giảm giá cho người một ít.

Vừa dứt lời, An Tranh liền lao về phía Trương Lỗi. Trương Lỗi sợ tới mức kêu a một tiếng, tay nắm chặt trường đao vung vẩy lung tung. An Tranh chuẩn xác tránh đi đường đao, sau đó tung một quyền vào bụng Trương Lỗi. Trương Lỗi đau đớn kêu lên, trường đao rơi xuống đất.

An Tranh lại tung cước đá ngã Trương Lỗi, sau đó đặt hông ngồi lên ngực Trương Lỗi, thuận tay cầm một cục gạch bên cạnh, nghĩ nghĩ, rồi đập mạnh vào mặt Trương Lỗi.

-30 lượng, 60 lượng, 90 lượng, 120 lượng, 150 lượng...

Bốp, bốp...thanh âm này khiến tim của những người đang xem co thắt lại.

Đánh mệt mỏi, An Tranh đứng dậy thở dốc một cái, nhếch miệng nói:

-Hội Ác Bá...phì, một mình lão tử cũng diệt được các người.

Đúng lúc này, mèo con đang nằm trong ngực thơm của Diệp đại nương tỉnh dậy, ngáp một cái, nhìn nhìn ra ngoài, trong ánh mắt có vương khí nghiêm nghị. Nó đập một cái rời khỏi ngực Diệp đại nương rồi chạy tới bên cạnh An Tranh, sau đó theo thân thể An Tranh leo lên, ngồi xồm trên vai An Tranh, nhìn những kẻ bị thương.

Rất có khí thế của ‘Nhất Hổ Cư Sơn’.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Thể Đi

Đám người vây xem đều sửng sốt, trong đó có người quen của An Tranh, nhận ra kẻ đánh bại đám lưu manh chính là đứa trẻ con mồ côi bình thường đi đường cũng khúm núm. Biết nên càng kính hãi, sao mới một ngày không gặp, An Tranh lại thay đổi như người khác vậy? Ra tay ngoan độc đánh ngã đám lưu manh, đây quả thực chính là An Tranh dù bị đánh cũng chỉ dám ngồi xồm ôm đầu không dám trả đòn đó sao?

Khuôn mặt Trương Lỗi đỏ bừng, máu thịt bầy nhầy, thoát nhìn bị thương rất nặng, xem chừng cho dù vết thương lành lặn, thì khuôn mặt cũng bị hủy. Đối với đám lưu manh chỉ biết ức hiếp người thành thật này, An Tranh cực kỳ ghét. Do đang là lúc hăn cần một chỗ tĩnh dưỡng, bằng không ở lúc hăn còn huy hoàng, tùy tiện vung tay lên là có thể khiến đám người này tan thành mây khói.

Với tính cách ghét ác như cừu của hăn, trước khi bị thương mà gặp phải, thì bọn chúng ngay cả cận bã cũng không còn.

-Nhớ nợ ta bao nhiêu chưa?

An Tranh đá đá Trương Lỗi đã bị dọa bể mật, hỏi một câu, hăn nằm dưới đất giống như con lợn chết, không hề động đậy. Hăn muốn trả lời, nhưng một nửa bên mặt đã huyết nhục mơ hồ, mở miệng cũng không mở được.

An Tranh thấy hăn không thể trả lời được, liền cúi người nhìn hăn:

-Coi như người thiếu nợ ta 500 lượng bạc, đồng ý chứ?

Ánh mắt của Trương Lỗi lập lòe, hiển nhiên không muốn nói đồng ý. Nhưng thấy An Tranh lại giơ lên cục gạch, hăn lập tức gật đầu lia lịa. An Tranh ừ một tiếng, đi tới chỗ Lưu Lại Tử:

-Người nhớ nợ ta bao nhiêu bạc không?

Lưu Lại Tử đâu dám nói không biết, vội vàng run rẩy trả lời:

-Nhớ, nhớ...nợ ngài 140 lượng bạc.

An Tranh thở dài:

-140 lượng,...à, để ta cho người chỉnh số, ta không thích số lẻ.

Lưu Lại Tử vui vẻ nói:

-Đa tạ! Đa tạ!

Sau đó An Tranh cúi người đánh gãy một chân của Lưu Lại Tử:

-Một chân năm mươi lượng, vừa rồi người nợ ta 140 lượng, bây giờ là 190 lượng, tính chẵn thì là người nợ ta 200 lượng, người thấy giá đấy công bằng chưa?

Lưu Lại Tử đau đớn hét thảm, đâu dám nói chữ không? Hăn nhịn đau không ngừng gật đầu, trong lòng không biết mắng mỏ An Tranh thành dạng gì. An Tranh mặc kệ hăn, chậm rãi đi tới Chu An:

-Còn người, người nhớ nợ ta bao nhiêu không?

Chu An sợ tới mức bò ra đằng sau, vừa bò vừa khóc:

-Đại gia, van xin ngài, ngài nói ta nợ ngài bao nhiêu thì là bấy nhiêu, đừng đánh ta...Lưu Lại Tử nợ ngài 200 lượng, ta cũng nợ ngài 200 lượng, như vậy được không?

An Tranh gật đầu thỏa mãn:

-Cũng được, thấy thái độ của người không tồi, coi như người nợ ta 200 lượng. Tuy nhiên ta là người thành thực, không thích chiếm tiện nghi của người khác. Người nói nợ ta 200 lượng, nhưng ta đánh chưa đủ con số đấy. Việc này nếu truyền ra ngoài, mọi người lại nói ta bất công, từ nay về sau còn ai dám tìm tới ta nữa? Ta nhớ người nợ ta 160 lượng, vậy thì ta liền đánh gãy...

Rắc một tiếng, một chân của Chu An bị An Tranh đánh gãy.

An Tranh nói:

-210 lượng, chỉ tính người 200 lượng.

Hắn quay đầu nhìn về phía người thứ ba, lưu manh thứ ba sợ tới mức không ngừng lùi lại đằng sau, sờ được một cục gạch, linh cơ vừa động, cầm cục gạch lên đập vào mặt mình:

-An gia, ta cũng nợ ngài 200 lượng, không cần ngài ra tay, ta tự bổ sung, như vậy được không?

Hỏi xong, hắn lại dùng gạch đập vào mặt mình, lực đập không hề nhỏ.

An Tranh nhìn đám người này, bọn chúng quả thực bị mình dọa bể mật gần chết, chỉ sợ từ nay cho dù có người trả thù lao, bọn chúng cũng không dám tới trêu chọc mình. Dựa theo tính cách diệt cỏ phải diệt tận gốc lúc trước của hắn, dù những người này không đáng cho hắn ra tay, nhưng hắn cũng sẽ giết mà không lưu một ai. Tuy nhiên hắn vẫn chưa hiểu nhiều về Huyền Thế Trường Cư, cũng không muốn đại khai sát giới một cách khinh địch ở chỗ này, cho nên mới thôi.

-Đầu lĩnh kia nợ ta 500 lượng bạc, mỗi người các người nợ ta 200 lượng bạc, cộng lại là 3300 lượng bạc, giờ đợi các người trả hết nợ cho ta.

Hắn còn chưa nói hết lời đã thấy Cao Độ xoay người, muốn lẫn trốn vào đám đông, nhưng bị Đỗ Sấu Sấu tinh mắt giữ chặt. Đỗ Sấu Sấu kéo Cao Độ trở về, Cao Độ sợ tới mặt mũi trắng bệch. Hắn thấy An Tranh nhìn mình, cổ nở nụ cười:

-An Tranh...An gia, ngài là đại gia không chấp tiểu nhân, cứ coi tiểu nhân là cái rắm, bỏ qua cho tiểu nhân.

An Tranh hừ lạnh:

-Dù ta có ăn phân cũng không đánh ra cái rắm thối như người.

Hắn tung chân đá vào cằm Cao Độ:

-Vốn định từ từ tính nợ với người, nhưng người đã tự tìm đường chết, ta liền thành toàn cho người. Những người khác ta đều phế một chân một tay, còn người, ta không thu phí.

An Tranh quay đầu nhìn Trương Lỗi:

-Ta giao người này cho người xử lý, xử lý như thế nào thì tùy người. Người nợ ta 3300 lượng bạc, người này ta định giá 300 lượng bạc, ta chỉ thu 3000 lượng bạc là đủ rồi.

Khuôn mặt của Trương Lỗi bị đánh cho máu me nhày nhụa, nhưng vết thương không tính là nặng. Lúc này ánh mắt của An Tranh giống như tử thần, đừng nhìn An Tranh có dáng người không cao lớn, nhưng lúc ra tay lại như ma quỷ, cho dù bọn chúng cùng lúc ra tay cũng không phải đối thủ. Từ nay trở đi, chỉ cần An Tranh còn đang ở phố Nam Sơn, thì hắn liền không dám xuất hiện ở trước mặt An Tranh.

Nghe An Tranh nói vậy, Trương Lỗi gật đầu mạnh, hàm hồ nói:

-An gia yên tâm, chuyện này cứ giao cho tiểu nhân.

An Tranh gật đầu:

-Đi lấy tiền đi. Đám người này tạm thời giữ ở đây, người trở về lấy bạc chuộc người. Ta là người rất công bằng, dùng 200 lượng bạc đổi lấy một người. Tuy nhiên nếu để ta nghe nói người tới nhà người khác cướp bạc hoặc là bức bách người khác cho bạc, ta cam đoan người không sống được tới trời tối.

An Tranh chỉ sang lễ đường:

-Đừng mãi nằm đó cản trở đường đi, tất cả lên lễ đường, xếp hàng chỉnh tề, chờ lão đại của các người lấy tiền chuộc các người.

Trương Lỗi không dám chậm trễ dù chỉ một phút, kéo theo Cao Độ chật vạy chạy khỏi phố Nam Sơn.

Đỗ Sấu Sấu đi tới bên cạnh An Tranh:

-Cứ như vậy thả Cao Độ đi? Nếu không phải vì hãn, thì đã không có chuyện hôm nay. Bình thường hãn bắt nạt người tàn nhất nhất, chân của Tiểu Đức Tử cũng là do hãn đánh gãy, cả đời tàn tật. Còn có Lý Hán, hãn bị cắt ba đầu ngón tay, hiện tại không dám vươn tay ra cho người khác trông thấy.

An Tranh cười lạnh:

-Thả hãn đi? Yên tâm, ta bảo Trương Lỗi mang hãn đi, còn tốt hơn do chính ta động thủ giết hãn. Nếu Trương Lỗi không nỡ giết hãn, ta cam đoan hãn không sống nổi ở Huyền Thế Trường Cư này.

Đỗ Sấu Sấu gật đầu:

-Một kẻ như vậy, chết cũng đáng. Từ nay về sau không cần phải lo lắng những đứa trẻ khác trong học đường bị bắt nạt.

An Tranh vỗ vai của Đỗ Sáu Sáu:

-Còn nhớ ta vừa hỏi người câu gì không? Chán với cuộc sống vất vả chưa?

Đỗ Sáu Sáu nói:

-Ai muốn trải qua nghèo khó chứ!

An Tranh vừa cười vừa nói:

-Từ nay về sau sẽ không còn vất vả nữa. Từ hôm nay trở đi ta cho người muốn ăn gì thì ăn, muốn mặc gì thì mặc, muốn chơi gì thì chơi. Người là người bạn duy nhất của An Tranh ta trong Huyền Thế Trường Cư, ta sẽ cố gắng thay đổi nhân sinh của chúng ta. Đỗ Sáu Sáu, người nhớ kỹ, bạn của An Tranh ta, không ai có thể bắt nạt!

Trong quán rượu, Diệp đại nương nhìn hai thiếu niên khoác vai nhau đứng giữa đường, trong mắt lộ vẻ sâu xa. Thiếu niên gầy yếu kia có khí chất thật đặc biệt, khoác vai tên mập chỉ về phương trời, thật giống như hần đứng ở chỗ cao nhất chỉ điểm giang sơn vậy. Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mới chỉ mười tuổi, tại sao lại tạo ra ảo giác đó?

Nàng muốn hiểu rõ thiếu niên này, nhưng vừa nghĩ tới mình ẩn cư là vì con của mình, nàng liền từ bỏ. Không có gì quan trọng hơn việc Tiểu Thất Đạo lớn lên trong bình an. Chỉ cần con của nàng khỏe mạnh lớn lên, nàng có thể làm mọi thứ. Nàng quay đầu nhìn con mình, không nhịn được thở dài...Đứa trẻ mới bốn tuổi đang ngồi gần cửa sổ, miệng cắn hạt dưa, hai chân đung đưa, tựa hồ không hề sợ hãi với cảnh máu tanh do An Tranh tạo ra.

Bộ dáng đó giống hệt với cha thằng bé, mặc kệ gặp chuyện lớn cỡ nào, cũng không khẩn trương, luôn luôn giữ phong độ.

-Ca ca!

Tiểu Thất Đạo đột nhiên hướng An Tranh, hô một câu:

-Ăn hạt dưa không?

An Tranh quay đầu nhìn, phát hiện đứa trẻ này thật đáng yêu, xinh đẹp. Hắn xoa tay dính máu lên áo, đi tới bên cạnh Tiểu Thất Đạo, ngồi xuống bên cạnh:

-Thất Đạo, vừa rồi nhìn ca ca đánh người, đệ có sợ không?

Tiểu Thất Đạo nhét hạt dưa vào tay An Tranh:

-Ta không sợ, về sau ta cũng như ca ca đánh những kẻ xấu. Thấy kẻ xấu liền đánh, đánh tới khi nào bọn chúng không dám làm chuyện xấu thì thôi.

Tiểu Thất Đạo vung bàn tay nhỏ nhắn, hơi lắc lư cái liền từ cửa sổ rơi xuống. Diệp đại nương sợ tới mức lao về phía trước, nhưng An Tranh đã tóm kịp. An Tranh bế Thiên Đạo Tông, đi tới lề đường, chỉ vào đám lưu manh:

-Tiểu Thất Đạo, đệ nhớ kỹ, từ nay về sau đừng trở nên hư hỏng như đám người này. Cho dù bọn chúng nhìn như rất khí thế, nhưng ban đêm khi ngủ chúng thường mơ thấy ác mộng, sẽ bị ác quỷ lấy mạng. Cho dù chết, bọn chúng cũng chỉ có thể xuống địa ngục, bị ác quỷ tra tấn.

Tiểu Thất Đạo gật đầu:

-Ca ca, người dạy ta đánh người khác được không?

An Tranh lắc đầu:

-Không được, tu hành không phải là để đánh người.

Tiểu Thất Đạo lại nói:

-Mẫu thân nói ta không thể tu hành, cho nên ta sợ mẫu thân bị người khác bắt nạt.

An Tranh khẽ chau mày, quay đầu nhìn về phía Diệp đại nương. Lúc hăn ôm Tiểu Thất Đạo, hăn đã cảm giác được thể chất của Tiểu Thất Đạo cực kỳ xuất sắc, loại thể chất này, nếu đưa tới tông môn sẽ rất được coi trọng. Chỉ cần dốc lòng dạy bảo, có lẽ không bao lâu nữa Tiểu Thất Đạo liền có thể tu hành. Nhưng vì sao Diệp đại nương lại muốn lừa con của mình?

Hăn bỏ hạt dưa vào tay Tiểu Thất Đạo, Tiểu Thất Đạo cười rộ lên, hai mắt sáng ngời. Mèo con trên vai An Tranh khẽ kêu một tiếng, giống như cũng muốn ăn.

Diệp đại nương bước nhanh tới tiếp Tiểu Thất Đạo, nói một câu cảm ơn liền xoay người rời đi.

An Tranh muốn hỏi rõ ngọn nguồn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lập lòe của Diệp đại nương, hăn cảm thấy không nên tò mò bí mật riêng của người khác.

Đúng lúc này, phía xa xa có vài người khiêng cái rương lớn đến, chứng kiến một đám người tàn tật, tất cả đều sợ tới biến sắc. Người cầm đầu bước nhanh tới chỗ An Tranh, khách khí nói:

-An gia, đây là bạc mà đông gia trả nợ cho ngài.

Mèo con vốn lười biếng vừa thấy người kia lập tức đứng thẳng người, lông mao dựng lên, lộ ra hàm răng sắc nhọn, giống như muốn bảo vệ An Tranh,

An Tranh trấn an mèo con, cười nói:

-Hội Ác Bác đúng thật là không thiếu tiền.

Người nợ cười cười:

-Đâu có, hội Ác Bá chỉ là một hắc bang nho nhỏ do đám trẻ con chơi đùa, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Số bạc này là của Đông gia bọn ta chi trả, Đông gia của bọn ta muốn gặp ngài.

An Tranh khẽ chau mày:

-Đông gia của các người là ai?

Người nợ vươn tay, tỏ ý mời:

-Đông gia của bọn ta họ Trần.

Nghe thấy câu này, Đỗ Sấu Sấu liền biến sắc, hăn tiến lên giữ chặt An Tranh lại, lắc đầu nói:

-An Tranh, không thể đi!

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Gặp Hãn

An Tranh cẩn thận nhớ lại, Trần gia hình như là một gia tộc lớn trên phố Nam Sơn. Tất cả cửa hàng trên con đường này đều là bất động sản của nhà hãn. Tất cả việc buôn bán đều là thuê của nhà hãn. Hơn nữa nghe nói người của Trần gia có quan hệ với thành chủ của Huyền Thế Trường Cư, ngay cả Cửu Đại Khẩu cũng phải nể mặt Trần gia.

Đỗ Sấu Sấu giữ chặt An Tranh, nói không thể đi, An Tranh đột nhiên hiểu ra. Một thế lực yếu ớt như đám người Trương Lỗi, lại có thể lấn lợi ở phố Nam Sơn ày, hơn nữa Đại Khẩu Đường rõ ràng không tiêu diệt bọn chúng, hiển nhiên thế lực sau lưng không tầm thường. Hiện tại xem ra, hội Ác Bá chỉ là một đám chó dữ do Trần gia nuôi mà thôi.

Người tới mời An Tranh tuổi chừng bốn mươi, bộ dáng bình thường, nụ cười hiền lành. Nhưng An Tranh bây giờ đã không phải là An Tranh lúc trước, liếc mắt có thể nhìn ra được phía sau nụ cười này là sự âm u.

-Ta tên là Trần Phổ!

Người trung niên khách khí tự giới thiệu bản thân, sau đó nói với An Tranh:

-Đông gia bọn ta đã biết người vừa ra tay giáo huấn đám người Trương Lỗi là ngài. Đông gia nói, một trăm Trương Lỗi cộng lại cũng không bằng một mình ngài, cho dù một trăm hội Ác Bá cộng lại cũng không bằng một mình ngài. Hội Ác Bá dựng lên vốn là để cho đám Trương Lỗi chơi đùa với tiểu thiếu gia. Buôn bán ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, không thể không học cái tính hung ác. Đông gia bọn ta lập nên hội Ác Bá chính là để

tiểu thiếu gia học tập, kỳ thực không quá quan trọng. Đông gia nói, chỉ cần An gia nguyện ý tới Trần gia làm bạn với tiểu thiếu gia, tác dụng còn hơn cả hội Ác Bá.

Hắn chỉ về phía sau:

-Trong đó là năm nghìn lượng bạc, Đông gia biết An gia sinh hoạt không được tốt lắm. Là do đông gia không phát hiện ra ngài sớm, nếu phát hiện thì sớm, thì đâu có lẽ nào để ngài chịu khổ.

An Tranh quay đầu nhìn Đỗ Sấu Sấu:

-Kiểm tra bạc!

Đỗ Sấu Sấu gật đầu, vẫn không yên lòng nhắc nhở An Tranh:

-An Tranh, ngàn vạn lần đừng đi.

Trần Phổ khẽ cười:

-An gia không cần lập tức đi theo bọn ta, đông gia bọn ta nói, ngài ấy chờ được. An gia cũng biết đấy, đông gia bọn ta chỉ có một mình tiểu thiếu gia là người kế thế, vì tiểu thiếu gia, đông gia bọn ta có thể làm bất kỳ điều gì. Người và tiểu thiếu gia cùng tuổi, dễ kết bạn hơn. Chỉ cần người nghĩ thông suốt, có thể tới Trần phủ bất kỳ lúc nào.

An Tranh ừ một tiếng:

-Có thời gian ta nhất định sẽ bái phỏng.

Trần Phổ chấp tay, xoay người muốn đi, An Tranh lại gọi hắn lại:

-Ba ngàn lượng bạc là của ta, hai ngàn thừa kia thì không liên quan gì, làm phiền người mang về, cảm ơn Trần lão bản giúp ta.

Sắc mặt của Trần Phổ hơi thay đổi:

-Đây là tâm ý của Đông gia bọn ta...

An Tranh khẽ chau mày:

-Ai nói với người là cứ có tâm ý là ta phải nhận? Tâm ý là chuyện của các người, còn thu hay không là chuyện của ta.

An Tranh ghét nhất kiểu nói chuyện này, lúc đầu ở Minh Pháp Tư hãn đã gặp nhiều sắc mặt như vậy. Cũng vì ghét cay ghét đắng, nên An Tranh có rất nhiều kẻ thù. Có nhiều người muốn diệt trừ hãn, bởi vì sự tồn tại của hãn ảnh hưởng tới lợi ích của quá nhiều người. Sở dĩ An Tranh bị trọng thương, cơ thể vỡ nát, cũng chính là vì bị đám người kia đánh lén.

Tuy nhiên, giờ những chuyện đó còn cách An Tranh khá xa xôi. Không thể khôi phục tu vị, thì đừng nghĩ tới báo thù. Việc cấp bách bây giờ chính là nhanh chóng điều trị thân thể hiện tại. Đám người muốn diệt trừ hãn kia, một khi còn chưa chắc chắn hãn đã chết, thì sẽ không từ bỏ ý đồ.

Câu trả lời của An Tranh với Trần Phổ vốn là lời nói vô thức, tính cách của hãn vốn là như vậy. Nhưng Trần Phổ nghe thế, trong mắt lóe lên vẻ âm tàn. Ở phố Nam Sơn này, không có người nào là không nể mặt Trần gia. Vậy mà thiếu niên kia lại từ chối ý tốt của hãn, đây là lần đầu tiên hãn gặp phải chuyện như vậy. Tuy nhiên nghĩ tới Đông gia đã nhẫn nhục, Trần Phổ tạm thời nhịn xuống.

-Đã An gia không muốn nhận, vậy thì ta liền mang về.

Trần Phổ xoay người rời đi, ngoắc tay ra hiệu cho mấy đại hán xách rương chứa hai nghìn lượng bạc rời đi.

Không bao lâu, Đổ Sấu Sấu đầu đầy mồ hôi chạy tới:

-An Tranh, ta thấy ngươi nên rời khỏi đây thôi. Ngươi đắc tội người của Trần gia, giờ khó mà sống nổi ở phố Nam Sơn này nữa. Cho dù là người của Đại Khẩu Đường cũng sẽ không bảo vệ ngươi. Hiện tại ngươi đã có nhiều bạc, không bằng rời khỏi Huyền Thế Trường Cư, tìm nơi khác để sinh sống.

An Tranh mỉm cười lắc đầu:

-Ngươi cho rằng số bạc này dễ mang đi vậy sao?

Nói tới đây, hắn lại nghĩ tới những việc mình từng làm trước kia.

Đỗ Sấu Sấu không chú ý tới vẻ mặt thay đổi của An Tranh, hắn sốt ruột nói:

-Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta không đắc tội nổi Trần gia. Từ đầu mà biết hội Ác Bá là của Trần gia, thì không nên động vào. Hiện tại phải làm sao, người của Trần gia chắc chắn sẽ không nhịn xuống. Hơn nữa vừa rồi ngươi còn cự tuyệt tay Trần Phổ kia, chẳng hề nể mặt hắn chút nào.

-Nể mặt?

An Tranh chớp chớp mắt:

-Ngươi nghe nói qua Minh Pháp Tư chưa? Nể mặt với kẻ ác, chẳng khác nào cùng bọn chúng làm điều ác.

Đỗ Sấu Sấu sững sốt, không rõ vì sao An Tranh nhắc tới điều này, nhưng hắn vẫn gật đầu:

-Ai mà không biết Minh Pháp Tư của hoàng triều Đại Hi chứ? Thương Man Sơn mà chúng ta đang ở nằm trong một góc của U Yển Thập Lục Quốc, so với bất luận quốc gia nào trong 16 quốc gia U Yển, Huyền Thế

Trường Cư cũng chỉ như con kiến với con voi. Mà U Yển Thập Lục QUỐC, so với hoàng triều Đại Hi mà nói, thật giống như hạt cát với sa mạc.

Nói tới đây, hai mắt Đỗ Sấu Sấu tỏa sáng:

-Trong truyền thuyết, hoàng triều Đại Hi rộng tới trăm triệu dặm, là hoàng triều lớn nhất trong thiên hạ. Trước kia ta từng nghe những người tiến vào Huyền Thế Trường Cư nhắc qua, nói rằng hoàng triều Đại Hi là hoàng triều giàu có nhất thiên hạ, không ai sánh bằng. Mà nổi tiếng nhất trong hoàng triều Đại Hi, chính là Minh Pháp Tư...Đám trộm cắp, tội phạm, vừa nhắc tới Minh Pháp Tư liền run như cây sậy.

An Tranh nở nụ cười mà Đỗ Sấu Sấu không thể lý giải, nụ cười kiêu ngạo?

Có lẽ Đỗ Sấu Sấu không bao giờ ngờ tới, người đứng trước mặt hắn lúc này đã không còn là bạn tốt An Tranh của hắn, mà là Phương Tranh, thủ tọa của Minh Pháp Tư, khiến cho đám tội phạm như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Nhắc tới Phương Tranh, cả hoàng triều Đại Hi có ai là không biết? Có lẽ trong cái tên đều có một chữ ‘Tranh’, vì vậy Phương Tranh mới có cảm giác thân thiết với cỗ thân thể này.

Không thể phủ nhận rằng An Tranh đã chết. Hiện tại còn sống chính là Phương Tranh, thủ tọa của Minh Pháp Tư, một đại nhân vật từng quát tháo phong vân, mượn cơ thể An Tranh mà sống lại,

Có lẽ dấu một số việc trong lòng khiến người ta khó chịu, cho nên An Tranh ngồi xuống ven đường, nói:

-Ta cũng từng nghe qua rất nhiều về Minh Pháp Tư của hoàng triều Đại Hi, nếu không ta kể cho người nghe?

Đỗ Sấu Sấu thích nghe nhất là chuyện về anh hùng, cũng rất hướng tới thế giới bên ngoài. Hắn ngồi xuống bên cạnh An Tranh:

-Suốt ngày người đều ở trong nhà không ra ngoài, làm sao người lại nghe nhiều hơn ta được? Tuy nhiên người cứ kể đi, để xem người biết hơn ta được bao nhiêu.

An Tranh cười cười, dùng ngữ khí mà Đỗ Sấu Sấu không hiểu, nói:

-Người cứ coi như đây là chuyện xưa của người khác...hoàng triều Đại Hi quá lớn, tùy tiện một cái châu cũng lớn hơn U Yển Thập Lục Quốc cộng lại mấy chục lần. Mà châu như vậy, hoàng triều Đại Hi có 99 cái. Chính vì quá lớn, cho nên Thánh Hoàng đệ hạ của hoàng triều Đại Hi không thể nắm rõ mọi chuyện xảy ra trong hoàng triều, cũng không thể tự mình giải quyết hết mọi chuyện.

-Hoàng triều Đại Hi lớn như vậy, cho nên kẻ ác, việc ác cũng rất nhiều. Nếu muốn duy trì công bằng cho hoàng triều này, nhất định phải có một nha môn chấp pháp mạnh mẽ phân ưu cho Thánh Hoàng đệ hạ. Sấu Sấu à, người nghĩ mà xem, ở một cái phố Nam Sơn nhỏ bé này, đã tồn tại Trần gia và Đại Khẩu Đường rồi, vậy thì ở hoàng triều Đại Hi sẽ có bao nhiêu kẻ xấu? Bọn chúng không quan tâm tới pháp luật của Đại HI, bọn chúng chỉ muốn kiếm lời.

An Tranh giơ tay bóp trán, động tác này khiến Đỗ Sấu Sấu sửng sốt. Động tác này thật giống như người lớn đang nghĩ tới chuyện gì đó phiền lòng. Nhưng với cái tuổi của An Tranh, lấy đâu ra nhiều u buồn như vậy?

Ánh mắt của An Tranh có chút phiêu hốt, hẩn nhìn về phía xa xa, nhưng lại giống như không nhìn thấy gì.

-Đám người này sợ nhất là Minh Pháp Tư, bởi vì Minh Pháp Tư có một thủ tọa thiết diện vô tư, hẩn tên là Phương Tranh, đều có một chữ ‘Tranh’ giống tên của ta. Vì giữ gìn pháp luật của hoàng triều Đại Hi, Phương Tranh đã đắc tội với rất nhiều đại nhân vật. Những người này hận Phương Tranh tới thấu xương. Bọn chúng dùng mọi biện pháp để diệt trừ Phương

Tranh, nhưng vì Phương Tranh quá mạnh mẽ, cũng quá cẩn thận, khiến bọn chúng không có cơ hội.

-Thắng đến một ngày, Thánh Hoàng Đại Hi nhận được tin, một đứa con trai của hắn gặp chuyện trên địa bàn của U Yến Thập Lục Quốc, mà hắn thì không thể đi được, đành phải giao nhiệm vụ cứu đứa con cho Phương Tranh, người mà hắn tin tưởng nhất. Phương Tranh và vị hoàng tử kia có mối quan hệ cũng rất tốt, nghe hoàng tử gặp nguy, lập tức chạy tới U Yến Thập Lục Quốc...kết quả là gặp mai phục ở Thương Man Sơn.

An Tranh liếc Đỗ Sấu Sấu:

-Sấu Sấu, người biết gì về người tu hành không?

Đỗ Sấu Sấu đang nghe nhập thần, vô thức lắc đầu:

-Không biết, người tu hành...cách ta quá xa. Đại ca ta tuy ở trong một tông môn, nhưng trên thực tế huynh ấy không thể tu hành, chỉ làm tạp dịch trong tông môn. Dù vậy cũng khiến cả nhà ta thơm lây, đám người Cao Đệ cũng không dám tùy tiện trêu chọc ta.

An Tranh nói:

-Người tu hành phân chia cảnh giới theo thực lực, mới bắt đầu tu hành cần phải Tẩy Tủy. Nếu tông môn phát hiện ra người có tiềm chất tu hành, thì sẽ mang về Tẩy Tủy. Sau khi Tẩy Tủy, thân thể có thể thừa nhận tu vi chi lực. Đây là giai đoạn sơ đẳng nhất, gọi là cảnh giới Thăng Tủy. Sau Thăng Tủy cửu trọng, thì chính là cảnh giới Tu Di. Tới Tu Di sau, thân thể của người đó có thể dung nạp càng nhiều tu vi chi lực, tạo ra công kích mạnh mẽ. Chẳng hạn như Khấu Lục, do không thể tu hành nên đành phải luyện thể, nhưng Luyện Thể cửu trọng chỉ miễn cưỡng tương đương với Tu Di nhất trọng. Đương nhiên, trừ khi Khai Môn. Luyện Thể giả mà Khai Môn, thực lực sẽ được đề cao, tuy nhiên người như Khấu Lục, cả đời cũng không có cơ hội đó, cùng lắm chỉ tới Luyện Thể ngũ trọng mà thôi.

-Trên cảnh giới Tu Di thì chính là cảnh giới Tù Dục. Sở dĩ gọi là Tù Dục, là vì chỉ khi không chế được dục vọng của mình, thì người tu hành mới tiếp tục nâng cao. Trên cảnh giới Tù Dục, là Tiểu Mãn Cảnh. Đã có thể không chế dục vọng của mình, coi như là một loại tiểu viên mãn, cho nên mới gọi là Tiểu Mãn Cảnh. Tới Tiểu Mãn Cảnh đã là rất mạnh rồi, ta đoán ở cả U Yển Thập Lục Quốc cũng không tìm ra được mấy cao thủ Tiểu Mãn Cảnh. Trên Tiểu Mãn Cảnh là Đại Mãn Cảnh, trên Đại Mãn Cảnh chính là Thiên Cảnh.

An Tranh tiếp tục nói:

-Nhìn khắp thiên hạ, số lượng người tu hành đạt tới Thiên Cảnh cũng không nhiều. Phương Tranh chính là người tu hành Thiên Cảnh, hơn nữa đã đạt tới Tiểu Thiên Cảnh cửu trọng, ở cả hoàng triều Đại Hi, số người tu hành mạnh hơn hẳn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đáng tiếc...hắn lại bị tính kế, mất mạng ở bên ngoài Thương Man Sơn.

-A!

Đỗ Sấu Sấu kinh hô:

-Vị Thủ Tọa Minh Pháp Tư Phương Tranh vang danh thiên hạ đã chết? Làm sao người biết?

An Tranh hoảng hốt một lát, sau đó cười cười:

-Đương nhiên là ta đoán bừa, người như hắn, làm sao chết được.

Đỗ Sấu Sấu dấm một cái vào vai An Tranh:

-Làm ta sợ muốn chết. Một đại anh hùng như vậy, chết sao được. Nếu có một ngày ta được gặp hắn thì tốt, chỉ sợ ta sẽ chết vì kích động mất.

An Tranh ngẩng đầu nhìn về phía xa xa:

-Người sẽ được gặp hẳn, ta đảm bảo.

-Meo meo...

Mèo con nằm trong ngực An Tranh kêu một tiếng, thật giống như muốn nói với Đỗ Sầu Sầu, người phải tin tưởng lời chủ nhân ta nói.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tốt Cùng Xấu

Trần gia có vẻ lễ phép, mang ba nghìn lượng bạc nặng nề tới căn nhà nhỏ đơn sơ của An Tranh. Đỗ Sấu Sấu nhìn cái rương chứa đầy bạc, trong mắt hiện lên thứ quen thuộc với An Tranh, thứ An Tranh rất ghét. Hắn đi tới bên cạnh Đỗ Sấu Sấu, cười nói:

-Thích chúng à? Vậy thì đều tặng cho người.

Đỗ Sấu Sấu sửng sốt:

-An Tranh, người nói gì vậy?

An Tranh nói:

-Ta nói, người thích thì ta đều tặng cho người.

Đỗ Sấu Sấu lắp bắp:

-Nhưng số bạc này đều là do người kiếm được.

An Tranh nắm bả vai Đỗ Sấu Sấu:

-Bàn tử, có chuyện ta hy vọng người nhớ kỹ, bạc rất tốt, đặc biệt tốt, có thể giúp chúng ta sống thoải mái hơn. Nhưng dù bạc có nhiều cỡ nào cũng không thể bằng được tình cảm giữa người với người. Nếu như người thích, vậy thì cầm hết đi. Người là bạn của ta, đừng nói là số bạc này, lúc trước người vì ta mà không sợ chết, ta cũng như vậy.

Đỗ Sấu Sấu đầy kích động, hấp hấp mũi như muốn khóc:

-An Tranh, ta thật không ngờ...người trọng tình trọng nghĩa như vậy! Nhưng ta không thể lấy số tiền này, số tiền này đều là do người kiếm được.

An Tranh vung tay nói:

-Bàn tử, người phải nhớ, tiền chỉ là công cụ mà thôi, là công cụ khiến chúng ta sống thoải mái hơn. Chỉ cần là công cụ, thì vĩnh viễn không thể so sánh với tình cảm giữa người với người. Tuy nhiên, ta bỏ sót một chuyện... với khả năng hiện tại của chúng ta, làm sao bảo vệ được số bạc này? Nếu như người cầm đi đưa cho bá phụ bá mẫu, thì chưa chắc là chuyện tốt, ngược lại là tai họa.

Đỗ Sấu Sấu biến sắc:

-Vậy chúng ta phải làm sao?

An Tranh nói:

-Để ta suy nghĩ, việc ta đánh bại hội Ác Bá giờ chắc đã truyền khắp phố Nam Sơn, đám tiểu du côn lưu manh kia hẳn phải suy nghĩ kỹ lại thế lực của mình. Người cũng biết, ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, ba nghìn lượng bạc đủ cho rất nhiều người chịu chết. Hiện tại người về đi, dẫn theo bá phụ bá mẫu tới học đường, buổi tối mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài. Học đường là địa bàn của Cửu Đại Khấu, tạm thời sẽ không có kẻ nào dám xông vào đó.

Đỗ Sấu Sấu khẩn trương kéo tay An Tranh:

-Còn người thì sao?

An Tranh vừa cười vừa nói:

-Lúc ở bên ngoài quán rượu, ta một mực suy nghĩ làm sao để sống thoải mái chút về sau, không chỉ có tiền xài, còn phải kiến đảm kẻ ác sợ người.

Chỉ khiến kẻ ác sợ, mới không có nhiều phiền toái như vậy. Ba nghìn lượng này chính là cái hồ to, ta đứng đây đợi có người nhảy vào.

-An Tranh, để ta giúp người!

Đỗ Sấu Sấu kiên định nói.

An Tranh đẩy hăn một cái:

-Đi nhanh đi, đám người kia nếu biết được tin tức, hăn là sẽ tới nhà thăm dò. Bọn chúng làm việc vốn không có lòng nhân từ, vạn nhất khiến cha mẹ người bị thương thì sao? Giờ người nhanh nhanh trở về, dẫn theo cha mẹ người tới học đường.

Đỗ Sấu Sấu do dự một lát, cuối cùng vẫn xoay người chạy đi. Hăn vừa chạy vừa quay đầu hô:

-An Tranh, người chờ ta, ta an bài cha mẹ xong sẽ tới đây cùng người. Núi đao biển lửa, chúng ta cùng vượt qua. Địa ngục thiên đường, chúng ta cùng nhau xông!

An Tranh phất tay, sau đó xoay người tiến vào phòng. Két một tiếng, cửa được đẩy ra từ bên trong, Khấu Lục chậm rãi đi ra. Có thể thấy sắc mặt của Khấu Lục không được tốt lắm, mà An Tranh tựa hồ đã biết Khấu Lục ở đây nên không lộ chút kinh ngạc nào.

Khấu Lục đi tới, nhìn cọc gỗ và người gỗ trong sân, cũng nhìn thấy một con dao chẻ củi dưới đất. Người gỗ này hiển nhiên là do An Tranh tự mình vót, trên người gỗ có đánh dấu huyết vị kinh mạch. Khấu Lục từng xem qua, những kinh mạch huyết vị này đánh dấu cực kỳ chuẩn xác, không sai chút nào. Mà ở những chỗ hiểm, vết đao khá rõ ràng.

-Người không nói dối.

Khấu Lục chỉ người gỗ:

-Quả nhiên người luôn luôn tự tập luyện, hơn nữa có vẻ như người vung đao đã rất chuẩn xác. Theo vết đao để đoán, giờ mỗi lần ra tay, người đều có thể đánh chuẩn xác vào chỗ hiểm của đối phương. Cho nên ta càng không thể lý giải, vì sao ở học đường người lại biểu hiện yếu đuối như vậy. Nếu như người biểu hiện hung ác như với người gỗ này, thì đám người Cao Độ đã không bắt nạt người.

An Tranh nhún vai:

-Ở học đường ta đã từng giải thích qua, cho nên không muốn nói lại nữa, đơn giản là vì sống sót mà thôi.

Khấu Lục đi tới cái ruộng đầy bạc, cúi đầu nhìn:

-Ta đã biết việc người làm ở bên ngoài quán rượu. Đám người đó đều là chó dữ do Trần gia nuôi, để cho tiểu thiếu gia Trần gia chơi đùa. Thực lực của Trần gia rất mạnh, mạnh tới mức bọn ta cũng phải nể mặt. Cho nên dù biểu hiện của người khiến ta hứng thú, nhưng Trần gia vẫn có sức nặng hơn.

An Tranh nói:

-Ta biết, người tới đây chẳng qua là muốn kiểm chứng ta nói dối hay không, sau đó người liền rời đi.

Khấu Lục gật đầu:

-Đúng vậy, ta sẽ rời đi. Ta muốn bồi dưỡng người, nhưng ta không muốn vì thế mà đắc tội Trần gia. Người cho rằng Trần gia cho người ba nghìn lượng bạc, thực sự vì coi trọng người sao?

An Tranh nhếch miệng:

-Ít nhất trước ngày hôm nay, ta không đáng giá ba nghìn lượng bạc này...Trần gia cho ta ba nghìn lượng bạc, là vì bọn họ sẽ động thủ với Cửu Đại Khấu. Nếu như Cửu Đại Khấu bảo vệ ta, thì Trần gia tất nhiên có lý do để tuyên chiến. Bọn họ sẽ nói rằng các người giết dây dề tử học đường đánh trọng thương người của bọn họ, mà Trần gia vì cam đoan ổn định và duy trì mối quan hệ với Cửu Đại Khấu, bọn họ bồi thường ba nghìn lượng bạc. Nhưng Cửu Đại Khấu lại không biết tốt xấu...

An Tranh còn chưa nói hết lời, Khấu Lục đã ngắt:

-Người không cần nói hết, đầu óc của người vượt khỏi tưởng tượng của ta. Cho nên nếu như tí nữa có người tới, ta tuyệt sẽ không xuất thủ, nhưng cũng sẽ không chủ động giao người ra ngoài. Tuy Cửu Đại Khấu không tính là mạnh ở Huyền Thế Trường Cư, nhưng còn chưa tới mức quỳ xuống để xin tha thứ. Nếu như người có thể sống sót, ta liền thu người làm đệ tử.

Nói xong câu đó, Khấu Lục xoay người rời khỏi căn nhà nhỏ.

-Lục tiên sinh!

An Tranh nhìn bóng lưng của Khấu Lục, hô một tiếng:

-Có thể giúp ta một việc hay không? Chuyện này không liên quan gì tới Đỗ Sấu Sấu, nhờ người đảm bảo an toàn cho gia đình hần, được chứ?

Khấu Lục dừng bước, không quay đầu, nói:

-Được! Học đường của Cửu Đại Khấu, không phải ai muốn vào thì vào. Xông vào nhà người và xông vào học đường, là hai chuyện khác nhau.

An Tranh nở nụ cười, trong lòng yên tâm hơn. Nếu như thực lực của hần khôi phục dù chỉ một phần vạn, thì đã bảo vệ được Đỗ Sấu Sấu rồi. Cửu Đại Khấu chưa chắc nói lời giữ lời, nhưng càng là kẻ ác, thì càng coi trọng

mặt mũi. Nếu như Trần gia thực sự đánh sâu vào học đường, vậy thì Cửu Đại Khấu không thể không đi lên nghênh chiến.

-Lục tiên sinh, còn có một vấn đề.

An Tranh lại hô một câu:

-Làm một người tốt, làm việc gì cũng phải theo khuôn mẫu, theo pháp luật, khiến người đó bị gò bó. Mà người xấu, thì không đếm xỉa tới bất kỳ pháp luật hay quy củ nào, làm việc không kiêng kỵ. Cho nên trên thế giới này, rốt cuộc nên để người tốt sống hay là người xấu sống? Thế giới này, rốt cuộc có công bằng hay không có công bằng?

Khấu Lục dừng lại, trầm mặc một lúc lâu rồi lắc đầu:

-Nếu như người tốt muốn làm gì thì làm, thì còn là người tốt sao?

An Tranh đáp:

-Vậy thì phải xem người đó còn giữ lại bản tính không.

Khấu Lục không nói gì nữa, bước nhanh rời đi. Cũng không biết có phải lời của An Tranh chạm tới chỗ mềm yếu nhất trong lòng của hắn hay không mà bước chân của hắn rất nhanh, cũng rất loạn. Đối với một người đã đạt tới cảnh giới cao trong Thế Thuật mà nói, làm sao có chuyện ngay cả đi đường cũng không ổn định? Cho nên An Tranh nhìn thấy Khấu Lục lúc rời đi, trong ánh mắt xuất hiện cảm xúc phức tạp.

Đợi Khấu Lục rời đi rồi, An Tranh đạp đổ cái rương. Cái rương lớn cần mấy đại hán mới khiêng được, lại bị hắn tung một cước đạp đổ, bạc vung đầy đất. An Tranh dùng chân đá bạc vụn, khiến bạc tạo thành một vòng tròn có đường kính hai mét, sau đó hắn chuyển ghế ngồi ở trung tâm vòng tròn.

Xong xuôi, hắn bỏ mèo con vào ngực. Con mèo con lúc trước còn lo sợ hãi hùng, giờ bên cạnh An Tranh, nó có cảm giác an toàn, cho nên ngủ rất say sưa. An Tranh vỗ đầu mèo con, nhẹ nhàng nói:

-Thế gian này có quá nhiều bất công, nhưng quy củ lại không thể quản lý được người xấu, chỉ có thể quản lý được người tốt. Từ nay về sau người đi theo ta, chúng ta dùng phương pháp của mình xây dựng lại trật tự, liền từ Huyền Thế Trường Cư này bắt đầu đi. Có đôi khi người thiện phải đi cùng đường với người ác, phải vượt qua mọi chông gai. Ta đặt cho người một cái tên, tên là Tiểu Thiện.

Hắn quay đầu nhìn con dao bổ củi ở dưới đất, không nhìn được lắt đầu.

Không có vũ khí nào khác...đành chấp nhận vậy.

Hắn đứng dậy nhặt con dao lên dặt ở đai lưng, quay về trung tâm vòng tròn rồi ngồi xuống. Mới ngồi xuống lại kêu oái, đứng bật dậy nhìn nhìn, dao dặt ở đai lưng không được tốt lắm, lúc ngồi xuống chạm vào thứ dưới hàng. An Tranh kéo quần nhìn tiểu đệ của mình, kinh ngạc phát hiện cái cơ thể nho nhỏ chỉ mười mấy tuổi này lại có một thần khí...

-Thân thể vừa gầy vừa nhỏ, tiểu đệ lại béo tốt, đúng là mất cân bằng về dinh dưỡng a.

An Tranh lẩm bẩm nói, sau đó ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần đợi trời tối.

Lúc hắn nghe được tiếng bước chân vụn vặt truyền tới, mặt trời vẫn chưa xuống núi. An Tranh không nhìn được thở dài, lòng tham luôn khiến người ta mất đi lý trí. Đám người tới này khẳng định không phải Trần gia, Trần gia sẽ không thiếu kiên nhẫn như vậy. Từ tiếng bước chân để phán đoán, đều là phạm nhân không biết võ nghệ, bước chân phù phiếm, thanh âm cũng rất rõ.

An Tranh vỗ con dao bên cạnh, nói một tiếng, tối nay cho người no bụng.

-Trời ạ, thật nhiều bạc!

Bên ngoài tường truyền tới tiếng kinh hô đầy tham lam, sau đó có người dùng ngữ khí uy hiếp, nói:

-Con thỏ nhỏ kia, nếu thông minh thì lập tức rút khỏi đây, số bạc này là của đại gia. Nếu người không biết tốt xấu, ta liền một đao đâm chết người.

-Tiểu tử, có nghe thấy hay không, cho người cơ hội chạy trốn. Đừng tưởng rằng đánh mấy tên du côn vô lại ở trên đường đã là rất giỏi, thành Huyền Thế Trường Cư này ngọa hổ tàng long, người chẳng là cái thá gì. Thức thời thì rút đi cho lão tử, bằng không đừng trách lão tử độc ác.

-Phí lời làm gì, tiến vào lấy bạc!

An Tranh mở mắt nhìn nhìn, khá lăm, bên ngoài có ít nhất sáu, bảy mươi người. Đủ kiểu tham lam động trên khuôn mặt bọn họ, đầy dử tợn. Ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, tùy tiện cũng có thể thấy khuôn mặt như vậy.

An Tranh liếc bọn họ, sau đó hỏi một câu chân thành giống như hăn từng hỏi Khấu Lục:

-Các người có biết không, làm người tốt sẽ bị quy củ ước thúc, mà làm người xấu thì muốn làm gì thì làm. Nếu như người xấu được sống, vậy thì công bằng ở đâu?

-Ai quan tâm con mẹ người là người tốt hay người xấu, lão tử tới là để lấy bạc!

-Nhiều lời làm gì, cả thành Huyền Thế Trường Cư này làm gì có người tốt.

Cả đám từ trên tường nhảy xuống.

Xa xa ở đầu phố.

Trần Phổ đứng ở đó nhìn đám kẻ ác tiến vào sân nhỏ, nở nụ cười lạnh:

-Đúng là bọn điên, tưởng rằng lấy được bạc của Trần gia bọn ta dễ như vậy sao? Các người chờ một lát, để xem Cửu Đại Khấu có ra tay không. Nếu như Cửu Đại Khấu bảo vệ tiểu tử kia, các người liền đi lên, nói rằng chúng ta tới thăm An Tranh, kết quả bị thương, bảo Cửu Đại Khấu giải thích. Nếu như làm xong chuyện này, cả phố Nam Sơn sẽ thuộc về chúng ta.

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt liền thay đổi:

-Chờ một lát!

Xa xa trong sân nhỏ, bên ngoài vòng tròn bạc đã nằm đầy người. Chỉ cần có người đi tới vòng tròn, An Tranh liền vung dao, không hề lưu tình. Sau một lát, bạc đã biến thành màu đỏ, xác người chồng chất lên số bạc. Thiếu niên tuổi chừng mười mấy kia, giống như mãnh thú chưa trưởng thành, nhưng đã lộ ra răng nanh sắc bén.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Giết Người

An Tranh dùng dao bổ củi để giết người, hiển nhiên không thuận tay cho lắm. Nhưng đủ để khiến cho đám người kia không ngừng kêu rên, tiếng kêu thê lương còn khó nghe hơn tiếng mèo động dục. Máu nhuộm đỏ số bạc, sau đó thấm vào trong đất, nhuộm bùn đất thành màu đen, thật giống như lòng người âm u.

Đường kính hai mét không phải là lớn, nhưng là cự ly chuẩn xác để An Tranh xuất dao. Hắn đứng ở trung tâm vòng tròn, bất kể ra tay từ hướng nào, mỗi một dao đều rất chuẩn. Con dao bổ củi kia lúc thì chém ngang lúc thì chém dọc, mỗi một kích đều khiến người ta nằm xuống đất không dậy nổi. Cho nên rất nhanh bên ngoài vòng tròn nằm chồng chất người, cho dù chưa chết.

Dựa theo tính cách của An Tranh, giết người chẳng phải là việc gì to tát. Nhưng trong lòng An Tranh có một ranh giới, người trên ranh giới chắc chắn phải chết, người dưới ranh giới có thể lưu một mạng. Đây chính là ranh giới của cái ác, những người xông vào này còn chưa đáng phải chết.

Lúc mấy chục người ngã xuống tạo thành bức tường thịt, đám người bên ngoài rốt cuộc hiểu ra. Bọn họ bắt đầu lùi bước, hai mắt nhìn nhau, có ý hỏi đối phương, sao người còn chưa đi lên? Được ánh mắt trả lời là, vì sao người không lên? Ở phố Nam Sơn dùng binh khí đánh nhau chỉ là chuyện như cơm bữa, nhìn khắp Huyền Thế Trường Cư thì càng như vậy.

Nhưng bị đánh ngã là một đám người trưởng thành khỏe mạnh, ra tay là một thiếu niên hơn mười tuổi gầy yếu, cho nên cảnh tượng khá là rung động, máu tanh mang theo mỹ cảm.

An Tranh lau máu dính trên mặt, dòng máu âm ỉ khiến hắn tìm được chút cảm giác khoái ý ân thù năm xưa. Lúc trước hắn chính là dùng đao giết ra pháp luật, từng đao giết ra pháp tắc.

-Các người còn chưa trả lời ta, vì sao làm người tốt phải tuân theo quy củ, mà người xấu thì không cần? Quy củ này rốt cuộc do ai tạo ra?

Thiếu niên dính đầy máu, lúc nhếch cằm lên chăm chú hỏi lời này, không người nào dám coi hắn là kẻ ngu ngốc.

-Bởi vì...Chỉ khi phá hủy quy tắc, thì mới trở thành người xấu?

Ở bên ngoài, có một nam tử run rẩy, vô thức trả lời. Hắn không cảm giác được chân mình như nhũn ra.

An Tranh nhếch môi cười, khuôn mặt đầy máu, hàm răng trắng nõn, khiến người ta không rét mà run:

-Có ý tứ...cho nên truy cứu căn bản, tạo ra quy tắc không phải để ước thúc người tốt, mà là ước thúc người ác. Nói cách khác, vòng tròn này chính là pháp tắc, các người đụng vào pháp tắc, các người phải trả giá rất nhiều.

Không ai hiểu lời của hắn.

Lúc người đầu tiên quay đầu bỏ chạy, thế tan tác khó mà ngăn cản. Những người còn lại đều chạy trốn, mà lúc này mặt trời vẫn chưa xuống núi. Từ lúc An Tranh chém ngã người thứ nhất tới khi đám người còn lại chạy trốn chết, chỉ trôi qua mấy phút mà thôi. Hắn ra tay chuẩn xác khiến người ta sợ hãi, nhìn bề ngoài có vẻ vết thương rất nặng, nhưng thực ra không có ai bị thương chỗ hiểm.

Trần Phổ đứng ở đầu phố, sắc mặt biến ảo không ngừng, bởi vì hắn không biết mình có nên tiếp tục chấp hành kế hoạch hay không. Người của

Cửu Đại Khẩu không xuất hiện, chớ nói chín con rùa đen kia không rút đầu ra, cho dù là đám lưu manh thuộc hạ cũng không có ai lộ diện. Hiển nhiên Cửu Đại Khẩu đã phát hiện mưu kế của Trần gia. Cho nên giết thiếu niên kia, liệu còn có ích cho kế hoạch hay không.

Một thiếu niên khoác áo làm bằng lông điểu màu trắng đi tới bên cạnh Trần Phổ, nhìn chăm chăm về phía căn nhà nhỏ kia. Thiếu niên này khoảng hơn mười tuổi, cao hơn An Tranh một cái đầu, quần áo cực kỳ hoa mỹ, khuôn mặt tuấn tú mang theo một sự lãnh ngạo khiến người ta khó hiểu. Một đứa trẻ mười mấy tuổi mà thôi, nhưng ánh mắt còn sâu sắc hơn người trưởng thành.

Mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, hình dung tuấn mỹ.

-Tam thúc muốn giết tiểu tử không cha không mẹ kia?

Thiếu niên chỉ về hướng An Tranh.

Trần Phổ cúi người, cung kính nói:

-Tiểu thiếu gia, kế hoạch ban đầu là nhằm vào Cửu Đại Khẩu, tiểu tử kia chỉ là mồi câu mà thôi. Nhưng hiện tại người của Cửu Đại Khẩu không xuất hiện, hiển nhiên bọn họ tính toán buông tha cho tiểu tử này. Cho nên kế hoạch này tạm dừng lại. Ta đang định phái người trở về xin chỉ thị của lão gia, làm như thế nào thì đợi lão gia phân phó.

-Chuyện nhỏ nhặt như vậy, không cần làm phiền cha ta.

Thiếu niên áo trắng vung tay nói:

-Nếu kế hoạch đã đổ bể, thì rút lui thôi...Mặt khác, tiểu tử kia khá thú vị, mạnh hơn đám Trương Lỗi cộng lại nhiều. Tam thúc mang hãn về cho ta, nếu Cửu Đại Khẩu không muốn hãn, thì ta muốn. Người này có một sự

hung ác từ trong khung, nếu như bồi dưỡng tốt, tương lai sẽ trở thành trợ thủ đắc lực.

Hắn xoay người:

-Tương lai ta phải tiếp nhận sản nghiệp của Trần gia, giờ ta đã mười một tuổi, tới lúc tìm trợ thủ cho mình.

Trần Phổ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, hắn có chút sợ hãi với đứa trẻ chỉ mới mười một tuổi này. Hắn cũng không biết vì sao, mỗi lần chứng kiến thiếu gia, hắn đều có cảm giác thiếu gia không phải là người. Lạnh lẽo giống như ác ma từ địa ngục bò lên. Hắn lại nhìn về phía An Tranh đang ngồi ở ghế nghỉ ngơi, chợt phát hiện thiếu tử gây cho người ta cảm giác còn sâu sắc hơn.

-Tuân mệnh, nếu thiếu gia đã quyết định như vậy, kế hoạch này liền dừng lại.

Trần Phổ khoát tay, sát thủ của Trần gia đều lui xuống.

-Tam thúc, ta đã 11 tuổi rồi, từ nay về sau người có thể gọi ta là thiếu gia, không cần thêm chữ ‘tiểu’ kia nữa, nghe thật chói tai.

Thiếu niên áo trắng bỏ lại một câu, sau đó rời đi. Bảy tám thiếu niên vây quanh hắn, thật giống như bảo vệ hoàng đế. Những đứa trẻ này đều là thiếu niên áo trắng tự bồi dưỡng. Có lẽ không cần vài năm nữa, bọn chúng sẽ trở thành chó ngao trung thành, mặc kệ thiếu niên áo trắng chỉ tới đâu, bọn chúng đều nhào tới cắn nát con mồi.

Trần Phổ đi một đoạn thì dừng lại quay đầu nhìn, phát hiện thiếu niên An Tranh kia đang ném những kẻ kêu rên ra khỏi sân. Thiếu niên kia cầm chân của những người bị thương, kéo như kéo chó chết, sau đó tùy tiện ném ra khỏi cửa.

An Tranh cảm thấy mệt mỏi, hôm nay ra tay hơi nhiều, với lại thân thể này còn bị thương không nhẹ, mỗi lần hành động, vết thương lại khiến hấn đau đớn. Sau khi ném người cuối cùng ra khỏi cửa, hấn thở hỗn hển đi vào sân, ngồi xuống. Trên trán hấn đã đổ đầy mồ hôi, không phải vì mệt mỏi, mà là vì đau đớn.

Vết thương do đám đệ tử trong học đường gây ra kia còn chưa lành lặn, nội tạng đau đớn như là bị ai đó vặn cả người. An Tranh suy nghĩ xem nơi này có thuốc trị thương gì, nếu như chịu không nổi đành phải dùng tới thuốc. Dù sao thân thể này không giống với thân thể lúc trước của mình. Trong đầu hấn có mấy vạn đơn thuốc, thuốc trị thương của Minh Pháp Tự phần lớn do hấn nghiên cứu điều chế. Nhưng hiện tại, ngay cả nguyên liệu để điều chế bạch dược bình thường nhất cũng không có.

Đúng lúc này An Tranh nghe thấy tiếng dép dẫm lên bùn, hấn không ngẩng đầu cũng biết đó là tiếng bước chân của Đỗ Sấu Sấu. Người này đi đường phát ra tiếng rất lớn, hô hấp nặng nề, hiển nhiên là chạy tới.

Lúc An Tranh ngẩng đầu nhìn, thì thấy Đỗ Sấu Sấu đầy vẻ kinh ngạc. Cảnh tượng máu tanh bên ngoài hiển nhiên đã kích thích Đỗ Sấu Sấu.

-An Tranh, người không sao chứ?

Bàn tử giẫm phải những người kia xông vào trong sân, đôi dép đã bị máu nhuộm đỏ.

An Tranh lắc đầu:

-Không sao, tuy nhiên nội thương do Vương Mãnh Vương Tráng đánh vẫn chưa lành lặn.

Đỗ Sấu Sấu cúi người cõng An Tranh lên:

-Đi, chúng ta tới tiệm bán thuốc. Bộ dạng bây giờ của người thật dọa người, cũng không biết máu là của người hay của người khác.

Hắn đi hai bước, quay đầu nhìn số bạc, nhặt vài thỏi bỏ vào ngực. Tổng lang trung ở tiệm thuốc chỉ nhận bạc chứ không nhận người, không có tiền thì đừng hòng mong hắn khám. Bàn tử nhìn số bạc tạo thành vòng tròn:

-Đáng tiếc, chúng ta vừa đi, số bạc này liền không giữ được.

An Tranh hất tay, con dao bổ củi bay lên rồi cắm phập xuống trung tâm vòng tròn, động tác chính xác, đẹp mắt.

An Tranh tựa vào lưng Đỗ Sấu Sấu, cười cười:

-Đi thôi, có con dao này, đám tiểu lưu manh của phố Nam Sơn sẽ không dám tới. Trần gia thấy Cửu Đại Khấu không lộ diện, nếu ta đoán không nhầm, bọn họ còn có thể giúp đỡ trông coi số bạc.

Đỗ Sấu Sấu không biết vì sao An Tranh khẳng định như vậy, hắn chỉ lo lắng tới thương thế của An Tranh. Hắn cũng An Tranh tới tiệm thuốc duy nhất của phố Nam Sơn. Mèo con chui ra khỏi ngực An Tranh, cái đầu nhỏ nhìn bốn phía tỏ vẻ khó hiểu.

Ở đầu phố, Trần Phổ khoát tay:

-Bảo vệ căn nhà này cho ta, nếu kẻ nào dám động vào số bạc kia, chém chết là được. Nếu người của Cửu Đại Khấu tới, thì nói từ nay về sau An Tranh là khách của Trần gia chúng ta, đã không còn liên quan tới Cửu Đại Khấu bọn họ. Người mà tiểu...thiếu gia muốn, không ai có thể ngăn cản.

Sau khi nói xong, hắn cũng xoay người rời đi. Mười mấy người mặc áo đen của Trần gia chạy tới, chia ra bảo vệ nhà của An Tranh.

Trên đường cái, Đỗ Sấu Sấu công An Tranh chạy như điên, xóc nảy khiến An Tranh cảm thấy lục phủ ngũ tạng như muốn xóc theo. Tuy nhiên may mà Đỗ Sấu Sấu nhiều thịt, hiệu quả giảm xóc không tồi. Cho nên An Tranh không nhịn được hỏi:

-Bàn tử, ngay cả thịt người cũng ít được ăn, vì sao người vẫn béo như vậy?

-Con mẹ nó, làm sao ta biết. Người nói xem, có ủy khuất hay không?

-Rất ủy khuất!

-Đúng rồi An Tranh, ba nghìn lượng bạc có thể ăn được thịt bao lâu?

-Không có tiền đồ, mục tiêu nhân sinh của người chỉ là được ăn thịt thôi sao?

-Mẹ nó chứ, có thể được ăn thịt, cần gì phải tiền đồ?

-Ha ha, lời này cũng có lý, khiến ta không phản bác được.

An Tranh cười to khiến nội tạng đau theo, nhưng hắc cười đang sưng, căn bản không dừng được. Giống như đã rất lâu rồi hắc không tìm được tình bạn chân thành như vậy. An Tranh tựa vào lưng bàn tử, thầm nghĩ, từ nay về sau nhất định phải cho bàn tử này ngày ngày ăn thịt, không ngừng ăn thịt. Tuy nhiên nghĩ lại thì thấy nhân sinh của bàn tử này thật đơn giản, có thịt ăn là đủ. Người có mục tiêu đơn giản và dễ thỏa mãn, sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

-Bàn tử, về sau ta cho người làm quan lớn được không?

-Không hay lắm, nếu làm quan thì người làm, ta làm thuộc hạ là đủ rồi!

-Ta nói đánh ai, người liền đánh người đó?

-Đúng thế!

-Vậy thì quyết định như vậy, từ nay về sau ta nói đánh ai, người liền xông lên đập người đó một trận là được.

-Không thành vấn đề, nhưng ngoại trừ cha mẹ ta.

-Nói nhảm, ta cần đánh cha mẹ người làm gì...đúng rồi bàn tử, người thích con gái như thế nào? Mập mập, thanh tú hay là gầy? Từ nay về sau chúng ta chính là danh nhân của phố Nam Sơn rồi, tới lúc đó người sẽ có rất nhiều người ái mộ.

-Ta thích mập mập trắng trẻo. Bởi vì gầy thì chắc thiếu thịt ăn, sẽ đoạt thịt của ta. Còn béo thì chắc không thiếu thịt!

...

-Meo meo!

Bạch miêu Tiểu Thiện kêu lên một tiếng, giống như khinh thường lý tưởng nhân sinh của Đỗ Sấu Sấu.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trị Thương

Thanh âm khinh thường của mèo con khiến Đỗ Sấu Sấu bất mãn:

-Ta nói Thiện gia, cả ngày người chỉ biết núp trong ngực người khác để ngủ, thì người có tư cách gì cười nhạo ta?

Mèo con duỗi lưng một cái, dùng ánh mắt to tròn nhìn Đỗ Sấu Sấu, như muốn nói trẫm xinh đẹp như vậy, tất nhiên được hưởng đặc quyền, xinh đẹp chính là chân lý.

Đỗ Sấu Sấu cũng An Tranh đi về hướng tiệm thuốc, hẳn tất nhiên không nhìn thấy biểu lộ của con mèo nhỏ phía sau lưng. Hẳn vừa đi vừa thở dốc:

-An Tranh, nhìn người gầy gò sao mà nặng vậy?

An Tranh cười cười:

-Bàn tử, người có biết là khi đang công người khác, phát hiện người này càng ngày càng nặng thì không phải chuyện tốt không?

-Vì sao? Nó nói lên cái gì?

-Nói lên rằng người đã mệt mỏi.

Đỗ Sấu Sấu sững sốt, nhếch miệng:

-Rơi vào cảnh này rồi mà người vẫn còn tâm tư nói giỡn, đừng cho là ta không biết. Mẹ ta từng nói với ta, lúc trước bà ta bị bệnh nặng, mẹ ta cũng bà tới tiệm thuốc, nửa đường cảm thấy bà ta càng ngày càng nặng, đi được một đoạn thì bà liền mất...Khúc Phong Tử (Khúc điên khùng) của tiệm

thuốc nói rằng, người đã chết sẽ trở nên nặng hơn. Tuy nhiên An Tranh người yên tâm, có ta ở đây, người sẽ không chết được.

An Tranh cười cười:

-Ta sẽ không chết lần nữa dễ dàng như vậy đâu.

Đỗ Sấu Sấu không để ý lời của An Tranh có ý khác, hẳn cho rằng An Tranh nói tới chuyện suýt nữa bị đám người Cao Độ đánh chết. Hẳn làm sao biết rõ, người mà mình đang cõng trên lưng, từng ác chiến với rất nhiều cao thủ ở Thương Man Sơn, thế nên cả sông núi đều thay đổi hình dạng. Lần đó, An Tranh cách cái chết kỳ thực không xa. Cũng chính từ trận chiến ấy, An Tranh mới phát hiện, hóa ra ở hoàng triều Đại Hi, không chỉ những kẻ biểu hiện ra ngoài muốn mình chết, thậm chí còn có một vài người bạn đã từng kề vai sát chiến cũng trong đám người đó.

Nhà An Tranh cách tiệm thuốc phố Nam Sơn không xa, Khúc Phong Tử của tiệm thuốc có y thuật không tồi, nhưng làm người tham lam, nếu không có tiền thì cho dù chết ở trước mặt hẳn hẳn cũng không ra tay.

Lúc Đỗ Sấu Sấu cõng An Tranh chạy tới cửa tiệm thuốc, đồ đệ của Khúc Phong Tử là Khúc Lưu Nhi chính đang xếp ván đóng cửa. Giờ sắc trời đã tối, đường cái không một bóng người. Khúc Lưu Nhi tuổi chừng mười bảy, mười tám, trắng trẻo nhỏ con, việc xếp ván đóng cửa này có vẻ quá sức với hẳn. Hẳn có lông mi thanh, khuôn mặt tuấn tú, hai mắt to tròn, lông mi cong hình lá liễu, khuôn mặt hơi nhọn, nhìn giống con gái hơn.

-Lưu Nhi, nhanh đi gọi sư phụ của người ra cứu An Tranh.

Đỗ Sấu Sấu không kịp thở vọt vào tiệm thuốc, dọa cho Khúc Lưu Nhi nhảy dựng. Xoay người chứng kiến cả người An Tranh đều là máu, sắc mặt lập tức thay đổi. Việc An Tranh đánh nhau với hội Ác Bá ở bên ngoài quán rượu đã truyền xôn xao. Cho nên suy nghĩ đầu tiên của Khúc Lưu Nhi là An Tranh bị người ta đánh.

-Nhưng...nhưng sư phụ sẽ không trị cho hấn.

Cả phố Nam Sơn đều biết Khúc Phong Tử có ba lý do không khám bệnh...lúc uống rượu không khám, trời tối không khám, không có tiền không khám.

Thanh âm của Khúc Lưu Nhi khá mềm mại, không biết phải làm sao:

-Giờ tời đã tối, sư phụ định xuất môn uống rượu...

-Nhưng nếu không cứu hấn thì hấn sẽ chết.

Đỗ Sấu Sấu hô lên, ngữ khí cầu khẩn.

Đang lúc Khúc Lưu Nhi không biết phải làm sao, thì một Khúc Phong Tử tuổi chừng hơn năm mươi, để chòm râu dê, khuôn mặt xấu xí từ bên trong đi ra:

-Kẻ nào giương oai ở chỗ của ta vậy? Không nhìn xem đây là đâu à? Chưa có ai ở phố Nam Sơn này dám động vào tiệm thuốc Khúc gia.

Đỗ Sấu Sấu thấy Khúc Phong Tử xuất hiện, vội vàng công An Tranh chạy tới:

-Khúc gia, ta van cầu ngài cứu An Tranh, hấn bị thương.

Khúc Phong Tử híp mắt nhìn An Tranh, cũng bị An Tranh người đầy máu dọa sợ, nhưng rất nhanh hấn đã khôi phục lại bình tĩnh, lắc đầu;

-Tất cả mọi người ở phố Nam Sơn đều biết Khúc gia ta có ba điều kiện không chữa bệnh. Tối không chữa bệnh, không tiền không chữa, uống rượu không chữa, mà hai người đều vi phạm vào cả ba điều kiện trên. Đi thôi, đi thôi, hôm nay Khúc gia ta không chấp nhận với trẻ con các người, biến đi là được.

Đỗ Sầu Sầu móc một thỏi bạc đập xuống quầy hàng:

-Khúc gia, ta có tiền!

Khúc Phong Tử vừa nhìn thấy thỏi bạc lớn dính máu, hai mắt lập tức sáng lên:

-Cái này...

Đỗ Sầu Sầu vội vàng hỏi:

-Đủ hay không? Không đủ thì trong nhà vẫn còn, người cứ tùy tiện ra giá.

Khúc Phong Tử có chút khó xử:

-Người cũng biết ta là người giảng quy củ, không quy củ thì sao thuyết phục được người khác...trời tối không chữa, lúc uống rượu không chữa... nhưng các người có tiền thì nên nói sớm chút, mau mau vào trong. Lưu Nhi, còn không mau vịn An ca ca xuống. An tiểu tử này cũng thật là, làm gì mà để cả người dính máu.

Khúc Phong Tử nói An Tranh cả người dính máu, điều này khiến An Tranh hơi kinh ngạc. Mình đang ở trên lưng Đỗ Sầu Sầu, Khúc Phong Tử quả quyết không thấy rõ, nhưng hắn nói là dính máu, chứ không phải chảy máu, hiển nhiên Khúc Phong Tử biết máu này không phải của mình.

Khúc Lưu Nhi vội vàng chạy tới vịn An Tranh rời khỏi lưng Đỗ Sầu Sầu. Hắn nhìn An Tranh sắc mặt trắng bệch, hơn nữa cả người là máu, hiển nhiên sợ hãi.

-Vịn lấy hắn, để ta bắt mạch.

Khúc Phong Tử vén ống tay lên, nắm lấy mạch môn của An Tranh, sau một lát liền biến sắc:

-Điều này...điều này sao có thể được? Người...người tốt cuộc là người hay quý?

Hắn hô to một tiếng, vô thức lùi ra đằng sau.

-Sao vậy Khúc gia?

Đỗ Sấu Sấu vội vàng hỏi.

Khuôn mặt của Khúc Phong Tử trắng bệch:

-Tuy ta không làm nhiều việc thiện, nhưng cũng chưa từng làm việc ác gì, vị quý gia gia này, nếu muốn lấy mạng thì chớ có tìm ta...Nếu người có oan khuất, cứ tìm tới kẻ thù của người là được. Chỗ này là nơi trị bệnh cứu người, chứ không phải hại người.

Đỗ Sấu Sấu nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, liền đi tới kéo hắn:

-Rốt cuộc người có cứu hay không?

Khúc Phong Tử hất tay Đỗ Sấu Sấu:

-Hắn là người chết, ta cứu kiểu gì?

Khúc Lưu Nhi nhíu mày, giơ tay nắm lấy mạch môn của An Tranh, sau một lát sắc mặt cũng thay đổi:

-Ngũ tạng đều tổn thương, nhất là lá lách đã nát, gan cũng nứt, rõ ràng... rõ ràng phải chết mới đúng.

An Tranh thở ra một tiếng, sau đó cười cười:

-Giờ chưa chết, nhưng nếu các người không cứu ta, chỉ sợ ta không duy trì được lâu. Ngũ tạng đúng là bị thương tổn, nhưng không nghiêm trọng như các người nghĩ. Nếu có thảo dược Xà Tuyền Tử, Cửu Nhân Tuyết

Diệp, Chu Sa Đảm, Xa Vi thì làm phiền lấy một ít tới đây, sau đó dùng Tam Độc Huyết làm thuốc dẫn, sắc cho ta một thang để ta uống luôn.

-Nhảm nhí!

Khúc Phong Tử nghe An Tranh nói tới mấy vị thuốc liền nổi giận:

-Không hiểu y thuật thì đừng nói bậy. Mấy vị thuốc mà người nói căn bản không thể uống chung được với nhau, ai uống người đó liền chết. Cho dù người đã thành quý, thì Khúc gia ta cũng không thể cầm thuốc linh tinh để chữa trị.

An Tranh vỗ vai Đỗ Sấu Sấu:

-Lấy tiền!

Đỗ Sấu Sấu lấy thêm một thỏi bạc đặt lên quầy hàng:

-Cứ làm theo lời huynh đệ ta nói, tuy ta không hiểu y thuật, nhưng ta tin tưởng hẳn.

-Chuyện này không liên quan tới tiền nong!

Khúc Phong Tử lớn tiếng nói:

-Làm thầy thuốc, phải có nguyên tắc của mình. Mấy quy củ không chữa trị kia của ta có thể dùng tiền để giải quyết, nhưng cách dùng thuốc kia quyết không thể thực hiện. Ta không cứu người thì thôi, nhưng nếu ta đã mở cửa chữa trị, thì không thể để người chết trong này. Bằng không truyền ra ngoài, danh tiếng của tiệm thuốc sẽ bị hủy hoại. Lưu Nhi, lấy một viên Tiểu Hoàn Đan ra cho hẳn uống, sau đó dùng phương thuốc trị nội thương mà ta dạy bốc thuốc. Người này cho dù sắp chết thì ta cũng muốn kéo hẳn ra khỏi Quỷ Môn Quan.

-Cứ bốc thuốc như lời ta nói đi.

An Tranh nói với Khúc Phong Tử:

-Dược lực của Tiểu Hoàn Đan quá mạnh mẽ. Tuy thân thể này được rèn luyện, nhưng đây là bên ngoài, bên trong yếu ớt, khó chống nổi dược lực. Tuy mấy vị thuốc mà ta nói có độc tính, nhưng đầu tiên có thể cầm máu. Hiện tại nội tạng của ta bị thương, thuốc bình thường không thể cầm máu được nhanh, nhưng thuốc độc thì làm được. Tuy có mạo hiểm, nhưng còn hơn là tiếp tục chảy máu. Với lại chỉ cần tính toán số lượng thuốc độc vừa đủ, thì sẽ không chết người.

Khúc Phong Tử nhú mày, nửa tin nửa ngờ:

-Làm sao người biết những cái này?

An Tranh đáp:

-Lúc chặt củi ở sau núi, ta từng thấy qua một cuốn sách cổ, ghi lại một vài phương thuốc. Tuy nhiên sách cổ đã để quá lâu rồi, đã tan nát không còn. Nếu người cầm thuốc tới như lời ta nói, ta liền viết phương thuốc trong sách cổ cho người.

Khúc Phong Tử trầm mặc một lúc rồi nói:

-Đây là tự người tìm đường chết. Tí nữa uống thuốc người ra ngoài mà uống, chết ở đâu chứ đừng chết trong tiệm thuốc của ta là được. Mặt khác, người chỉ cần viết phương thuốc trong sách cổ kia, ta liền không thu tiền.

Hắn đẩy hai thỏi bạc trên bàn về phía trước, nhưng hiển nhiên không muốn.

-Cứ cầm lấy bạc đi!

An Tranh khoát tay:

-Mặt khác làm phiền người tìm một thùng gỗ lớn, ta muốn tắm rửa.

-Điên rồi!

Khúc Phong Tử lại nổi giận:

-Nội tạng của người đang chảy máu, tắm nước nóng chẳng phải tự sát sao!

An Tranh lắc đầu:

-Cứ làm theo lời ta bảo, chết hay không không liên quan gì tới người.

Khúc Phong Tử hất tay lên:

-Người muốn chết thì kệ người! Lưu Nhi, tới hầu hạ cho hãn chết!

Nói xong hãn quay người lại bước về phòng, nhưng tay vẫn thu lấy bạc. Khúc Lưu Nhi không biết phải làm sao, tay chân luống cuống nhìn An Tranh. An Tranh cười cười với hãn:

-Chớ sợ, ta tự hiểu thương thế của mình. Làm phiền người bốc thuốc như lời ta nói, sau đó chuẩn bị một thùng nước ấm. Còn có...chuẩn bị một viên tiểu hoàn đan, về sau ta cần dùng.

Khúc Lưu Nhi vội vàng chạy đi làm, không biết vì cái gì, hãn cảm thấy tin tưởng đứa trẻ nhỏ tuổi hơn mình này. Lúc hãn chạy, hai chân khép lại, dù bắt chước nhưng vẫn có sơ hở.

-Khúc Phong Tử chưa tính là kẻ xấu!

An Tranh nói:

-Khúc Lưu Nhi là con gái, hơn nữa không có quan hệ huyết thống với Khúc Phong Tử, hãn là hãn thu dưỡng.

-Làm sao người biết?

-Khúc Lưu Nhi có đẹp không?

-Đẹp!

-Khúc Phong Tử có đẹp không?

-Điều này còn phải hỏi?

-Vậy người nói xem, cho dù Khúc Phong Tử ngủ với một tiên nữ, liệu có thể xinh ra một nữ nhân xinh đẹp như Khúc Lưu Nhi sao?

Đỗ Sấu Sấu sừng sốt một lát:

-Quả nhiên có lý, cho dù chỉ giống Khúc Phong Tử một phần mười thì cũng không dễ nhìn. Mà người bà tám như vậy làm gì, đâu có liên quan gì tới người, chúng ta tới đây là để xem bệnh mà.

An Tranh mỉm cười lắc đầu, không nói gì thêm.

Hắn vuốt ve mèo con nằm trong ngực, trong lòng cảm thấy Khúc Phong Tử và Khúc Lưu Nhi hẳn là có chuyện xưa.

Mà đúng lúc này, có ba thiếu niên mặc áo gấm màu đen từ bên ngoài bước tới, sắc mặt âm trầm, ánh mắt hung ác. Sau khi đi vào, bọn họ nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía An Tranh, trong mắt đầy địch ý.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lòng Dạ Sâu Độc

Ba thiếu niên mặc áo đen này hiển nhiên có lai lịch không tầm thường, quần áo xa hoa, kiểu dáng đẹp đẽ. Tuy nhiên ba người mặc quần áo giống nhau, tất nhiên không phải là quý công tử của nhà nào đó. Sau khi đi vào, bọn họ nhìn một vòng, sau đó ánh mắt rơi vào An Tranh.

-Người chính là An Tranh?

Người đi đầu giơ tay chỉ vào An Tranh, hỏi.

-Ta là người của Trần phủ, tên là Trần Thất, hiện tại người đi với ta tới Trần phủ một chuyến. Lập tức khởi hành.

Nói xong, hắn xoay người rời đi, đi được hai bước thì phát hiện An Tranh căn bản không động đậy. Hắn quay mạnh đầu lại, phát hiện An Tranh vẫn ngồi trên ghế vuốt ve con mèo con.

-Ta đang nói chuyện với người, người không nghe thấy à?

Thanh âm của hắn đầy lạnh lẽo.

An Tranh hí mắt nhìn hắn:

-Gọi An gia.

Sắc mặt của Trần Thất lập tức trở nên khó nhìn. Hắn là tùy tùng của thiếu gia Trần gia, rất có địa vị trong Trần phủ, phàm là người nào trên đường cái Nam Sơn thấy bọn họ, ai mà không khúm núm? Vậy mà hiện tại tiểu tử kia lại càn rỡ ở trước mặt hắn như vậy, lửa giận lập tức thiêu đốt.

-An Tranh, nếu không phải thiếu gia muốn gặp người, người cho rằng mình còn sống sót?

An Tranh thản nhiên nói:

-Gọi An gia!

Trần Thất tiến về phía trước một bước:

-Ta cho người thêm cơ hội, lập tức đứng dậy đi theo ta, ta liền tha người một mạng.

An Tranh thở dài:

-Ta cho người hai cơ hội.

Lúc đầu Trần Thất không hiểu ý An Tranh, đợi hiểu được liền giận tím mặt. Hắn chỉ tay:

-Đánh tàn phế rồi kéo đi gặp thiếu gia.

Hai thiếu niên mặc áo đen phía sau hắn lập tức xông lên, bước chân vững vàng, hơn nữa lúc tiến lên trước sau như một, vị trí bảo trì vô cùng tốt, hiển nhiên trải qua huấn luyện khiên khắc. Hai thiếu niên này xông lên, một người tung cước đá về phía cổ An Tranh, một người trầm xuống quét ngang cái ghế An Tranh đang ngồi. Hai người đồng thời ra chân, tốc độ nhanh chóng và sắc bén.

An Tranh đạp xuống đất một cái, cái ghế trượt ra sau, thoải mái tránh đi hai thiếu niên giáp công.

Đỗ Sấu Sấu xông lên:

-Dám đánh bạn của ta!

Hắn tung quyền tới một thiếu niên, tốc độ tạm được, nhưng ra tay không có chiêu thức, chỉ như du côn đánh đấm. Nhưng tốt xấu gì hắn cũng thường xuyên đánh nhau ở học đường, cho nên một quyền tuy đơn giản nhưng thực dụng. Người bình thường bị trúng một quyền này vào mũi, chỉ sợ phải ngồi xồm xuống một lúc mới khôi phục lại được hành động.

Một thiếu niên áo đen nghiêng người tránh đi năm đấm của Đỗ Sáu Sáu, sau đó bắt lấy cổ tay của hắn vung sang một bên. Đỗ Sáu Sáu mất trọng tâm ngã sấp về phía trước, nhưng không đợi hắn ngã xuống, thiếu niên khác cúi người bắt lấy cá chân của hắn. Hai thiếu niên áo đen, một người bắt cổ tay Đỗ Sáu Sáu, một người bắt mắt cá chân, sau đó đồng thời nhảy về phía sau.

Có lẽ sau một lát, thân thể của Đỗ Sáu Sáu sẽ tách rời.

Phốc một tiếng!

Một thiếu niên áo đen bị đánh vào phần gáy, hoàn toàn không chú ý tới An Tranh đứng dậy từ khi nào. Đau đớn cực đại khiến hắn mất đi khí lực, hai tay buông xuống. Thiếu niên áo đen kia không kịp phản ứng, cùng Đỗ Sáu Sáu cùng nhau té xuống.

An Tranh tung một chưởng vào phần gáy thiếu niên áo đen, sau đó năm tóc của đối phương lui về phía sau. Thiếu niên kia đau đớn kêu lên, thân thể nằm thẳng xuống. An Tranh giơ chân giẫm nát cổ họng thiếu niên. Thiếu niên miệng phun máu, chết bởi một cước của An Tranh.

Lúc trước đánh nhau với đám du côn vô lại, An Tranh chưa từng giết một người. Nhưng lần này ra tay hắn không lưu chút tình cảm nào.

-Tâm ngoan thủ lạt, ra tay liền định giết người rồi.

An Tranh bỏ mèo con vào ngực, đuổi lưng một cái:

-Bị thương nặng vốn không muốn ra tay nữa, nhưng các người thành công khơi dậy sát tâm của ta.

Hắn tung cước đá văng thi thể của thiếu niên kia, sau đó đi về hướng Trần Thất:

-Thủ đoạn giết người này đều là do thiếu gia Trần phủ các người dạy?

Sắc mặt của Trần Thất trắng bệch, hắn không ngờ An Tranh ra tay vừa nhanh vừa độc như vậy. Lúc trước hắn không đi theo thiếu gia Trần Phủ tới nhà An Tranh, cho nên không chứng kiến An Tranh dùng một con dao bổ củi đánh ngã vài chục người. Nếu như được chứng kiến, hắn đã không kiêu căng như vậy. Hắn chỉ là ghen ghét, ghen ghét thiếu gia Trần phủ vì sao lại coi trọng một thiếu niên bình thường như An Tranh.

Hắn chỉ là muốn cho An Tranh một bài học, về phần bàn tử kia, giết thì giết, không sao cả.

-An Tranh...người nên biết, người đang đối nghịch với Trần phủ.

An Tranh không để ý tới lời của hắn, vẫn bước nhanh tới. Trần Thất nhìn An Tranh đi tới, trong lòng hoảng hốt, giống như nhìn thấy một con mãnh thú tuyệt thế từ sau lưng An Tranh. Mãnh thú này gây cho hắn áp lực cực lớn, khiến hắn cảm thấy tim như vỡ vụn.

-Người như các người, giữ lại cũng chỉ là mầm tai họa.

An Tranh đi được nửa đường, tiện chân đá văng thiếu niên áo đen đang đè lên Đỗ Sấu Sấu. Thiếu niên áo đen này cùng người xuống bay thẳng tắp ra ngoài, đụng gãy một cái bàn. Đỗ Sấu Sấu đứng bật dậy, đặt cái mâm lớn lên người thiếu niên áo đen, sau đó tung quyền như mưa:

-Để Bàn gia ta dạy người cách đánh người!

-An Tranh...người đừng tưởng rằng thiếu gia muốn gặp người là ta không dám giết người.

Trần Thất liên tục lui lại ba bước mới nghĩ tới mình không thể thua về khí thế, hăn bắt buộc mình dừng lại, sau đó rút một con dao găm từ ống tay áo chỉ về phía An Tranh:

-Ta nói lần cuối, nếu người dám tiến về phía trước, ta liền đánh người tàn phế.

An Tranh mặc kệ Trần Thất, cả người vẫn tiến về phía trước nhanh như chớp. Trần Thất đâm dao ngực về phía ngực An Tranh, thủ đoạn hung ác tàn nhẫn.

An Tranh dùng hai ngón tay kẹp lấy dao găm rồi uốn một cái. Rắc, cổ tay của Trần Thất gãy nát. An Tranh đoạt lấy dao găm, dao găm lộn một vòng xinh đẹp cắt một đường dài trên tay của Trần Thất. Mũi dao bay lên, thuận thế mang theo cả gân tay. Thần kỳ là gân tay không bị cắt đứt, mà bay ra khỏi cánh tay Trần Thất.

Thủ đoạn này khiến người ta không rét mà run.

An Tranh cầm dao găm, nói:

-Người vừa nói muốn phế ta? Vậy người có biết nếu ta dịch chuyển dao găm một cái, người sẽ thế nào không?

-An...An gia.

Sắc mặt của Trần Thất trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi chảy đầy trên trán. Hăn biết lần này mình sai rồi, sai là chọc phải người không nên dây vào, sai ở chỗ vờ ngớ ngẩn. Người mà thiếu gia coi trọng, sao có thể là hạng vô năng? Là mình ngu ngốc, ghen ghét nên mới muốn ra tay dọa An Tranh.

Hiện tại gân tay của mình đang treo ở mũi dao đối phương, đối phương chỉ cần dịch chuyển dao găm cái, là cánh tay này liền phế đi.

-Chậm rồi, ta đã cho người hai cơ hội.

An Tranh vừa dứt lời, thì có người từ bên ngoài đi nhanh vào:

-An gia, hạ thủ lưu tình.

Trần Phổ mặc bộ quần áo màu đen bước vào, trước sau như một vẫn nụ cười hiền lành. Dựa theo bối phận, Trần Phổ là Tam thúc của thiếu gia, nhưng địa vị kém xa, bởi vì hắn không phải là con trai trưởng. Nhưng dựa vào cố gắng bản thân và tính cách âm tàn, hắn coi như có địa vị ở Trần phủ.

Hắn chấp tay nói:

-An gia, ngài cần gì tranh hơn thua với mấy đứa này? Mấy đứa này không hiểu quy củ, khiến An gia tức giận, ta thay mặt Trần phủ xin lỗi An gia.

Hắn đi lên phía trước một bước, đứng đúng vào vị trí giữa An Tranh và Đỗ Sấu Sấu. Chỉ cần hắn cử động là dễ dàng bắt được Đỗ Sấu Sấu.

An Tranh bĩu môi, một tiếng phốc nhỏ vang lên, gân tay của Trần Thất liền đứt:

-Ta lại là người thích tranh hơn thua, bởi vì phần lớn mọi người không tranh được với ta.

Trần Thất kêu thảm lui về phía sau, đụng đổ mấy cái ghế. Khúc Lưu Nhi từ buồng trong chạy ra muốn ngăn cản bọn họ, lại bị Khúc Phong Tử kéo lại:

-Chớ ra ngoài...Lưu Nhi, người phải nhớ kỹ tay Trần Phổ kia, hắn là kẻ thù của người. Nếu có một ngày người có thể tu hành, chớ quên bầm thây

vạn đoạn hẳn. Trước khi chết cha người đã nhắn nhủ ta, chớ nói những việc này cho người biết. Nhưng ta lại cảm thấy, mặc kệ người là nam hay nữ, đều phải báo thù cho cha mình.

Khúc Lưu Nhi gật đầu mạnh, nước mắt lăn dài trên má.

Trần Phổ tựa hồ không để ý tới việc An Tranh cắt đứt gân tay Trần Thất, khách khí nói:

-Đa tạ An gia ra tay giáo huấn đám tiểu tử không hiểu quy củ này. Nếu An gia không bận, thì mời ngài tới Trần phủ chơi, thiếu gia nhà ta rất muốn gặp được ngài.

An Tranh gật đầu:

-Đợi ta bốc ít thuốc rồi sẽ tới.

Trần Phổ chấp tay:

-Vậy ta trở về đợi An gia.

Hắn xoay người, một tay xách Trần Thất lên:

-Phế vật!

Trần Thất:

-Phụ thân...

Trần Phổ:

-Câm miệng!

Sau đó dẫn Trần Thất rời đi.

Trong mắt An Tranh hiện lên vẻ tàn khốc...Kẻ Trần Phổ này, lòng dạ quá sâu. Như vậy cũng chịu đựng được, tương lai một khi bộc phát, chỉ sợ như trời long đất nổ. Người như Trần Phổ, không phải là nhu nhược, mà là ẩn nhẫn. Trần Phổ hiểu rõ thân phận địa vị của mình, cho dù An Tranh là người ngoài, nhưng cũng sẽ không khiến cho thiếu gia của Trần phủ tức giận. Nhưng nhìn con mình bị người khác phết một tay mà không xuất thủ, An Tranh thực sự coi thường hẳn.

An Tranh quay người lại, Đỗ Sáu Sáu đã đánh cho thiếu niên áo đen bất tỉnh. An Tranh đi tới kéo Đỗ Sáu Sáu đứng dậy:

-Đừng đánh nữa, đánh nữa là chết người, người sẽ không thích giết người đâu. Một khi dính vào sát giới, ngủ chỉ mơ thấy ác mộng.

-Người thì sao?

Đỗ Sáu Sáu nhìn thoáng qua thiếu niên áo đen bị An Tranh giết chết:

-Người không sợ mơ thấy ác mộng?

An Tranh cười cười:

-Ta? Ta là ác mộng của rất nhiều người, cho nên ta sẽ không mơ thấy ác mộng.

Khúc Phong Tử từ buồng trong đi ra:

-Các người nhanh nhanh cầm lấy thuốc rồi đi thôi, chỗ này của ta không lưu được các người. Đi mau đi mau!

An Tranh biết Khúc Phong Tử không dám đắc tội Trần gia, cho nên cầm lấy thuốc, cũng không lưu lại ngâm thuốc. Hắn nói cảm ơn, sau đó viết xuống vài phương thuốc đưa cho Khúc Phong Tử:

-Nếu nhìn hiểu, sẽ rất có ích cho người.

Khúc Phong Tử không biết thiếu niên này lấy đâu ra lòng tin đó, trừng An Tranh một cái, nhận lấy phương thuốc.

An Tranh và Đỗ Sấu Sấu rời khỏi tiệm thuốc, Đỗ Sấu Sấu vừa đi vừa hỏi:

-Người vẫn đánh nhau được đó thôi, vì sao lúc tới hiệu thuốc lại bảo ta công người?

An Tranh:

-Tùy tiện công mà thôi, có gì kỳ quái.

Đỗ Sấu Sấu ừ một tiếng:

-Nhưng ta cảm thấy có chút không đúng...

An Tranh:

-Từ nay về sau quen là tốt rồi.

Đỗ Sấu Sấu:

-...

Lúc này trên đường cái chỉ có lác đác vài người. Huyền Thế Trường Cư vốn là nơi ở của tội phạm, ban đêm càng nguy hiểm, cho nên người thường không ai muốn đi lại ban đêm, đóng cửa sớm đi ngủ. Ngay vào lúc này, phía trước xuất hiện một cỗ kiệu do bốn gia đình mặc áo xanh khiêng. Lúc đi qua Đỗ Sấu Sấu và An Tranh, người trong kiệu vén màn lên, nhìn An Tranh:

-Oa, thật là chú mèo con xinh đẹp.

Hắn chỉ chỉ mèo con:

-Cho ta, bằng không ta sẽ giết người.

An Tranh cười cười:

-Trước khi tiết sản, người đã tận hiếu với cha mẹ chưa?

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Giành Giang Sơn

Ở thành Huyền Thế Trường Cư này, những người thiện lương yếu ớt đều rất cẩn thận, tránh cho người khác phát hiện. AI cũng không thể nào quên, lúc trước Huyền Thế Trường Cư được thành lập như thế nào. Đám kẻ ác của U Yển Thập Lục Quốc đều tới đây để tác uy tác phúc. Cho nên ở trên đường cái, nhất là ban đêm mà trông thấy một người, thì người đó chắc chắn là kẻ xấu.

An Tranh ôm mèo con đang đi đường thì bị cổ kiệu nhỏ ngăn lại. Một nam tử mặt trắng không râu từ trong kiệu đi ra, tuổi chừng hai mươi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mèo con:

-Thật là chú mèo con xinh đẹp, đưa nó cho ta, bằng không ta sẽ không nhìn được giết người.

Ở thành Huyền Thế Trường Cư này, chớ có khinh thường những kẻ có dáng vẻ bất bình thường. Bởi vì những kẻ đó hung ác hơn những tội phạm bình thường rất nhiều.

Có thể được bốn gia đình áo xanh khiêng kiệu, đã không phải người bình thường.

An Tranh đương nhiên sẽ không giao mèo con cho hắn, cho dù người này có vẻ bất bình thường.

Nam tử trẻ tuổi khẽ nhíu mày:

-Người không sợ chết?

An Tranh nhún vai:

-Người cứ thử xem?

Nam tử trẻ tuổi hỏi:

-Mất mạng vì một con mèo, đáng hay không?

An Tranh nói:

-Mèo là của ta.

Nam tử trẻ tuổi:

-Chính vì của người, cho nên ta mới bảo người cho ta. Người đem nó cho ta, ta tha người một mạng. Ta không phải là người thích giảng đạo lý, người có thể thử cự tuyệt ta lần nữa xem.

An Tranh:

-Mèo là của ta, cho nên đừng nói người muốn nó, cho dù người muốn ăn cứt của nó, ta cũng không đồng ý.

Nam tử trẻ tuổi sùng sốt:

-Người ăn nói thật thú vị...Người người dính đầy máu, người vừa giết người sao?

An Tranh:

-Người đoán xem!

Nam tử trẻ tuổi gật đầu:

-Tốt lắm, tạm biệt!

Nói xong, hăn đi thật.

Đỗ Sấu Sấu như lâm đại địch, sửng sốt hồi lâu:

- Hăn là ai vậy nhỉ?

An Tranh lắc đầu:

-Thế giới này phức tạp hơn những gì người tưởng tượng nhiều, nhiều người dựa vào phương thức đặc biệt của mình có thể sống rất tốt.

-Nhưng hăn là ai? Vì sao cứ thế mà đi? Ta tưởng rằng hăn sẽ đánh chúng ta một trận.

-Bởi vì hăn không biết đánh nhau.

An Tranh nói xong câu đó, tiếp tục đi về phía trước. Đỗ Sấu Sấu vẫn không hiểu gì. Hăn cảm thấy người kia rất kiêu ngạo, kiêu ngạo còn hơn đám người Trần Thất, chứng tỏ có lai lịch lớn. Nhưng An Tranh chỉ cứng đối cứng vài câu, người kia liền rời đi. Cho nên hăn không thể giải thích nổi, người đó rốt cuộc muốn làm gì.

-An Tranh, vì sao người kia trước và sau khác nhau vậy? Làm sao người có thể liếc cái là nhận ra hăn không biết đánh nhau?

-Bởi vì tu vị của hăn còn chưa được, ánh mắt bán rẻ hăn.

Câu trả lời của An Tranh khiến Đỗ Sấu Sấu càng khó hiểu. Bởi vì Đỗ Sấu Sấu không biết An Tranh là người từng trải cỡ nào. Trước kia An Tranh là Thủ Tọa của Minh Pháp Tự, hạng người hung ác nào mà chưa từng thấy qua? Ánh mắt kiểu gì mà chưa từng thấy qua? Đừng nói đám yêu ma quỷ quái trong Huyền Thế Trường Cư, cho dù là ác nhân cường đại hăn cũng từng thấy quá nhiều. Ác nhân chết trong tay An Tranh nhiều vô số,

đếm cũng không hết. Mặc dù lúc này tu vị An Tranh không còn, nhưng nhân lực vẫn còn.

-Chờ chút!

Nam tử trẻ tuổi vừa đi lại quay lại đuổi theo, thở hồng hộc nói:

-Vị thiếu hiệp này, ta muốn hỏi người một vấn đề.

-Gì?

-Vì sao người không bị ta hù sợ? Nơi này là Huyền Thế Trường Cư, những người có thể mặc quần áo lụa lạt đều là người có bối phận. Một kẻ mặc quần áo rách rưới như người, vì sao không sợ ta? Có phải ta lộ ra sơ hở gì đó không?

An Tranh hỏi lại:

-Người tu chính là lừa gạt chi đạo?

Nam tử trẻ tuổi biến sắc, cúi đầu nói:

-Tại hạ là Chung Cửu Ca, xin hỏi làm sao người thấy được?

-Ánh mắt

An Tranh thản nhiên nói:

-Người tu lừa gạt chi đạo đã có tiểu thành, nhưng chỉ là tiểu thành ở mặt ngoài. Ánh mắt vẫn bán rẻ người, cho nên người không lừa được cao thủ. Dùng thực lực bây giờ của người đi lừa gạt, hơn nửa sẽ bị đánh chết. Cho nên chắc người mới tới Huyền Thế Trường Cư không lâu phải không? Nghe ta khuyên một câu, ra thế giới bên ngoài lịch lãm một thời gian rồi hẵng tới nơi này làm kẻ ác.

Chung Cửu Ca nói:

-Ta lại thấy, nếu lừa được người nơi đây, ta liền thành công. Đạ tạ đã chỉ điểm, nhìn người còn trẻ, không ngờ nhân lực đã cao cường, hơn nữa giống như một kẻ có chuyện xưa. Ta có thời gian, người có rượu, có chuyện xưa...

An Tranh:

-Đói bụng lắm phải không?

Chung Cửu Ca cười ngượng ngùng:

-Tiền dùng để thuê người hết rồi, bốn kiệu phu vừa rồi là ta dùng tiền thuê bọn họ...Cho nên, đúng là không còn tiền ăn cơm.

An Tranh:

-Thằng thẩn vậy thì làm sao tu được lừa gạt chi đạo?

Chung Cửu Ca:

-Ta thằng thẩn thì mới xin được một bữa cơm của người.

-Làm sao người chắc chắn?

Chung Cửu Ca chỉ vào hai mắt mình, lại chỉ vào hai mắt An Tranh:

-Đôi mắt, giống như người nói, từ đôi mắt có thể nhìn thấy bản chất của một người. Tuy ta không nhìn thấu thân phận của người, nhưng ta nhìn thấu bản chất của người. Ánh mắt của người rất sạch sẽ.

An Tranh:

-Gọi An gia!

Chung Cửu Ca:

-Như vậy không tốt lắm, người còn nhỏ...

An Tranh:

-Có rượu uống!

-An gia, ngài muốn đi đâu?

-An gia có cần ta vịn không?

-An gia, chúng ta tới đâu ăn cơm?

Đỗ Sấu Sấu nhìn người này, thầm nghĩ, lần gặp gỡ này thật ly kỳ như chuyện xưa. Tuy nhiên Chung Cửu Ca thoát nhìn không giống người xấu, chỉ là mặt hơi dày.

Trở lại căn nhà nhỏ của An Tranh, người của Trần gia vẫn âm thầm bảo vệ. An Tranh đương nhiên biết rõ bốn phía đều là thám tử của Trần gia, đây cũng là lý do hãm lưu lại Chung Cửu Ca. Lúc đi nửa đường, An Tranh nói với Chung Cửu Ca, bảo hãm sắm vai một cường giả, không cần biểu hiện thực lực gì cả, nhưng ánh mắt nhất định phải bề nghệ. Chung Cửu Ca vừa đóng giả cái, quả nhiên giống như một đại tông sư.

An Tranh biết Chung Cửu Ca không lừa được cao nhân, nhưng lừa gạt đám thuộc hạ của Trần gia là đủ rồi.

An Tranh đang cần một người như vậy, đúng lúc Chung Cửu Ca xuất hiện, không thể không nói là may mắn. Hiện tại trên phố Nam Sơn càng ngày càng có nhiều người hiếu kỳ với An Tranh, ai cũng muốn biết An Tranh đột nhiên kiêu ngạo như vậy, có phải là có chỗ dựa hay không. Chung Cửu Ca vừa xuất hiện, đám người vốn mưu đồ với An Tranh sẽ trở

nên cẩn thận. An Tranh muốn tranh thủ thời gian để chữa trị vết thương, bởi vì đối thủ kế tiếp không đơn giản như hội Ác Bá.

Trần gia và Cửu Đại Khẩu đang âm thầm quan sát An Tranh. An Tranh cần tìm thuốc trị thương mà mình cần từ những thế lực này, nhất là Trần gia. Muốn khôi phục thực lực, hẳn cần có một kế hoạch hoàn thiện.

An Tranh phát hiện Chung Cửu Ca tiến vào cửa, nhìn thấy đồng bạc và con dao đầy máu, rõ ràng không để ý tới, ngay cả liếc cũng không liếc. Nhưng bước chân vẫn hơi chậm chút, hiển nhiên để ý tới bạc. Tuy nhiên người này đã học được chút tinh túy về lừa gạt, chỉ là không biết lý do gì khiến hắn tới Huyền Thế Trường Cư.

-An Tranh, ta hiểu rồi.

Sau khi tiến vào cửa, Chung Cửu Ca liền chán nản:

-Bên ngoài có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, người bảo ta giả trang cao thủ không phải vì chơi đùa, mà là muốn ta làm cái khiên chắn phải không? Bữa rượu này, thật không dễ uống. Xem ra ở đây người có không ít kẻ thù, việc này không tốt lắm, phải tính thêm tiền.

An Tranh:

-Người nói xem, người tới Huyền Thế Trường Cư vì cái gì?

Chung Cửu Ca:

-Đang nói tới tiền công mà, cái khác để sau hẵng nói đi. Người của Thiên Môn bọn ta tuy tu vị không cao, nhưng vì sao cao thủ trong môn phái bọn ta có giá trị lớn như vậy? Chính là vì bọn ta hoàn thành tốt nhiệm vụ, hơn nữa tạo ra tác dụng quan trọng. An gia bảo ta diễn trò, hiển nhiên lo lắng người nào đó tới quấy rầy người trị thương. Cho nên ta cần thêm tiền công thì mới toàn tâm toàn ý giả trang được.

An Tranh:

-Bên ngoài có khoảng ba nghìn lượng bạc, ta cho người một nửa. Cao thủ của Thiên Môn các người mới có giá, còn chưa thành cao thủ thì chẳng đáng là mấy.

-Được rồi!

Chung Cửu Ca cười rộ lên:

-Ta thích nhất là khách hàng hào phóng như người...Lại nói tiếp, ta xuất môn lịch lãm, chính là vì thiên tư của ta quá tốt, sư phụ không còn gì để dạy nữa, cho nên mới nói với ta rằng, tới đại thế giới bên ngoài mở mang tầm mắt. Vì sao gọi là đại thế giới? Là vì thế giới này tràn ngập lừa gạt, là chiến trường để cho Thiên Môn bọn ta lịch lãm.

An Tranh:

-Nói thật.

Chung Cửu Ca há to miệng:

-Bởi vì nghèo...đã khá lâu rồi bốn môn không nhận được việc, hơn nữa từ lúc sư môn xảy ra biến cố, cũng không có ai tới tìm bọn ta. Tuy nhiên An gia à, làm sao người biết ta không nói thật, chớ nói là ánh mắt lại bán rẻ ta đấy.

-Thiên Môn đã bị đóng, cho nên ta biết.

An Tranh thản nhiên nói:

-Thiên Môn của các người không nên lừa gạt người khác, cho nên bị Minh Pháp Sư của hoàng triều Đại Hi đóng cửa, ta vừa lúc biết được chuyện này.

Chung Cửu Ca nuốt nước bọt:

-Thế giới này quả nhiên ly kỳ, một đứa nhóc choai choai như người, rõ ràng còn biết chuyện ở bên ngoài Huyền Thế Trường Cư.

Đỗ Sấu Sấu:

-Đúng vậy a, An Tranh, làm sao người biết?

An Tranh nhún vai:

-Tùy tiện bịa chuyện, ai ngờ lại trúng.

Chung Cửu Ca tròn mắt:

-Ta thấy thiên phú lửa gặt của người còn hơn cả ta...

An Tranh ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc:

-Đã duyên phận khiến ba người chúng ta tụ lại một chỗ, vậy thì có một chuyện phải nói rõ ràng. Bàn tử và ta là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Chung Cửu Ca người muốn học tập kinh nghiệm, tăng tu vị bản thân, tạm thời không tìm thấy người nào giúp đỡ thích hợp hơn ta. Nơi này là Huyền Thế Trường Cư, nói thẳng một câu, trước mắt ba người chúng ta là nhân vật tầng thấp nhất. Cho nên nếu từ nay về sau muốn sinh hoạt tốt hơn, không thể để người khác bắt nạt. Muốn vậy, chúng ta phải gắn kết như một sợi dây thừng.

An Tranh nhìn về phía Chung Cửu Ca:

-Tuy người có thể tu hành, nhưng có một câu người không thích nghe song đó là sự thật, chỉ người tu hành có linh căn kém cỏi nhất mới gia nhập Thiên Môn kiếm cơm. Nếu người đầu nhập vào thế lực khác, kết cục như thế nào chính người cũng hiểu. Đi theo ta và bàn tử giành lấy Huyền Thế Trường Cư, tương lai dù người không trở thành cường giả tuyệt thế, nhưng

ít nhất còn có hy vọng, hơn nữa những thứ mà người cố gắng có được, là của chính người.

Chung Cửu Ca do dự một lát:

-Ý định ban đầu của ta là tới Đại Hi. Đi ngang qua đây là muốn kiếm chút tiền làm lộ phí, không ngờ vừa mới tiến vào đã bị người phát hiện. Đây có lẽ là duyên phận, đã như vậy, ta liền đi theo hai người. Tuy ta tu luyện là Thiên Thuật, nhưng ta cũng biết phải đối xử với bạn bè như thế nào. Từ hôm nay trở đi, ta chính là người của An gia, ba chúng ta liền đánh ra một mảng giang sơn ở Huyện Thế Trường Cư này.

Đỗ Sấu Sấu bị lời của An Tranh và Chung Cửu Ca khiến cho nhiệt huyết sôi trào, đứng dậy vung tay nói:

-Giành giang sơn!

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mục Tiêu Tu Hành

Không ngoài dự liệu, đám đệ tử ở học đường phố Nam Sơn từng bắt nạt An Tranh đều không đi lên học. Biểu hiện của An Tranh lúc ban ngày đã dọa bọn chúng bể mật. Huynh đệ Vương Mãnh Vương Tráng bị An Tranh đánh cho trọng thương, giờ vẫn nằm vật vờ trong nhà. Về phần Cao Đệ, sau khi bị Trương Lỗi của hội Ác Bá lôi đi, kết cục thế nào tạm thời không biết.

Đêm qua An Tranh đã uống thuốc do chính tay mình kê đơn, sau đó dùng nước nóng tắm rửa. Tuy thân thể vẫn chưa hồi phục, nhưng đã tốt hơn hôm qua nhiều. Hắc bảo Chung Cửu Ca ngồi trong nhà, cửa sổ mở ra, ngồi khoanh chân trên giường gạch, không động đậy, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không để ý. Chung Cửu Ca trầm mặc một lúc rồi đi lấy cái xô đặt dưới áo choàng, nói là để phòng trường hợp tiểu tiện.

An Tranh và Đỗ Sấu Sấu thì cùng nhau đi tới học đường, sau khi tiến vào phát hiện học đường chỉ có vài người. Kỳ thực có nhiều lúc sợ hãi cũng lây như lây bệnh. Ở học đường của phố Nam Sơn, lúc đám người Cao Đệ bắt nạt An Tranh, những người khác nhìn thấy, cũng thuận tay bắt nạt hắn. Môi trường chính là ảnh hưởng lớn tới con người như vậy. Vài người trong học đường thấy An Tranh và Đỗ Sấu Sấu tới, khuôn mặt lộ vẻ phức tạp.

An Tranh ngồi xuống vị trí của mình, nhắm mắt tự hỏi.

Tuy hắc đã khống chế được vết thương, nhưng thân thể này thật quá kém. Nếu muốn khôi phục lại đỉnh phong để trở về Đại Hi báo thù, nhất định phải nghĩ biện pháp nâng cao thân thể.

Đại Khẩu Đường kỳ thực khá nghèo, không phải nghèo về tiền bạc, mà nghèo về thiên tài địa bảo để rèn luyện thân thể. Với lịch duyệt của An Tranh, đương nhiên biết Đại Khẩu Đường có địa vị như thế nào ở Huyện Thế Trường Cư. Phố Nam Sơn chẳng qua chỉ là một con phố nhỏ của Huyện Thế Trường Cư, mà Đại Khẩu Đường còn không khống chế được hết, mọi chuyện đều phải nhìn sắc mặt của Trần gia. Cho nên Đại Khẩu Đường căn bản chỉ là tiểu thế lực.

Hiện tại thân thể của An Tranh chỉ miễn cưỡng coi như hợp cách, cần đủ được liệu mới tiến hành Tẩy Tủy được, đạt tới cảnh giới Thăng Tủy. Đỗ Sấu Sấu có thể chất bình thường, muốn tu hành cũng phải dùng được liệu thay đổi thể chất. An Tranh sẽ không rời khỏi đây một mình, đi thì dẫn theo Đỗ Sấu Sấu.

Cho nên giờ nhìn lại, biện pháp nhanh nhất là kiếm một ít được liệu hữu dụng từ Trần gia.

-Bàn tử, người có biết chợ đêm nào trong thành Huyện Thế Trường Cư không?

An Tranh đột nhiên hỏi một câu.

Đỗ Sấu Sấu ngạc nhiên:

-Người hỏi cái này làm gì?

An Tranh nói:

-Người có muốn tu hành?

Đỗ Sấu Sấu nói:

-Tất nhiên, ngủ mơ cũng muốn.

An Tranh vỗ vai Đỗ Sấu Sấu:

-Ta biết cách để tu hành, nhưng phải có đủ linh thạch mới được. Ta xem chừng dù là Đại Khẩu Đường cũng không có mấy viên linh thạch hạ phẩm, cho nên chúng ta chỉ có thể tới chợ đêm tìm kiếm.

Đỗ Sấu Sấu không thể tu hành, nhưng hắn có một anh trai làm tạp dịch trong tông môn. Mỗi lần anh trai trở về đều kể một số chuyện về người tu hành. Cho nên Đỗ Sấu Sấu cũng biết, nếu người thường muốn tu hành, biện pháp duy nhất chính là tìm kiếm linh thạch, sau đó nhờ cao nhân dùng linh thạch rèn luyện thân thể, như vậy mới có thể thay đổi thể chất. Nhưng với người thường mà nói, vĩnh viễn cũng không mua được dù chỉ một viên linh thạch.

-Anh của ta từng nói qua, một viên linh thạch hạ phẩm có thể bán tới giá năm vạn lượng bạc ở chợ đêm. Anh ấy nói một người bình thường nếu muốn thay đổi thể chất để tu hành, ít nhất cần mười viên linh thạch hạ phẩm, hơn nữa còn có một vị cường giả đạt tới cảnh giới Tu Di trở lên giúp đỡ tẩy tủy.

Đỗ Sấu Sấu lắc đầu:

-Đó chính là mấy chục vạn lượng bạc a, chứ không phải là ba nghìn lượng bạc. Cho dù chúng ta có bạc, thì tìm đâu ra một vị cường giả Tu Di để giúp đỡ? An Tranh, ta nghe nói người có tu vị mạnh nhất trong Đại Khẩu Đường là Khẩu Đại và Khẩu Cửu, nhưng bọn họ cũng chỉ là Thăng Tủy sơ kỳ.

An Tranh nói:

-Chỉ cần có được linh thạch, còn lại ta tự nghĩ biện pháp. Mấu chốt là giờ chúng ta thiếu bạc, biện pháp duy nhất là tới chợ đêm tìm kiếm.

Đỗ Sấu Sấu:

-Vô ích thôi, anh của ta nói qua, những thứ bán ở chợ đêm đều là đồ giả, nhìn như thật nhưng không có linh ngọc trong đó, làm giả để lừa tiền. Hơn nữa đằng sau chợ đêm là những thế lực lớn, ai bị lừa cũng đành phải ngậm bồ hòn. Chúng ta chỉ là trẻ con, tới đó chẳng phải bị người ta đùa giỡn trên đầu ngón tay sao.

An Tranh nói:

-Nếu chỉ có hai người chúng ta tới đó, tất nhiên là không kiếm được hàng thật, cho nên chúng ta phải mượn lực. Không phải Trần gia đang muốn liên lạc với ta đó sao, ta tính toán tiếp xúc với bọn họ. Dùng thế lực của Trần gia ở phố Nam Sơn, chắc không tới mức ngay cả một viên linh thạch thật cũng không kiếm được.

-Trần gia quá hung hiểm.

Đỗ Sấu Sấu nắm lấy tay An Tranh:

-Người cũng thấy cả Trần gia là hạng người gì. Tay Trần Phổ kia, âm trầm giống như con rắn độc, không ai biết khi nào hắn sẽ xông lên cắn một phát. Mà người còn từng đánh người của bọn họ bị thương, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người. Hơn nữa người mà người đánh bị thương, còn là con của Trần Phổ.

An Tranh cười cười:

-Trần Phổ chỉ là tiểu nhân vật mà thôi. Chỉ cần người có lòng tu hành, ta nhất định sẽ giúp người tu hành.

Đỗ Sấu Sấu há to miệng, không biết phải nói gì, trong người như có dòng nước ấm chảy qua, xúc động muốn khóc. Tuy hắn biết, với khả năng của một đứa nhóc như An Tranh, muốn dựa vào bản thân để có thể tu hành thật khó như lên trời, nhưng hắn vẫn tin tưởng An Tranh sẽ thực hiện được tất cả những gì hắn nói.

Đáng lúc hai người thấp giọng trò chuyện, đột nhiên có người đứng ở cửa ra vào, lén la lén lút nhìn vào trong. Hiện tại học đường khá là yên tĩnh, không có ai trong Cửu Đại Khẩu lên dạy, cho nên phần lớn nằm xuống bàn để ngủ. Người này nhìn nhìn trong phòng, sau đó ngoắc tay hướng An Tranh:

-An gia, ngài có thể ra ngoài một lúc được không?

An Tranh ôm mèo con đứng dậy, lười biếng hỏi:

-Có việc gì?

Người đứng ở ngoài cửa chính là đại ca của hội Ác Bá, Trương Lỗi, suýt bị An Tranh đánh cho tàn phế. Hắn thấy An Tranh đi ra, cúi đầu khom lưng:

-An gia, thiếu gia nhà chúng ta nói rằng buổi trưa muốn tới Tụ Thượng Viện chơi, nếu An gia rảnh rồi thì cũng tới đó.

Thiếu gia của bọn họ, đương nhiên là Trần Thiếu Bạch, thiếu gia Trần gia.

Tụ Thượng Viện là nơi đấu giá duy nhất trên phố Nam Sơn, nghe nói thỉnh thoảng có thể xuất hiện một, hai vật tốt khiến người ta đỏ mắt. Phần lớn người trong Huyền Thế Trường Cư là dân liều mạng, những người này thường dùng mạng của mình để đặt cược. Tới chỗ sâu trong Thương Man Sơn săn bắt ma thú cấp thấp, thu hoạch tinh hạch đưa tới nơi đấu giá để bán. Tuy nhiên phần lớn lợi nhuận trong đó đều bị hội đấu giá chiếm lấy, đám dân liều mạng chỉ lấy được ít. Mà chút ít bạc đó, lại chảy vào thanh lâu hoặc sòng bạc của các thế lực lớn.

-Ừ!

An Tranh trả lời rất dứt khoát:

-Nói cho Trần thiếu gia, buổi chiều ta sẽ chờ hắn ở cửa Tự Thượng Viện.

Trương Lỗi thấy An Tranh đáp ứng, khuôn mặt bầm dập thở phào như trút được gánh nặng:

-Vâng, tiểu nhân trở về báo lại. Đúng rồi An gia, Cao Độ...bị ta phế tay chân, thảm thiết còn hơn bị giết. Ta đã ném tiểu tử đó tới sau núi chờ chết. Nếu An gia có gì phân phó thì cứ việc.

An Tranh lắc đầu:

-Không có, người đi đi.

Trương Lỗi cúi người thi lễ, sau đó xoay người bỏ chạy, giống như An Tranh là một con ma thú tuyệt thế vậy.

-Chúng ta đi thôi!

An Tranh kéo Đỗ Sấu Sấu:

-Hôm nay không có ai của Đại Khấu Đường tới dạy học, Trần gia và Đại Khấu Đường hẳn là có tranh chấp gì đó. Nếu người muốn tu hành, thì không thể lười biếng. Thế giới vốn không có công bằng, có người mới sinh ra, thể chất đã tuyệt hảo, nhưng phần lớn mọi người khi sinh ra chỉ bình thường như ta và người. Chúng ta khởi bước hơi chậm. Thiên tài có thể chất tốt vừa ra đời đã có thể tu hành, ba tới năm tuổi đã tiến vào cảnh giới Thăng Tuy. Mà chúng ta đã mười tuổi rồi, nhưng chưa đâu vào với đâu.

-Cho nên chúng ta phải cố gắng hơn những thiên tài kia. Người theo ta về nhà, bắt đầu luyện Thể Thuật. Từ hôm nay trở đi, người đừng nghĩ tới chơi bời nữa. Ghi nhớ các vị trí huyết đạo, sau đó luyện tập tốc độ và sức mạnh. Trước khi có thể thay đổi thể chất, ít nhất người cũng phải luyện được một cái tâm tu hành.

Đỗ Sầu Sầu gật đầu mạnh:

-Người yên tâm, ta sẽ không cô phụ ý tốt của người!

Hai người rời khỏi học đường, những đứa trẻ còn lại đều thở phào một tiếng. Không biết vì cái gì, lúc An Tranh ngồi đó, bọn họ có áp lực rất lớn, giống như vác ngọn núi sau lưng vậy.

Trở lại nhà mình, An Tranh phát hiện người của Trần gia vốn theo dõi mình đã rời đi. Điều này khiến An Tranh có chút kinh ngạc. Trần gia đột nhiên rút người về, hiển nhiên gặp phải chuyện lớn gì đó. Mà hôm nay không có ai của Đại Khẩu Đường đi lên dạy học, hơn nữa thiếu gia của Trần gia đột nhiên muốn tới Tự Thượng Viện. Tất cả liên kết lại với nhau, khiến An Tranh cảm thấy phố Nam Sơn sắp xảy ra gió tanh mưa máu.

Chung Cửu Ca vẻ mặt đau khổ nhìn An Tranh trở về.

-Gia, cuối cùng ngài cũng trở lại.

Chung Cửu Ca như thấy được cứu tinh, khuôn mặt đau khổ không phải giả vờ. An Tranh vừa tiến vào liền ngửi thấy mùi khai khai, không nhận được nhú mảy:

-Đây là?

Chung Cửu Ca nói:

-An gia không cho phép ta động đây, ta cứ ngồi khoanh chân như vậy, ngay cả nước cũng không uống một ngụm. Nhưng...nhưng có một số việc là không thể khống chế nổi.

-Đái ra quần à? Chẳng phải có cái bô đó sao?

-Đúng là có chuẩn bị, nhưng...nhưng đặt lệch vị trí...

An Tranh che mặt:

-Thôi, ta và bàn tử ra ngoài sân luyện thể, còn người thay quần áo đi.

Bàn tử cười cười đi ra, quay đầu giơ ngón tay cái:

-Chuyên nghiệp đấy, ngay cả đái ra quần cũng không động đậy.

Chung Cửu Ca:

-Đó là đương nhiên, chuyên ngành của ta mà lại.

An Tranh dạy cho Đỗ Sấu Sấu biết vị trí các huyết đạo, sau đó luyện tập tốc độ và sức mạnh. Muốn học thàn tài những cái này thì phải chăm chỉ, không có con đường tắt nào. Lúc trước An Tranh tu hành, cũng là khổ luyện mà ra. Đỗ Sấu Sấu thiên sinh lười biếng, nhưng nghĩ tới về sau có thể tu hành, hăn cắn răng kiên trì, chưa tới nửa canh giờ, toàn thân đã run rẩy đau đớn. Hăn lập tức nhận ra mình kém An Tranh quá xa. Quay đầu nhìn An Tranh, phát hiện An Tranh đang ngồi ở sân nướng khoai, vừa thổi vừa ăn.

-An Tranh, không phải người nói cùng nhau luyện...

-Ta đã không cần luyện giai đoạn này nữa. Luyện thêm cũng không tăng được thể chất lên.

An Tranh vừa nói xong thì nhìn thấy một cỗ kiệu ở bên ngoài cửa. Bốn nam tử khỏe mạnh mặc áo đen khiêng kiệu đứng ở cửa.

-An gia, bọn ta phụng mệnh của thiếu gia đón ngài tới Tụ Thượng Viện.

An Tranh lau tay vào quần áo:

-Vậy thì đi!

Một tôi tớ áo đen lấy một bộ quần áo lụa là màu tím từ trong kiệu:

-Đây là thiếu gia chuẩn bị cho ngài.

An Tranh cúi đầu nhìn bộ quần áo bản thủ trên người mình, lắc đầu:

-Không cần, mặc thế này là được.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Linh Ngọc

Lúc An Tranh ôm mèo con xuống kiệu, tất cả mọi người ở cửa Tự Thượng Viện đều sửng sốt. Một thiếu niên quần áo tả tơi, tay ôm một con mèo trắng như tuyết, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái. Hai gã canh cửa của Tự Thượng Viện trông thấy An Tranh, bọn họ không biết phải làm sao. Ngăn lại? Nhưng đó là kiệu của Trần gia. Ánh mắt của bọn họ khá tốt, đều nhận ra người khiêng kiệu cũng là người của Trần gia.

Còn nếu không ngăn cản, thì để cho một người mặc quần áo bẩn thỉu, bốc mùi máu tanh đi vào, thật sự mất hết thể diện của Tự Thượng Viện.

Sau khi xuống cỗ kiệu, An Tranh rất chân thành hỏi kiệu phu:

-Có cần tiền thưởng không?

Kiệu phu biết thiếu gia rất coi trọng thiếu niên này, đâu dám nhận tiền thưởng, vội vàng khoát tay:

-Không cần, không cần, đây là việc nên làm của tiểu nhân.

-Ừ...vậy người mang theo bạc không?

An Tranh nói:

-Bạc mà ta mang theo đều là bạc nén, không có bạc vụn.

Kiệu phu sửng sốt một lát, lấy ra mấy miếng bạc vụn, chừng bốn lượng:

-Tiểu nhân có mang theo một ít.

An Tranh móc một thỏi bạc năm lượng bỏ vào tay kiệu phu, sau đó nhận lấy bốn lượng bạc vụn. Hắn chọn hai lượng bạc vụn trong đó đưa cho người canh cửa:

-Làm phiền dẫn ta tới gặp Trần thiếu gia. Đa tạ!

Người canh cửa sững sốt, do dự một lát vẫn dẫn An Tranh đi vào bên trong. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua kiệu phu, phát hiện đối phương còn sững sốt hơn mình.

An Tranh vừa đi vừa đánh giá, Tự Thượng Viện này quả nhiên xa hoa. Đại sảnh cao chừng năm mét, rường cột chạm trổ. Trong đại sảnh bày mấy chục cái bàn lớn, mỗi bàn đều có đầy người ngồi xung quanh. Có nữ tử ăn mặc đẹp để đi qua đi lại thêm trà rót nước. Những nữ tử này tuy không xinh đẹp cho lắm, nhưng được cái dáng người hấp dẫn. Eo thon, hông cong, ngực nở. Dưới cái váy là đôi chân dài thẳng tắp.

Người trông cửa vẫn còn đang trong trạng thái sững sốt, nhìn nhìn hai lượng bạc vụn trong tay. Kiến thức của hắn khá rộng rãi, cho nên biết nhìn người không thể nhìn bề ngoài. Tuy An Tranh nhìn qua có vẻ rách rưới, nhưng ra tay lại hào phóng, ai biết có phải là nhân vật đặc biệt gì không. Tuy nhiên, dù nghĩ như vậy, nhưng người canh cửa vẫn âm thầm mắng An Tranh.

-Ngồi ở lầu một đều là khách bình thường.

Người trông cửa chỉ lên lầu hai:

-Trần gia có phòng riêng ở lầu hai, thiếu gia Trần Thiếu Bạch đã ở bên trong.

An Tranh gật đầu:

-Các người làm ở đây mỗi tháng được bao nhiêu?

Người trông cửa đáp:

-Mỗi tháng tám mươi lượng bạc, còn có tiền thưởng của khách, đủ để sống.

An Tranh móc một đồng bạc từ ống tay áo ra, chọn lấy thỏi nhỏ nhất đặt vào tay người trông cửa:

-Về sau nếu tuyển người làm, nhớ gọi cho ta một tiếng.

Người trông cửa:

-...

An Tranh đi lên lầu hai, phát hiện các nhã gian đều có người. Nhã gian trang trí vô cùng tao nhã, một bộ bàn hồng mộc, chén đĩa trên bàn đều mạ vàng. Tùy tiện một ấm trà cũng có giá 180 lượng trở lên. Lúc hắn đi qua hành lang, những người trong nhã gian đều chú ý tới hắn, bọn họ không biết một đứa trẻ giống như ăn mày này sao lại đi lên lầu hai của Tự Thượng Viện.

Phải biết rằng có thể đi vào Tự Thượng Viện cũng không chỉ là nhân vật lớn trên phố Nam Sơn, còn có từ các nơi khác. Mà lên được lầu hai thì càng khó lường. Một thiếu niên rách rưới như An Tranh lại công khai đi lên lầu, khiến rất nhiều kinh ngạc.

Lúc An Tranh thấy Trần Thiệu Bạch, đối phương đang uống trà. Một thiếu niên mới hơn mười tuổi bưng chén trà làm ra vẻ uống.

Không thể không nói, Trần Thiệu Bạch khá là soái. Mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng. Một thiếu niên như vậy, qua vài năm nữa, tất nhiên là một công tử ca có thể mê chết nhiều thiếu nữ. Xuất thân tốt, gia thế lớn, thiên phú tốt, nghe nói đã tới Thăng Tuy tam phẩm. Mới qua mười tuổi mà đã tới cảnh giới rất nhiều người tu hành cũng phải hâm mộ.

An Tranh hiểu về người tu hành hơn xa người bình thường, cho nên hẳn biết một thiếu niên chỉ hơn mười tuổi đã đạt tới Thăng Túy tam phẩm, đặt ở Đại Hi cũng là nhân tài trong tông môn. Dùng thiên phú của Trần Thiệu Bạch, nếu như rời khỏi Huyền Thế Trường Cư, tới thế giới rộng lớn hơn để lịch lãm, thì thành tựu sẽ khá lớn.

Hơn nữa vừa nhìn thấy Trần Thiệu Bạch, An Tranh liền biết đây là người có tâm cơ thâm trầm. Một người dù có thiên phú, nhưng nếu đặt toàn bộ tinh lực vào đấu tâm cơ, thì tu vị sẽ tiến bộ chậm lại, thậm chí ảnh hưởng tới việc đạt tới tu vị cao sau này.

-Ngồi đi!

Trần Thiệu Bạch chỉ vào cái ghế bên cạnh, vẻ mặt thành thực:

-Ta đã đợi người được một lát, mà ta không thích đợi người, cho nên lần sau tới sớm chút. Ta biết, quá dung túng thuộc hạ là điều không tốt. Tuy nhiên...người thực sự mạnh hơn đám người Trương Lỗi.

An Tranh nhún vai:

-Ta không phải loại thuộc hạ mà người cần, cho nên người đối ý vẫn còn kịp.

Trần Thiệu Bạch:

-Bọn họ không dám nói với ta như vậy, người biết vì sao không?

Ý của hắn là, kẻ nào dám nói với ta như vậy, đều không có kết cục tốt.

An Tranh trả lời:

-Bởi vì bọn chúng là đồ bỏ đi.

Tay cầm chén trà của Trần Thiệu Bạch dừng lại, hí mắt nhìn An Tranh:

-Căn cứ vào tin tức ta có được, người không thể tu hành đúng không? Nói tóm lại, tuy thân thủ của người rất tốt, làm việc quả quyết ngoan độc, nhưng theo ý nghĩa nào đó, người cùng loại với đám người bỏ đi kia.

An Tranh hỏi:

-Vậy người thì sao? Người muốn một đồng đồ bỏ đi ở bên mình làm gì? Chứng minh người cũng là đồ bỏ đi hay là chứng minh người không phải đồ bỏ đi? Bất kể là cái trước hay cái sau, ta đều không có hứng thú với người.

Đốt ngón tay của Trần Thiệu Bạch hơi nhúc nhích, cái chén lập tức có vết rạn, nhưng không có giọt nước nào vãi ra ngoài.

-Quả nhiên không biết không thấy sợ.

Trần Thiệu Bạch nói:

-Nếu không phải Tự Thượng Viện không cho phép sinh sự, thì giờ ta đã cắt tay chân của người cho chó ăn rồi. Người còn chưa chứng minh được thực lực của mình mà đã chứng minh được sự vô tri và tự tôn ít ỏi của người.

An Tranh ngắt một miếng bánh trên bàn, cắn một miếng, còn lại đút cho mèo con:

-Người cũng chứng minh được sự độ lượng ít ỏi của người.

-Lớn mật!

Một thiếu niên áo đen hét lên:

-Nếu người còn dám vô lễ với thiếu gia, ta liền phết người!

An Tranh tùy ý ngồi xuống ghế, vuốt ve mèo con:

-Người thử nói thêm câu nữa xem, nếu khiến mèo con của ta sợ, người sẽ chết rất khó coi.

Thiếu niên áo đen vừa định tiến lên, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng vọng.

-Tụ Thượng Viện đa tạ các vị khách quý quang lâm, hôm nay khách quý ngồi kín ghế, Tụ Thượng Viện rất vinh dự. Mọi người lựa chọn Tụ Thượng Viện, là vì nơi này làm ăn công bằng và an toàn. Bất luận là ai giao dịch trong Tụ Thượng Viện, thì không ai được phép can thiệp. Vãn câu nói kia, rời khỏi cửa Tụ Thượng Viện, dù chư vị đánh sập Huyền Thế Trường Cư cũng không sao cả. Nhưng còn đang ở trong Tụ Thượng Viện, chư vị phải dựa theo quy củ.

Một lão già áo trắng đi lên bục, cất cao giọng nói:

-Câu này phải nói trước để mọi người còn biết. Ta sẽ không đông dài nữa, chư vị từ khắp nơi tới Tụ Thượng Viện, Tụ Thượng Viện cũng chưa từng khiến ai thất vọng. Hôm nay các thứ bán đấu giá đều là thứ tốt, chư vị cứ chuẩn bị bạc là được.

Ông ta quay người lại, một nữ tử mặc váy ngắn đẹp đẽ bưng cái khay tới. Trên khay đặt một hòn đá màu xanh biếc, to bằng quả dưa hấu, phía trên còn có đường vân màu đen. Nếu nhìn từ đằng xa, thật chẳng khác nào quả dưa hấu. Thứ này rất nặng, ngay cả một nam tử khỏe mạnh cũng phải vất vả mới bê được. Nhưng thiếu nữ trẻ tuổi kia lại bưng một cách nhẹ nhàng.

-Thúy Qua này, coi như là món khai vị.

Lão già râu trắng nói:

-Chư vị đều là cao thủ đồ thạch, cho nên đều biết đá quý được chia làm năm loại, Thúy, Bạch, Hồng, Kim, Tử. Thúy Qua này, là loại thấp nhất. Nhưng việc gì cũng không có tuyệt đối. Trước đó vài ngày có người đập

được một viên linh ngọc bạch phẩm từ Thúy Qua. Mà Thúy Qua này lớn như vậy, nặng chừng 120 cân, bên trong rốt cuộc có bao nhiêu linh ngọc thì không ai biết.

An Tranh ngồi ở lầu hai, nhếch miệng nói:

-Thúy Mộc Thạch vốn đã nặng, tuy nhiên dù bên trong có linh ngọc, thì cũng không lớn hơn một quả óc chó.

Trần Thiệu Bạch nhìn An Tranh như nhìn thấy một kẻ ngốc:

-Đúng là Thúy Mộc Thạch, nhưng lớn như vậy, thứ bên trong khẳng định không nhỏ. Nếu người đoán trúng, người liền lưu lại, từ nay về sau ta sẽ không coi người như thuộc hạ. Người lớn lên ở xóm nghèo, có thể biết về Thúy Mộc Thạch đã là khá lắm rồi. Nhưng người biết sự hình thành của Thúy Mộc Thạch không? Thúy Mộc Thạch còn được gọi là Ngọc Y, chỉ chính là tảng đá bao quanh linh ngọc. Có quan lại quyền quý sau khi chết, dùng Ngọc Y này giúp thi thể không bị tan rã. Nhưng chưa từng có một Ngọc Y nào có độ dày vượt quá 2cm, cho nên linh ngọc bên trong sẽ không nhỏ.

An Tranh cười cười, không đáp lại.

-Năm vạn lượng!

Có người ở phía dưới hô.

Lão già râu trắng nói:

-Có người ra giá mười vạn, mỗi lần tăng giá năm nghìn lượng, còn có vị khách nào ra giá không?

-Sáu vạn!

-Tám vạn!

-Chín vạn năm nghìn!

Người ở lâu một tranh nhau ra giá, nhưng ở lâu hai thì im hơi lặng tiếng. Kiểu chào giá âm ỉ này, bọn họ chẳng thêm ngó tới.

Trần Thiệu Bạch mĩa mai nói:

-Có cần ta mua lại cho người nhìn xem người đúng hay sai không?

An Tranh nói:

-Bình thường linh thạch hạ phẩm to bằng nắm đấm đã coi như hợp cách. Mang tới chợ đêm có thể bán được năm vạn lượng bạc. Bọn họ cho rằng thứ bên trong Thúy Qua kia rất lớn, cho nên mới ra giá cao. Theo ta thấy, thứ trong hòn đá kia chỉ bằng quả óc chó, cùng lắm chỉ một vạn lượng bạc.

Trần Thiệu Bạch:

-Vậy người hô giá cho ta xem.

An Tranh cười mà không nói.

-18 vạn lượng!

-20 vạn lượng!

Có người đưa ra cái giá này, phía dưới lập tức im lặng. Bọn họ đều có con đường để mua sắm linh thạch với giá rẻ hơn chợ đen rất nhiều. Tuy Thúy Qua này lớn, nhưng nếu thứ bên trong nặng không quá tám mươi cân, thì coi như lỗ vốn. Một linh thạch hạ phẩm to bằng nắm đấm nặng khoảng mười cân, giá trị thực là ba vạn lượng, hai mươi vạn lượng là cực hạn.

An Tranh liếc người ra giá, thầm nói, óc của người này chắc cũng không lớn hơn quả óc chó là bao nhiêu.

Không ai gọi thêm giá, lão già râu trắng liền bảo thiếu nữ xinh đẹp bưng Thúy Qua tới chỗ chặt đá.

Người chặt đá là cao thủ, đao cầm trong tay cũng là vật phi phàm. Hắn vung đao xuống Ngọc Y giống như chặt thịt vụn. Nhưng sau mấy trăm đao, vẫn không thấy linh ngọc bên trong, người ra giá vẻ mặt đã trắng bệch.

Tới cuối cùng, thứ bên trong quả nhiên chỉ bằng quả óc chó, hơn nữa còn có tỳ vết, ngay cả hạ phẩm cũng không tính.

Trần Thiệu Bạch không nhịn được nhìn về phía An Tranh, ánh mắt đầy khó tin.

An Tranh đứng dậy đi tới cửa sổ, hướng người ra giá, hô:

-Một ngàn lượng, bán hay không?

Người nọ sửng sốt, mắng một tiếng rồi xoay người rời đi:

-Tặng cho người!

An Tranh nói câu cảm ơn, sau đó nhờ người mang linh ngọc đầy tỳ vết kia lên. Hắn ôm mèo con ngồi xuống, cầm linh ngọc đút cho mèo con ăn:

-Thứ này ăn ngon hơn bánh nhiều. Chớ ăn nghiện, tạm thời ta không thể cho người ăn suốt được.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thứ Gì Đó

Trần Thiếu Bạch chưa bao giờ cảm thấy nhân sinh của mình u ám. Tuy hắn chỉ mới mười tuổi, nhưng hắn biết mười năm này, hắn sinh hoạt đặc sắc hơn các bạn cùng lứa rất nhiều. Nhưng khi nhìn thấy An Tranh dùng linh ngọc cho mèo ăn, hắn đột nhiên cảm thấy mười năm phấn khích của mình dù cộng lại, cũng không kinh thái tuyệt diệu bằng thiếu niên rách rưới cầm linh ngọc cho mèo ăn kia.

-Đó là...một viên linh ngọc.

Trần Thiếu Bạch nói.

An Tranh gật đầu:

-Đúng vậy, một viên linh ngọc, tuy nhiên có tỳ vết, cho nên vô dụng với người tu hành. Nhưng chính vì thế mà loại linh ngọc này sẽ rất mềm, mềm như đường vậy, mèo con sẽ thích ăn.

Trần Thiếu Bạch:

-Nhưng đây vẫn là một viên linh ngọc, giá trị ít nhất vạn lượng bạc. Nếu có cao thủ tụ ra được linh lực trong đó, có thể làm thành đan dược. Một khi thành đan, giá trị ít nhất ba vạn lượng bạc. Nói cách khác, người cầm thứ giá trị ba vạn lượng bạc cho mèo ăn.

An Tranh vỗ nhẹ lưng mèo con:

-Nó là mèo của ta, tên nó là Tiểu Thiện, cho nên mặc kệ nó ăn cái gì thì cũng không có gì kỳ lạ, bởi vì nó là mèo của ta.

Trần Thiếu Bạch có chút không hiểu lời này, cho nên hắn cảm thấy mình hơi ngốc. Sau đó hắn lại kinh ngạc nhận ra, rõ ràng là An Tranh ngốc mới đúng, vì sao mình lại cảm thấy mình ngốc? Nhưng vì sao lúc thăng ngốc kia cho mèo ăn, lại dương dương tự đắc vậy? Thật giống như một đứa khố rách áo ôm như hắn, cho con mèo ăn thứ giá trị vạn lượng bạc là điều đương nhiên.

Khí chất.

Trần Thiếu Bạch đột nhiên hiểu ra, khí chất quý tộc mà mà mình dùng mười năm để bồi dưỡng cũng có trên người An Tranh, thậm chí còn sâu hơn nhiều.

Cho dù hắn mặc quần áo rách rưới, cho dù hắn nghèo rớt mồng tơi.

Đang lúc Trần Thiếu Bạch kinh ngạc với những điều này, thì người ở dưới lầu lại sững sờ. Một thiếu niên rách rưới dùng linh ngọc cho mèo ăn, có lẽ không bao lâu nữa chuyện này sẽ truyền khắp phố Nam Sơn, thậm chí truyền khắp Huyện Thế Trường Cư. Nhưng không có quá nhiều người lý giải cảnh giới này của An Tranh. Phần lớn mọi người đều thầm mắng hắn là đồ phá gia chi tử. Kẻ nào miệng tiện hơn, thì mắng một câu ngu vãi hàng.

Biểu hiện của lão già râu trắng khá là bình tĩnh, tuy nhiên từ lúc làm ở Tụ Thượng Viện tới nay, ông ta cũng chưa từng thấy chuyện kỳ lạ như vậy.

-Ách...đây gọi là họa phúc do ý trời, thứ bên trong Thủy Qua thật ngoài dự liệu.

Lão già râu trắng hắng giọng một cái, tiếp tục nói:

-Bằng hữu vừa mua Thúy Qua đã rời khỏi hội trường, nhưng Tụ Thượng Viện sẽ dùng một viên Thanh Cơ Đan để đền bù tổn thất.

Thanh Cơ Đan là đan dược chỉ có ở Tự Thượng Viện. Nó vô dụng với tu hành, nhưng có thể giúp nữ nhân trẻ lại và trắng da, hiệu quả không tồi lắm. Cho nên mới nói Tự Thượng Viện rất biết buôn bán cũng rất biết làm người. Vị khách kia phí mất hai mươi lượng bạc, sau khi trở về chỉ sợ rất khó nói chuyện với vợ mình. Cho nên tặng viên Thanh Cơ Đan này, rất có hiệu quả chấn an nữ nhân.

Tuy nhiên, giá trị của Thanh Cơ Đan chỉ là năm nghìn lượng bạc.

Lão già râu bạc nói:

-Vừa rồi ta đã nói qua, Thúy Qua chỉ là món khai vị. Đồ vật tiếp theo tuyệt không phải vật phàm. Thứ này là do 36 vị hảo hán mang về từ tận sâu Thương Man Sơn, trả giá mất mười sáu mạng người. Cho nên mọi người có thể biết được nó có giá trị như thế nào.

Ông ta vẫy tay một cái, một nữ tử mặc váy màu trắng như tuyết chậm rãi đi lên bục. Nữ tử bưng Thúy Qua lúc trước mặc váy ngắn, vòng eo nhỏ xíu, chân dài, ăn mặc nóng bỏng. Còn vị này thì xinh đẹp thanh thoát, váy dài chấm đất, đi đường nhẹ như lá liễu, hoàn toàn khác biệt với cô nàng kia. Tuy nhiên, càng là nữ tử như vậy, càng kích thích nam nhân.

Thiếu nữ váy trắng bưng một cái đĩa, trên đĩa chỉ có một hạt châu phát sáng. Nhìn từ từ xa xa, hạt châu đẹp khiến người ta không thể chuyển được mắt.

Lão già râu bạc nói:

-Hạt châu này là linh đan của một ma thú, cụ thể là ma thú gì thì ta không biết. Đầu lĩnh săn được ma thú có nói, con ma thú đó khá cường đại, dù lúc ấy bị thương nhưng vẫn rất hung hán. Ba mươi sáu người, chết trận mười sáu người mới lấy được viên tinh hạch này.

Có người phía dưới hô:

-Mọi người đều biết, những thứ tốt đều chia làm năm loại, Thúy, Bạch, Hồng, Kim, Tử, linh thạch như thế, tinh hạch của ma thú cũng như vậy. Cho nên lời lão nói chỉ là ba hoa chích chòe. Viên tinh hạch kia bất quá chỉ là một tinh hạch bạch phẩm mà thôi, là ma thú đê giai. Hơn nữa tinh hạch của ma thú đê giai, con người không thể dùng, chỉ có thể dùng để tăng thực lực của tọa kỵ hoặc sủng vật.

Lão già râu bạc nói:

-Vị khách này nói không sai, theo phẩm chất, đây xác thực chỉ là tinh hạch của ma thú đê giai. Nhưng các vị có cảm nhận được thứ này có ẩn chứa thủy lực không tầm thường không?

Người vừa lên tiếng hỏi:

-Con người dùng được không?

Lão già râu bạc trầm ngâm một lát:

-Không thể.

Đúng lúc này, trong một nhã gian trên lầu hai, một thư đồng mặc áo xanh đi tới, khuôn mặt thanh thú giống như nữ nhân. Phần lớn quý công tử của gia đình lớn đều có sở thích kiểu này, kiếm thư đồng là thiếu niên trẻ tuổi tuấn tú.

-Công tử nhà ta nói, tọa kỵ của ngài ấy là Thủy Vâng Lang đang cần tinh hạch này để tăng thực lực. Cho nên ta muốn hỏi giá trị của tinh hạch là bao nhiêu?

Lão già râu bạc đáp:

-Mười lăm vạn lượng.

Phía dưới ồ lên:

-Con người không thể dùng, còn không bằng Thúy Qua lúc trước. Kẻ ngu mới dùng mười lăm vạn để mua nó.

-Đúng vậy, nếu ba tới năm vạn lượng còn được, nhưng há mồm liền muốn mười lăm vạn, người cho rằng tiền là chúng ta nhặt được à?

Thư đồng kia trở về nhĩ gian, hiển nhiên là xin chỉ thị. Một lát sau cũng không đi ra, chỉ sợ là có chút bất mãn với cái giá mười lăm vạn lượng.

Lão già râu bạc nói:

-Tụ Thượng Viện chưa bao giờ thay đổi giá niêm yết. Bởi vì nếu các người dùng giá trị cao hơn để mua, bọn ta cũng không truy tìm nguồn gốc của tiền. Các người mua xong thấy không đáng, bọn ta cũng không trả tiền. Cho nên giá của thứ này vẫn là mười lăm vạn lượng, người nào muốn thì ra giá, không muốn thì ta cất đi.

An Tranh hai mắt tỏa sáng, đứng lên nhìn tinh hạch, thì thào nói:

-Ta nhất định phải có thứ này!

Trần Thiếu Bạch giật mình:

-Người muốn thứ này làm gì?

-Cho mèo ăn.

An Tranh trả lời hờ hững, sau đó liền từ lầu hai nhảy xuống. Hành động này của hắn khiến toàn bộ người ở đây giật mình. Tụ Thượng Viện là nơi nào chứ, chưa từng có kẻ nào dám giương oai ở đây. Cho dù là người tới từ gia tộc, thế lực lớn, cũng phải tuân theo quy của của Tụ Thượng Viện. Có lẽ An Tranh là người đầu tiên từ lầu hai của Tụ Thượng Viện nhảy xuống.

Năm sáu người tu hành âm thầm bay tới, ý định ngăn cản An Tranh. Những người này đều có cảnh giới Thăng Túy, tuy chỉ là cấp thấp nhất,

nhưng cũng đủ đáng sợ với An Tranh bây giờ. Dù sao ngay cả tu hành hẳn còn chưa bắt đầu.

-Người định làm gì!

Một hộ vệ chỉ vào An Tranh, tức giận nói.

-Ta muốn xem.

An Tranh chỉ vào tinh hạch:

-Không được sao? Chả nhẽ bán đồ vật lại không cho phép được tới gần nhìn?

Hộ vệ cả giận:

-Nếu muốn tới gần quan sát, thì nói trước một câu, còn được phép tới gần. Nhưng tùy tiện như người, rất có thể sẽ bị đánh chết. Cho nên bây giờ hoặc là người trở về chỗ ngồi, hoặc là rời khỏi Tụ Thượng Viện.

An Tranh nghiêng đầu nhìn lão già:

-Cả Tụ Thượng Viện này chỉ có mình ta nhận ra vật kia là vật gì, những người khác sẽ không biết.

Lão già râu trắng nao nao, khoát tay ý bảo hộ vệ lui xuống. Quần áo của An Tranh thật quá rách nát, bốc mùi gắt gỏng. Lúc trước dính máu của chục người bên ngoài quán rượu Diệp đại nương, lại dính máu của mấy chục người ở sân nhỏ, tuy máu trên quần áo đã không, nhưng mùi chưa tán đi. Mà cách ăn nói của An Tranh càng khiến người ta kỳ quái.

Lão già râu bạc nói:

-Vị tiểu hữu này, nếu người có thể nói ra đó là vật gì, thì ta không so đo việc người làm loạn Tụ Thượng Viện.

An Tranh lui lại đằng sau một bước, cười nói:

-Hạt châu này phát ra ánh sáng, cho nên mới nhìn tưởng như tinh hạch của ma thú cấp thấp. Thứ như vậy quả thực chỉ dùng cho ma thú cấp thấp. Ma thú cấp trung hoặc cấp cao, ăn thứ này còn không bằng ăn củ lạc, ít nhất củ lạc còn có mùi thơm. Còn đối với con người mà nói, thứ này chẳng đáng một đồng.

-Ta nghe nói Thanh Cơ Đan của quý viện có thể khiến da thịt của nữ nhân trắng ra, giá trị năm nghìn lượng bạc. Nếu có thể khôi phục thanh xuân, năm nghìn lượng bạc không tính là đắt. Nhưng còn vật kia thì sao? Trong mắt của ta, chẳng đáng một đồng với người tu hành.

An Tranh chỉ cái đĩa trong tay thiếu nữ áo trắng:

-Nhìn từ xa, nó phát ra ánh sáng trắng, cho nên mọi người tự nhiên coi nó là tinh hạch của ma thú cấp thấp. Nhưng nếu mọi người lại gần rồi nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong hạt châu có đường vân nhỏ như sợi tóc. Chỉ có điều ánh sáng bên ngoài khiến đường vân khá mơ hồ, cho nên nếu không nhìn kỹ, căn bản là không thấy.

Hắn nói chuyện đâu vào đấy:

-Ở giữa hạt châu kia còn có một điểm đen rất nhỏ, cho dù nhìn kỹ cũng chưa chắc thấy. Nhưng càng nhìn lâu càng phát hiện ra vấn đề.

Tất cả mọi người từ khinh thường biến thành kinh ngạc, không ai biết lai lịch của thiếu niên này, nhưng nói chuyện rất đâu ra đấy. Bọn họ tập trung tinh thần nghe, chờ mong An Tranh cho ra đáp án.

-Đây căn bản không phải là tinh hạch của ma thú cấp thấp, mà là nhọt của Thủy Mãng.

An Tranh tiếp tục nói:

-Thứ này thường nằm bên ngoài cơ thể Thủy Mãng ba mươi năm trở lên. Tuy Thủy Mãng hung hãn, nhưng không phải là ma thú. Kích thước lớn nhất của chúng có thể vượt qua 20 mét, to như thùng nước. Thủy Mãng sinh sống ở ao đầm, ngẫu nhiên mới đi lên đất liền, cho nên cơ thể khá ẩm ướt. Sống lâu trong môi trường bẩn thỉu, Thủy Mãng dễ sinh ra bệnh. Nhọt này chỉ là bệnh của Thủy Mãng mà thôi. Còn ánh sáng mà các người thấy, là lân độc trong cơ thể Thủy Mãng gây ra. Thứ này không những không thể ăn, nếu tiếp xúc trong thời gian dài, chỉ sợ cả đôi tay cũng bị hủy.

Hắn vừa dứt lời, thiếu nữ bưng cái đĩa liền biến sắc, vô thức muốn bỏ cái khay xuống, nhưng e ngại lão già râu bạc.

An Tranh nói:

-Thứ này chẳng đáng một đồng với người tu hành, cho dù làm thuốc cũng vô dụng.

Hắn nhún vai trở về chỗ ngồi.

Lão già râu bạc bước nhanh tới chỗ thiếu nữ, cẩn thận quan sát, phát hiện vài chi tiết giống như An Tranh nói. Do dự một lát, ông ta khoát tay nói:

-Mang cái này vứt đi, đồng thời trừ một năm tiền công của người thu nhận thứ này.

-Khoan!

An Tranh đột nhiên đứng dậy:

-Ném đi đáng tiếc, thứ này vô dụng với người tu hành, nhưng vẫn có thể bán được vài chục lượng. Đặt nó ở chỗ cao, có thể đuổi trừ sâu bọ.

Lão già râu trắng nhìn An Tranh, ánh mắt như muốn giết người.

Lời của An Tranh đã khiến ông ta tổn thất ít nhất mười lăm vạn lượng bạc. Nếu như không có lời nói của An Tranh, sớm muộn gì cũng có kẻ ngốc mua thứ này.

An Tranh lại lộ vẻ đáng tiếc:

-Nhưng các vị ở đây đều là cự phú, nhà ta nghèo, trong nhà lắm chuột bọ, không bằng cho ta được không?

Lão già tóc bạc hừ lạnh, quay đầu trở về bực.

An Tranh lấy bạc vụn trong ngực ra:

-Nếu không bán cho ta?

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 16: An Gia, Ta Sai Rồi

Lão già râu trắng quả thực chưa từng thấy một người trẻ tuổi mà lại nhiều kiến thức như An Tranh. Nhưng hành động của hắn thật khó mà nhận. Ông ta vốn tưởng rằng An Tranh dùng một ít bạc vụn mua một hạt châu đã là rất keo kiệt rồi, nhưng không ngờ hành động kế tiếp của An Tranh càng khiến người ta mở rộng tầm mắt.

An Tranh chọn một thỏi bạc vụn từ trong đó, đưa cho lão già:

-Nếu không bán cho ta?

Lão già râu trắng còn chưa nói gì, An Tranh lại rút tay về, lấy thêm một thỏi nữa:

-Vậy thì trả thêm...xấu hổ quá. Thứ này chỉ có giá như vậy, trả thêm ta lại đau lòng.

-Hừ!

Lão già râu bạc phất tay một cái:

-Tự Thượng Viện một khi đã yết giá, quyết không sửa đổi.

An Tranh nghĩ một lát, rồi nói:

-Như vậy đi, nếu ta có thể giúp lão kiểm lại mười lăm vạn lượng, thì lão cho ta hạt châu đó được không?

Lão già sừng sốt, sau đó mĩa mai:

-Nhóc con, tuy người biết về nhót của Thủy Mãng, nhưng ta nghĩ cái này có liên quan tới điều kiện sống của người. Nhìn người nghèo rớt mùng tơi, chỉ sợ muốn có cái ăn đành phải vào rừng săn bắn. Cho nên thân thể người mới khỏe mạnh, cũng có chút hiểu biết. Trên người người chắc không có quá hai trăm lượng bạc, chỉ sợ số bạc đó còn là do người ta thưởng!

-Có một vài vị quý công tử cảm thấy người là người thú vị, cho nên giữ người ở bên cạnh làm đồ chơi. Nếu người cảm thấy dựa vào quý công tử đó có thể giương oai ở Tự Thượng Viện này, thì cho dù chủ của người cũng không bảo vệ được người. Ta nể mặt chủ của người cho người một cơ hội, trở về chỗ ngồi đi. Giúp ta kiếm lại mười lăm vạn lượng bạc? Chỉ bằng người? Nếu người từng thấy qua mười lăm vạn lượng bạc trông như thế nào, ta liền làm ngựa cho người cười.

Lão già râu trắng vốn là người có hàm dưỡng, vốn sẽ không nhục nhã một thiếu niên rách rưới ở trước mặt khách quý. Nhưng vừa rồi An Tranh lên tiếng đã khiến ông ta tổn thất mười lăm vạn lượng bạc. Mười lăm vạn lượng bạc a, có thể mua được bao nhiêu mạng người?

-Người nói lời giữ lời chứ?

An Tranh cười nói:

-Mọi người hay nói ‘Lão mã thức đồ’, nếu ta có thể giúp người kiếm lại mười lăm vạn lượng bạc, ta liền cười người về nhà, cho người biết nhà của mình ở đâu.

(Lão mã thức đồ: ngựa già nhớ đường cũ)

Hắn đi tới chỗ chặt đá, chính là chỗ vừa mới chặt Thụy Qua. Chỗ này vẫn còn để đầy đá vụn, chưa có thanh lý.

An Tranh đi tới ngồi xuống tùy tiện lục lọi trong đồng đá vụn, sau đó nhặt một viên đưa tới trước mặt lão già:

-Nếu thứ này không bán được mười lăm vạn, ta liền làm ngựa cho người cười. Còn nếu người bán được hơn mười lăm vạn, ta không cần cười người, người chỉ cần cho ta nhọt Thủy Mãng, sau đó nói một tiếng ‘An gia, ta sai rồi’

Lão già giận quá hóa cười:

-Đúng là kẻ điên!

An Tranh không để ý tới ông ta, bước nhanh lên bục, giơ viên đá vụn lên:

-Có vị nào ở đây biết hàng không? Có nhận ra đường vân màu đỏ trên viên đá này không?

Tất cả mọi người đứng dậy vươn người về phía trước, mở to mắt nhìn. Theo An Tranh chỉ điểm, bọn họ quả nhiên trông thấy đường vân li ti trên viên đá. Mặc dù trong số người mua không có đại sư về đá, nhưng đều là người hiểu nhiều biết rộng. Sau một lát đã có người nhận ra, sắc mặt thay đổi:

-Linh căn? Cái đó linh căn?

An Tranh liếc lão già râu trắng, sau đó vỗ tay:

-Vị khách này thật tinh mắt, nhưng người nói sai một điểm, đây không phải là linh căn chân chính, mà là linh căn đã tan gần hết linh khí. Các người có biết linh ngọc vừa rồi vì sao nhỏ lại có tỳ vết như vậy không? Đó là vì linh ngọc đó quá tham lam...Tinh khí của đại địa tụ hội vạn năm mới thành linh thạch hạ phẩm. Mười vạn năm là linh thạch trung phẩm. Ba mươi vạn năm là linh thạch thượng phẩm.

-Linh thạch trong Thúi Qua kia vốn là một viên linh thạch trung phẩm. Các người cũng biết, linh thạch trung phẩm đều có linh tính. Tới thượng

phẩm, thậm chí hóa thành hình người, có linh trí của mình. Tới linh thạch trân phẩm, còn đáng sợ hơn cả mãnh thú tuyệt thế. Linh thạch trung phẩm trong Thúi Qua kia đã có linh tính, bảy tám phần là do tham lam, muốn tiến lên thượng phẩm, cho nên ép mình sinh ra linh căn, cố gắng hấp thu tinh hoa thiên địa để thành hình người.

-Nhưng dù sao nó cũng chỉ là trung phẩm, cho nên khi linh khí trở thành linh căn, bản thân linh thạch bắt đầu suy kiệt. Linh căn mất đi bản thể trợ giúp, cũng dần dần suy kiệt. Nhưng dù vậy, những linh căn sắp vứt đi này, nếu biết lợi dụng, vẫn có thể luyện ra một viên Tục Mệnh Đan. Ta chỉ hỏi một câu...dùng mười lăm vạn lượng bạc mua một cái mạng của mình, đáng hay không?

Trên lầu hai, tất cả mọi người trong nhã gian đều đi ra, vịn lan can nhìn về phía An Tranh. Đối với bọn họ mà nói, một viên Tục Mệnh Đan không tính là bảo bối, An Tranh mới là.

Trần Thiệu Bạch cảm thấy mình quả thực nhặt được bảo bối. Vốn định thu An Tranh làm thuộc hạ, vì An Tranh ra tay ngoan độc quả quyết, hiện tại xem ra, tiểu tử này đúng là kỳ tài.

-Ta ra giá mười lăm vạn lượng!

Một người vạm vỡ giơ tay lên:

-Người trong giang hồ khó tránh khỏi chém giết, có Tục Mệnh Đan, chỉ cần còn một hơi thở là còn sống. Mạng của lão tử không dừng lại ở mười lăm vạn lượng, dù là một trăm năm mươi vạn lượng cũng không bán. Cho nên ta mua thứ này!

-Ta trả mười sáu vạn!

-Ta trả mười bảy vạn!

-Ta trả hai mươi vạn!

An Tranh nghe thấy thanh âm quen thuộc, quay đầu nhìn, hóa ra là nam tử dùng hai mươi vạn lượng bạc mua Thúy Qua đã quay lại...

Nam tử này đúng là lắm tiền, từ nay về sau giang hồ có thể gọi hắn là Nhị Thập Vạn Ca được rồi.

-Dành cho người!

An Tranh ném linh căn cho nam tử kia:

-Người mất 20 vạn lượng mua linh ngọc coi như đã thiệt thòi, mười lăm vạn lượng mua vật này, liền không còn thiệt thòi.

Nam tử kia sửng sốt:

-Mười lăm vạn lượng?

An Tranh nói:

-Đương nhiên, ta nói nó có giá trị mười lăm vạn lượng, nó liền giá trị mười lăm vạn, nhiều hơn cũng không đáng. Vật này là ta nhặt được, coi như là lễ vật tặng không cho Tụ Thượng Viện. Như thế nào, chẳng lẽ người không nể mặt của Tụ Thượng Viện?

Hắn quay đầu nhìn về phía lão già râu trắng, phát hiện sắc mặt của đối phương cực kỳ khó coi, sắc mặt lúc rắng lúc xanh. Nhắc tới cái này, lão già râu bạc làm quản lý Tụ Thượng Viện đã vài chục năm, có thứ tốt nào là chưa từng thấy qua, sao có thể chú ý tới những thứ bỏ đi kia được. Nhưng lần này thứ bỏ đi kia lại có thứ đáng giá mười lăm vạn lượng bạc. Ông ta thấy An Tranh nhìn mình, nhất thời không biết phải nói gì.

-Mười lăm vạn liền mười lăm vạn.

Đúng vào lúc này, một nữ tử không nhìn ra được tuổi từ phía sau đi tới. Nàng mặc váy dài màu tím, dáng người hấp dẫn. Tuy nhiên nàng đang đeo khăn lụa, chỉ hở ra đôi mắt. Váy mà nàng mặc không phải váy liền, áo rất nhỏ, cho nên lộ ra vòng eo tinh tế. Lúc đi đường vắn vẹo giống như rắn, đầy rung động.

-Sao ngài lại ra đây!

Lão già râu trắng vội vàng đi tới, cúi người thi lễ.

Nữ tử váy tím nhàn nhạt nói:

-Nếu ta không đi ra, thì Tự Thượng Viện sẽ vì người mà mất hết thể diện. Người làm công việc này đã ba mươi bảy năm, vậy mà còn không bằng đứa trẻ mười tuổi, người không tự thấy xấu hổ sao? Vừa này người trừ một năm tiền lương của người thu mua Thúy Qua, ta liền trừ năm năm tiền lương của người. Người có dị nghị gì không?

-Thuộc hạ không dám.

Lão già cúi người, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nữ tử váy tím đi tới trước mặt An Tranh, híp mắt cười giống như yêu tinh:

-Vị tiểu ca này, nhãn lực của người tốt như vậy, không giống một đứa trẻ nhà nghèo, chắc là gặp khó khăn phải không? Không bằng người ở lại Tự Thượng Viện làm việc cho ta, hai năm sau ta cho người quản lý nơi đây, được không?

An Tranh chỉ vào lão già râu trắng:

-Hai năm sau mới được thay thế lão ta? Không làm, không làm. Có vẻ như người mới là người định đoạt ở nơi này, vậy thì giao đồ vật cho ta đi.

Hắn vươn tay.

Thiếu nữ mặc váy trắng do dự đứng ở đó, nữ tử váy tím nhẹ gật đầu, thiếu nữ vội vàng tới giao hạt châu cho An Tranh, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Nữ tử váy tím nói:

-Tiểu ca, với tài học của ngươi, dùng ở bên ngoài thì thật lãng phí. Chớ coi thường vị trí quản lý này, tương lai nếu ngươi có đủ thành tựu, thì có thể lên làm đại chương quỳ của Tụ Thượng Viện.

-Quá thấp!

An Tranh nhận lấy hạt châu lau lau trên áo:

-Đại chương quỳ rất cao sao? Ta thấy ta có thể làm cao hơn nữa. Không bằng như vậy, chờ ta lưu lạc ở bên ngoài ba năm, đợi ta trưởng thành rồi tới tìm ngươi, được không?

Lời này chẳng giống một đứa trẻ mười tuổi nên nói, khiến cho nữ tử váy tím phải đỏ mặt. Nàng vốn nổi giận, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của An Tranh, không nhịn được cười:

-Nhóc con...đợi tới lúc ngươi trưởng thành, thì ta đã già, xuống sắc rồi. Tuy nhiên, mỗi người có chí riêng, ta không ép buộc ngươi. Khi nào nghĩ thông suốt thì tới tìm ta.

An Tranh gật đầu, đứng đó không nhúc nhích.

Nữ tử váy tím hỏi:

-Còn chuyện gì nữa?

An Tranh chỉ lão già:

-Hắn còn nợ ta một câu!

Sắc mặt của lão già không ngừng thay đổi, hung dữ nhìn An Tranh. Nữ tử váy tím cúi người nhìn An Tranh, cảm thấy thiếu niên này thật thú vị. Mà An Tranh thì nhìn về phía trước, cảm thấy khe núi kia thật sâu.

Nữ tử váy tím đứng thẳng lại:

-Lão Từ, đừng làm mất mặt Tụ Thượng Viện.

Lão già râu trắng tức giận tới dậm chân:

-An gia, ta sai rồi!

An Tranh nhún vai:

-Tuy thái độ không thành khẩn, nhưng đành vậy, An gia ta không phải là người không giảng đạo lý.

Sau đó hắn tiêu sái đi lên lầu hai. Giờ Trần Thiếu Bạch đã nhìn An Tranh với ánh mắt khác, giống như là thiếu nữ hoài xuân nhìn tình lang. An Tranh lui về phía sau một bước:

-Đừng nhìn ta như vậy, giới tính của ta rất bình thường.

Trần Thiếu Bạch nói:

-Ta cũng không thể mất mặt mũi, ta vừa nói gì, ta sẽ giữ lời. Người lưu lại, thân phận không phải là thuộc hạ, mà là trợ thủ. Từ hôm nay trở đi, Trần gia nhường ra một vị trí cho người.

An Tranh ôm mèo con ngồi xuống, từ từ xoa xoa hạt châu, tới khi hạt châu chỉ còn bột phấn. Hắn để mèo con liếm chỗ bột phấn đó, vừa nhìn vừa lẩm bẩm:

-Ta cho người ăn đồ tốt, về sau nếu ta nghèo, thì người chớ bỏ mặc ta.

Mèo con ngẩng đầu nhìn An Tranh, sau đó cọ vào ngực hắn.

An Tranh cười rộ:

-Đúng là một đứa nhỏ có lương tâm, còn lương tâm hơn con người.

Trần Thiệu Bạch hỏi:

-An Tranh, vật này thực sự là nhọt của Thủy Mãng?

An Tranh lắc đầu:

-Đương nhiên không phải, đây quả thực là tinh hạch của ma thú cấp thấp.

Trần Thiệu Bạch lập tức tròn mắt:

-Người...người đã lừa Lão Từ của Tụ Thượng Viện?

An Tranh tự nhủ, ngay cả người ta đều lừa. Thứ này đương nhiên không phải tinh hạch của ma thú cấp thấp, mà là cấp trung hạ phẩm, mười lăm vạn lượng bạc cũng không mua nổi.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nghịch Thiên Cải Mệnh

Kỳ thực An Tranh rất rõ tính cách của Trần Thiếu Bạch. Ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, các thế lực lớn, các gia tộc lớn, có ai là kẻ tốt? Vì sao Thương Man Sơn lại có Huyền Thế Trường Cư, tất cả mọi người lòng dạ đều rõ ràng. Tội phạm của U Yển Thập Lục Quốc chạy trốn vào trong núi sâu tụ lại thành trấn, sau đó dần dần phát triển thành thành trì. Lịch sử đã có mấy trăm năm, thậm chí hơn nghìn năm rồi. Quả thực là một bộ lịch sử của tội phạm.

Trần Thiếu Bạch lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, có thể huấn luyện thuộc hạ thành một đám sát thủ giết người không chớp mắt, bản thân hẳn là hạng người gì, không cần nói cũng biết.

Đối với hạng người này, mặc kệ thiếu niên, người trưởng thành hay người già, An Tranh đều không có hảo cảm. Lúc hẳn còn ở Minh Pháp Tự, công việc mỗi ngày chính là khiến đám người như vậy khó sống nổi. Cho nên chính An Tranh cũng không biết mình có bao nhiêu kẻ thù ở hoàng triều Đại Hi. Trải qua lần phục kích đó, An Tranh mới phát hiện, hóa ra những kẻ mình từng coi là bằng hữu vào sinh ra tử, mới là kẻ thù âm tàn nhất.

Hôm nay biểu hiện rực rỡ nhất ở Tự Thượng Viện không phải là bất kỳ món hàng nào, mà là An Tranh. Bất kể là ai, đều sẽ ghi nhớ thiếu niên thú vị này. Từ hôm nay trở đi, danh tiếng của An Tranh sẽ truyền khắp Huyền Thế Trường Cư. Mà đây chính là điều An Tranh muốn. Mục đích mà hẳn tiếp cận Trần Thiếu Bạch, chính là lợi dụng Trần gia để có một chỗ ngồi ở Tự Thượng Viện, sau đó có cơ hội dương danh.

Nhưng An Tranh rất rõ ràng, nổi tiếng có lợi cũng có hại. Thực lực của hắn còn thấp, những thế lực muốn lợi dụng hắn để kiếm tiền, chỉ sợ sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để tìm được hắn.

Do xảy ra biến cố, cho nên Tự Thượng Viện tạm dừng buổi đấu giá. An Tranh quyết định về nhà, mà Trần Thiệu Bạch thì không rời đi, vẫn ở lâu hai của Tự Thượng Viện.

Lúc An Tranh trở về căn nhà nhỏ của mình, Đỗ Sấu Sấu còn đang căng thẳng luyện tập tốc độ ra đòn. Cổ tay của hắn đã sưng lên. Trông thấy An Tranh trở về, Đỗ Sấu Sấu vội vàng đi tới hỏi xem hắn có gặp phiền phức gì không.

-Hiện tại chưa có, nhưng rất nhanh sẽ có.

An Tranh ngồi xuống uống một hớp:

-Bàn tử, có một chuyện ta phải nói rõ ràng với người. Người muốn trở nên nổi bật, muốn cha mẹ sống tốt ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, vậy thì một khi người đưa ra quyết định, phải sẵn sàng đối mặt với những nguy hiểm không ngờ tới. Có lẽ người chưa hiểu sâu được nó, cho nên người phải nhớ kỹ những gì ta nói.

-Ta vừa mới khiến những người ở Tự Thượng Viện biết danh tiếng của ta, sẽ có không ít người muốn lợi dụng năng lực của ta để tìm kiếm linh thạch. Cho nên từ hôm nay trở đi, ta phải đối mặt với vô số phiền toái. Mà người là bạn tốt của ta, rất nhiều người có thể hướng tới người. Bọn họ có thể bắt người để uy hiếp ta.

Đỗ Sấu Sấu đứng thẳng người:

-Ta không sợ!

An Tranh lắc đầu:

-Không được, người không thể không sợ. Cho dù người không sợ, nhưng ta sợ. Cho nên một khi có người nào đó bắt được người, người vạn lần chớ phản kháng, bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất. Mặc kệ bọn chúng muốn người làm gì, người đều đáp ứng. Người yên tâm, ta sẽ tự nghĩ biện pháp.

Đỗ Sấu Sấu vẫn lắc đầu:

-Không thể, bảo ta bán đứng người, thà bảo ta chết còn hơn.

An Tranh nhíu mày:

-Bàn tử, người và ta khác nhau, ta là cô nhi, mà người còn có cha mẹ. Cho dù người không lo lắng cho bản thân, thì cũng phải lo lắng cho cha mẹ người. Người cứ nghe ta, hiện tại người nghĩ biện pháp cùng với cha mẹ đi tìm ca ca của người. Tuy ca ca của người chỉ là một tạp dịch trong tông môn, nhưng bất kỳ tông môn tu hành nào cũng đều có tôn nghiêm của mình. Cho nên dù chỉ là một tạp dịch khắp nơi bị khi dễ trong tông môn, nhưng tông môn cũng không dừng dừng nhìn người của mình bị người ngoài bắt nạt.

-Người và cha mẹ người nghĩ biện pháp tới chỗ của anh người, chờ ta giải quyết hết mọi phiền toái rồi sẽ báo cho người trở về. Có biết vì sao ta lưu lại Chung Cửu Ca không? Bởi vì hắn là người ngoài, không ai biết hắn...Hơn nữa hắn ngồi ở sân cả một ngày một đêm, rất nhiều người kiêng kỵ hắn. Ta bảo Chung Cửu Ca đi cùng các người, tuy tu vị của hắn thấp kém, nhưng đóng giả cao thủ vẫn có chút khí thế. Mà các người cũng không nên sốt ruột, chậm rãi tới tìm anh trai của người.

Đỗ Sấu Sấu vẫn không đồng ý:

-Bọn ta đều đi, chỉ còn mình người, như vậy sao được?

An Tranh vỗ vai Đỗ Sấu Sấu:

-Bàn tử, tin tưởng ta, ta có thể ứng phó những chuyện này. Hơn nữa, không phải còn có Tiểu Thiện ở bên cạnh ta đó sao?

Đỗ Sấu Sấu nhìn mèo con ngủ say trong ngực An Tranh:

-Tiểu Thiện thì có thể giúp gì được người cơ chứ? Người nghe ta, đừng cậy mạnh, nếu không chúng ta cùng đi.

An Tranh nói:

-Không thể. Nếu chúng ta đã xác định mục tiêu là tu hành, vậy thì phải cố gắng. Không phải người rất ghét người của Trần gia và đao khách đó sao. Kỳ thực ta biết người ghét nhất chính là những kẻ ác của Huyền Thế Trường Cư. Điều mà ta muốn làm bây giờ, là khiến bọn chúng tự giết lẫn nhau. Nếu như ta có năng lực, ta liền tự mình đi giết. Nhưng hiện tại ta không có, chỉ có thể khiến bọn chúng tàn sát lẫn nhau.

-Trần gia bắt đầu coi trọng ta, mà các thế lực khác cũng chú ý tới ta, cho nên khó tránh khỏi xung đột.

An Tranh cười cười:

-Bàn tử, chúng ta đều ghét đám kẻ ác, cho nên chúng ta không thể trở thành người như bọn chúng. Người nhớ kỹ, từ nay về sau mặc kệ chúng ta lên voi hay xuống chó, thì dù bị ép tới đường cùng cũng không làm người như bọn chúng.

Đỗ Sấu Sấu nói:

-An Tranh người yên tâm, dù có chết ta cũng không thành người như bọn chúng.

Hắn hỏi:

-An Tranh, vì sao làm người xấu muốn làm gì thì làm, mà làm người tốt lại khó vậy?

An Tranh nói:

-Bàn tử, làm người tốt không khó. Nhưng người tốt có nhiều trói buộc, làm người tốt phải tuân thủ luật pháp, muốn giảng đạo lý, muốn bảo vệ nhiều thứ. Nhưng người xấu không cần làm như vậy, cho nên bọn chúng mới muốn làm gì thì làm, không có chỗ cớ kị. Ở Đại Hi có một tông môn tên là Thiên Tự, chính là dùng cái thiện để cảm hóa cái xấu, tuyên dương bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật. Nhưng trong mắt ta, làm vậy là dung túng với người xấu. Người tốt vất vả tu luyện thành Phật, mà người xấu vừa bỏ đao xuống liền có thể thành Phật...như vậy là không đúng.

Trong mắt An Tranh có một loại ánh sáng, một loại hung quang mà Đồ Sấu Sấu chưa từng thấy qua.

-Đối phó với kẻ xấu, không thể dùng cái thiện để cảm hóa. Đối phó với kẻ xấu, phải dùng thủ đoạn nghiêm khắc để chế phục, nên phế thì phế, đáng chết thì giết.

An Tranh nói:

-Bàn tử, tương lai tu hành, chúng ta sẽ làm chuyện như vậy, đồng ý không?

Đồ Sấu Sấu gật đầu mạnh:

-Ừ!

Chung Cửu Ca ngồi trong phòng, tay nắm chặt lại, cảm thấy trong lòng như có lửa đốt. Hắn biết lần này mình gặp đúng người rồi. Mong tưởng lúc còn trẻ con của hắn, hôm nay thấp thoáng có hy vọng. Lúc trước vì sao hắn muốn tu hành? Chính là muốn trừng phạt cái ác, dương danh cái thiện.

Nhưng thiên phú của hắn quá thấp, tuy có thể tu hành, nhưng thuộc về thể chất kém cỏi nhất, cuối cùng chỉ có thể tiến vào Thiên Môn.

Hắn chưa nói với An Tranh, sợ dĩ hắn rời khỏi Thiên Môn, chính là vì không thích nhìn thấy những sư huynh đệ của mình làm điều ác. Người của Thiên Môn thì sao chứ? Chẳng lẽ không thể dùng Thiên Thuật trừ ác dương thiện sao? Tuy nhiên, trải qua mười năm tu hành, khiến cho lòng hiệp nghĩa của hắn dần phai nhạt, nhưng thủy chung vẫn tồn tại. Hắn rất hâm mộ Đỗ Sấu Sấu, bởi vì Đỗ Sấu Sấu có một người bạn như An Tranh.

Chung Cửu Ca tự nói với mình, đứng trước lần lựa chọn này, mình sẽ không chọn sai nữa.

Ở trong sân, An Tranh vỗ vai Đỗ Sấu Sấu:

-Lần này có một cơ hội, có thể khiến đám ác nhân của phố Nam Sơn chết hết. Mâu thuẫn giữa Đại Khẩu Đường và Trần gia đang rất căng thẳng. Vì cái gì Trần Thiếu Bạch tới Tụ Thượng Viện? Hơn nữa ở lại Tụ Thượng Viện mà không đi? Bởi vì hắn không dám ra ngoài...Trần gia hắn là sắp đặt hắn ở Tụ Thượng Viện tị nạn. Chỉ cần hắn ở Tụ Thượng Viện, Đại Khẩu Đường sẽ không dám tiến vào gây sự.

-Trần gia là muốn vạch mặt với Đại Khẩu Đường. Phố Nam Sơn chỉ có thể có Trần gia hoặc Đại Khẩu Đường. Đây chính là cơ hội với chúng ta, nhất định phải lợi dụng cho tốt.

An Tranh nói:

-Cho nên ta cần người phối hợp. Người đi dàn xếp cha mẹ cho tốt, sau đó trở về giúp ta.

Đỗ Sấu Sấu gật đầu:

-Ừ, ta sẽ nhanh chóng trở lại.

An Tranh gật đầu tiến vào trong nhà. Hãn nói với Chung Cửu Ca:

-Ta muốn nhờ người giúp ta một việc...Ta có hai nghìn lượng bạc, tuy không nhiều lắm, nhưng đủ cho người làm lộ phí đi lại. Người giúp ta đưa bàn tử này tới chỗ ca ca của hãn, sau đó âm thầm nói với ca ca của hãn rằng, nhất định đừng cho bàn tử trở về tìm ta. Số bạc này, coi như là trả thù lao.

Chung Cửu Ca muốn nói không đồng ý, nhưng nghĩ lại, vẫn gật đầu:

-Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ bọn ta và cha mẹ hãn tới nơi an toàn.

An Tranh chấp tay:

-Đa tạ, ngày khác nếu có duyên gặp lại, ta sẽ báo đáp ân tình hôm này.

Chung Cửu Ca nói:

-Báo đáp gì chứ, chỉ cần thêm ít tiền nữa là được...

An Tranh cười ha hả:

-Tốt, về sau ta sẽ giúp người trở thành người giàu có khắp thiên hạ.

Sắp xếp xong xuôi hết thảy, An Tranh có chút yên tâm. Ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, muốn khôi phục lại thực lực thì cần vài thủ đoạn phi thường. Bàn tử không có nhiều kinh nghiệm sống, một khi tiến vào giang hồ giết chóc, chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Huống hồ An Tranh vốn là người thà hy sinh còn hơn để bạn bè mình bị liên lụy. Hãn quý trọng tình bạn giữa mình và bàn tử, cho nên càng không muốn người nhà của bàn tử gặp nguy hiểm.

Nhìn bàn tử và Chung Cửu Ca rời đi, trong mắt An Tranh có tình cảm phức tạp.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mèo con:

-Tiểu Thiện, kể tiếp chỉ còn mình ta và người rồi. Ta biết làm vậy hơi ích kỷ, ta nên để bàn tử mang theo cả người nữa. Nhưng lúc này ta muốn nghịch thiên cải mệnh, chẳng những cải mệnh của ta, còn cải mệnh của người. Hiện tại người là con mèo bình thường, ta là thiếu niên bình thường...muốn thay đổi cái bình thường này, khôi phục lại thực lực, thì cũng phải biến người thành một cường giả.

-Còn nhớ đám chó dữ bao vây người ở góc tường không? Chúng ta phải trở nên mạnh mẽ để không còn bị bắt nạt như vậy nữa.

Mèo con meo một tiếng, ánh mắt sáng như sao trên trời. An Tranh cảm thấy con mèo này khá đặc biệt, nhưng trước kia hắn chưa từng nuôi mèo, nên tưởng rằng giống mèo vốn như vậy, không quá để ý.

Hắn lấy hạt châu từ trong ngực ra, bóp một ít thành bột phấn cho mèo con ăn:

-Đây là tinh hạch của ma thú cấp trung hạ phẩm, có thể thay đổi thể chất của người. Cho dù ta thất bại, cũng phải giúp người mạnh lên, ít nhất giúp người có thể tự bảo vệ bản thân nếu không có ta bên cạnh. Người từ từ hấp thu lực lượng của hạt châu này, tương lai người có thể dễ dàng bắt nạt đám chó dữ khác.

An Tranh ngẩng đầu nhìn về phía xa xa:

-Cải mệnh mà thôi...có gì khó khăn đâu.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mượn Lá Cờ

An Tranh tới học đường phố Nam Sơn, dừng ở cửa ra vào nhìn bên trong, thấy phòng học trống rỗng không có một ai. Chưa có người nào của Đại Khẩu Đường lên dạy học, cho dù là Khẩu Lục, người coi trọng học đường nhất cũng không lên dạy. Cho nên đám trẻ con trong học đường đã rời đi từ sớm, không biết chạy tới nơi nào.

An Tranh rời khỏi học đường, vừa đi về hướng Tự Thượng Viện, vừa cố gắng nhớ lại những gì mình biết về Đại Khẩu Đường. Trong ký ức của hắn, kỳ thực Đại Khẩu Đường chẳng đáng là gì. Chỉ có Khẩu Đại và Khẩu Cửu là có thể tu hành, những người khác không thể, chỉ là một đám ngoan độc mà thôi. Khẩu Lục luyện thể có chút tiểu thành, nhưng tùy tiện một người tu hành cảnh giới Thăng Túy nhất phẩm, nhị phẩm, cũng có thể hành hạ Khẩu Lục tới chết.

Tu hành vốn khó khăn, ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư, người tu hành cảnh giới Thăng Túy có thể sống rất tốt. Nhưng đừng nói tới Đại Hi, cho dù là U Yến Thập Lục Quốc, cảnh giới Thăng Túy rất nhiều.

Đang đi nửa đường trên phố Nam Sơn, An Tranh không thể không dừng lại.

Bởi vì có người đứng trên đường cái lạnh lùng nhìn mình.

Khẩu Bát

Khẩu Bát là một nam tử cường tráng giống như con gấu, cao chừng hai mét. So với An Tranh, hắn giống như một ngọn núi. Khẩu Bát không thể tu hành, cũng không luyện thể, nhưng người này có thần lực trời sinh. Hắn

vác một Khai Sơn Phủ nặng chừng 360 cân trên vai, có thể quét ngang thiên quân. Khẩu Bát cường tráng nhưng khuôn mặt xấu xí. Khuôn mặt kia khó có thể hình dung cụ thể, nói một cách đơn giản, giống như con gấu đen.

-Bát tiên sinh.

An Tranh dừng lại, hơi cúi người chấp tay.

Thanh âm của Khẩu Bát khàn khàn và to như tiếng hổ rống.

-Tiểu tử, ngươi có phải là người của Đại Khẩu Đường hay không?

Khẩu Bát lớn tiếng hỏi.

An Tranh mỉm cười:

-Vì sao Bát tiên sinh lại hỏi vậy?

Khẩu Bát tính tình thô bạo, thậm chí có thể nói là ngốc nghếch. Ở Đại Khẩu Đường, lực chiến đấu của hắn xếp hàng thứ năm, nhưng do ngốc nghếch, nên thường xuyên bị bắt nạt. Cho nên nếu sắp xếp, hắn chỉ xếp thứ tám. Mà Khẩu Cửu thì là trường hợp đặc biệt, bởi vì nếu như hắn nguyện ý, có thể từ thứ chín biến thành thứ nhất. Nhưng Khẩu Cửu là người an phận, không giống với những người khác trong Đại Khẩu Đường.

Khẩu Bát ồm ồm nói:

-Dựa theo quy củ, từ lúc người tiến vào học đường của phố Nam Sơn, người liền là người của Đại Khẩu Đường. Người ăn của Đại Khẩu Đường, mặc của Đại Khẩu Đường, cho nên người phải sẵn sàng chết vì Đại Khẩu Đường. Hiện tại ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, tới Tụ Thượng Viện, gặp thẳng nhóc Trần Thiệu Bạch của Trần gia gì đó. Bọn ta không vào được trong đấy, nhưng ngươi có thể. Người giết thẳng nhóc đó cho bọn ta.

An Tranh cười cười, chỉ vào bụng mình:

-Hình như chưa từng có hạt gạo nào của Đại Khẩu Đường trong bụng ta, đi vệ sinh cũng không mùi của Đại Khẩu Đường. Về phần quần áo, Bát tiên sinh cảm thấy bộ quần áo mà ta đang mặc là của người ban cho sao?

Khẩu Bát khoát tay chặn lời:

-Ta mặc kệ, lão tử bảo người chết, người phải chết.

An Tranh vẫn cười tủm tỉm:

-Ta đoán, hẳn là Đại Khẩu Đường và Trần gia đã vạch mặt. Do người ngốc nhất, cho nên bọn họ phái người đi giết Trần Thiếu Bạch phải không? Nhưng người thực sự không ngốc. Người biết người không vào được Tự Thượng Viện, vào chỉ có cái chết. Cho nên người ngăn lại ta, bảo ta đi giết Trần Thiếu Bạch.

Khẩu Bát nói:

-Đúng thì thế nào? Người đi giết Trần Thiếu Bạch, ta để người sống. Người không đi, ta giết người trước. Đồ bỏ đi như người, chết một cách có giá trị chẳng lẽ còn chưa thấy đủ?

An Tranh nói:

-Đi là chết, không đi cũng là chết, vì sao ta phải nghe theo người?

Khẩu Bát:

-Không nghe người sẽ chết nhanh hơn!

Hắn xông về phía trước. Thân hình cực lớn kia khi đạp chân xuống đất, cả con đường như run rẩy.

Nơi này cách quán rượu Diệp đại nương không xa, khoảng cách chưa tới mười mét. Lá cờ ghi chữ ‘Tửu’ còn đang bay phấp phật trong gió. Nhưng giờ đang là giờ Ngọ, nên quán rượu không có quá nhiều khách. Người đi đường lúc thấy Khấu Bát đã trốn sang một bên. An Tranh nghiêng đầu nhìn nhìn lá cờ của quán rượu, chữ ‘Tửu’ kia như một kiếm khách hành tẩu thiên hạ.

Sau đó hắn trông thấy Diệp đại nương khoanh tay đứng ở cửa sổ nhìn hắn, sắc mặt ngưng trọng.

An Tranh cười cười với Diệp đại nương, nhưng hắn lại cười không nổi. An Tranh mới chỉ mười tuổi, chiều cao 1m45 mà thôi, so với Khấu Bát cao tới 2m, hắn quá nhỏ yếu.

-Thật lớn!

An Tranh đột nhiên nói hai chữ.

Khấu Bát sửng sốt, Diệp đại nương cũng sửng sốt.

An Tranh bắt chước Diệp đại nương, khoanh tay lại, sau đó cúi đầu nhìn:

-Thật lớn!

Diệp đại nương vô thức cúi đầu nhìn, phát hiện ngực của mình đúng là rất lớn. Cho nên nàng giận dữ, thầm nghĩ đứa trẻ hư hỏng này cần được dạy dỗ. Nhưng nàng không muốn trở mặt nhìn An Tranh bị Khấu Bát đánh chết. Tuy từ trước tới nay nàng luôn cảm thấy mọi việc ở Huyền Thế Trường Cư đều không liên quan tới mình, vô luận là ai sống ai chết. Nhưng thiếu niên kia thì lại khác.

-Bát tiên sinh!

Đang lúc Khẩu Bát xông về phía An Tranh, thanh Khai Sơn Phủ đã vung lên, An Tranh đột nhiên gọi một tiếng.

-Ừ?

Khẩu Bát dừng rìu giữa không trung:

-Người hối hận? Hiện tại tới Tự Thượng Viện giết Trần Thiếu Bạch, ta liền tha người không chết.

-Không phải.

An Tranh chỉ dưới háng Khẩu Bát:

-Ta nghe nói người chưa từng tới thanh lâu bởi vì chỗ đây của người không cương lên được, có đúng không? Người như trâu mộng vậy mà lại yếu sinh lý, nhân sinh của người thật u ám.

-Ta giết chết người!

Khẩu Bát giận tới mặt trắng bệch, một rìu chém xuống.

An Tranh tránh sang một bên, động tác nhanh như vượn. Rìu lớn chém mạnh xuống đường phá nát gạch đá. Đá vụn bay bốn phía giống như mưa đá. Một viên đá vụn bắn vào cánh cửa quán rượu, liền tạo thành một cái động trên cửa gỗ. Một đá vụn đánh vào cây cột bên đường, hòn đá liền khảm vào trong, gỗ vụn bay tán loạn.

Diệp đại nương giơ tay chỉnh lại tóc, động tác nhu hòa chậm rãi nhưng vừa lúc ngăn cản một viên đá vụn bắn về phía nàng. Không ai chú ý tới, Diệp đại nương chỉ giơ tay chỉnh sợi tóc, ngón tay hơi cong, đã bắn bay đá vụn.

Hòn đá kia bay trở về, tốc độ nhanh hơn. Phốc một tiếng, đánh vào xương đầu gối của Khẩu Bát. Khẩu Bát đang tiến về phía trước đột nhiên

mất đi khí lực, liền quỳ phục xuống.

Diệp đại nương nhìn về phía An Tranh, ý muốn nói, còn chưa chạy?

Viên đá đánh vào vị trí rất xảo diệu, Khấu Bát quỳ xuống, trong khoảng thời gian huyết mạch không thông suốt, cho nên An Tranh có thời gian bỏ chạy.

Nhưng An Tranh không chạy, hắn dùng ánh mắt biết ơn nhìn thoáng qua Diệp đại nương, sau đó vọt tới Khấu Bát. Khấu Bát ngẩng đầu, An Tranh đã tới trước mặt hắn, sau đó An Tranh dùng nắm đấm đánh vào cổ họng hắn.

An Tranh còn nhỏ, khí lực yếu hơn Khấu Bát nhiều lắm, nhưng hắn lại nắm rõ cấu tạo cơ thể con người. Một quyền đánh thẳng vào cổ họng này, coi như đánh vào chỗ yếu nhất của Khấu Bát. Nhưng lúc nắm đấm gần trúng cổ họng của Khấu Bát, Khấu Bát cúi cằm xuống kẹp lấy tay của An Tranh. An Tranh biến sắc, cong người, hóp bụng, dùng cả hai chân đạp vào ngực Khấu Bát, thuận thế muốn rút tay của mình ra.

Nhưng lúc hai chân đá vào ngực Khấu Bát, An Tranh cảm thấy như đá vào đá tảng. Cơ thể của Khấu Bát cực kỳ cứng rắn.

-Muốn chết!

Khấu Bát cười tàn nhẫn, cằm cúi thấp hơn, khiến An Tranh đau đớn ở cổ tay.

Khấu Bát đứng dậy, tay phải của An Tranh bị kẹp tại đó, mà hai chân của An Tranh vẫn ở trên ngực của hắn, nhìn giống như An Tranh treo lên người hắn vậy.

Khấu Bát một tay cầm lên Khai Sơn Phủ, một tay nắm lấy phần áo sau lưng An Tranh, cầm hất lên, tay phát lực, liền kéo An Tranh cao quá đầu:

-Con rùa đen, lão tử giết người chỉ như giết một con chuột nhắt. Một kẻ không cha không mẹ như người, vốn không có tư cách sống trên đời.

Sau khi kéo An Tranh lên cao, hắn lại ném mạnh xuống đất.

Thân thể của An Tranh rơi xuống đất như pháo ròi khỏi họng, mắt thấy lưng sắp chạm xuống đất, An Tranh nắm lấy thắt lưng của Khấu Bát. Thân thể của hắn linh hoạt giống như vượn, từ phần nách của Khấu Bát bò ra sau lưng. Mà lúc này động tác của Khấu Bát vẫn chưa dừng lại, ném An Tranh xuống đất, tay kia cầm Khai Sơn Phủ định bổ xuống.

Nếu như An Tranh rơi xuống đất, một rìu này có thể chém hắn thành hai nửa.

Rầm một tiếng!

Rìu chém mạnh xuống đường.

An Tranh leo tới sau lưng Khấu Bát, rút dao găm từ ống tay áo ra. Thanh dao găm này chính là thanh của Cao Độ từng muốn dùng nó để giết Đỗ Sầu Sầu. An Tranh dùng dao găm đâm chuẩn xác vào gáy Khấu Bát, chui vào xương cổ. Dựa theo tình huống bình thường, người nào bị đâm trúng phần gáy thì coi như xong đời. Ai ngờ Khấu Bát hung hãn như vậy!

Khấu Bát gầm lên một tiếng, sau đó đứng thẳng người, vươn tay ra đằng sau muốn kéo An Tranh xuống, nhưng lại với không tới. Hắn liền nhảy ra đằng sau, định đẩy An Tranh vào một cửa hàng. An Tranh đập lên cửa sổ trước, khiến cửa sổ vỡ nát, còn hắn thì ngã lăn vào cửa hàng.

Khấu Bát dùng rìu lớn chém đứt cửa hàng, sau đó xông vào. Cú quăng lần này khá nặng với An Tranh, dù sao thân thể bây giờ của hắn quá yếu. Không đợi hắn kịp phản ứng, Khấu Bát đã cúi người bắt lấy áo của hắn.

Khấu Bát bắt được An Tranh, sau đó xoay người ném đi. Thân thể An Tranh đung nát cửa chính rồi bay thẳng tắp về phía quán rượu của Diệp đại nương.

Vào thời khắc này, Diệp đại nương không thể không ra tay.

Bên kia, người gấu Khấu Bát cũng lao ra đuổi theo An Tranh. Cái rìu kéo lê một đường vòng cung sáng ngời đánh về phía lưng An Tranh.

-Mượn cây cờ của người một lát!

Ở giữa không trung, An Tranh lộn một vòng, hai chân đạp vào vách tường của quán rượu, hai tay bắt lấy lá cờ có chữ 'Tửu'. Hai chân đạp một cái, lá cờ trong tay bay phấp phới.

An Tranh xoay một vòng tròn tránh đi rìu lớn, đồng thời dùng lá cờ đánh tới. Nhưng lá cờ này chỉ có chữ 'Tửu' là kỳ quái, cho dù vải có dày tới mấy thì có tác dụng gì khi đánh vào người Khấu Bát?

Nhưng vào thời khắc này, lá cờ lại như biến thành tuyệt thể thần binh.

Một tia sáng chói mắt lóe lên, một thanh trường kiếm từ lá cờ xuất ra. Kiếm kia chém từ trán của Khấu Bát chém xuống dưới háng.

Kiểm qua, người vong.

Hai tiếng trầm đục vang lên, Khấu Bát bị chia thành hai nửa đổ xuống, máu tươi và nội tạng trộn lẫn với nhau. An Tranh hạ xuống đất vững vàng, xoay người tiêu sái.

Hắn vác lá cờ trên vai, giống như vác một thanh thần kiếm độc nhất vô nhị.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cây Tầm

Lúc Diệp đại nương nhìn An Tranh nhổ cây cờ, ánh mắt có chút phức tạp. Nét mặt của nàng hiện đầy tang thương khó nói lên lời, trái ngược với khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Đó là vẻ mặt có thể lây nhiễm bi thương cho người khác. Giống như viếng mộ nơi núi xa, dù xa nhưng vẫn luôn ở trong lòng.

An Tranh quay lại nhìn thoáng qua Khẩu Bát bị mình chém thành hai nửa.

Diệp đại nương thu lại bị thương, nàng phụng phịu đi tới, giật lấy cây cờ trong tay An Tranh:

-Người đi đi, đừng tới đây nữa.

Nàng lấy lại cây cờ, sau đó dùng thái độ cung kính cắm lại cây cờ vào chỗ cũ. Lá cờ có chữ 'Tửu' vẫn phất phơ trong gió, nhưng tựa hồ thiếu đi vài phần linh động. Cũng không biết vì cái gì, An Tranh tựa hồ nghe thấy một tiếng thở dài.

-Một kiếm này vốn có thể trăm Tiên, lại bị người dùng để giết kiến hôi... đáng tiếc, đáng tiếc.

An Tranh không biết mình làm sai hay không, nhưng vừa nãy hẳn quá thực không có lựa chọn nào khác.

Hắn cúi đầu, chấp tay:

-Thật xin lỗi.

Diệp đại nương không quay đầu lại:

-Ta không trách người, nhưng người đừng tới đây nữa.

An Tranh biết, điều khiến Diệp đại nương đau lòng, không phải vì mình mượn một kiếm từ lá cờ, mà là người đã đặt một kiếm vào trong lá cờ đó. Tuy An Tranh không còn tu vị, nhưng nhân lực vẫn còn. Hẳn biết kiếm ý kia mạnh cỡ nào, càng gặp mạnh thì càng mạnh. Một kiếm kia ẩn chứa tiên khí siêu thoát phàm trần. Mà đáng sợ nhất chính là, trên lá cờ không chỉ có một kiếm.

Cho nên cái người âm thầm thở dài kia nhìn lầm rồi, một kiếm kia không phải cái duy nhất. Kiếm vẫn còn trên lá cờ, người nọ lại cho rằng lá cờ chỉ chứa một đạo kiếm ý, không biết rằng lá cờ ẩn dấu chính là Kiếm Hồn của người tu kiếm.

An Tranh chứng kiến ở góc đường Nam Sơn có một thư sinh áo vải chấp tay mà đi. Bóng lưu tiêu điều.

An Tranh không biết hẳn là ai, nhưng có thể khẳng định hẳn chính là người vừa mới thở dài.

‘Một kiếm kia vốn có thể trăm Tiên’

Những lời này vẫn còn quanh quẩn trong đầu An Tranh.

Tiên?

An Tranh thầm thở dài...trên đời thực sự có Tiên sao? Có người từng nói qua, trên Đại Thiên Cảnh chính là Trích Tiên, sống ở Cửu Thiên Thế Giới, bất tử bất diệt, giơ tay nhắc chân có thể hái xuống tinh thần. Nhưng ở đại thế giới này, An Tranh nhìn nhiều biết nhiều, nhưng chưa từng nghe nói có ai đạt tới Đại Thiên Cảnh viên mãn. An Tranh đã từng đạt tới Tiểu Thiên

Cảnh cửu phẩm, cách Đại Thiên Cảnh chỉ một ngón tay. Nhưng hắn đã rơi vào bình cảnh rồi, khó mà tiến thêm được bước nữa.

Nghe nói Thánh Hoàng đệ hạ của hoàng triều Đại Hi đã đạt tới Đại Thiên Cảnh, nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết. An Tranh chưa từng thấy vị Thánh Hoàng đệ hạ kia ra tay, cho nên không biết tu vị của hắn mạnh cỡ nào. Còn có nghe đồn rồi, vị Thánh hoàng lập nên hoàng triều Đại Hi là vị tuyệt thế cường giả đạt tới Đại Thiên Cảnh viên mãn duy nhất trong thiên hạ.

Nhưng cuối cùng ông ta vẫn chết, không thể bất tử bất diệt.

An Tranh không biết có tiên hay không, cũng không biết tiên ngụ ở chỗ nào. Hắn chỉ biết rằng, nếu trên đời này có tiên, thì tiên là người lạnh lùng. Thế giới có quá nhiều bất công, quá nhiều kẻ ác, nhưng Tiên chưa bao giờ để ý tới. Nếu đã tu thành Tiên, mà lại siên nhiên thế ngoại, An Tranh cảm thấy Tiên chỉ là hạng tiểu nhân tư lợi, không có ý chí của người tu hành nên có.

Giết Khấu Bát, là việc nằm ngoài dự liệu của An Tranh.

Hắn biết Đại Khấu Đường và Trần gia đã tới tình trạng vạch mặt, cũng biết vì sao Trần Thiếu Bạch trốn trong Tự Thượng Viện không ra ngoài. Nhưng hắn thật không ngờ Đại Khấu Đường có thể bức Trần gia tới mức ấy. Dựa theo suy nghĩ của An Tranh, thực lực Trần gia phải hơn xa Đại Khấu Đường mới đúng. Nhưng hiện tại Trần Thiếu Bạch trốn tới Tự Thượng Viện, mà Khấu Bát lại ngăn cản An Tranh trên đường, bảo An Tranh đi giết Trần Thiếu Bạch, chẳng hề kiêng kỵ Trần gia...Hiển nhiên Trần gia gặp phải phiền toái lớn hơn dự tính nhiều.

An Tranh vừa đi vừa tự hỏi, rốt cuộc hiểu một chút...Kẻ địch của Trần gia, đâu chỉ có một mình Đại Khấu Đường? Đại Khấu Đường chỉ là thêm vào mà thôi, chứ kẻ địch thực sự muốn tiêu diệt Trần gia là kẻ khác. Trần

gia có sản nghiệp lớn hơn Đại Khẩu Đường rất nhiều. Cho nên nếu Đại Khẩu Đường bị diệt, sản nghiệp Trần gia sẽ càng lớn. Nếu như diệt Trần gia, Đại Khẩu Đường không đáng nhắc tới, mà những người kia có thể chiếm được lợi ích không nhỏ.

Đại Khẩu Đường chỉ là một thanh đao mà thôi, nhưng không sắc bén. Thực sự sắc bén, là những kẻ âm thầm ẩn dấu kia.

An Tranh giết Khẩu Bát, Đại Khẩu Đường sẽ không tha thứ cho hắn. Cho nên Khẩu Lục, người từng có ý định thu An Tranh làm đồ đệ, chỉ sợ lần sau thấy An Tranh, liền ra tay giết hắn.

Khẩu Lục tới nhanh hơn so với dự đoán. An Tranh còn chưa tới Tụ Thượng Viện, đã thấy Khẩu Lục đứng trước cửa chính Tụ Thượng Viện.

Trước cửa Tụ Thượng Viện, hai gã trông cửa vẫn đứng đó, đứng đưng như không, giống như Khẩu Lục là không khí, chẳng hấp dẫn được ánh mắt của bọn họ. Trên thực tế, đây chính là lý do mà mỗi tháng hai người trông cửa này có thể có tiền lương cao như vậy. Bọn họ rất rõ ràng, chỉ cần không liên quan tới Tụ Thượng Viện, như vậy mặc kệ ai sống ai chết, đều không liên quan tới bọn họ.

-Lục tiên sinh!

An Tranh cúi người thi lễ, giống như thi lễ với Khẩu Bát, không nhìn ra chút sai sót nào.

-Người khiến ta bất ngờ, cũng khiến ta mở rộng tầm mắt.

Khẩu Lục đứng đó, sắc mặt bình thản nhìn An Tranh:

-Ta thật không ngờ, dám đệ tử mà ta tỉ mỉ dạy dỗ kia, lại là đồ bỏ đi so với người. Mà người ẩn tàng dưới mí mắt của ta lâu như vậy, ta rõ ràng không phát hiện ra người là một miếng ngọc thô. Đây là điều ta hối hận.

Nếu ta phát hiện ra người sớm hơn, thì người đã được Đại Khẩu Đường mài thành viên ngọc chói mắt rồi.

An Tranh lắc đầu:

-Đại Khẩu Đường không mài được ta, nếu các người mài ta ra, mới là hủy ta.

Khẩu Lục nao nao, sau đó vỗ tay:

-Có chí khí!

An Tranh hỏi:

-Lục tiên sinh cũng muốn giết ta?

Khẩu Lục lắc đầu:

-Ta tới là giết Trần Thiệu Bạch.

An Tranh thở dài:

-Hóa ra Lục tiên sinh là bắn một mũi tên. Mũi tên có thể giết được mục tiêu, cũng có thể bị người dùng đao chặt đứt ở nửa đường.

Khẩu Lục cười tiêu sái:

-Đúng là ta đã bắn một mũi tên không còn đường quay về. Người không ngốc, nên biết tới tình trạng này, Đại Khẩu Đường đã không thể tự khống chế được. Chính như người nói, Đại Khẩu Đường quá yếu, phía sau có một tay kéo ra dây cung, người của Đại Khẩu Đường trở thành mũi tên, lần lượt bắn từng mũi một, không thể quay đầu lại.

-Cho nên ta không nỡ giết người.

Khẩu Lục nói:

-Ta từng buồn bã hối tiếc, cảm thấy cuộc đời thật bất công với ta. Vì sao có người mới sinh ra đã có thể tu hành, mà ta thì không thể? Ta liều mạng luyện công cũng chỉ tới Luyện Thể tiểu thành. Có câu nói, tâm còn cao hơn trời...Ta đã từng như thế.

Hắn nhìn về phía An Tranh:

-Người nói xem, ta cố gắng có kém hơn ai đâu? Từ sáu tuổi, ta đã bắt đầu luyện công từ lúc trời còn chưa sáng. Tới năm mười sáu tuổi, ta đã đánh hỏng 27 cái cọc gỗ. Phụ thân của ta nói với ta rằng, giữa người với người vốn không phân chia cao thấp, mới sinh ra ai cũng có chung một khởi điểm. Cho nên dù nghèo khổ chút, chỉ cần cố gắng, cố gắng gấp đôi so với con cháu nhà giàu, thì liền thành công. Nếu như gấp đôi không được, vậy thì gấp ba. Gấp ba không được, vậy thì gấp bốn. Nếu vẫn không được, vậy thì tập tới quên ăn quên ngủ, cuối cùng sẽ đền bù được.

-Nhưng về sau ta mới biết, cha ta lừa ta. Mặc kệ cố gắng như thế nào, không được vẫn là không được.

Hắn chỉ vào tim của mình:

-Lúc còn trẻ, ta muốn trở thành tướng quân, mang theo bách chiến tinh binh quét ngang thiên hạ, lấy lại công bằng. Về sau ta phát hiện, cuộc đời vốn không đơn giản như vậy. Lớn lên chút, ta muốn trở thành hiệp khách, cầm trường kiếm đi khắp nơi, ngàn dặm giết người, diệt tận bất công, giết hết kẻ ác trong thiên hạ. Về sau, ta thành một kẻ ác...An Tranh, Đại Khẩu Đường không có kẻ đại gian đại ác nào, chỉ có kẻ ác thôi. Đại gian ác, là lừa mình dối người.

Hắn xoay người, đi về phía Tụ Thượng Viện.

An Tranh ở đằng sau hỏi:

-Có từng hối hận làm kẻ ác không?

Khấu Lục lắc đầu:

-Không hối hận, chỉ hận mình không đủ ác.

An Tranh không nói.

Khấu Lục đi tới cửa sân Tự Thượng Viện, quay đầu nhìn An Tranh:

-Tự xưng đại khấu, kỳ thực từ đầu tới cuối chỉ làm quân cờ cho người khác, cuối cùng trở thành tốt thí. Theo lời đồn, chỉ cần có mười hai viên linh thạch, hơn nữa nhờ một cường giả Tu Di hỗ trợ, có thể tẩy tủy, tu hành đại đạo. Ta không có cơ hội đó, An Tranh, người còn nhỏ, người có cơ hội. Nhớ kỹ, nếu có thể tu hành, dù phụ cả thiên hạ cũng không sao.

An Tranh nói:

-Ta không phải người, chớ kỳ thác việc mà người không làm được cho ta.

Khấu Lục biến sắc, nhưng không nói gì thêm.

-Vu Trung của Đại Khấu Đường bãi phỏng Tự Thượng Viện.

Khấu Lục chấp tay, hướng cửa lớn Tự Thượng Viện hô to.

An Tranh đứng đằng xa, lẳng lặng nhìn.

-Người muốn thế nào?

Bên trong Tự Thượng Viện có người hỏi.

Khấu Lục lớn tiếng đáp:

-Giết Trần Thiếu Bạch.

Bên trong Tự Thượng Viện có người nói:

-Tiến vào cửa Tụ Thượng Viện, thì chính là khách của Tụ Thượng Viện. Đừng mang chuyện giang hồ của các người vào trong này. Nếu người vào trong giết người, người giết không phải kẻ địch của người, mà là danh tiếng của Tụ Thượng Viện. Cho nên ta khuyên người kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho người người muốn giết đi ra.

-Xin hỏi khi nào thì hẳn đi ra?

-Không biết, khách nhân đi lúc nào thì đi. Có thể tiến vào cửa chính của Tụ Thượng Viện, Tụ Thượng Viện sẽ không đuổi khách.

Khấu Lục nói:

-Ta không thể đợi, nhà có thể thiếp đang ở trong tay người khác. Ta có thể đợi, nhưng bọn họ không thể đợi.

Người của Tụ Thượng Viện trả lời:

-Việc đó không liên quan tới Tụ Thượng Viện. Người không đợi mà tiến vào cửa, thì chết.

Khấu Lục nói:

-Vậy thì phải đắc tội rồi!

Hắn rút đao từ sau lưng ra, đao làm từ sắt tinh luyện, toát ra cái lạnh thấu xương. Hắn bắt đầu cất bước về phía cửa lớn Tụ Thượng Viện. Hai gã canh cửa cau mày nhìn.

Khấu Lục đi bước đầu tiên, không xảy ra chuyện gì. Trong lòng hơi yên tâm, hắn bước tiếp theo. Bước thứ hai vẫn không có chuyện gì xảy ra. Bước thứ ba, chân hắn dẫm lên khu vực cửa chính Tụ Thượng Viện, một tia sáng màu xanh từ bên trong bay ra, cong như trăng rằm. Tia sáng chỉ lóe lên cái, Khấu Lục liền mất đi đôi chân.

Khấu Lục kêu lên một tiếng đau đớn, bỏ thanh đao vào miệng cắn chặt, dùng hai tay bò về phía trước. Tay của hắn vừa mới chạm tới khu vực cửa chính, tia sáng lại xuất hiện, cắt đứt hai tay hắn.

Khấu Lục cắn chặt vào cương đao, lưu lại vết răng trên đó. Hắn không còn tứ chi, trông giống như một con sâu. Hắn gằm nhỏ trong cổ họng, dùng cằm kéo thân thể di chuyển về phía trước.

-Cần gì chứ?

Trong Tự Thượng Viện có người thở dài, tia sáng lại xuất hiện, chém đứt đầu Khấu Lục.

Thanh đao rơi lèng kèng xuống đất.

Tia sáng lơ lửng trước cửa một lúc. Đợi khi nó tiêu tán, có một thứ rất nhỏ rơi xuống thi thể Khấu Lục.

An Tranh tới gần nhìn, thì thấy đó là một cây tăm.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nhe Răng Cười

Khấu Lục chết, chết bởi một cây tăm.

Đây là thế giới của người tu hành, mà Khấu Lục lại ở bên ngoài thế giới đó. Cánh cửa kia không chỉ là cánh cửa của Tụ Thượng Viện, còn là cánh cửa giữa người tu hành và người thường. Khấu Lục chẳng qua chỉ là muốn bước qua cánh cửa đó, nhưng hẫng chết.

An Tranh yên lặng đi tới nhìn cây tăm. Cây tăm rất bình thường, làm bằng trúc, phía trên dính máu, máu của Khấu Lục. An Tranh đi tới cửa Tụ Thượng Viện, móc tất cả bạc từ trong ngực ra, chừng hai, ba trăm lượng, đặt vào tay một người gác cổng:

-Làm phiền người đi mua một cỗ quan tài, để xác hẫng vào trong đó, tí nữa ta quay lại an táng.

Gã gác cổng vốn định nói không, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của An Tranh, không biết vì cái gì, nội tâm của hẫng như bị đao chém đứt. Hẫng chỉ có thể gật đầu, hẫng cảm thấy nếu nói không, vậy thì một giây sau hẫng sẽ hồn phi phách tán.

An Tranh của bây giờ đương nhiên không có thực lực đó, nhưng ánh mắt của hẫng có thể.

Gã gác cổng nhận lấy bạc An Tranh đưa, có chút lúng túng. An Tranh đi tới cửa, cúi đầu nhìn bậc cửa. Lúc trước tiến vào đây, An Tranh không để ý tới bậc cửa này. Hiện tại hẫng đột nhiên hiểu được, hóa ra giữa người tu hành và người thường cũng có bậc cửa, bậc cửa rất cao. Thậm chí An

Tranh nghĩ, nếu mình bước qua đó, liệu cũng có một cây tầm bay tới giết chết mình không?

Cho nên hẳn đặt chân lên bậc cửa một lát, giống như khiêu khích.

Không có chuyện gì xảy ra.

Hắn tiến vào, trông thấy nữ tử mặc váy tím. Đây là một nữ nhân có khí chất rất đặc biệt, khiến người ta có cảm giác thân thiết khó giải thích. Thật giống như một thiếu phụ nhà hàng xóm đang bế đứa con phơi nắng, không hề có cảm giác uy hiếp nào. Nhưng trên người nàng lại có khí chất cao quý, giống như khi mới sinh ra đã được hàng vạn người sủng ái.

-Tiểu tiên sinh lại tới chơi!

Nàng cười nói.

Lúc trước nàng gọi An Tranh là tiểu hữu, bây giờ gọi là tiểu tiên sinh. An Tranh không biết đổi cách gọi có phải chứng tỏ cô gái này thay đổi thái độ với hắn hay không, từ nóng bỏng tới càng nóng bỏng.

-Ta nên gọi cô là gì?

An Tranh hỏi.

Nữ tử váy tím cười cười, tuy khăn lụa che đi nụ cười của nàng, nhưng không che được đôi mắt híp lại như vàng trắng của nàng.

-Người có thể gọi ta là đại tiên sinh.

An Tranh lẩm bẩm:

-Tiểu tiên sinh, đại tiên sinh...nghe giống như chị em vậy.

Nữ tử váy tím ôn nhu nói:

-Người trong tòa lâu này đều gọi ta là phu nhân. Nhưng người quen của ta đều gọi ta là đại tiên sinh. Nếu người cảm thấy chúng ta có duyên chị em, thì cũng không phải chuyện xấu. Ta không để ý nếu có thêm một đệ đệ thú vị như người. Còn người, người có để ý không?

An Tranh gật đầu:

-Ta để ý.

Nữ tử váy tím khẽ nhú mày:

-Vì sao?

An Tranh nghiêm túc trả lời:

-Bởi vì làm chị em, không thể có suy nghĩ quá phận.

Nữ tử váy tím ngạc nhiên:

-Người đang đùa giỡn ta?

An Tranh càng nghiêm túc trả lời:

-Đúng vậy, chẳng lẽ người cảm thấy không phải?

Đôi mắt đẹp của nữ tử váy tím càng híp lại:

-Người cảm thấy người lúc này có khả năng để đùa giỡn ta sao?

An Tranh cúi đầu nhìn nhìn, sau đó thở dài:

-Duyên phận, chính là tàn khốc như vậy.

Có vẻ như nữ tử váy tím cảm thấy An Tranh rất thú vị, cho nên không tức giận:

-Nhiều năm rồi ta chưa gặp đứa trẻ nào thú vị như người. Lần trước gặp tiểu tử Tô gia trong thành Huyền Thế Trường Cư, hẳn còn nghịch ngợm hơn người một chút, hơn nữa thiên phú của hẳn cũng tốt hơn người, sáu tuổi tẩy tủy, bảy tuổi đạt tới Thăng Túy nhất phẩm, chín tuổi Thăng Túy tam phẩm.

Nàng giơ tay vuốt đầu An Tranh:

-Nhưng đáng tiếc, năm mười tuổi, hẳn chết.

An Tranh cũng híp mắt, nhìn bộ ngực căng lên do nàng hơi cúi người xuống:

-Đúng là đáng tiếc...May mà qua ba ngày nữa là sinh nhật 11 tuổi của ta rồi, có lẽ ta sẽ sống lâu hơn đứa bé kia một chút. Nhân sinh khắp nơi đều là mỹ hảo, chẳng hạn như cảnh trước mặt, cho nên sống vẫn tốt hơn là chết...Đại tiên sinh có chuyện gì xin cứ nói thẳng, tuy ta nhỏ tuổi, nhưng không có nghĩa là ta không cứng.

Nữ tử váy tím vẫn không tức giận, nếu là nam nhân khác nói với nàng như vậy, chỉ sợ đã chết mấy trăm mấy nghìn lần rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng lại cảm thấy An Tranh là đứa trẻ đặc biệt. Mặc dù miệng nói lời không đứng đắn, nhưng không khiến người ta ghét.

-Cứng?

Nàng híp mắt cười:

-Vậy chờ tới lúc nào người đủ cứng thì hẳn đùa giỡn ta. Ta tin tưởng, với bản lĩnh của người, tương lai sẽ rất cứng. Nhưng hiện tại người thực sự không được.

Nàng đứng thẳng lên, xoay người đi vào, vòng eo lắc nhẹ, hông vênh, chân thẳng. Nhất là từ đằng sau xem, khe hông có thể thấy mờ mờ. An

Tranh khẳng định là nàng cố ý, cho nên An Tranh biết mình thất bại. Hắn đùa giỡn nàng, lại bị nàng đùa giỡn lại.

-Có chút muốn thành người lớn.

An Tranh cười cười, cất bước đi lên lầu hai, sau đó hắn thấy Trần Thiệu Bạch đứng ở góc của lầu hai. Thiệu niên âm trầm này, rõ ràng đang khóc.

-An Tranh...Trần gia đã không còn.

Hắn nói.

An Tranh hơi sửng sốt, sau đó gật đầu:

-Khó trách bọn họ không chờ được muốn giết người, hóa ra là trăm thảo trừ căn.

Mới chỉ nửa ngày trôi qua, Đại Khẩu Đường không còn, Trần gia cũng không còn. Giờ phố Nam Sơn này rốt cuộc do ai làm chủ, trước khi xác định tin tức, không ai dám nói linh tinh. An Tranh không biết thế lực của Trần gia lớn cỡ nào, nhưng có chuyện hắn rất rõ ràng, chính là thế lực tiêu diệt Trần gia, khẳng định còn lớn hơn. Vị thư sinh mà hắn trông thấy bên ngoài quán rượu Diệp đại nương, liệu có liên quan tới chuyện này hay không?

-Người định thế nào?

An Tranh hỏi Trần Thiệu Bạch:

-Trần gia đã không còn, chỉ sợ Tự Thượng Viện cũng không cho ta tiếp tục ở lại

Trần Thiệu Bạch trả lời:

-Có thể chứa ta tới sáng sớm ngày mai, bởi vì ta đã đưa thứ đáng giá nhất của Trần gia cho bọn họ, bọn họ liền bảo vệ ta một ngày một đêm. An Tranh, ta muốn tu hành, muốn cường đại hơn, ta muốn báo thù. Nhưng... tới hiện tại ngay cả kẻ thù là ai ta cũng không biết. Phụ thân không chịu nói cho ta biết, ta biết ông ấy không muốn ta báo thù, bởi vì kẻ địch cực kỳ cường đại, phụ thân không hy vọng ta mạo hiểm.

-Người mới mười tuổi, đã là Thăng Túy tam phẩm. Ta và người bằng tuổi nhau, ngay cả tu hành ta còn không thể.

An Tranh nói:

-Với phong cách làm việc của người, ta cảm thấy người rất dễ chết. Nhưng nếu người chết, thì liền phụ tâm ý của cha người. Cho nên ta chỉ khuyên người một câu, với tư chất của người, cho dù ở Đại Hi cũng có thể tới một tông môn không tồi. Nhưng ta hy vọng người nhớ lại nhân sinh mười năm qua của người, người đã giết qua bao nhiêu người vô tội? Ước hiếp qua bao nhiêu người không bằng người? Nếu có, vậy thì đừng khóc lóc trước mặt ta, bởi vì ta không thương hại kẻ như vậy.

Trần Thiếu Bạch sững sốt, sau đó hít sâu một hơi:

-Người nói rất đúng, ta mạnh hơn người khác, cho nên lúc trước đều là ta bắt nạt người khác, cuối cùng cửa nát nhà tan. Thế giới này vốn là như vậy, ta sẽ không biện minh cho mình. An Tranh, người đi theo ta đi, ta biết mình muốn đi đâu, đó là một nơi có thể giúp ta cường đại, là một tông môn mà người khác không biết. Chính vì cha ta vô ý biết được bí mật này, cho nên mới gặp phải nạn diệt tộc như ngày hôm nay.

-Bọn họ ép hỏi cha ta tông môn kia ở chỗ nào, nhưng cha ta quả quyết không nói. Thù lao để bảo vệ bí mật này, chính là ta có thể tiến vào tông môn kia học tập. An Tranh, người đi theo ta, bởi vì ta cảm thấy cô đơn.

An Tranh lắc đầu:

-Ta không thể tu hành, đi theo người làm gì? Phụ thân người dùng mạng sống để đổi lấy cơ hội cho người, vậy mà tới giờ người vẫn chưa hiểu được tình thương của cha người...Trần Thiếu Bạch, ta cảm thấy ta nên giết người.

Trần Thiếu Bạch nói:

-Ta đương nhiên biết cha ta thương ta, nhưng ta có thể làm được gì? Khóc rống? Ta đã khóc, khóc không giải quyết được vấn đề, chỉ khiến ta càng nhu nhược. Thời khắc ta rời đi, cái chết của phụ thân, sự diệt vong của gia tộc, chính là động lực giúp ta tu hành, nhưng sẽ không khiến nội tâm ta bị thương.

An Tranh khoát tay:

-Tạm biệt.

Trần Thiếu Bạch:

-Người theo ta, làm người hầu của ta. Người cần phải biết, chỉ cần tiến vào tông môn kia, lúc ta đi ra, chính là đứng ở đỉnh Cửu Thiên. Tất cả mọi người sẽ phải quỳ bái ta, mà người là người hầu của ta, được hưởng thụ vinh quang này.

An Tranh:

-Biến đi!

Trần Thiếu Bạch:

-Sao người không biết điều vậy nhỉ?

An Tranh không nói gì nữa, xoay người rời đi. Trần Thiếu Bạch giữ chặt lấy An Tranh:

-Ta thực sự hơi sợ hãi...Ta chưa từng sống một mình bao giờ. An Tranh, chỉ cần người đi theo ta, từ nay về sau ta liền ban cho người võ số thứ tốt. Tương lại nếu ta thành cường giả, người cũng sẽ được người người tôn kính.

An Tranh không quay đầu lại.

Đại Khấu Đường không còn, Trần gia không còn, đây chính là điều An Tranh muốn thấy, nhưng hắn phát hiện mình lại không tìm được gì cả. Tìm được 12 viên linh thạch là có thể thay đổi thể chất của một người. Đường nhiên cần một cường giả Tu Di hỗ trợ tẩy tủy mới được. Tông môn có trận pháp chuyên trợ giúp đệ tử mới nhập môn tẩy tủy, nhưng điều kiện lựa chọn đệ tử của tông môn quá nghiêm khắc. Với thể chất bây giờ của An Tranh và Đỗ Sáu Sáu, đừng hòng vào được bất kỳ tông môn nào.

-Người sẽ hối hận!

Trần Thiếu Bạch ở phía sau hô.

An Tranh quay đầu nhìn, thì thấy tóc Trần Thiếu Bạch đã bạc.

Mười tuổi đầu bạc, thật xứng với cái tên Trần Thiếu Bạch.

An Tranh từ tầng hai đi xuống, sau đó tới trước đại sảnh của lầu một, nhìn tiểu nhị cao ngạo:

-Xin hỏi làm sao mới được gặp đại tiên sinh? Ta muốn nói với nàng ấy là ta hối hận.

Tiểu nhị sừng sốt, sau đó mỉm cười:

-Ngu ngốc.

An Tranh nhìn bốn phía, hắn biết vị đại tiên sinh kia nhất định là đang cười tủm tỉm nhìn lên mình. Nàng sớm biết Trần gia đã diệt vong, cho nên

mới xuất hiện ở trước mặt An Tranh. Nàng cảm thấy trò treu đùa này rất thú vị. An Tranh đã không còn Trần gia, nhất định sẽ hối hận vì cự tuyệt nàng. Cho nên nàng đương nhiên sẽ không xuất hiện lại, bởi vì nàng muốn thấy bộ dáng hối hận của An Tranh.

Nhân sinh sao mà nhàm chán, ai đùa giỡn ai mà chả phải là đùa giỡn?

An Tranh nhìn bốn phía, không thấy người mà mình muốn gặp. An Tranh cô đơn xoay người. Nhưng không ai phát hiện lúc xoay người An Tranh thầm nở nụ cười vui vẻ.

Nếu như ta không giả bộ hối hận cho người nhìn thấy, chỉ sợ người sẽ giết ta vì ta cao ngạo.

Lúc An Tranh rời khỏi Tự Thượng Viện, trời đã tối.

Đường cái Nam Sơn rất yên tĩnh, ngay cả một người đi đường cũng không có. Lúc hần đi tới học đường của Đại Khấu Đường, phát hiện bên trong có ngọn đèn dầu. Sau đó hần trông thấy, ngoại trừ thi thể Khấu Bát và Khấu Lục ở bên ngoài, còn lại treo lên xà nhà. Những thi thể kia đã cứng ngắc, còn đang lay động. Chỗ tối tăm nhất của học đường có một ác quỷ ngồi đó, lạnh lùng nhìn An Tranh.

Đây không phải lần đầu tiên An Tranh trải qua chuyện này, cho nên hần không sợ hãi.

Rời đi học đường Đại Khấu Đường, An Tranh trở về nhà mình. Sau đó hần căng thẳng trong lòng, bởi vì hần thấy nhà mình cũng sáng đèn, trong khi lúc hần rời đi, trời vẫn sáng.

Hần thấy một người ngồi ở cửa ra vào sân, đang nhe răng cười.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tam Thúc

Kỳ thực mỗi ngày ở Huyền Thế Trường Cư đều xảy ra rất nhiều chuyện. Đối với người ở phố Nam Sơn mà nói, Đại Khẩu Đường bị diệt, Trần gia bị diệt, đây chính là chuyện lớn. Nhưng đối với cả thành Huyền Thế Trường Cư mà nói, chuyện này chẳng đáng vào đâu. Nếu như nói Huyền Thế Trường Cư là một tiểu giang hồ, vậy thì nó là tiểu giang hồ tập trung tất cả kẻ ác.

An Tranh thấy người ngồi ở cửa nhìn mình nhe răng cười, cũng thấy người kia đang ngồi lên cái gì.

Đỗ Sấu Sấu bị trói chặt, miệng cũng bịt chặt, nằm trên đất, hẳn là đã ngất.

Trần Phổ ngồi lên người Đỗ Sấu Sấu, nhe răng cười nhìn An Tranh.

-Có phải rất bất ngờ?

Trần Phổ hỏi.

An Tranh hít sâu một hơi, trong lòng có chút thương cho bản thân. Cái thế giới này, tiết mục như vậy luôn không ngừng trình diễn. Lúc hắn còn ở Minh Pháp Tự, hàng ngày đều tiếp xúc với cái ác trong lòng người. Sống lại ở Thương Man Sơn, một vùng khỉ ho cò gáy, tiếp xúc nhiều nhất vẫn là cái ác. Cho nên An Tranh thấy khó hiểu, chẳng lẽ nhân sinh của hắn, chính là diệt trừ tất cả cái ác?

-Ta còn tưởng tiêu diệt Trần gia là thế lực lớn nào đó.

An Tranh thở dài:

-Hóa ra là nội tặc.

Trần Phổ nhún vai:

-Đó là Trần gia nợ ta, đã nhiều năm rồi, ta làm cho Trần gia bao nhiêu việc? Hơn một nửa sản nghiệp Trần gia là do ta làm nên, mà bọn chúng vẫn luôn đối xử với ta như một con chó. Ta chẳng qua chỉ là cầm lại đồ đạc của mình mà thôi, bởi vì tất cả đều do ta gây dựng. Đám ông lớn của Trần gia, chẳng qua là đám ngồi mát ăn bát vàng, một đám phế vật. Ta cầm lại những gì thuộc về mình, kế tiếp là muốn bắt người trả nợ cho ta.

Hắn chỉ vào cánh tay:

-Người phế một tay của con ta, ta cảm thấy đau đớn như phế tay của ta vậy.

An Tranh ừ một tiếng:

-Bởi vì đang là thời điểm mấu chốt nhất của kế hoạch, vì không muốn xảy ra biến cố gì, cho nên dù ta có phế đi tay của con người, người vẫn nhìn được. Có thể làm được điều này, người coi như là một nhân vật.

Trần Phổ rất khó lý giải vẻ lạnh nhạt, bình tĩnh của một đứa trẻ mới mười tuổi như An Tranh. Bởi vì hắn không biết, trước kia những người mà An Tranh phải đối phó, tùy tiện chọn ra một người cũng âm tàn hơn Trần Phổ rất nhiều.

-Có vẻ như người không sợ?

Trần Phổ quay con dao găm trong tay, đầu dao găm đục lỗ, ngón tay của hắn lồng vào trong, dao găm quay tròn giống như bánh xe. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, dao găm phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

-Kỳ thực ta không nên chấp nhặt với một đứa bé như ngươi. Có người nói, đại nhân vật, phải có cái tâm lớn.

Trần Phổ vừa cười vừa nói:

-Nhưng tính cách của ta vốn vậy, có thù tất báo, không thể vì ngươi còn nhỏ mà ta bỏ qua việc ngươi đắc tội ta. Điều này không hợp với quy cách làm người của ta. Trong mắt ta, tuổi càng nhỏ càng không nên bỏ qua. Bởi vì tuổi còn nhỏ, tương lai khó xác định. Vạn nhất về sau ngươi mạnh lên, ta làm sao giết được ngươi nữa? Tuy nhiên ta không phải là người quyết tuyệt, phải xem biểu hiện của ngươi như thế nào.

Hắn thả lỏng ngón tay, dao găm cắm bên cạnh chân An Tranh.

-Tự phế một cánh tay, có lẽ ta sẽ bỏ qua cho bạn của ngươi.

Trần Phổ chỉ vào Đỗ Sấu Sấu:

-Tên ngu ngốc này, dù chết cũng không chịu nói một tiếng ‘An Tranh là tên khốn kiếp’.

An Tranh cúi đầu nhìn dao găm, sau đó ngẩng đầu nhìn Đỗ Sấu Sấu:

-Bởi vì hắn biết ta không phải đồ khốn kiếp, ngươi mới là.

-Không sao cả!

Trần Phổ vừa cười vừa nói:

-Nếu như ta không phải đồ khốn kiếp, thì làm sao tính kế được cả Trần gia? Hiện tại chỉ còn tên tiểu súc sinh Trần Thiếu Bạch kia là chưa chết, tuy nhiên Tự Thượng Viện cũng chỉ bảo vệ hắn tới sáng mai mà thôi. Sáng mai lúc hắn rời khỏi cửa chính Tự Thượng Viện, chính là ngày chết của hắn. Trước đó, ngươi sẽ xuống địa ngục đợi hắn. Ta chưa bao giờ cho rằng làm

kẻ khốn kiếp là điều xấu. Ở cái thành Huyền Thế Trường Cư này, có kẻ nào không phải là đồ khốn kiếp.

-Đừng nói những dân chúng bình thường kia, để ta nói cho người một chân tướng.

Trần Phổ gằn giọng:

-Ở chỗ này, không có một dân chúng bình thường nào. Những người tới Huyền Thế Trường Cư định cư, đều là vì bọn họ từng phạm tội, cho nên cùng đường mới tới đây. Sau khi tới Huyền Thế Trường Cư bọn họ trở thành người thường, là vì bọn họ yếu. Nếu như bọn họ mạnh hơn người khác, bọn họ liệu có để người khác ức hiếp? Đừng ngây thơ như vậy, ngoại trừ những đứa bé sinh ra ở đây, còn lại có ai mà chưa từng giết chóc?

An Tranh gật đầu:

-Ta không phủ nhận điều này, cho nên Huyền Thế Trường Cư không nên tồn tại.

Trần Phổ chỉ con dao dưới đất:

-Đừng cố gắng câu giờ, ta rất hiểu các người. Tên bàn tử này có một ca ca ở Cửu Lệ Tông, nhưng chỉ là tạp dịch nho nhỏ. Mà người thì là cô nhi, dù một người thân cũng không có. Cho nên dù người câu giờ kiểu gì, cũng không có người tới cứu người.

An Tranh nói:

-Ta có!

Trần Phổ sừng sốt, cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó cười rộ lên:

-Đừng phô trương thanh thế, người chỉ là kẻ không cha không mẹ mà thôi. Ở Huyền Thế Trường Cư này, nếu không có giá trị lợi dụng, thì ai lại

cứu người?

An Tranh nghiêm túc nói:

-Ta thực sự có.

Trần Phổ có vẻ hoài nghi, cho nên hắn không ngừng nhìn bốn phía. Đây chính là nhược điểm của hạng người như hắn. Bởi vì trong lòng âm u, cho nên lòng nghi ngờ quá nặng.

An Tranh cười rộ lên:

-Người sợ!

Trần Phổ cuồng tiếu:

-Ta sợ? Từ hôm nay trở đi, cả phố Nam Sơn đều là của ta, sao ta phải sợ một tên nhóc như ngươi? Thực lực của ta đã là Thăng Túy ngũ phẩm, tùy tiện một ngón tay cũng có thể biến tiểu tử như ngươi thành bã vụn. Ta sợ ngươi? Ngươi chỉ là cô nhi, tiện chủng, không thể tu hành. Ngươi không cần giả thần giả quỷ, nếu như ngươi thực sự có người giúp đỡ, vì sao còn chưa xuất hiện?

An Tranh nói:

-Một khi ngươi trông thấy người giúp đỡ ta, ngươi liền chết.

Trần Phổ lại nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy gì.

An Tranh khẽ cười:

-Ngay từ lúc đầu ta đã thấy chuyện này kỳ quặc. Ta xung đột với đám người hội Ác Bá, nhưng đâu đáng để ngươi xuất hiện giảng hòa? Đó là vì ngươi không muốn kế hoạch của mình bị ảnh hưởng bởi một việc ngoài dự kiến. Vì sao đêm đó Trần gia không lợi dụng việc ta đánh hội Ác Bá bị

thương mà ra tay với Đại Khẩu Đường? Không phải vì không có cơ hội, mà là vì người âm thầm cấu kết với Đại Khẩu Đường.

-Trần gia tuy xem thường người, nhưng rất tin tưởng người, kể cả Trần Thiếu Bạch. Người nói không có cơ hội, bọn họ liền tin người. Nhưng lúc đó là lúc người cấu kết với Đại Khẩu Đường, chuẩn bị tiêu diệt Trần gia. Đến lúc Trần gia chống trả, bọn họ vẫn không biết kẻ thù của mình là ai. Cho nên bọn họ đành phải đưa Trần Thiếu Bạch tới lánh nạn ở Tự Thượng Viện, bảo vệ huyết mạch duy nhất của Trần gia.

-Nếu ta đã nghĩ tới mấy điểm khả nghi này, chẳng lẽ ta không chuẩn bị chút nào sao?

An Tranh hỏi một câu.

Điều này càng làm cho Trần Phổ nghi ngờ, nhưng hắn thấy khó hiểu, một đứa trẻ mồ côi như An Tranh, có thể chuẩn bị được cái gì?

Không phải Trần Phổ coi thường An Tranh, mà là An Tranh thực sự không có thế lực gì. An Tranh bất quá chỉ là đứa trẻ con mười tuổi, không thể tu hành, cũng không phải thiên tài. Không có căn cơ, không có chỗ dựa, một đứa bé như vậy cần gì kiêng kỵ? Nhưng sự tinh táo của An Tranh khiến lòng nghi ngờ của Trần Phổ càng thêm nặng nề. Hắn nghĩ tới tối hôm đó, Trần Thiếu Bạch nói muốn lưu lại An Tranh, hắn cảm thấy Trần Thiếu Bạch như một con sói con. Sau đó lại nhìn An Tranh, phát hiện An Tranh còn có khí tức đáng sợ hơn Trần Thiếu Bạch nhiều.

Thằng tới hiện tại, hắn vẫn không hiểu vì sao An Tranh lại có khí tức đó.

An Tranh cười nói:

-Nhớ kỹ, cho dù thành công, cũng đừng để người khác nhìn thấy toàn bộ của mình.

Trần Phổ càng không hiểu vì sao An Tranh lại nói ra một câu như vậy.

An Tranh cúi người, nhặt dao găm lên, cũng xoay tròn trong tay:

-Nếu như người không nói, ta đương nhiên không biết tu vị của người đã là Thăng Túy ngũ phẩm. Với tu vị của người, giết ta quả thực dễ dàng. Nếu không phải người quá đặc ý, thì đã không lộ ra bản tahan rồi. Nếu như người cẩn thận chút, đợi giết được ta rồi nói mấy lời này mới là đúng.

Trần Phổ đứng dậy, mắt đầy hung quang:

-Hiện tại ta liền biến người thành một cỗ thi thể.

-Chậm rồi!

An Tranh vừa cười vừa nói:

-Người biết vì sao ta gây chú ý ở Tự Thượng Viện không? Chính là muốn người khác có hứng thú với ta. Bọn họ sẽ hiếu kỳ, một đứa bé mà thôi, sao lại có ánh mắt tốt như vậy. Có người nổi lòng tham, cảm thấy không chế được ta chính là không chế một tài lộ. Ta còn nhặt được chút tiện nghi, chiếm được một hạt châu từ Tự Thượng Viện. Hạt châu kia không phải nhọt của Thủy Mãng gì cả, mà thực sự là tinh hạch của ma thú, tuy nhiên ta đã dùng nó cho mèo ăn.

-Đúng rồi, người gặp qua mèo của ta chưa?

Sắc mặt của Trần Phổ biến ảo không ngừng, hẳn không hiểu lời của An Tranh có nghĩa gì.

-Rốt cuộc người muốn nói gì?

Hắn hỏi.

An Tranh trầm mặc một lúc:

-Người cảm thấy, một Thằng Túy tam phẩm, có thể giết được người không?

Trần Phổ càng thêm mê man, hẳn cảm thấy mình không thể tiếp tục nghe An Tranh nói hươu nói vượn. Đứa nhóc này nói không đầu không đuôi, loạn thất bát táo. Nhưng chính những lời nói đó lại khiến Trần Phổ sợ hãi. Hẳn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt gì xảy ra, cho nên hẳn quyết định lập tức giết An Tranh, sau đó rời khỏi chỗ này.

An Tranh đặt mèo con xuống đất, chỉ vào Trần Phổ:

-Ta cho mèo của ta ăn một viên tinh hạch ma thú, nó chính là trợ thủ của ta, hiện tại người đã biết vì sao ta nói mấy lời kia chưa? Chính là đợi nó hấp thu xong lực lượng của tinh hạch...Trần Phổ, hiện tại người dám đi lên không? Người sẽ hối hận, bởi vì ngay cả một con mèo, người cũng đánh không lại.

Bạch miêu vốn lười nhác đứng đó, nghe xong lời của An Tranh, nó ngẩng đầu mạnh kêu một tiếng. Thanh âm có chút oai hùng của hổ báo.

Vào khoảnh khắc này, Trần Phổ có ảo giác, sau lưng bạch miêu là một mãnh thú tuyệt thế.

-Ta giết các người!

Trần Phổ xông về phía trước, nhưng đột nhiên cảm thấy lưng tê rần. Sau đó có cái gì đó lạnh như băng đâm vào lưng hẳn. Hẳn quay đầu lại, thì thấy Trần Thiếu Bạch tóc bạc trắng.

Trong tay Trần Thiếu Bạch cũng có một con dao găm, trong vòng một giây đồng hồ đã đâm hơn một trăm dao vào lưng Trần Phổ, vị trí trái tim, thận, tất cả chỗ hiểm.

-Lúc hăn hỏi người, một Thằng Túy tam phẩm có thể giết được người hay không, thì người nên nghĩ tới ta.

Dao găm của Trần Thiếu Bạch không hề lưu tình, vừa nói vừa đâm.

-Thực lực của ta kém người, nếu như hăn không giúp ta thu hút sự chú ý của người, nếu như người không tập trung toàn bộ tinh thần vào con mèo kia, thì ta làm sao giết được người, hả Tam thúc?

Trần Thiếu Bạch một cước đạp ngã Trần Phổ, dao găm tiếp tục đâm xuống ngực Trần Phổ, sau đó quét một đường vào cổ họng Trần Phổ:

-Ta và An Tranh cãi nhau một trận ở Tự Thượng Viện, tất cả mọi người sẽ tưởng rằng sáng sớm ngày mai ta chạy trốn chết khỏi Tự Thượng Viện. Cho nên sẽ không có người ngờ tới, ta và hăn cùng nhau đi ra, chỉ có điều hăn đi cửa trước, ta đi cửa sau. Hăn nói tối nay sẽ giúp ta biết được kẻ thù là ai. Hăn làm được, ta cũng làm được.

Trần Thiếu Bạch liếm máu trên dao găm:

-Tam thúc, tạm biệt!

Lúc nói lời này, An Tranh phát hiện ánh mắt của hăn lóe lên vẻ giảo hoạt gì đó.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tìm Được Linh Thạch

Sau khi giết Trần Phổ, Trần Thiếu Bạch nhìn sang An Tranh.

Sau đó Trần Thiếu Bạch quyết định không giết An Tranh. Không phải là hăn không muốn giết An Tranh, mà là vì hăn không biết những lời An Tranh nói lúc trước là phô trương thanh thế hay là lời nói thật. Hiện tại Trần Thiếu Bạch mới cảm nhận được sự đáng sợ của An Tranh, cũng hiểu được vì sao An Tranh cho mèo con ăn tinh hạch ma thú ở trước mặt mình. Do có con mèo, Trần Thiếu Bạch không dám đơn giản ra tay.

-Người đã tính toán kỹ càng tất cả?

Trần Thiếu Bạch hỏi.

An Tranh lắc đầu:

-Ta không phải thần tiên, cũng không phải Thánh Hoàng đệ hạ của hoàng triều Đại Hi trong truyền thuyết, làm sao tính toán được nhiều như vậy. Chẳng qua thói quen của ta là chuẩn bị trước nhiều thứ, mặc kệ nó hữu dụng hay vô dụng. Còn người, người là người như thế nào? Chỉ có ta biết người rời khỏi Tụ Thượng Viện, chỉ có ta biết người muốn đầu nhập vào một tông môn thân bí, cho nên người muốn giết ta diệt khẩu.

Trần Thiếu Bạch nói:

-Ta hy vọng tới lúc tạm biệt, người quên chuyện ta muốn giết người hôm nay.

An Tranh không nói gì.

Trần Thiếu Bạch hỏi:

-Người thực sự không có ý định đi với ta? Tuy người không thể tu hành, nhưng chỉ cần có cơ duyên Tẩy Tủy, thì liền thành người tu hành. Thế giới này không có cánh cửa nào là đóng mãi, chỉ cần cố gắng là có thể thay đổi.

An Tranh cười cười:

-Đừng nói vớ vẩn nữa, người còn lâu mới hy vọng ta đi theo người. Ta biết rõ lai lịch của người, một khi đến tông môn kia, ta sẽ là uy hiếp của người.

Trần Thiếu Bạch cười rộ lên, rõ ràng không có chút bi thương nào:

-An Tranh, người chớ có chết nhảm đấy. Bởi vì tương lai người có thể là đối thủ của ta, một đối thủ không tồi. Đừng để ta vượt qua người quá xa, bằng không lúc gặp lại, ta sẽ cảm thấy giết người là một chuyện không thú vị.

Nói xong câu đó, Trần Thiếu Bạch xoay người rời đi.

Đợi hẵn biến mất một lúc lâu, An Tranh mới cúi người ôm mèo con vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve:

-Giỏi lắm...ngay cả ta cũng suýt bị người lừa. Tuy người đã ăn một ít tinh hạch ma thú, nhưng người vẫn chỉ là một chú mèo con a.

Bạch miêu meo một tiếng, hơi chút đắc ý.

-Xuất hiện đi, ta biết người một mực giấu ở gần đây. Thiên Môn không nhiều bí tịch, nhưng che dấu tung tích khá là tốt.

An Tranh vừa nói xong, Chung Cửu Ca vẻ mặt xấu hổ đi ra từ đằng sau một cây đại thụ:

-Người cũng biết, ta không phải đối thủ của người kia, cho nên lúc hấn ra tay với Đỗ Sấu Sấu, ta chỉ có thể lựa chọn chạy trốn. Tuy nhiên ta một mực đi theo hấn, hy vọng có thể cứu Đỗ Sấu Sấu ra. An Tranh...mong người chớ trách ta.

-Sao có thể chứ!

An Tranh nói:

-Người giúp ta một việc...Thiên Môn các người có thuật dịch dung là kiến thức cơ bản. Hiện tại người quan sát kỹ cái tên đã chết kia, dịch dung thành bộ dáng của hấn, không có vấn đề gì chứ?

Chung Cửu Ca vội vàng gật đầu:

-Dịch dung chỉ là việc vật vãn, đối với Thiên Môn bọn ta, quả thực như bữa ăn sáng. Người cho ta chút thời gian, ta cam đoan ngay cả vợ của hấn cũng không nhận ra hấn.

Chung Cửu Ca đi tới gần thi thể của Trần Phổ rồi cẩn thận quan sát. Hấn lấy một cái bao nhỏ từ trong ngực rồi mở ra, bên trong là mấy chai lọ gì đó. Hấn mở chai lọ, sau đó bôi lên mặt. Chừng 10 phút sau, hấn đứng dậy nhìn An Tranh:

-Thế nào? Giống không?

An Tranh nhìn một lát rồi nói:

-Đầu lông mày nhếch lên tí, chủ yếu là ánh mắt, tuy nhiên cái này đành chịu...May mà trời tối, hơn nữa đám thủ hạ của Trần Phổ kia hấn là bận rộn nhiều chuyện, cho nên sẽ không hoài nghi.

Chung Cửu Ca lấy một bộ quần áo trong bao ra, sau đó nhìn bộ quần áo mà Trần Phổ đang mặc:

-Đây là Bách Biến Y của Thiên Môn, tuy không tính là bảo bối gì, nhưng nó gắn kết ngàn năm trí tuệ của các tiền bối Thiên Môn. Y phục này có thể biến đổi màu sắc, biến đổi kiểu dáng, là lợi khí để lừa gạt khi ra bên ngoài...

An Tranh từng thấy vật này, hẳn cũng không lạ gì với các đạo cụ của Thiên Môn.

Chung Cửu Ca thay xong quần áo rồi hỏi:

-Kế tiếp?

An Tranh nói:

-Người kiểm tra trên người Trần Phổ xem, hẳn là có chìa khóa gì đó. Một người như hẳn, chắc chắn sẽ giấu đồ quý báu bên người. Sau đó người tới Trần gia, nghĩ biện pháp tìm linh thạch. Trần gia có gia nghiệp lớn hơn Đại Khẩu Đường nhiều, thứ tốt tất nhiên không ít. Nhớ kỹ, tới đó phải giữ bình tĩnh, chớ có khấn trương. Nếu tự mình tìm không thấy bảo khố của Trần gia, liền tùy tiện nói với thuộc hạ, ‘cùng ta đi lấy bảo khố’, rồi để người đó đi trước dẫn đường là được.

-Ta mặc kệ người cầm bao nhiêu, ta và Đỗ Sấu Sấu chỉ cần 24 viên linh thạch hạ phẩm là đủ.

An Tranh nói:

-Còn lại coi như thù lao cho người.

Chung Cửu Ca hít sâu một hơi:

-Cầu phú quý trong nguy hiểm. An gia, ta đi đây.

Đợi Chung Cửu Ca rời đi, An Tranh đào hố chôn thi thể Trần Phổ. Hẳn thấy Đỗ Sấu Sấu vẫn còn hôn mê, nhưng không bị thương tổn gì. Hắn vào

tìm một sợi dây thừng, cột chặt tay trái của Đỗ Sấu Sấu lại. Sau đó dựa theo ánh trăng tìm tìm trên đường cái, tìm được một ít phân gà bôi vào cánh tay phải của Đỗ Sấu Sấu. Hắn ngồi xồm xuống bên cạnh Đỗ Sấu Sấu, dùng một cái lông gà phe phẩy trước mũi Đỗ Sấu Sấu.

Được một lát, Đỗ Sấu Sấu thấy ngứa ngứa mũi, đưa tay trái lên muốn gãi, nhưng tay trái bị trói chặt không nhúc nhích được. Vì vậy hắn đưa tay phải lên lau, phân gà liền trát vào mặt hắn.

An Tranh cười hắc hắc.

Đỗ Sấu Sấu tỉnh lại vì thối, mở mắt ra, vẻ mặt kinh hãi:

-Chuyện gì vậy? An Tranh, người không sao chứ?

An Tranh vỗ vai Đỗ Sấu Sấu:

-Không sao, huynh đệ tốt!

-Vì sao ta thấy thối vậy?

-Bởi vì ta dùng phân gà trát vào mặt người...

-Mịa người chứ!

An Tranh cười trói cho Đỗ Sấu Sấu, sau đó lấy nước cho hắn rửa mặt. Đỗ Sấu Sấu không ngừng nhếch mũi người người, thỉnh thoảng trừng mắt nhìn An Tranh.

-Đi thôi, chúng ta tới Trần gia chờ bên ngoài.

An Tranh và Đỗ Sấu Sấu rời nhà, vừa đi vừa nói chuyện.

Ánh trăng tuy không sáng lắm, nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt của nhau. Đi được một đoạn, An Tranh thấy khuôn mặt của Đỗ Sấu Sấu

nhăn nhó, sau đó vịn hông chui vào một hẻm nhỏ. Chờng vài phút sau, Đỗ Sấu Sấu vẽ mặt xấu hổ trở lại.

-Sao vậy?

-Hai ngày gần đây bụng không được tốt lắm, bị tiêu chảy, hôm nay đã đi bảy, tám lần rồi. Không biết là ăn phải thứ gì, không ra được phân, nhưng lại đánh rắm nhiều...vừa rồi bụng đau dữ dội, ta tưởng không ra được gì, chỉ là cái rắm. Nghĩ tới còn chuyện quan trọng hơn phải làm, ta quyết định đánh cuộc một lần, ta cá lần này là cái rắm, cuối cùng...thua cuộc.

An Tranh nháy sang một bên:

-Đệch, người giải quyết như thế nào?

-Quần lót!

-Vậy là hiện tại người không mặc quần lót?

-Ừ...

Đỗ Sấu Sấu cười ngượng ngùng:

-Kỳ thực người không cần quá để ý cái này, chuyện xấu hổ hơn ta còn gặp nữa là...Ta nhớ một năm trước, có một lần ta cũng tiêu chảy. Nửa đêm đau bụng không chịu được, liền rời giường chạy tới nhà xí. Tới nơi vừa mới ngồi xõm xuống, ta đột nhiên buồn nôn. Hẳn là ăn phải cái gì đó ôi thiu, cho nên xoay người muốn nôn xuống hầm cầu...nhưng có lẽ lúc nôn dùng lực hơi lớn, ta lại ị ra đất.

An Tranh nhăn mặt làm ra vẻ sao người không đi chết đi.

Đỗ Sấu Sấu nói:

-Vẫn chưa hết, ta nôn xuống hầm cầu, ị ra bên ngoài. Xong xuôi đang định dọn bãi phân, kết quả vừa thấy bãi phân, ta lại nôn. Mẹ ta nghe thấy thanh âm, sợ ta xảy ra chuyện gì nên chạy tới. Nhưng thấy ta ngồi xổm xuống nôn, mà trước mặt là phân...người không biết ánh mắt của mẹ ta lúc đó thế nào đâu...

An Tranh nói:

-Người có thể sống tới bây giờ thật không dễ dàng. Mẹ người chưa đánh người tới chết coi như là cưng chiều người rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, lúc tới bên ngoài Trần gia thì ngồi tạm trong một hẻm nhỏ chờ đợi. Đỗ Sấu Sấu lo lắng, sợ Chung Cửu Ca không ứng phó nổi. An Tranh thì rất bình tĩnh, ngồi trầm tư gì đó.

-An Tranh, nếu chúng ta có được linh thạch, thì phải tẩy tủy như thế nào? Không có cường giả Tu Di trở lên, cho dù có linh thạch cũng vô dụng.

Đỗ Sấu Sấu:

-Ngoài ra người đó còn phải đáng tin, bằng không hẳn chiếm luôn 24 viên lịch thạch thì đúng là mất cả chì lẫn chài.

An Tranh:

-Ta biết phải tìm ai, nhưng không khẳng định nàng ấy có giúp đỡ không.

-Ai?

-Diệp đại nương!

-A? Diệp đại nương? Diệp đại nương là người tu hành?

-Ừ, hơn nữa thực lực thâm bất khả trắc. Tuy nhiên nàng ấy không muốn lộ ra chính mình, cho nên nếu chúng ta tới nhờ, không biết phải mở lời kiểu

gì. Ta định dùng một thứ để đổi, có lẽ Diệp đại nương sẽ đồng ý.

-Thứ gì?

-CHính là người. Đưa người tới quán rượu làm tiểu nhị, dùng cả đời người để trả nhân tình.

-Ta thấy được đấy...

Đỗ Sấu Sấu hỏi:

-An Tranh, sao người khác hoàn toàn lúc trước. Sao người hiểu nhiều vậy, sao người có thể bình tĩnh vậy?

Đây không phải lần đầu tiên Đỗ Sấu Sấu hỏi câu này, An Tranh không biết phải giải thích kiểu gì.

-Tới rồi!

Đúng lúc này An Tranh thấy Chung Cửu Ca đi ra hiên ngang từ cửa lớn Trần gia. An Tranh kéo Đỗ Sấu Sấu trở về. Chung Cửu Ca cố ý đứng ở cửa một lát, rồi mới chậm rãi đi về hướng căn nhà nhỏ của An Tranh. Đi nửa đường, hắn thấy An Tranh và Đỗ Sấu Sấu chờ hắn ở hẻm nhỏ, hắn lập tức tiến vào hẻm, thân thể run rẩy.

-Làm ta sợ muốn chết, lần đầu làm chuyện lớn như vậy.

Chung Cửu Ca đưa cái túi cho An Tranh:

-Chỗ này là toàn bộ linh thạch hạ phẩm của Trần gia, chừng bảy, tám chục viên, còn có một viên linh thạch trung phẩm, đủ cho các người tẩy tủy. Ta còn trộm thêm ngân phiếu vài chục vạn lượng, cũng đủ cho chúng ta rời đi. An Tranh, nói thật, quen được người, ta rất vui, cho nên không nỡ tách ra. Nhưng ta biết, chúng ta căn bản không cùng một được...Ta muốn tới Đại Hi.

Ánh mắt của hắn lóe lên:

-Ta muốn tới Minh Pháp Tự nhìn xem. Nơi đó có lẽ ngay cả cánh cửa cũng đáng cho ta xem. Đó là Thánh Địa trong lòng ta, nó đại biểu cho chính nghĩa và công bằng.

An Tranh hơi biến sắc, sau đó nói:

-Với thực lực của ngươi, tạm thời đừng tới Đại Hi. Minh Pháp Tự cũng không thần thánh như ngươi nghĩ đâu. Có một số việc, ảo tưởng còn tốt hơn. Ta và bàn tử tính toán tới nội thành Huyền Thế Trường Cư, chỗ đó có thư viện Huyền Thế do thành chủ Mộc Trường Yên xây dựng. Đó là nơi dạy tu hành tốt nhất trong thành, người cũng đi theo bọn ta.

Chung Cửu Ca cười khở:

-Ta biết thể chất của ta như thế nào, ta đã 20 tuổi rồi, miễn cưỡng có thể cảm giác được tu vị chi lực, ngay cả Thăng Túy nhất phẩm cũng vô vọng... Tuy nhiên ta đồng ý đi cùng các ngươi, các ngươi có thể làm huynh đệ được. Tuy ta lớn tuổi hơn ngươi, nhưng ta khẳng định ngươi là một đại ca tốt.

An Tranh nói:

-Về sau ta nhất định sẽ dẫn ngươi tới Minh Pháp Tự chơi.

Chung Cửu Ca bĩu môi:

-Đại ca, ngươi nên nghiêm túc chút, đừng khoác lác làm gì...

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mộc Trường Yên

An Tranh, Đỗ Sấu Sấu và Chung Cừu Ca đi trên đường cái ban đêm, có cảm giác như đang ở thế giới khác. Đêm nay phố Nam Sơn càng thêm yên tĩnh, giống như ngay cả không khí cũng không tồn tại. Lúc bọn họ đi qua học đường Nam Sơn, có nhìn vào trong, những thi thể kia vẫn đứng đờ trên xà nhà. Từ cửa nhìn vào chỉ thấy chân với chân.

Có mấy đứa trẻ ngồi ở cửa khóc lóc, sau đó một đứa trẻ chừng sáu bảy tuổi đứng dậy, khó khăn bò lên cái bàn, cố gắng gỡ một thi thể xuống xà nhà, nhưng nó hiển nhiên không làm được. An Tranh dừng bước, do dự một lát, cuối cùng vẫn không làm gì.

-Tội ác luôn xuất hiện vào ban đêm, cũng kết thúc vào ban đêm.

Chung Cừu Ca thở dài:

-Bị một tội ác khác kết thúc.

-Các người về đi, thi thể sẽ có người xử lý. Nếu có người thấy các người ở đây, các người sẽ bị đánh.

An Tranh nói với đám trẻ con một câu, sau đó cất bước đi về phía trước. Đám trẻ con quay đầu mờ mịt nhìn An Tranh, có đứa hô:

-An Tranh, đây dù sao cũng là học đường của chúng ta, bọn họ là tiên sinh của chúng ta.

An Tranh lắc đầu:

-Nơi này chưa từng là học đường của chúng ta, bọn họ cũng chưa từng là tiên sinh của chúng ta.

Bọn nhỏ không hiểu lời này của An Tranh có ý gì, chỉ cảm thấy hẫng hơi lãnh huyết vô tình. Nhưng cuối cùng bọn nhỏ đành phải buông tha, cất bước rời khỏi học đường. Bọn chúng không biết rằng, An Tranh không để bọn chúng đụng vào những thi thể kia, chính là bảo vệ bọn chúng. Mặc dù Trần Phổ đã chết, nhưng các thế lực mới sẽ nhanh chóng quật khởi ở phố Nam Sơn, một đám trẻ hoài cựu như bọn chúng sẽ gặp tai họa.

-Bây giờ đi đâu?

Đỗ Sấu Sấu hỏi.

-Tìm nơi ngủ.

An Tranh nhẹ nhàng đáp, sau đó bước nhanh hơn về phía trước.

Bóng đêm càng ngày càng trầm.

Ba người không trở về nhà An Tranh, bởi vì chỗ đó đã không còn an toàn. Bọn họ rời phố Nam Sơn, tới một khu rừng nhỏ, tìm một cây đại thụ lớn, sau đó trèo lên cành lớn để nằm, nhưng ba người đều không cảm thấy buồn ngủ.

-An Tranh, chúng ta có thể thay đổi vận mệnh của mình không?

Đỗ Sấu Sấu hỏi.

Xuyên qua lá cây, An Tranh nhìn bầu trời đêm đầy sao, chậm rãi gật đầu:

-Ai cũng có thể thay đổi vận mệnh của mình, chỉ xem phương hướng thay đổi là chỗ nào. Kỳ thực hàng ngày đều đang thay đổi vận mệnh, chỉ có điều không phát hiện ra mà thôi. Con đường mỗi ngày đi qua đều là hướng

đi của vận mệnh, cuối cùng tới được chỗ nào, kỳ thực dựa hoàn toàn vào hai chân mình.

Chung Cửu Ca cảm thấy An Tranh là người có chuyện xưa, nhưng hắn không dám hỏi.

An Tranh bảo Đỗ Sấu Sấu và Chung Cửu Ca đi ngủ, còn hắn thì trực đêm. Đỗ Sấu Sấu và Chung Cửu Ca đều là người ít trải, không phải suy nghĩ nhiều, hơn nữa đã mệt mỏi, rất nhanh rơi vào giấc ngủ. An Tranh đợi cho hai người ngủ say, lặng lẽ trèo xuống đại thụ trở về phố Nam Sơn.

Lá cờ có chữ ‘Tửu’ vẫn tung bay trong gió, nhưng cửa chính quán rượu đã đóng chặt.

Thân hình nhỏ bé gầy teo của An Tranh đứng trước quán rượu, trong bóng đêm có vẻ tiêu điều. Hắn giơ tay lên, muốn gõ cửa, nhưng do dự nhiều lần không làm. Hắn mượn kiếm ý trong lá cờ giết Khấu Bát, Diệp đại nương nói người không cần tới đây nữa. Nhưng một ngày còn chưa trôi qua, An Tranh lại xuất hiện ở ngoài quán rượu. Hắn nghĩ tới khuôn mặt non nớt của Tiểu Thất Đạo, đột nhiên cảm thấy mình hơi ích kỷ.

Diệp đại nương là người tu hành, giấu diếm tu vị tới phố Nam Sơn mở quán rượu. Nàng làm vậy không phải vì bản thân. Tiểu Thất Đạo có thể chất siêu phàm, nhưng Diệp đại nương lại không cho nó tu hành. Nàng làm vậy cũng không vì bản thân. An Tranh đột nhiên hiểu ra, Diệp đại nương làm tất cả là vì bảo vệ Tiểu Thất Đạo. Cho nên An Tranh cảm thấy mình ích kỷ. Nếu Diệp đại nương lộ ra mình là người tu hành, vậy thì hậu quả khó mà dự liệu được.

Cho nên, hắn xoay người rời đi.

Hắn không thấy, cũng không cảm giác được kỳ thực Diệp đại nương đang đứng ở trước cửa. Diệp đại nương cầm một thanh kiếm trong tay, thanh kiếm rất dài, sáng bóng như nước. Trong mắt nàng có sát ý, nhưng có

do dự. Nàng hai lần nhắc kiếm lên, hai lần buông xuống. Lúc An Tranh xoay người rời đi, nàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Sau đó nàng cảm thấy sự tình có khả năng không như mình nghĩ, cho nên nàng mở cửa.

Trước cửa đặt một cái túi.

Diệp đại nương cầm cái túi lên, trở về phòng đóng cửa lại. Ngồi xuống mở ra cái túi, phát hiện bên trong là một linh thạch trung phẩm, còn có cuốn sách nhỏ hiển nhiên là vừa mới viết ra.

-Tiểu Thất Đạo có thể chất rất tốt, tuy ta không biết vì sao người ngăn cản hãm tu hành, nhưng hẳn là vì muốn bảo vệ nó. Nhưng người có thể bảo vệ nó được bao lâu? Cả đời sao? Ta không dám nói cuốn sách mỏng này thích hợp với Tiểu Thất Đạo hay không, nhưng ít nhất có thể giúp thằng bé có đủ thực lực bảo vệ bản thân. Có những lúc, dù không để đứa trẻ nổi bật, thì nó vẫn gặp tai họa như thường. Cuốn sách có ghi một số thứ, nếu Tiểu Thất Đạo áp dụng nó, hy vọng có thể giúp hai người, coi như trả lại ân tình vì đã cho ta mượn một kiếm.

Diệp đại nương vừa mở tờ thứ hai, nhìn một lát sắc mặt liền thay đổi. Đôi mắt nàng hiện lên vẻ sợ hãi khó nói thành lời, thật giống như trong sách có ghi lại điểm yếu của mình vậy.

-Vì sao người lại có công pháp tu hành của Đại Hi?

Diệp đại nương lẩm bẩm, thanh âm hơi run, giống như có người vén lên cái rèm che trong lòng nàng, thấy được chỗ sâu trong lòng nàng.

-Rõ ràng người chỉ là một đứa trẻ mồ côi trên phố Nam Sơn, vì sao lại biết thể chất của Tiểu Thất Đạo?

Nàng lại nắm chặt chuôi kiếm, sát ý ẩn hiện trong mắt.

-Có lẽ hẳn không có ác ý!

Ngoài cửa vang lên tiếng một nam nhân, thanh âm trầm thấp, ôn nhu.

Két một tiếng, lúc cửa mở, Diệp đại nương mới giật mình nhớ tới mình quên cài then cửa. Vào cửa là một thư sinh áo vải tuổi chừng 30, khuôn mặt có chút tiêu tụy, nhưng rất anh tuấn. Là kiểu anh tuấn lôi thôi nhếch nhách, râu mọc lờm chờm trên cằm nhưng không hề ảnh hưởng tới khí chất của hắn. Tuổi còn trẻ, nhưng giống như trải qua nhiều tang thương. Lúc hắn nhìn về phía Diệp đại nương, trong mắt có áy náy.

-Xin lỗi, đêm khuya quấy rầy.

Hắn xoay người đóng cửa lại, nhưng không tiếp tục đi về phía trước.

-Ta nói rồi, nơi này không chào đón người.

Diệp đại nương lạnh lùng nói:

-Ta và Đạo nhi tới Huyền Thế Trường Cư tị nạn, người cũng đi theo, giống như âm hồn không tiêu tán vậy.

Thư sinh nói:

-Ta được cố nhân giao phó bảo vệ hai mẹ con người. Ta biết người có chút hiếu lăm với ta, nhưng hắn đã phó thác, ta không thể không làm được.

-Hiếu lăm?

Diệp đại nương nhắc trường kiếm lên, mũi kiếm lạnh lạnh:

-Ta tận mắt trông thấy người đâm vào ngực hắn một đao, đây là hiếu lăm sao?

Sắc mặt của thư sinh ảm đạm:

-Hắn một mình tới Nội Phủ, đau khổ mà hắn phải chịu đựng không phải là người không biết. Ta giết hắn, là vì không muốn thấy hắn tiếp tục chịu đựng đau khổ. Chính người cũng hiểu điều đó, nhưng người hận ta, là vì ta đã kết thúc tính mạng của hắn. Người vốn là một nữ nhân không giảng đạo lý, nhưng vì hắn chết, người trở nên cố chấp. Người cảm thấy, ta và hắn đều yêu người, ta giết hắn là cố ý.

-Người đi đi!

Thanh âm của Diệp đại nương run rẩy, tay cầm kiếm cũng run rẩy.

-Ta không đi.

Thư sinh vẫy tay một cái, cuốn sách mỏng trên bàn liền bay tới tay hắn. Hắn cúi đầu nhìn:

-Thiếu niên kia, hắn là xảy ra biến cố gì đó, đã không còn là chính hắn. Nhưng bất kể thế nào, hắn không có ác ý với người. Công pháp ghi trên cuốn sách này quả thực thích hợp với Tiểu Thất Đạo. Ta biết giờ người giao toàn bộ sinh mạng vào Tiểu Thất Đạo, người muốn bảo vệ nó, cho nên không cho nó tu hành.

-Nhưng suy nghĩ như vậy là không đúng. Vạn nhất người gặp chuyện rủi ro gì, Tiểu Thất Đạo lại không biết tu hành, lúc đó phải làm sao?

Diệp đại nương cười lạnh:

-Không phải người thề thốt, muốn bảo vệ bọn ta đó sao?

Thư sinh gật đầu:

-Nếu chết, ta sẽ chết trước người. Cho nên nếu người cũng chết, thì bên cạnh Tiểu Thất Đạo sẽ không còn ai nữa.

Diệp đại nương biến sắc, đánh rơi trường kiếm xuống đất.

Thư sinh tiếp tục nói:

-Thiếu niên tên An Tranh kia, hẳn là chuyển sinh. Người chuyển sinh này từng rất cường đại, bằng không đã không ghi ra được công pháp cao cấp như vậy. Người nên trợ giúp hắn, bởi vì tương lai của hắn rất sáng sủa. Tìm một người bạn cho Tiểu Thất Đạo, chính là chỗ dựa lâu dài. Giúp Tiểu Thất Đạo có thêm người để tin tưởng.

Diệp đại nương hỏi:

-Vì sao người không tự đi giúp hắn?

Thư sinh cười khố:

-Ta là Mộc Trường Yên, là thành chủ Huyền Thế Trường Cư, sớm muộn gì hắn cũng biết, cho nên nếu ta giúp hắn, hắn sẽ hoài nghi. Nhưng người thì không giống, người là mẹ của Tiểu Thất Đạo, người tự mình giúp An Tranh, tương lai An Tranh sẽ giúp lại Tiểu Thất Đạo. Ta và người không biết kẻ thù của chúng ta mạnh cỡ nào, có lẽ có một ngày nào đó hai ta đều sẽ chết, hơn nữa ngày đó không biết khi nào tới.

-Hai người tới Huyền Thế Trường Cư tị nạn, cho nên ta cũng tới. Ta không tin tưởng người của nơi này, cho nên ta giết hết những kẻ có thể uy hiếp được mẹ con người, trở thành thành chủ Huyền Thế Trường Cư. Ta lại định lại quy củ cho tòa thành này, khiến người người đều sợ ta. Ta làm hết thấy, chính là muốn hai mẹ con an toàn hơn.

Bàn tay Diệp đại nương càng run hơn, đã không thể lên tiếng.

Mộc Trường Yên nói:

-Ta và hắn là huynh đệ, bọn ta đều yêu người. Nhưng người lại lựa chọn hắn, ta ghen ghét, phản nộ, nhưng hắn vẫn là huynh đệ của ta, người vẫn là

người mà ta yêu. Mặc kệ người nghĩ ta như thế nào, ta đều cam tâm tình nguyện làm việc cho hai mẹ con người.

Hắn trầm mặc một lúc rồi nói:

-Nếu như người cho rằng ta nói có lý, vậy thì đi tìm An Tranh, giúp hắn tẩy tủy, sau đó đưa hắn và Tiểu Thất Đạo tới thư viện Huyền Thế. Ta mở thư viện Huyền Thế vốn là để dành cho Tiểu Thất Đạo, thằng bé có thể tới đó học bất kỳ lúc nào. Có An Tranh luôn bên cạnh bảo vệ thằng bé, cộng thêm ta, Tiểu Thất Đạo có thể lớn lên an toàn trong thư viện.

Mộc Trường Yên xoay người, lúc sắp rời khỏi cửa, nói;

-Ta và người đều là những người không có tương lai, nhưng Tiểu Thất Đạo thì có. Cái cách người đang bảo vệ thằng bé, kỳ thực là tư tâm của người, không phải vì thằng bé, là vì chính người.

Thân thể Diệp đại nương lung lay vài cái, vô lực ngồi xuống ghế.

-Chất độc trong cơ thể ta, ta còn có thể chịu đựng được mấy năm.

Ngữ khí của Mộc Trường Yên trở nên ôn hòa:

-Trong mấy năm này, ta sẽ tận tâm tận lực dạy dỗ Tiểu Thất Đạo, truyền thụ bản lĩnh của cha nó cho nó.

Nói xong, hắn đẩy cửa rời đi, bóng lưng có vẻ cô đơn. Diệp đại nương chảy nước mắt đứng dậy như muốn bắt cái gì đó, nhưng bàn tay chỉ với được không khí.

Ngày đó hắn trúng độc rất nặng, nàng định rút độc cho hắn, nhưng hắn không đồng ý, bởi vì độc này không thể giải. Cuối cùng là Mộc Trường Yên tự rút độc, nhưng không rút hết, không ai biết chất độc sẽ phát tác lúc nào. Diệp đại nương khóc nức nở, ông trời quá bất công với nàng...Hai

nam tử quan trọng nhất trong lòng nàng, một người chết, một người sắp chết.

Nàng quay đầu nhìn Tiểu Thất Đạo đang ngủ say.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đổi Mặt

Đỗ Sấu Sấu và Chung Cửu Ca không biết An Tranh tới quán rượu Diệp đại nương một mình.

Sau khi trở về, An Tranh một mực có nghi hoặc trong lòng. Vì sao mình không cảm giác được nguy hiểm nào cả? Hắn từng là thủ tọa của Minh Pháp Tự, đã từng trải qua bao nhiêu hung hiểm? Cho nên hắn biết rõ, cái chết của Trần Phổ sẽ khiến phố Nam Sơn không còn yên tĩnh. Nếu như trở về, bảy tám phần sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên hắn mới đi một mình tới gặp Diệp đại nương, tính toán đợi sau khi thành công mới nói cho Đỗ Sấu Sấu. Nếu như không thành công, chuyện này sẽ không nhắc lại.

Nhưng đêm qua, phố Nam Sơn cực kỳ yên tĩnh.

An Tranh không biết rằng, đêm hôm qua có một thư sinh xuất hiện, một mình giết 279 loạn phi. Đi trên đường cái, tùy ý chỉ tay, liền đại sát tứ phương. Những người kia, có thể lực của Trần gia, Đại Khẩu Đường, cũng có thể lực khác muốn thừa dịp mà vào. Nhưng trên đường cái không để lại một giọt máu. Thư sinh giết người, từ trước tới nay không chảy máu. Lúc An Tranh đi trên đường Nam Sơn, mỗi lần qua ngõ hẹp lại nhìn vào trong, nhưng hắn không nhìn thấy ở sâu trong ngõ có chồng chất thi thể.

An Tranh ngồi xuống cạnh cây trầm tư. Lúc này Đỗ Sấu Sấu đi tới ngồi chồm hổm bên cạnh hắn.

-Người đang nghĩ gì vậy?

Đỗ Sấu Sấu hỏi.

An Tranh đáp:

-Đang nghĩ nên đi đâu. Nếu Diệp đại nương không đồng ý hỗ trợ tầy tủy, vậy thì chúng ta không vào được bất kỳ môn phái nào.

Hắn nhìn Đỗ Sấu Sấu:

-Còn người, người làm gì vậy?

Đỗ Sấu Sấu duỗi lưng một cái:

-Trước kia mỗi khi tỉnh dậy, việc đầu tiên là tới nhà xí ngồi một lát. Ngày hôm qua đi ngoài mấy lần, chưa có gì bỏ bụng, dù theo thói quen đi nhà xí, nhưng không đi được phát nào.

An Tranh lại hỏi:

-Vậy thì cứ ngồi xuống, sao phải chồm hồm vậy?

Chung Cửu Ca tựa vào cành cây, mỉm cười đáp hộ:

-An gia người không biết rồi, đi đại tiện nhiều, mông đít sẽ đau....

An Tranh than nhẹ một tiếng, hai người này đúng là vô ưu vô lự.

-An Tranh, ta hỏi người một vấn đề.

Đỗ Sấu Sấu đặt mông ngồi xuống, khiến cành cây lay động dữ dội.

-Hỏi đi!

-Người từng yêu ai chưa?

-Chưa!

-Vì sao?

An Tranh liếc Đỗ Sấu Sấu:

-Cái phố Nam Sơn này có mấy nữ hài tử a? Cho dù có, thì nữ hài tử cũng không chạy loạn trên đường cái. Người mới mười tuổi, suốt ngày suy nghĩ linh tinh gì vậy.

Đỗ Sấu Sấu:

-Lý tưởng nhân sinh của ta, chính là lấy được một đại mỹ nữ làm vợ. Sau đó mở mười mấy cửa hàng ở phố Nam Sơn, ngày ngày kiếm tiền. Sáng sớm kéo tay lão bà đi trên đường cái, đón nhận ánh mắt hâm mộ của người khác. Nàng lắc lắc cái eo nhỏ mỡm lớn, ta thì vịn giúp nàng.

Chung Cửu Ca bĩu môi:

-Xấu như người, mỹ nữ thêm vào nhìn.

Đỗ Sấu Sấu:

-Người không thấy đi bên cạnh những cô nàng xinh đẹp là nam nhân vừa xấu vừa béo à? Cho nên tương lai ta nhất định làm được, bởi vì ta còn xấu hơn bọn họ.

Chung Cửu Ca giơ ngón tay cái, đột nhiên trừng mắt:

-Đại...đại mỹ nữ.

Đỗ Sấu Sấu bĩu môi:

-Người đang nằm mơ à?

Sau đó hần phát hiện, An Tranh cũng nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt có cảnh giác cùng nghi hoặc. Theo tầm mắt của An Tranh nhìn sang, Đỗ Sấu Sấu đúng là thấy được đại mỹ nữ, đại mỹ nữ khiến không ít nam nhân của phố Nam Sơn thần hôn điên đảo, Diệp đại nương, lão bản của

quán rượu. Hôm nay Diệp đại nương mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt, tăng thêm vài phần thiếu nữ. Đây là một nữ nhân kỳ quái, khí chất thay đổi theo quần áo.

Diệp đại nương ngẩng đầu nhìn ba người, sau đó hỏi:

-Mới sáng sớm các người đã trèo lên cây ngồi, định làm gì vậy?

Đỗ Sấu Sấu vừa định mở miệng, An Tranh liền bịt miệng hắt lại, sợ cho Đỗ Sấu Sấu nhanh mồm nói mấy câu khiếm nhã.

-Bọn ta đang đợi mặt trời mọc, sau đó nói với đại nương một tiếng ‘Chào buổi sáng’.

An Tranh cười hì hì, nhưng trong lòng lại lo lắng. Đêm qua hắt tới quán rượu nhưng không gõ cửa, chỉ để lại một cái túi ở bên ngoài. Hắt không sợ người khác lấy đi cái túi, bởi vì hắt cảm giác được bên trong có sát khí. Lúc đó Diệp đại nương đã động sát niệm, hiện tại nàng lại tìm tới, An Tranh không xác định được mục đích của Diệp đại nương.

An Tranh có vài phần cảnh giác với Diệp đại nương, nhưng Diệp đại nương cũng như vậy. Mộc Trường Yên nói An Tranh không rõ lai lịch, điều này khiến Diệp đại nương hiểu ra, vì sao lần đầu trông thấy thiếu niên này, lại cảm thấy ánh mắt của hắt không giống một thiếu niên.

-Nói chuyện đứng đắn chút.

Nói xong, Diệp đại nương xoay người rời đi. An Tranh từ trên cây nhảy xuống đi theo sau. Đỗ Sấu Sấu nhìn hai người, có chút tiếc nuối nói:

-Nữ nhân này không đơn giản, không biết An Tranh thu phục được không.

Chung Cửu Ca:

-Đồ lưu manh!

Đỗ Sấu Sấu sừng sốt một lát, không hiểu vì sao Chung Cửu Ca lại chửi mình là đồ lưu manh.

Diệp đại nương đi trước, An Tranh đi sau, hai người một mực duy trì cự ly. Đây là lần đầu tiên Diệp đại nương có cảm giác thân cận với một thiếu niên, cho nên nàng càng thêm tin tưởng suy đoán của Mộc Trường Yên.

Đi sâu vào rừng, Diệp đại nương xoay người nói:

-Ta có chút hứng thú với lai lịch của ngươi, dù sao một cô nhi của phố Nam Sơn quyết không thể viết được công pháp như vậy. Nhưng ta sẽ không hỏi, bởi vì mỗi người đều có bí mật riêng của mình. Thật giống như ngươi cầu ta, nhưng không hỏi ta vì sao che dấu tu vị. Ta sẽ không coi ngươi là một đứa bé, cho nên ngươi cũng không cần giả vờ làm đứa bé để ta buông lỏng cảnh giác...Hai bên xử sự công bằng vẫn tốt hơn.

An Tranh cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, nụ cười thiên chân vô tà:

-Đại nương cứ nói đi.

Diệp đại nương nói:

-Thằng thản vậy, ngươi tìm ta là muốn tẩy tủy cho ngươi?

An Tranh lắc đầu:

-Không phải một mình ta, mà là ta và Đỗ Sấu Sấu.

Diệp đại nương:

-Hai người à? Vậy thì bản công pháp kia vẫn chưa đủ làm thù lao.

An Tranh nói:

-Ta lại ghi thêm một bản khác!

Diệp đại nương nói:

-Không cần. Công pháp cấp cao kia tuy thích hợp với thể chất của Thất Đạo, nhưng dù sao nó còn nhỏ, qua mười năm nữa cũng chưa chắc dùng tới. Ta tính toán đưa Tiểu Thất Đạo tới thư viện Huyền Thế. Sau khi tẩy tủy cho các người, các người phải bảo vệ nó giúp ta, chiếu cố nó, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp các người cũng tiến vào thư viện. Hơn nữa được chiếu cố hơn các đệ tử khác.

An Tranh không hoài nghi, bởi vì hẳn biết Diệp đại nương có thể lực của mình.

Đây vốn là giao dịch đôi bên cùng có lợi, cho nên không phải cò kè gì. Còn với thư viện Huyền Thế, Diệp đại nương rất yên tâm. Thư viện là của Mộc Trường Yên, nàng tin được hẳn.

Đang lúc An Tranh và Diệp đại nương nói chuyện, ở trong một cái sân hoang vắng của Trần gia, một thiếu niên chui ra từ núi đá giả. Có rất ít người biết, núi đá giả ở hậu viện Trần gia có một mật đạo nối thẳng tới mật thất. Mà tất cả bảo bối của Trần gia đều giấu trong mật thất. Sau khi kế hoạch thành công, việc đầu tiên mà Trần Phổ làm chính là đưa con của mình là Trần Thất vào mật thất, để lại phần lớn thủ hạ âm thầm bảo vệ, bằng không hẳn đã không tới nhà An Tranh một mình rồi.

Trần gia có nội tình thâm hậu, người ngoài khó mà biết hết. Mà Trần Phổ đã làm cho Trần gia nhiều năm, hẳn nắm rõ mọi thứ trong Trần gia. Những thứ trong mật thất còn nhiều hơn thứ mà Chung Cửu Ca kiếm được.

Trần Thất vác một túi lớn đi ra, vẫy tay đằng sau, đám tử sĩ mà Trần Phổ bồi dưỡng nhiều năm đi lên, đợi mệnh lệnh của Trần Thất.

-Dẫn ta đi gặp Quỷ Thủ Cửu gia.

Trần Thất chỉ nói hai câu, câu thứ hai là:

-Nói tí mĩ cái chết của cha ta cho ta nghe.

Ở Huyền Thế Trường Cư, hạng người nào cũng có, lý do phần lớn mọi người chạy tới đây là giống nhau. Hoặc là bị đuổi giết, hoặc là cùng đường. Mà những năm qua Trần gia một mực lôi kéo những kẻ có thể lợi dụng được, Quỷ Thủ Cửu gia chính là một trong số đó. Trong cái túi mà Trần Thất vác có một danh sách, ghi lại những người mà Trần gia không chế được trong nhiều năm qua ở phố Nam Sơn.

Có danh sách này, Trần Thất liền có một mạng lưới nhân mạch khổng lồ. Tài sản chính thức của Trần gia, coi như rơi vào tay hắn.

Đặng Bãi, tâm phúc của Trần Phổ công Trần Thất bay vút ra ngoài, vừa chạy vừa nói:

-Thiếu gia, lão gia hẳn là chết ở trong nhà tiểu tử tên là An Tranh. Người của chúng ta đã tìm kiếm thi thể, nhưng có một cỗ lực lượng mà chúng ta không biết ngăn cản, vì vậy mà tiến triển không thuận lợi lắm. Hiện tại chúng ta cần phải ẩn nấp, sau đó mới báo thù. Hơn nữa, những người ở phố Nam Sơn đều biết thiếu gia, cho nên càng phải cẩn thận, bởi vì không ít người ngấp nghé tài sản của Trần gia.

Trần Thất gật đầu:

-Đặng thúc, ta biết phải làm thế nào, cho nên ta mới nhờ thúc dẫn ta đi tìm Quỷ Thủ Cửu gia.

Đặng Bãi lộ vẻ khó khăn, do dự một lát rồi mới nói:

-Thiếu gia, nếu làm vậy thiếu gia phải thay đổi một thân phận khác.

Trần Thất ừ một tiếng:

-Cái tên mà thôi, có gì to tát. Chỉ cần báo thù được cho cha ta, cho dù bảo ta có cùng họ với kẻ thù, ta cũng chấp nhận. Huống hồ, hiện tại không chỉ đơn giản là báo thù. Phụ thân giao các người cho ta, cũng giao ta cho các người, nếu như chúng ta phụ lòng của phụ thân, vậy thì đâu còn mặt mũi để sống trên đời? Chúng ta phải trở thành lực lượng cường đại nhất của Huyền Thế Trường Cư, khiến tất cả mọi người phải quỳ gối dưới chân ta.

Đặng Bải nói:

-Thiếu gia yên tâm, dù chết thuộc hạ cũng sẽ bảo vệ ngài.

Đoàn người vượt qua hẻm nhỏ, sau đó dừng ở trước một căn nhà heo hút.

Trần Thất bước xuống, chỉnh lại quần áo, đi tới trước cổng tre, hắng giọng một cái rồi nói:

-Vãn bối Trần Thất, bái kiến Cửu gia.

Cửa mở, một lão già đầy mùi rượu, hai mắt đỏ bừng, thân hình gầy gò đứng ở đó, híp mắt nhìn Trần Thất:

-Người của Trần gia?

-Đúng vậy, vãn bối gặp chút phiền toái, cho nên muốn thu hồi chút nhân tình từ Cửu gia.

-Gì đó?

Lão già hỏi.

Trần Thất lấy ra một lệnh bài từ ngực:

-Môn Khách Lệnh của Trần gia, chắc Cửu gia nhận ra nó chứ?

Lão già ừ một tiếng, xoay người đi vào bên trong:

-Trần gia xong đời rồi, chỉ còn lại một đứa trẻ con như người làm chủ.

Trần Thất đi theo sau, vừa đi vừa nói:

-Tiền bối, ngài không cần quan tâm nhiều như vậy, ngài cứ làm tốt chuyện của ngài là được.

Lão già dừng bước, lạnh lùng nói:

-Người nói không sai, ta nợ nhân tình của Trần gia các người, nợ thì phải trả, nhiều lời vô ích.

-Nói đi, người muốn gì?

Lão già hỏi.

Trần Thất chỉ cánh tay mềm oặt của mình:

-Giúp ta hồi phục lại cánh tay.

Lão già nhìn tay của Trần Thất, lắc đầu:

-Không phục hồi lại được. Gân đã đứt, hơn nữa để hơi lâu. Nếu đến sớm một ngày thì còn được.

Trần Thất hỏi:

-Vậy ta phải làm sao mới sử dụng được cánh tay này.

Lão già đáp:

-Cắt đi, đổi cái khác.

Trần Thất nhú mày, suy nghĩ một lát mới gật đầu:

-Vậy thì cắt, đổi cái khác.

Lão già hỏi:

-Người không sợ đau?

Trần Thất cười lạnh:

-Lòng đang đau, nên không sợ cái đau khác.

Lão già biến sắc, sau đó thở dài:

-Đổi cánh tay, không đơn giản như người nghĩ, cần ít nhất ba viên linh thạch trung phẩm, còn cần một cánh tay mới bị đứt, hơn nữa chủ nhân của cánh tay này, phải có cùng huyết mạch với người.

Trần Thất quay đầu nhìn Đặng Bải:

-Đi tìm cánh tay của những đứa trẻ cùng tuổi ta, càng nhiều càng tốt. Nếu không có, thì tìm đứa lớn tuổi hơn. Nhanh lên, ta không chờ được nữa.

Đặng Bải gật đầu:

-Thuộc hạ tuân mệnh, cho dù phố Nam Sơn không có trẻ con để chặt tay, thì thuộc hạ cũng sẽ tới nơi khác để chặt.

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Trần Thất trầm mặc một lúc rồi nói:

-Giúp ta đổi khuôn mặt.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Ta Đi Theo Người

Quy mô của thư viện Huyền Thế rất lớn, nhưng không mấy người có thể đi vào đó học. Ở Huyền Thế Trường Cư, thư viện Huyền Thế chính là tông môn tu hành có địa vị cao nhất. Về phần vì sao lại gọi là thư viện, kỳ thực đạo lý vừa đơn giản vừa thô bạo...Thành chủ Mộc Trường Yên cảm thấy mình là một thư sinh, cho nên nhất quyết gọi nơi này là thư viện.

Chung Cửu Ca mở một cửa hàng buôn bán cách thư viện không xa, đương nhiên đây chỉ là chỗ ở tạm thời. An Tranh và Đỗ Sầu Sầu được Diệp đại nương giúp đỡ tầy tủy thành công, dẫn theo Tiểu Thất Đạo, ba người đi tới cửa chính của thư viện Huyền Thế.

Các tông môn lựa chọn đệ tử đều có quy củ nghiêm khắc, cử hành vào thời gian cố định hàng năm. Cha mẹ mong muốn đưa con trở thành rồng phượng đều đưa con của mình tới tông môn để tông môn sàng lọc. Chỉ số ít người may mắn được lưu lại, mà phần lớn thì bị loại bỏ. So với Đại Hi mà nói, U Yển Thập Lục Quốc chỉ như vùng hoang dã, mấy năm liên tục chinh chiến, người chết rất nhiều. Mà tất cả tông môn đều có quan hệ mật thiết với hoàng quyền, cho nên trở thành đệ tử của tông môn chưa hẳn là chuyện tốt, rất dễ bị đưa ra chiến trường làm tốt thí.

Mà một nơi hiểm ác như Thương Man Sơn, vì sao vẫn có nhiều người lưu lại, lại còn định cư ở đây?

Bởi vì nơi này cho dù có hung tàn hơn đi chăng nữa, thì chỉ cần làm việc theo quy củ, ít nhất còn có thể sống. Mà chiến tranh giữa U Yển Thập Lục Quốc, thật giống như một ngọn lửa không bao giờ dập tắt, bất kỳ lúc nào

cũng nuốt chửng tánh mạng con người. Kỳ thực trong chiến tranh, chết nhiều nhất vẫn là người thường.

Tiểu Thất Đạo rất kiên cường, không cho An Tranh bế, mà tự mình đi. An Tranh hỏi hắn vì sao, hắn nói mẫu thân dạy, nam nhân phải kiên cường. Nếu ngay cả đi đường cũng ngại mệt mỏi, thì làm sao tu hành được.

An Tranh cười cười, cọ cọ mũi Tiểu Thất Đạo:

-Tu hành không đơn giản như đệ nghĩ, không phải cứ kiên cường là thành công. Nhưng kiên cường đúng là thứ quan trọng nhất, cho nên đệ đã thành công một nửa.

Tiểu Thất Đạo rất cao hứng, được An Tranh ca ca khen ngợi, thẳng bẻ thực sự cho rằng mình có tài.

Lúc bọn họ tới cửa lớn thì bắt gặp hai người quen. Khúc Phong Tử và đồ đệ của hắn, Khúc Lưu Nhi. Hai người đang bị quân sự trông sân hung ác chửi mắng.

-Biến, biến!

Quân sự thư viện chỉ vào Khúc Phong Tử:

-Người cho rằng thư viện là nơi ai ai cũng có thể đến?

Khúc Phong Tử lộ vẻ khiêm tốn:

-Đại gia, mong đại gia hãy nghe ta nói. Chẳng phải trước đó thành chủ thông báo, chỉ cần giao đủ tiền học là có thể dẫn hài tử tới thư viện thi thố. Sau cuộc thi nếu vượt qua, là được ở lại thư viện học tập. Ngài xem, ta vất vả lắm mới tiết kiệm đủ bạc, ngài cho chúng tôi một cơ hội được không?

Quân sự xì một tiếng khinh miệt:

-Biển, lão tử đã thấy nhiều kẻ nghèo hèn như ngươi rồi, cho rằng mang đủ tiền tới là có thể thay đổi vận mệnh của hải tử sao? Nơi này không phải chỗ để các ngươi tới, nhanh biến đi, nếu không ta thả chó cắn người.

Tay quản sự này đang dắt một con chó ngao cực lớn, chiều cao không kém quản sự là mấy, to như trâu. Chó ngao nhìn Khúc Phong Tử và Khúc Lưu Nhi với ánh mắt hung tợn, tựa hồ há miệng là có thể xơi thịt.

Khúc Lưu Nhi sợ tới phát run, kéo ống tay áo Khúc Phong Tử:

-Sư phụ, chúng ta đi thôi!

Khúc Phong Tử nổi giận:

-Đi cái gì mà đi. Ta trăm cay nghìn đắng, bị bêu danh là tham tiền, mới kiếm được đủ bạc cho ngươi, giúp ngươi tu hành. Hiện tại gặp chút phiền toái ngươi đã muốn lùi bước rồi. Ngươi không thấy phụ lòng hân à?

Khúc Lưu Nhi sắc mặt trắng bệch, không dám nói lời nào.

Quản sự bĩu môi:

-Đùng là nghèo kiết xác, ngươi có đi hay không? Ta không muốn nói lại lần thứ hai.

Khúc Phong Tử đột nhiên quỳ xuống, không ngừng dập đầu:

-Đại gia, xin ngài thương xót, xin ngài thương xót. Nhà chúng tôi nghèo khó, góp đủ tiền không hề dễ dàng. Ngài cho chúng tôi một cơ hội, cho hải tử vào thi thử được không?

Hắn lấy một thỏi vàng từ ống tay áo nhét vào tay quản sự:

-Đại gia, cầu ngài thương xót.

Quản sự đá ngã Khúc Phong Tử:

-Người đuổi ăn mày phải không? Một thỏi vàng rách nát cũng không đủ tiền thịt cho chó của ta. Biến đi.

Khúc Phong Tử tiếp tục dập đầu:

-Đại gia, van cầu ngài, chờ ta kiếm thêm ít tiền, cho đại gia mua rượu uống.

-Con mẹ ngươi, chẳng lẽ ta cần rượu của ngươi mua?

Quản sự lại đập một cước:

-Có cú hay không? Không cú ta liền thả chó.

Chó ngao bổ nhào về phía trước đẩy ngã Khúc Phong Tử. Bàn chân cực lớn đạp lên ngực Khúc Phong Tử. Chó ngao cúi đầu xuống, nước dãi chảy cả lên mặt Khúc Phong Tử.

Tiểu Thất Đạo nhìn cảnh này, tay nắm chặt lại:

-An Tranh ca ca, huynh giúp bọn họ được không?

Khúc Phong Tử giãy dụa muốn đứng lên, chó ngao hiển nhiên bị chọc giận, há miệng cắn về phía cổ Khúc Phong Tử. An Tranh buông lỏng tay, bạch miêu trong ngực phóng ra ngoài, bạch quang lóe lên, trong nháy mắt liền hạ xuống người Khúc Phong Tử. Chó ngao này cao bằng người thường, mà mèo con thì quá nhỏ, giống như đứa trẻ với một nam tử cường tráng hung dữ vậy.

Nhưng không ai ngờ rằng, chó ngao vừa thấy mèo con, thật giống như gặp phải thiên địch, hét vài tiếng liền chạy trở về, dù là quản sự cũng không kéo lại được. Mèo con tiến về phía trước, chó ngao sợ tới mức điên cuồng

trốn đằng sau, kéo cho quản sự kia thất điên bát đảo. Sau đó chó ngao chạy về hướng thư viện, mặc kệ quản sự kia gọi thế nào cũng không dừng lại.

Có vài hộ viện khác chạy tới, cố gắng giữ chặt chó ngao lại mới cứu được quản sự kia.

Quản sự người đầy bụi đất, tức giận tới mặt mày méo mó. Hắn đứng dậy nhìn sang bên này, lúc phát hiện thứ khiến cho chó ngao sợ hãi chỉ là một con mèo con, biểu lộ khá đặc sắc. An Tranh đi tới ôm mèo con lên, sau đó kéo Khúc Phong Tử đứng dậy. Khúc Phong Tử thấy là An Tranh, hơi chút sửng sốt liền nói cảm ơn, biểu lộ cô đơn.

-Cảm ơn các người đã cứu ta, nhưng nếu để chó của hắn cắn ta, có lẽ hắn sẽ mềm lòng để cho Lưu Nhi tham gia thi thử.

An Tranh vung tay tát vào mặt Khúc Phong Tử:

-Cứu người là vì ta thích, không cần người cảm ơn. Về phần người nói để chó của hắn cắn người, hắn có thể mềm lòng cho Lưu Nhi đi vào thi thử...đây là lý do ta đánh người. Hạng người khốn kiếp kiêu ngạo kia, có một phần nguyên nhân chính là do người như người nuôi ra. Cho dù chó ngao có cắn chết người, người cho rằng hắn sẽ cho Lưu Nhi vào?

An Tranh cười lạnh:

-Khúc Phong Tử, người khiến ta coi thường người.

Khúc Phong Tử gầm lên:

-Người thì biết cái gì. Ta làm vậy là để con bé được vào thư viện.

An Tranh lắc đầu:

-Đầu óc của người có vấn đề. Ta không có thể cứu mạng người, nhưng không cứu được đầu óc người.

Khúc Phong Tử tiến lên muốn động thủ, Khúc Lưu Nhi kéo tay hắn lại, khóc lóc cầu xin.

Đúng vào lúc này, quản sự kia dẫn theo vài hộ vệ đi tới, chỉ vào An Tranh, mắng:

-Con thỏ nhỏ chết tiệt từ nơi nào tới, dám gây sự ở cửa thư viện!

An Tranh ngẩng đầu nhìn quản sự kia, sau đó đi trở về. Quản sự cho rằng An Tranh muốn chạy, dẫn theo người xông về phía trước. An Tranh kéo tay Khúc Lưu Nhi, lau nước mắt cho hắn:

-Người bị Khúc Phong Tử bảo vệ quá tốt, cho nên chưa tiếp xúc với mặt tối của thế giới này. Có biết vì sao quản sự kia không cho hai người vào không? Bởi vì các người không có tiền hiệu kính hắn. Khúc Phong Tử trăm cay ngàn đắng tiết kiệm được đủ bạc cho người thi thử, nhưng tiền hiệu kính cho hạng người kia còn tốn hơn nhiều.

Hắn lấy một viên linh thạch hạ phẩm đưa cho Khúc Lưu Nhi:

-Cầm lấy.

Khúc Lưu Nhi sợ hãi nhận lấy, lại không biết phải làm gì.

An Tranh xoay người, chỉ vào quản sự:

-Thấy khuôn mặt của hắn chứ, dùng viên linh thạch này ném vỡ mặt hắn.

Khúc Lưu Nhi sợ tới mức lắc đầu, không dám ra tay. Đồ Sấu Sấu tức giận chạy tới cầm lấy linh thạch, sau đó ném về phía quản sự, Đồ Sấu Sấu đã được tẩy tủy, lực lượng mạnh hơn người bình thường không ít. Linh thạch biến thành tia sáng, đập trúng vào mũi quản sự, khiến máu mũi văng tung tóe.

Một viên linh thạch hạ phẩm có giá trị mấy vạn lượng. Quản sự này thấy rõ thứ đập bể mũi mình là thứ gì, lập tức cúi xuống muốn nhặt linh thạch.

An Tranh kéo tay Khúc Lưu Nhi đi tới trước người quản sự, dùng chân dẫm lên linh thạch. Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt chật vật của quản sự:

-Một thỏi vàng, người coi thường, một linh thạch, có thể biến người thành nô tài...Người muốn không?

Quản sự lau đi máu trên mũi, không ngừng gật đầu:

-Muốn!

An Tranh lắc đầu:

-Nhưng ta không muốn cho.

Hắn cúi người nhặt linh thạch bỏ vào ngực:

-Người như người cũng được trông cửa thư viện, ta bắt đầu có chút thất vọng với thư viện này.

Quản sự bị trêu đùa, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nhưng hắn lại không dám phát tác, bởi vì một đứa trẻ có thể tùy tiện lấy ra linh thạch để ném, hắn là không tầm thường. Cho nên hắn kiên kị An Tranh.

-Nơi này vốn là nhà ta, cho nên thành chủ để ta làm quản sự thư viện.

Quản sự giải thích một câu, sau đó cẩn thận hỏi:

-Ngài là ai?

An Tranh quay đầu nhìn Tiểu Thất Đạo:

-Ta đột nhiên hối hận, không muốn vào thư viện này. Giờ phải làm sao?

Tiểu Thất Đạo nhếch cằm lên, chăm chú nói:

-Tùy An Tranh ca ca định đoạt, huynh nói đi chỗ nào thì đi chỗ đó, huynh nói không đi chỗ nào thì chúng ta không đi chỗ đó. Thất Đạo đều nghe theo An Tranh ca ca.

Đỗ Sấu Sấu cũng nói:

-Đúng là một nơi nhảm nhí, thực là buồn nôn. Cho dù nơi này là nơi tốt nhất để tu hành trong Huyền Thế Trường Cư, thì lão tử cũng không muốn vào.

Kỳ thực việc An Tranh muốn tới thư viện Huyền Thế để học chỉ là để che dấu bản thân mà thôi. Trong đầu hắn có rất nhiều công pháp có thể tu hành, mà hắn lại không thiếu kinh nghiệm. So với viện trưởng, hay tiên sinh tông môn gì đó, hắn mạnh hơn nhiều. Hắn chỉ là không muốn người ta biết bí mật của mình, cho nên mới quyết định tới thư viện học tập. Như vậy sẽ không có người hoài nghi hắn.

Nhưng thư viện Huyền Thế lại có quản sự vô sỉ như vậy, hắn thực sự không muốn lưu lại nơi này.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện phía đối diện Huyền Thế Trường Cư có mấy tòa kiến trúc cao lớn đặt cạnh nhau. Tuy nhiên khá là rách nát, ngay cả người gác cổng cũng không có. Phía trên cửa có một tấm bảng, chữ trên đó lơ mơ có thể thấy...Thiên Khải Vũ Viện. An Tranh biết một ít về Thiên Khải Vũ Viện này. Nghe nói đây là học đường nổi tiếng của Huyền Thế Trường Cư vào nhiều năm trước. Viện trưởng đã từng là thành chủ của Huyền Thế Trường Cư. Tuy nhiên từ lúc Mộc Trường Yên giết hắn, Thiên Khải Vũ Viện liền suy tàn.

Mộc Trường Yên cố ý xây dựng thư viện Huyền Thế ở trước cửa Thiên Khải Vũ Viện. So với thư viện Huyền Thế rộng lớn hùng vĩ, Thiên Khải Vũ Viện trông càng thêm tiêu điều.

-Chúng ta tới chỗ đó.

An Tranh kéo tay Tiểu Thất Đạo và Khúc Lưu Nhi:

-Chỉ là tu hành mà thôi, tu ở đâu chả được.

Quản sự kia sửng sốt, sau đó thấp giọng mắng một câu, đồ nghèo mặt rệp ngu ngốc. Nhưng hắn không dám mắng to, bởi vì hắn không biết lai lịch của An Tranh. Đúng vào lúc này, thư sinh Mộc Trường Yên từ thư viện đi ra, nhìn bọn họ rồi nói:

-Tất cả vào đi.

An Tranh cúi đầu hỏi Tiểu Thất Đạo:

-Đệ đi không?

Tiểu Thất Đạo lắc đầu:

-Đệ không đi, đệ đi theo An Tranh ca ca!

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tinh Kỳ Thiết Lưu Hỏa

Sắc mặt của Mộc Trường Yên có chút khó coi, hắn quay đầu nhìn quân sự kia, sau đó tùy ý khoát tay. Không xảy ra chuyện gì khó lường, nhưng quân sự đột nhiên nổ tung, biến thành sương máu. Biến cố bất ngờ khiến mọi người hoảng sợ, nhất là đám người của thư viện Huyền Thế, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy thành chủ ra tay giết người.

-Các người nên biết, tiến vào thư viện mới là sự lựa chọn chính xác nhất.

Mộc Trường Yên đi về phía trước một bước, ánh mắt nhìn An Tranh, áp lực tạo ra cực lớn.

Mà lúc này, trong đầu An Tranh xuất hiện tiếng của Mộc Trường Yên.

-Ta không biết người có lai lịch gì, nhưng ta ít nhiều hiểu về người. Người không phải thiếu niên tầm thường, người cũng hiểu ý của ta. Tuy nhiên người của bây giờ quá yếu ớt, cho dù cường đại trở lại, thì cũng phải đợi một thời gian. Ta biết giao dịch giữa người và Diệp đại nương, nếu như không phải vì Tiểu Thất Đạo, nàng đã không tẩy tủy cho người. Cho nên trước khi làm ra quyết định, người nên hiểu rõ ràng.

An Tranh chưa đủ thực lực truyền âm lại cho thư sinh kia, cho nên hắn nhún vai, nhìn Tiểu Thất Đạo, nói:

-Thất Đạo, đệ phải biết, thư viện có nhiều thứ có thể giúp đệ tu hành. Còn đi theo ta, có thể thiếu nhiều thứ.

Tiểu Thất Đạo chăm chú trả lời, thanh âm còn non nớt, nhưng khá khí phách:

-Ca ca nói qua, tu hành không phải để bắt nạt người khác. Tên kia chỉ là quản sự của thư viện, mà đã kiêu ngạo bá đạo như vậy, chứng tỏ tiên sinh trong thư viện cũng thế. Cho nên dù bọn họ dạy có tốt, thì Thất Đạo cũng không muốn học với bọn họ. An Tranh ca ca đi chỗ nào, đệ liền đi chỗ đó, đệ tin tưởng An Tranh ca ca.

An Tranh đi tới trước mặt Mộc Trường Yên, thấp giọng nói:

-Ngay cả ngươi, ta đều chướng mắt, huống chi là tiên sinh trong thư viện? Việc tu hành của Tiểu Thất Đạo cứ giao cho ta phụ trách. Từ hôm nay trở đi, ta chính là tiên sinh của Tiểu Thất Đạo. Nếu như ngươi không tin, chúng ta liền đánh cược...Cứ cách nửa năm, ngươi tìm đệ tử thiên phú tốt nhất trong thư viện tỷ thí với Tiểu Thất Đạo. Nếu Tiểu Thất Đạo thua, ta liền để nó đi theo ngươi. Nếu như người của ngươi thua, thì đừng quấy nhiễu chúng ta tu hành.

Mộc Trường Yên nói:

-Ta không cần biết ngươi là ai, có thân phận gì, hiện tại ta muốn giết ngươi thật dễ như trở bàn tay.

An Tranh cười cười:

-Vết đen ở cổ bên trái của ngươi đã sắp lan tới lỗ tai. Nếu như ta đoán đúng, thì lúc vết đen lan tới trán, thì chính là lúc ngươi chết. Cho nên ngươi không sống được lâu. Một khi ngươi chết, đám người từng bị ngươi trấn ép sẽ điên cuồng trả thù tất cả những người có liên quan tới ngươi. Tới lúc đó ngươi còn bảo vệ được Tiểu Thất Đạo không?

Mộc Trường Yên biến sắc, không biết phải nói gì.

An Tranh nói:

-Đừng tưởng rằng hiện tại người rất mạnh, nên có thể nói chuyện ngang ngược như vậy với ta. Ta từng đứng ở độ cao mà người dù biết bay cũng không bay lên nổi. Cho nên làm sao để tu hành, người không hiểu bằng ta, càng không nói tới thuộc hạ của người.

Hắn xoay người bước đi, Mộc Trường Yên hỏi:

-Nếu không phải người xác định ta quan tâm tới Tiểu Thất Đạo, liệu người có nói những lời này cho ta biết không?

An Tranh vừa đi vừa đáp:

-Đương nhiên không dám.

Mộc Trường Yên đột nhiên lớn tiếng nói:

-Tốt lắm, ta sẽ nhớ kỹ cuộc đánh cược này. Cứ cách nửa năm, ta sẽ cho đệ tử của ta tỷ thí với các người. Nếu người của ta thua, các người muốn gì ta liền cho cái đó. Nếu các người thua, thì liền tới thư viện của ta làm tạp dịch.

An Tranh nói:

-Cho dù bắt bọn ta rửa chân cho người cũng được.

Mộc Trường Yên tức giận quay người trở về thư viện, không thèm ngoảnh đầu lại. Mà ở phía xa xa, sắc mặt của Diệp đại nương không được tốt lắm.

Rất nhiều đệ tử của thư viện Huyền Thế đứng ở cửa ra vào nhìn xem, bọn họ không biết thiếu niên này có lai lịch gì, rõ ràng kinh động tới thành chủ đích thân ra mặt. Phần lớn bọn họ đều cảm thấy thiếu niên kia chán sống nên mới nói như vậy.

An Tranh không để ý cho lắm, đi tới cửa sân Thiên Khải Vũ Viện, nhìn lên tấm bảng hiệu, thở dài nói:

-Đúng là hơi hoang tàn.

Một lão già ăn mặc rách rưới đứng ở cửa Thiên Khải Vũ Viện, nhìn An Tranh như nhìn một tên ngốc:

-Thiếu niên, người không cảm thấy mình quá ngông cuồng sao? Vũ viện này đã suy bại từ lâu, ngoại trừ một lão già trông cửa như ta, dù một tiên sinh dạy học cũng không có. Các tiên sinh lúc trước của vũ viện đều đã tới thư viện phía đối diện làm thầy giáo rồi...người dựa vào cái gì mà muốn tự tu hành để vượt qua đám đệ tử bên kia?

An Tranh hỏi lại:

-Đã bao lâu lão không được ăn thịt?

Lão già rách rưới cẩn thận nghĩ một lát:

-Chừng ba bốn năm. Từ lúc viện trưởng bị thành chủ giết, nơi này liền suy tàn. Thành chủ cố ý giữ lại nơi này, chính là muốn cảnh cáo người của Huyền Thế Trường Cư chớ có đối nghịch với hắn. Mà sở dĩ ta còn sống, là vì hình tượng của ta khiến sự hoang tàn của vũ viện càng thêm nổi bật.

An Tranh đưa một thỏi bạc cho lão già:

-Cầm nó mua thịt mà ăn.

Lão già sửng sốt:

-Sau đó thì sao?

An Tranh cười cười:

-Sau đó thuê vài người quét dọn nơi đây. Còn lão thì mua quần áo mới, tắm rửa sạch sẽ. Lúc trước lão là hình tượng của vũ viện hoang tàn, từ nay về sau lão liền là hình tượng của một vũ viện hưng thịnh.

Lão già:

-Người nói nghiêm túc chứ?

An Tranh:

-Lão có thể cho rằng ta khoác lác, nhưng ít nhất trong khoảng thời gian ngắn về sau, lão có thịt, có rượu để hưởng thụ.

Lão già run rẩy đứng dậy:

-Được rồi, coi như một giấc mộng vậy.

Mấy người An Tranh tiến vào, phát hiện cỏ dại trong sân đã mọc tới nửa người. Phòng ốc không tệ lắm, nhưng thực sự quá bẩn thỉu. mấy người tìm một chỗ trong sân ngồi xuống, sau đó An Tranh chân thành nói với bọn họ:

-Từ hôm nay trở đi, chúng ta liền sinh sống ở đây. Tuy nhiên vừa rồi ta đã hỏi ý của các người, giờ phải xác nhận lại, bởi vì nó liên quan tới tương lai tiền đồ của tất cả các người.

Đỗ Sấu Sấu nhắc tay:

-An Tranh, ta nghe lời người, tương lai ta cũng theo chân người.

Khúc Lưu Nhi cúi đầu, thỉnh thoảng liếc ra ngoài, Khúc Phong Tử đứng ở bên ngoài không biết phải làm sao, muốn kéo nàng về nhưng lại do dự. Qua một lúc, nàng căn môi nói:

-Ta không muốn tu hành, càng không muốn tiến vào thư viện Huyền Thế. Nếu phải lựa chọn, ta thà ở đây còn hơn.

Tiểu Thất Đạo học theo Đỗ Sầu Sầu, cũng nhắc tay lên:

-An Tranh ca ca, Tiểu Thất Đạo cũng đi theo huynh.

An Tranh bế Tiểu Thất Đạo đặt xuống đùi mình:

-Đệ còn nhỏ, cho nên việc này phải hỏi ý kiến của mẹ đệ.

Đúng lúc này, Diệp đại nương từ bên ngoài đi vào, nhìn An Tranh một cái, xoay người tới một hướng khác. An Tranh bế Tiểu Thất Đạo đi theo, Tiểu Thất Đạo rất hiểu chuyện, ôm cổ An Tranh, im lặng không nói.

-Vì sao?

Diệp đại nương xoay người, nhìn An Tranh hỏi thẳng một câu.

An Tranh giao Tiểu Thất Đạo cho Diệp đại nương, sau đó nhảy lên một tảng đá bên cạnh. Hắn nhổ một cọng cỏ bỏ vào miệng, trầm mặc một lúc rồi nói:

-Trước khi trả lời vấn đề của người, ta muốn hỏi người, người định bồi dưỡng Tiểu Thất Đạo thành hạng người gì? Lúc trước người không muốn Tiểu Thất Đạo tu hành, hơn nữa là vì người biết giang hồ hiểm ác, cảm thấy nếu Tiểu Thất Đạo tiến vào giang hồ, sẽ không chịu được phong ba trên giang hồ. Ta nói đúng hay không?

-Về sau người đổi ý, chắc hẳn người cũng cảm thấy Tiểu Thất Đạo có thiên phú dị bẩm, nếu không cho thằng bé tu hành, thì chính là không công bằng với nó. Hơn nữa Tiểu Thất Đạo có một người mẹ đang ở trong giang hồ, sao có thể đứng ở bên ngoài giang hồ được? Cho nên ta rất muốn biết, người hy vọng Tiểu Thất Đạo thành hạng người gì? Nếu chỉ là muốn thằng bé mạnh hơn, thì giao cho Mộc Trường Yên trực tiếp dạy bảo là được, ít nhất ở thành Huyền Thế Trường Cư này, không ai mạnh hơn hẳn.

-Nhưng ta càng hy vọng Tiểu Thất Đạo không bị cái lệ khí trong thành Huyền Thế Trường Cư này ảnh hưởng.

An Tranh nhìn về phía Diệp đại nương:

-Ta nói xong rồi, hy vọng nhận được đáp án của ngươi. Đương nhiên, đối với ngươi và Tiểu Thất Đạo mà nói, ta chỉ là người ngoài, người có thể không cần trả lời vấn đề của ta.

Diệp đại nương trầm mặc một lúc rồi hỏi:

-Còn ngươi, ngươi hy vọng Tiểu Thất Đạo trở thành hạng người gì?

An Tranh đáp:

-Có đảm lược, có đảm đương, dùng chính khí xua tan tà ma ngoại đạo.

Diệp đại nương lắc đầu:

-Ta thì chỉ hy vọng thằng bé có đủ lực lượng để tự bảo vệ bản thân, không bị thương tổn mà thôi.

An Tranh ừ một tiếng:

-Tốt lắm, là ta sai, ngươi mang Tiểu Thất Đạo đi thôi.

Hắn nhảy xuống tảng đá, ngâm cọng cỏ, đút tay vào túi quần đi về phía trước, bộ dạng này của hắn có một vẻ tang thương khó nói lên lời. Có lẽ ở trong mắt người bình thường, bộ dáng lúc này của An Tranh càng giống một tiểu tử nghịch ngợm. Nhưng trong mắt của Diệp đại nương, An Tranh lại như một thánh giả đi ngược chiều với tà ác. Đó là đại nghịch, đại nghịch hữu đạo.

-An Tranh!

Diệp đại nương gọi lại:

-Nếu có một ngày, ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người sẽ bảo vệ Tiểu Thất Đạo sao?

An Tranh dừng bước, ngoảnh đầu lại:

-Coi như huynh đệ.

Diệp đại nương thả Tiểu Thất Đạo xuống, chỉ vào An Tranh, nói:

-Thất Đạo, nghe lời mẹ, đi theo An Tranh ca ca tu hành. Tu hành này, không chỉ khiến thân thể trở nên cường đại, mà còn muốn tâm linh trở nên cường đại. An Tranh ca ca là một người đáng tin tưởng, con phải tôn kính hẳn như tôn kính mẹ.

Tiểu Thất Đạo gật đầu mạnh:

-Mẫu thân yên tâm, Thất Đạo hiểu mà.

Diệp đại nương đứng dậy, chấp tay hướng An Tranh:

-Ta không biết người là ai, cũng không miệt mài theo đuổi, ta chỉ hy vọng người chớ phụ lòng tin của Tiểu Thất Đạo với người. Người nói không sai, ta thân ở giang hồ, vĩnh viễn không thể rời khỏi giang hồ. Về thân thể của Tiểu Thất Đạo, ta hy vọng người nhớ kỹ, nhưng không được nói cho người khác biết...Tiểu Thất Đạo, không ở trong Lục Đạo...

Nàng còn chưa nói hết lời, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Nàng xoay người nhìn về phía thư viện Huyền Thế bên kia đường cái, trong mắt đầy sợ hãi, kèm theo một chút phần nộ khó miêu tả.

-An Tranh, nhờ người chiếu cố Tiểu Thất Đạo giúp ta.

Diệp đại nương ngồi xuống ôm chặt lấy Tiểu Thất Đạo rồi hôn một cái, trong mắt đầy không nỡ. Tiểu Thất Đạo cũng chảy nước mắt, hôn lại mẹ mình. Nàng bế Tiểu Thất Đạo, giao cho An Tranh:

-An Tranh, giúp ta khiến Tiểu Thất Đạo trưởng thành nên người.

Nói xong câu đó, thân hình của nàng lóe một cái, giống như một tia sáng tiến tới thư viện Huyền Thế bên kia. Mà ở ngoài cửa thư viện Huyền Thế, một đội giáp sĩ màu đen chưa từng xuất hiện trong thành vây quanh đó. Những giáp sĩ này như làm bằng sắt thép, biểu lộ vô tình, không giống như người, mà giống máy móc chém giết hơn.

Chiến mã mà bọn họ cưỡi cũng không phải là phàm vật, mỗi một con chiến mã đều có sừng trên đầu. Lúc chiến mã hí lên, có thể thấy răng nanh trong miệng bọn chúng.

-Tinh kỵ Thiết Lưu Hỏa của Yến Quốc.

Phản ứng của An Tranh chậm hơn Diệp đại nương một chút, dù sao tu vị của hắn bây giờ còn quá thấp. Nhưng mới liếc cái hắn đã nhận ra những giáp sĩ màu đen kia là ai, đó là tinh kỵ cấm vệ của hoàng tộc Yến Quốc. Yến Quốc có 16 châu, 126 huyện, quốc gia tuy nhỏ, nhưng có thể coi như một trong những quốc gia cường đại nhất trong U Yến Thập Lục Quốc. Quân đội của Yến Quốc nổi tiếng là hung hãn không sợ chết. Mà đáng sợ nhất chính là tinh kỵ Thiết Lưu Hỏa.

Có người từng nói, một đội 1800 Thiết Lưu Hỏa, có thể phá diệt đại quân mười vạn người.

Tướng quân cầm đầu dùng trường sóc chỉ về phía thư viện Huyền Thế:

-Mộc công tử, vẫn định trốn trong đó không ra ngoài gặp gỡ sao? Nếu người không chịu ra mặt, ta liền phá hủy thư viện này của người.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cử Tinh Đài

An Tranh bế Tiểu Thất Đạo đứng ở cửa ra vào Thiên Khải Vũ Viện, nhìn Thiết Lưu Hỏa vây kín thư viện Huyền Thế. An Tranh không biết giữa Diệp đại nương và Mộc Trường Yên có chuyện xưa gì, nhưng lúc Diệp đại nương giao Tiểu Thất Đạo cho hắn, hắn biết chuyện xưa này hắn là chuyện xưa khiến thế gian rung động nhất, gọi là sinh tử tương hứa.

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp khiến An Tranh ngoài ý muốn. Mộc Trường Yên mang theo vẻ thong dong đi ra thư viện, mà Diệp đại nương thì đứng bên cạnh hắn. Tướng quân cầm đầu của Thiết Lưu Hỏa nhảy xuống chiến mã, đi tới cúi chào Mộc Trường Yên, sau đó cười cười:

-Ta tưởng người vẫn trốn trong đó. Ta đã tìm khắp U Yến Thập Lục Quốc mấy lần, ai ngờ người lại tránh ở nơi đây.

Mộc Trường Yên nói:

-Ta đã rời khỏi Đại Yến, đã không còn liên quan gì tới Đại Yến, người tìm ta làm gì?

Tướng quân nói:

-Dù sao người vẫn họ Mộc, là người của hoàng tộc Đại Yến. Hiện tại Đại Yến cần người trở về.

Mộc Trường Yên chỉ về phía thư viện:

-Ta thuộc về nơi này.

Tướng quân nói:

-So với Đại Yến, nơi này có là gì? Người muốn mở thư viện, có thể mở mười cái ở kinh đô Đại Yến. Trước khi tới đây, Thái Hậu có nói, nếu người không quay về, chứng tỏ lòng người không muốn. Thái Hậu còn nói, cho dù người không muốn, cũng phải bắt người về. Người cũng biết, Thái Hậu vốn là người làm việc quả quyết.

Mộc Trường Yên trầm tư, sau đó hỏi:

-Nếu ta không đi?

Tướng quân trả lời:

-Nơi đây, một ngọn cỏ cũng không còn.

Mộc Trường Yên lại nói:

-Ta và Thái Hậu vốn không hợp nhau, ta cũng không phải con của bà ta, bà ta muốn ta về làm gì?

Tướng quân nói:

-Bởi vì trước mắt người là người thích hợp duy nhất.

Mộc Trường Yên nghĩ nghĩ, sau đó trả lời:

-Tốt lắm, ta sẽ trở về. Nhưng ta có một điều kiện, tất cả đệ tử trong thư viện này phải có tư cách tham gia đại điển vào bốn năm sau của Thu Thành Đại Yến.

Tướng quân nói:

-Nếu người trở về, người chỉ cần nói một câu là xong, chẳng phải sao?

Mộc Trường Yên ừ một tiếng:

-Vậy ta trở về. Đúng rồi...

Mộc Trường Yên chỉ vũ viện bên kia:

-Chỗ đó có mấy đứa trẻ đánh cược với thư viện của ta. Cứ cách nửa năm đôi bên chọn lựa đệ tử ưu tú nhất để tỷ thí. Kẻ thua làm nô tài. Sau khi ta đi, thư viện này không thể suy sụp. Làm người phải có thành tín, nếu ta đã đồng ý đánh cược, thì không thể bỏ mặc. Mặc kệ sau này ai làm viện trưởng của thư viện, đều phải tuân thủ ước định.

Tướng quân nói:

-Phó tướng Khâu Trường Thần của ta sẽ lưu lại, làm viện trưởng của thư viện, như vậy được chưa?

Mộc Trường Yên gật đầu:

-Khâu Trường Thần tính cách trầm ổn, có thể lưu lại.

-Vậy chúng ta đi thôi.

Tướng quân chỉ về phía một chiến xa đằng sau:

-Mời công tử hồi quốc.

Mộc Trường Yên kéo Diệp đại nương cùng lên chiến xa.

Trong vũ viện, hai mắt Tiểu Thất Đạo đỏ lên:

-An Tranh ca ca, mẫu thân không quan tâm tới đệ nữa à?

An Tranh lắc đầu:

-Thất Đạo, đệ phải tin vào một việc, vĩnh viễn đừng hoài nghi tình yêu của mẫu thân đệ dành cho đệ. Hiện tại lựa chọn của mẹ đệ thoát nhìn tàn nhẫn với đệ, nhưng nhất định có nỗi khổ tâm. Mẹ đệ không dẫn đệ đi theo,

hắn là có đạo lý riêng của nàng ấy. Hơn nữa đệ cũng nghe rồi đấy, bốn năm sau, chỉ cần chúng ta thắng đệ tử của thư viện, là có thể tới kinh đô của Đại Yến. Lúc đó đệ sẽ được gặp lại mẹ mình.

Tiểu Thất Đạo gật đầu mạnh:

-Đệ nhất định cố gắng!

Thiết Lưu Hỏa bảo vệ chiến xa rời đi, một phó tướng mặc thiết giáp dẫn theo ba mươi kỵ binh Thiết Lưu Hỏa lưu lại. Phó tướng tên là Khâu Trường Thần nhìn lướt qua thư viện, sau đó xoay người nhìn vũ viện bên kia. Lúc thấy vũ viện hoang tàn và mấy đứa trẻ An Tranh đứng lẻ loi ở đó, hắn không nhìn được cười, lẩm bẫm một câu:

-Mộc Trường Yên được xưng là Đại Yến cường đồ, vậy mà lại chấp nhận với một đám trẻ con...thật là thú vị.

Trong chiến xa, Mộc Trường Yên nắm chặt tay Diệp đại nương, sau đó truyền âm:

-Ta biết nàng rất khó chịu, nhưng lựa chọn của nàng là chính xác. Một khi khiến người của Đại Yến biết được Tiểu Thất Đạo là cốt nhục của hắn, Tiểu Thất Đạo liền nguy hiểm. Giờ nàng theo ta trở về, có ta bảo vệ nàng, bọn họ không thể tổn thương nàng. Mà bọn họ không biết sự tồn tại của Tiểu Thất Đạo, Tiểu Thất Đạo càng thêm an toàn. Tin tưởng ta, bốn năm sau, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp để Tiểu Thất Đạo tới kinh đô.

Diệp đại nương cũng nắm chặt lấy tay của Mộc Trường Yên, ánh mắt đầy thương cảm:

-Người và hắn, cuối cùng đều không thoát khỏi số mệnh này.

Trong Thiên Khải Vũ Viện, An Tranh hít sâu một hơi, sau đó vung tay lên:

-Đầu tiên thu dọn nơi này đã, chúng ta chỉ có nửa năm để đấu với đám đệ tử thư viện bên kia. Thời gian có hạn, nhưng không cho phép chúng ta vứt hết mặt mũi. Chẳng những phải thắng, còn phải thắng lớn.

-Dọn dẹp thôi!

Mọi người bận rộn, khí thế ngất trời. Một lát sau, Khúc Phong Tử điều khiển một cỗ xe ngựa đi tới, mang theo toàn bộ gia sản của y quán. Hắn cố ý ra vẻ lạnh lùng không quan tâm tới Khúc Lưu Nhi, nhưng mọi người đều biết, Khúc Phong Tử ngoài mạnh trong yếu.

Khúc Lưu Nhi tuy nhút nhát, nhưng nhìn ra được nàng rất cao hứng. Nàng và Khúc Phong Tử sống nương tựa vào nhau, hiện tại Khúc Phong Tử chuyển tới đây ở, nàng sao có thể mất hứng được.

Lão Hoắc trông cửa trở lại dẫn theo không ít công tượng thuê tới, gia nhập vào hàng ngũ tu sửa Thiên Khải Vũ Viện. Lão Hoắc nhìn đám trẻ con và công tượng, không nhịn được lau khóe mắt:

-Đã lâu rồi vũ viện chưa từng náo nhiệt như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, An Tranh tìm một vài công pháp nhập môn tu hành trong vũ viện. Những thứ này không quý báu, cho nên có thể tìm được ở tàng thư lâu của vũ viện. Phần lớn sách vở trong tàng thư lâu đã bị mang tới thư viện Huyền Thế, cho nên cả một tàng thư lâu bốn tầng rộng lớn cũng không tìm được trăm quyển sách. Tuy nhiên với những người mới tu hành như Đỗ Sấu Sấu mà nói, sách vở quá phức tạp bọn họ lại không hiểu được.

Ở bên ngoài cửa của tàng thư lâu, An Tranh tìm thấy một tảng đá đen kịt, giống như một cái nghiền mực khổng lồ. Phần giữa lõm vào như cái ao. Ở chỗ lõm vào có một hình tròn màu đỏ đường kính khoảng 10cm khá là nổi bật.

-Không ngờ vũ viện này lại có Cửu Tinh Đài.

Hắn lăm băm một câu, vừa quay đầu lại thì trông thấy lão Hoắc cùng người đứng đó nhìn hắn.

-Người cũng biết Cửu Tinh Đài?

Lão Hoắc hơi bất ngờ:

-Thành chủ đời trước là một võ giả, cho nên mới xây dựng lên vũ viện. Thành chủ đời này là một thư sinh, cho nên mới xây dựng thư viện phía đối diện. Kẻ lưu vong đều có mong muốn làm viện trưởng. Người nói xem, xây dựng vũ viện hoặc thư viện, thu một đám trẻ con, là có thể thỏa mãn lòng hư vinh sao? Tuy nhiên lúc Cửu Tinh Đài này được đưa tới đây, nó đã bị hỏng, một kẻ võ giả thô lỗ, làm sao hiểu được trân trọng. Bị nứt một cái lỗ liền không thể dùng được nữa. Về sau lại không biết cướp được một cái từ chỗ nào, cái này liền vứt bỏ đây. Cho nên từ lúc thư viện bên kia xuất hiện, Cửu Tinh Đài tốt nhất đã bị mang đi, còn cái này vứt ở đây không ai thèm để ý.

An Tranh hí mắt nhìn lão Hoắc:

-Tiền bối, ngài hẳn không phải là người thường.

Lão Hoắc cười cười:

-Cho dù người tinh mắt, thì cũng nhìn lầm rồi...Ta thực sự là một người thường, chỉ có điều sống lâu trải nghiệm nhiều, biết được một số chuyện của người tu hành các người. Lúc trước võ giả kia thích uống rượu, nhưng chỉ có một mình ta có tửu lượng tương đương với hắn. Mà lúc hắn uống rượu vào, thường nói linh tinh. Hắn nói nơi công bằng nhất trên đời này chính là đây. Nếu như không động thủ, không ai biết khả năng của đối phương. Cho nên vũ viện lựa chọn đệ tử, không thể thiếu được Cửu Tinh Đài.

Lão Hoắc nói:

-Võ giả nói, Cửu Tinh Đài này có thể kiểm tra được tiềm chất của một người. Chỉ cần người đặt tay vào vòng đỏ, có thể tu hành thì sáu ngôi sao sẽ phát sáng. Tiềm chất càng tốt, càng nhiều ngôi sao sáng phát sáng. Tuy nhiên thế gian này không mấy người thấp sáng được cửu tinh. Tới bát tinh đã là thiên tài có một không hai. Trong mười năm của vũ viện, đệ tử tốt nhất cũng chỉ thấp sáng được tam tinh.

An Tranh gật đầu:

-Không sai, xác thực rất ít người thấp sáng được cửu tinh.

Hắn quay đầu nhìn về phía đám người Đỗ Sấu Sấu:

-Tới thử xem.

Đỗ Sấu Sấu nghe An Tranh giải thích qua về Cửu Tinh Đài, liền hỏi:

-Hồng rồi thì kiểm tra kiểu gì?

An Tranh nói:

-Ai bảo hồng? Cửu Tinh Đài làm từ thiên thạch, nếu dễ hồng như vậy thì đã không quý giá. Tuy Cửu Tinh Đài đã vỡ, nhưng tinh hạch vẫn còn. Võ giả kia chỉ biết tác dụng của Cửu Tinh Đài, lại không biết cách dùng của Cửu Tinh Đài... bàn tử, lấy một viên linh thạch hạ phẩm bỏ vào chỗ nứt.

Đỗ Sấu Sấu ừ một tiếng, làm theo lời An Tranh. Linh thạch hạ phẩm mới bỏ xuống, Cửu Tinh Đài liền phát sáng, sau một lát linh lực ẩn chứa trong linh thạch hạ phẩm bị hấp thu sạch sẽ. Mà vết nứt trên Cửu Tinh Đài chậm rãi khép lại, biến mất không thấy.

Đỗ Sấu Sấu lộ vẻ đau lòng:

-Vài vạn lượng bạc cứ như vậy không còn.

An Tranh cười nói:

-Đồ hà tiện, về sau ta đền cho ngươi.

Đỗ Sấu Sấu đặt tay lên vòng tròn màu đỏ trên Cửu Tinh Đài. Lúc lòng bàn tay của hắn vừa chạm vào, một cỗ lực lượng từ Cửu Tinh Đài phóng ra, bụi bám vào Cửu Tinh Đài liền bị xua tan sạch sẽ. Có chín ngôi sao hình tròn xếp hàng thẳng tắp trên Cửu Tinh Đài. Bàn tử đặt tay ở trung tâm, một ánh sáng màu đỏ di chuyển đột sáng một ngôi sao. Sau đó ánh sáng này dừng lại một lát, tiếp tục đi lên phía trên, đột sáng một nửa ngôi sao thứ hai liền không di chuyển nữa.

-Một sao rưỡi.

Đỗ Sấu Sấu tiếc nuối nói:

-Đúng là ta không thích hợp với tu hành, cái này chắc thuộc về trình độ kém nhất rồi.

Lão Hoắc cười cười:

-Đâu phải, kém nhất chỉ có nửa sao.

-Để ta thử xem.

Khúc Lưu Nhi tiến lên, nàng vẫn mặc quần áo con trai, nhưng thái độ tự nhiên hơn rất nhiều. Kỳ thực con gái lớn tuổi một chút rất khó giấu được giới tính. Những nữ hiệp giả trang thành nam nhân đi khắp thiên hạ trong truyền thuyết kia, sở dĩ thành công, đáp án chỉ có hai, một là ngực phẳng, hai là người khác biết nhưng không chỉ ra.

Kỳ thực Khúc Lưu Nhi không phải là tên thật của nàng, cái tên này là Khúc Phong Tử đặt.

Bàn tay của Khúc Lưu Nhi rất đẹp, trắng nõn, thon dài, nhỏ xíu. Nàng đặt tay vào trung tâm, tia sáng chói mắt hơn Đổ Sầu Sầu nhiều. Nhưng tia sáng cũng chỉ đi lên ngôi sao thứ ba thì bắt đầu chậm lại, tới ngôi sao thứ tư thì dừng hẳn. Khúc Lưu Nhi tựa hồ rất hài lòng, khuôn mặt đỏ bừng đầy kiêu diễm. Dù sao lão Hoắc từng nói qua, đệ tử giỏi nhất của vũ viện này cũng chỉ sáng ba ngôi sao mà thôi.

Đến lượt Tiểu Thất Đạo, An Tranh có chút khẩn trương, Tiểu Thất Đạo thì thoải mái. Đổ Sầu Sầu bế cậu bé lên, tay đặt vào trung tâm, một chùm sáng chói mắt lóe lên.

Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên, năm viên, sáu viên, bảy viên...

-Đúng là kỳ tài có một không hai.

An Tranh đột nhiên đi tới bế Tiểu Thất Đạo:

-Bảy ngôi sao, giỏi lắm.

Bởi vì có An Tranh và Đổ Sầu Sầu che trước Cửu Tinh Đài, cho nên những người khác không thấy tia sáng vẫn chưa dừng lại. Đổ Sầu Sầu hơi sửng sốt, không biết vì sao An Tranh lại ngăn cản Thiên Đạo Tông, nhưng hẳn biết An Tranh làm vậy khẳng định có lý do riêng của hẳn, cho nên Đổ Sầu Sầu không vạch trần.

-An Tranh, sao ngươi không thử kiểm tra?

Khúc Lưu Nhi nhìn An Tranh, ánh mắt đầy chờ mong.

-Ta?

An Tranh cười cười:

-Ta thì thôi, ta đương nhiên là thiên tài rồi, ít nhất không kém hơn Tiểu Thất Đạo.

Nói xong, hắc bối Tiểu Thất Đạo rời đi, đầu không ngoảnh lại.

Vào đêm hôm đó, đợi tất cả mọi người ngủ say, An Tranh đi một mình tới Cửu Tinh Đài, không nhận được thử kiểm tra...nửa ngôi sao.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nghịch Thiên Ẩn

An Tranh sững sờ ở bên cạnh Cửu Tinh Đài một lát, sau đó không nhận được bật cười.

Nửa ngôi sao...

Từng là Thủ Tọa của Minh Pháp Tư thuộc hoàng triều Đại Hi, từng là một trong số ít cường giả Tiểu Thiên Cảnh viên mãn, hiện tại tiềm chất chỉ là nửa ngôi sao...An Tranh thầm thề quyết không để cho Đỗ Sấu Sấu nhìn thấy. Bằng không tên kia sẽ kiêu ngạo tới mặt vênh lên trời mất. An Tranh hiểu rằng nửa ngôi sao có ý nghĩa như thế nào, có nghĩa rằng mình có khả năng không còn hy vọng khôi phục thực lực tới Tiểu Thiên Cảnh nữa, thậm chí tới Tu Di Cảnh cũng khó như lên trời.

Như vậy làm sao trở về báo thù được?

Ngày ấy ở sâu trong Thương Man Sơn, lúc hắc phát hiện người mà mình định cứu chính là chủ mưu, lòng hắc như đã chết. Nhưng hắc không chết, gắng gượng vượt qua bi thương và phẫn nộ, dựa vào chính là mong muốn báo thù. Hiện tại đã kích hơi lớn, nhưng hắc không chịu thua. Nửa ngôi sao thì sao chứ? thể chất của người thường thì sao chứ? Dù toàn bộ người thiên hạ cũng biết với thể chất này còn lâu mới trở thành cường giả tuyệt thế thì sao chứ?

Đi ngược chiều mà thôi.

An Tranh hít sâu một hơi, tự nói với mình, chẳng qua là khởi bước thấp chút, không sao cả.

Hắn xoay người trở về phòng, bắt đầu tự hỏi làm sao để mình cường đại lên. Hắn một mực tự hỏi vấn đề này, hơn nữa tin tưởng chắc chắn rằng với những kinh nghiệm của mình lúc trước, tốc độ sẽ không chậm. Nhưng hiện tại không thể không suy tính lại, chớ có theo đuổi quá cao xa, từng bước một củng cố là được. Thân thể lúc trước của hắn có thể nói là thiên tài tuyệt thế. Cho nên hắn một mực dùng tiêu chuẩn này để tính toán về sau, nhưng hiện tại thì không được.

Hắn đột nhiên nghĩ tới những lời mình từng nói với Đỗ Sầu Sầu...chúng ta khởi bước chậm hơn người khác, cho nên hy vọng duy nhất là chúng ta cố gắng hơn những người khác.

An Tranh rời phòng, đi tới diễn võ trường của vũ viện. Tuy vũ viện bỏ hoang vài năm, nhưng dụng cụ cơ bản coi như đầy đủ. Thư viện Huyền Thế chướng mắt với mấy cọc gỗ, người gỗ, cho nên không mang đi. Lúc An Tranh giẫm lên ánh trăng đi tới diễn võ trường, tất cả mọi người còn đang ngủ say.

An Tranh bắt đầu luyện chiêu thức cơ bản nhất là tung quyền. Vì không muốn người khác mất ngủ khi đánh vào cọc gỗ, hắn bọc một tầng chăn bông ở ngoài cọc gỗ. Kiểu tập luyện cơ bản nhất này, luyện chính là ổn định và tốc độ, còn lực lượng thì không đề cao được mấy. Cho nên An Tranh phải buộc thêm hai miếng sắt ở hai tay, mỗi miếng nặng 30 cân.

(1 cân Tàu = 1/2kg)

Tung quyền, tung quyền, tung quyền...

An Tranh cảm thấy tay như muốn đứt rời. Tuy nhục thể này không tệ lắm, nhưng tiềm chất không tốt, nói cách khác, Khí Hải đan điền không thể dung nạp được nhiều tu vị chi lực. Cho nên lực lượng không thể bền bỉ. Nếu muốn chiến thắng đối phương, cần phải có lực bạo phát.

Một canh giờ sau, cốc gỗ đứt, nắm tay của An Tranh cũng sưng lên. Lúc hăn cời hai miếng sắt, cảm thấy cánh tay đau đớn kịch liệt.

Nghỉ ngơi nửa canh giờ, An Tranh đốt đuốc ở diễn võ trường, ngồi xuống viết phương thức tu hành cho Đỗ Sấu Sấu, Tiểu Thất Đạo và Khúc Lưu Nhi. Đối với thể chất của Tiểu Thất Đạo, An Tranh biết mình không giúp được nhiều, bởi vì điều Tiểu Thất Đạo cần làm, chỉ là mở ra tiềm chất mà thôi. Còn Đỗ Sấu Sấu và Khúc Lưu Nhi, cần phải tu luyện chăm chỉ. Thể chất của Đỗ Sấu Sấu rất bình thường, nếu muốn trở thành cường giả, cần phải không ngừng thay đổi thể chất và kiên trì tu hành. Tiềm chất của Khúc Lưu Nhi tạm được, nhưng thể chất quá yếu, cần phải rèn luyện thân thể.

Sau khi ghi xong, An Tranh đứng dậy, lần nữa buộc hai miếng sắt vào cánh tay, lại tập tung quyền tới khi đứt thêm một cốc gỗ. Còn cách hừng đông một canh giờ, hăn trở về phòng nằm ngủ.

Ngủ tới khi mặt trời mọc, An Tranh mới nằm dậy rửa mặt, thay một bộ quần áo ra khỏi phòng. Ánh mặt trời sáng sớm ấm áp khiến người ta không khỏi thoải mái.

-Chào buổi sáng, tiên sinh.

Tiểu Thất Đạo, Đỗ Sấu Sấu và Khúc Lưu Nhi đứng ở cửa ra vào, nhìn thấy An Tranh đi ra, đều cúi người chào.

An Tranh nghiêm túc nói:

-Sao các người có thể gọi ta là tiên sinh? Điều này có chút không hợp quy củ. Các người phải gọi ta là viện trưởng đại nhân mới đúng.

Nói xong, hăn lại lắc đầu:

-Không được, không được, Thiên Khải Vũ Viện, cái tên này không hay cho lắm. Ta thấy nên sửa lại, gọi là Thiên Khải Tông đi...Từ nay về sau các người gọi ta là tông chủ.

Ba người kia còn tưởng rằng An Tranh khiêm tốn, không ngờ rằng da mặt hắc lại dày như vậy, khiến bọn họ phải nhìn nhận lại An Tranh.

An Tranh cười nói:

-Hiện tại treo lại biển, giờ các người cùng ta tập luyện buổi sáng, chớ có lười biếng.

Ba người đi theo An Tranh tiến vào giáo phòng, An Tranh đi lên bục giảng, đưa cho ba người những thứ mà hắc viết đêm hôm qua.

-Ghi nhớ chúng, ngoài ra mỗi người có một cuốn sách nhập môn tu hành, trong vòng ba ngày phải học thuộc.

-Ba ngày?

Đỗ Sấu Sấu nhìn cuốn công pháp nhập môn dày cộp, hai mắt tròn tròn:

-Dày như vậy dù ăn vào một bữa cũng không hết, làm sao ba ngày mà học thuộc được?

An Tranh nghiêm túc nói:

-Ta đã nói rồi, chúng ta khởi bước chậm hơn những người khác rất nhiều, cho nên người khác cần ba tháng để thuộc lòng, thì chúng ta phải dùng ba ngày để học thuộc.

Đỗ Sấu Sấu gãi đầu:

-Được rồi, ta không tin lại thua các người, nhưng ta lại không biết nhiều chữ, phải làm sao bây giờ? Ít nhất có hai phần ba chữ trong này ta không

nhận ra.

Tiểu Thất Đạo bập bẹ nói:

-Bàn tử ca ca không phải sợ, để đệ dạy cho. Lúc hai tuổi đệ đã biết chữ rồi, mẹ đệ còn nói đệ học quá chậm.

Khúc Lưu Nhi tán thán:

-Thất Đạo thật lợi hại, tỷ tỷ kém xa đệ, phải tới năm tuổi tỷ tỷ mới biết hết mặt chữ.

Đỗ Sấu Sấu nhìn về phía An Tranh:

-Sao ta cảm thấy nơi này chỉ có ta là người bình thường.

An Tranh:

-Vậy thì người càng phải cố gắng hơn hai người đó.

Giao xong, An Tranh rời khỏi giáo phòng tới diễn võ trường tiếp tục tập luyện. Công pháp, võ thuật, quá trình ghi trong sách kia hẳn đều biết hết, cho nên không cần phải thuộc lòng. Giờ hẳn chỉ cần dựa vào cố gắng của mình, khiến thể chất tăng lên. Hẳn buộc miếng sắt vào hai tay, hai chân, tiếp tục luyện quyền.

Mèo con thì lười nhác nằm trên một cọc gỗ nhìn hẳn luyện tập.

An Tranh hướng mèo con cười cười:

-Thiện gia, người mạnh hơn ta không ít. Chờ người hấp thu xong viên tinh thạch này, người có thể trở thành ma thú cấp thấp. Còn ta muốn thay đổi thể chất, không có trân bảo tử phẩm là không được. Trong nhà của ta ở Đại Hi, tử phẩm có một ít, nhưng ở Huyền Thế Trường Cư này, chỉ sợ ngay cả kim phẩm cũng chưa chắc có, huống chi là tử phẩm?

Mèo con nhảy xuống cọc gỗ rơi vào vai An Tranh, hướng một nơi khác khê kêu. An Tranh nhìn về hướng đó, không thấy gì cả. Bên đó là tàng thư lâu, một tòa nhà gỗ bốn tầng, bên ngoài là một Cửu Tinh Đài. Trừ cái đó ra, không còn vật gì khác.

Mèo con thấy An Tranh không nhúc nhích, tựa hồ có chút sốt ruột. Nó nhảy xuống vai An Tranh, căn ống quần của hã kéo về hướng tàng thư lâu. An Tranh cảm thấy kỳ quái, đi theo mèo con tới đằng kia. Tới nơi, mèo con nhảy lên Cửu Tinh Đài, khê kêu một tiếng. An Tranh tới gần nhìn nhìn, không phát hiện ra chỗ nào khác lạ.

Chỉ là đôi mắt của mèo con càng thêm thần dị. Đôi mắt của mèo con vốn sáng rực như sao trên trời, lúc nào ngôi sao lại chuyển động như có quy luật, giống như hệ hành tinh xoay tròn.

Thấy An Tranh không hiểu, mèo con càng thêm sốt ruột, dùng móng vuốt cọ cọ trên Cửu Tinh Đài. An Tranh hiểu kỳ đi tới nhìn kỹ hơn, phát hiện chỗ mèo con cọ cọ lưu lại một vết mờ. An Tranh cúi người, sau đó hai mắt bỗng nhiên trợn tròn...Hã phát hiện chỗ mèo con cọ cọ thoáng hiện ánh sáng màu tím.

Oành một tiếng trong đầu, hã thầm nghĩ, chẳng lẽ Cửu Tinh Đài này không chỉ là Cửu Tinh Đài?

Những Cửu Tinh Đài cỡ lớn ở các tông môn phần lớn xuất xứ từ Tinh Phẩm Lâu của Đại Hi. Tinh Phẩm Lâu của Đại Hi là xưởng chế tạo pháp khí nổi tiếng nhất thiên hạ, thậm chí có thể nói là một tông môn khổng lồ. Chỉ có điều người của Tinh Phẩm Lâu chuyên tâm luyện khí, không có hứng thú với tranh đấu giang hồ. Những năm qua Tinh Phẩm Lâu một mực kinh doanh, nghe nói giàu có vô song.

Đúng vào lúc này, lão Hoắc từ phía xa xa chậm rì rì đi tới, vừa đi vừa cười:

-Người còn không bằng con mèo con này, không phát hiện ra chỗ khác biệt của Cửu Tinh Đài này. Tuy nhiên đôi mắt của con mèo con này lại không tầm thường. Nếu ta không nhìn lầm, nó chính là Cửu Chuyển Luân Hồi. Bảo vật của thế gian, không có gì thoát được đôi mắt Cửu Chuyển Luân Hồi. Điều kỳ quái là, một đôi mắt như vậy sao lại xuất hiện ở một con mèo bình thường? Theo sách cổ ghi lại, chỉ có Liệt Diễm Kỳ Lân mới có đôi mắt Cửu Chuyển Luân Hồi.

An Tranh xoay người lại:

-Lão rốt cuộc là ai?

Lão Hoắc cười nói:

-Huyền Thế Trường Cư là nơi chứa chấp những người rơi vào đường cùng. Người hỏi ta là ai, ta lại không biết phải trả lời như thế nào...Nếu ta nói ta là ai, chắc người cũng chưa từng nghe qua.

An Tranh hí mắt nhìn lão Hoắc, thái độ cảnh giác.

-Không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn ta. Nếu như ta có ý đồ gì với các người, chẳng lẽ còn đợi tới hiện tại? Nói sau, mấy người các người có gì có thể khiến ta động tâm?

Lão Hoắc ngồi xuống bên cạnh Cửu Tinh Đài, thở một cái rồi nói:

-Đây là thứ tốt, ta mất 36 năm mới tạo ra được.

An Tranh đột nhiên hiểu ra:

-Lão là người của Tinh Phẩm Lâu?

Lão Hoắc nói:

-Để ta kể cho người nghe một chuyện xưa...Ở Tinh Phẩm Lô, tất cả mọi người đều chuyên tâm luyện khí, không để ý tới chuyện giang hồ. Nhưng lại có một người trẻ tuổi, thuở nhỏ đã không hứng thú với luyện khí, chỉ muốn tu hành để tới giang hồ lịch lãm. Hắn lén lút trốn khỏi nhà, vì chứng minh bản thân mạnh mẽ, làm không ít chuyện bức bách người khác. Do hưởng thụ cảm giác chiến thắng khi đánh bại người khác, hắn càng ngày càng làm nhiều chuyện xấu, cuối cùng kinh động tới người của Minh Pháp Tự.

-Lão cũng biết Minh Pháp Tự?

Lão Hoắc trầm mặc một lúc rồi lắc đầu:

-Đó là nơi dù Diêm Vương tiến vào cũng phải sợ chết...Người trẻ tuổi kia khi bước chân vào giang hồ, không dám dùng danh tiếng của Tinh Phẩm Lô, thậm chí đổi tên mình thành Hoắc Vũ Phu. Về sau bị người của Minh Pháp Tự theo đuổi gắt gao, không thể không trở về Tinh Phẩm Lô nhờ phụ thân giúp đỡ. Phụ thân hắn cảm thấy con mình mặc dù sai phạm, nhưng không thể chết, vì vậy dẫn theo hắn rời khỏi Tinh Phẩm Lô, rời khỏi Đại Hi, tới Huyền Thế Trường Cư của Thương Man Sơn này.

-Vũ Phu tới đây, quả thực như cá gặp nước. Hắn dựa vào bản lĩnh của mình đánh thắng tất cả mọi người trong Huyền Thế Trường Cư, trở thành thành chủ mới. Nhưng núi cao có núi cao hơn, hắn bị một người tên là Mộc Trường Yên giết. Cha của hắn có cho hắn một thần khí để kéo dài tính mạng, nhưng hắn còn chưa kịp sử dụng.

Lão Hoắc nhẹ nhàng vuốt Cừu Tinh Đài:

-Thứ đó, chính là thượng phẩm trong tử phẩm, gọi là Nghịch Thiên Ấn.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bị Đá Quán

Lão Hoắc là người có chuyện xưa.

An Tranh ngồi bên cạnh Cửu Tinh Đài, nghe lão Hoắc kể chuyện của Hoắc Vũ Phu.

-Ta là luyện khí, cả đời đều luyện khí. Tay ta đã luyện qua rất nhiều thứ trân quý khiến người của giang hồ phải đỏ mắt. Nhưng ta vẫn thất bại, vì không thể khiến cho con ta trở thành vật trân quý. Ta luyện khí hơn nửa đời, lại luyện hỏng con của ta. Việc này không thể trách nó, là ta dạy bảo không tốt. Thừa nhỏ nó đã tự tu hành, tự sinh hoạt, mỗi lần nó tới tìm ta, ta đều nói mình bận rộn, kệ nó chơi đùa...

Lão Hoắc uống một ngụm rượu, ho khan:

-Cho nên ông trời rất công bằng, ông trời cảm thấy ta không thêm để ý tới đứa con trai, cho nên ông trời mang nó đi.

An Tranh vỗ vai lão Hoắc:

-Lão không báo thù?

Lão Hoắc lắc đầu:

-Báo thù? Ta không báo thù, bởi vì kẻ thù không phải là Mộc Trường Yên, mà là bản thân ta. Mộc Trường Yên đánh Vũ Phu bị thương, nhưng không giết nó. Là Vũ Phu trở về, muốn lấy lại thể diện, liền cưỡng chế nuốt một viên Minh Vương Kim Đan.

An Tranh biến sắc, Minh Vương Kim Đan, chính là chí bảo của Thiên Tông Đại Hi. Nghe nói có được hiệu không gì sánh nổi, là kim đan khi người đứng đầu Thiên Tôn lúc chuyển thể sử dụng. Dù Minh Vương Kim Đan, có thể cam đoan chuyển thể thuận lợi, hơn nữa thân Minh Vương có thể kế thừa hoàn mỹ toàn bộ năng lực của lão Minh Vương. Thứ này là bí mật bất truyền của Thiên Tông, không ngờ lão Hoắc lại có một viên.

-Cho nên vẫn là ta hại nó.

Lão Hoắc lại uống một ngụm rượu:

-Ta vốn lưu viên kim đan này để kéo dài tính mạng cho ta, giống như Nghịch Thiên Ấn kia. Vũ Phu tranh cường háo thắng, cho nên ta biết sớm muộn gì nó cũng phải chịu thiệt thòi. Ta mất 36 năm tạo ra Nghịch Thiên Ấn, dùng sáu trân bảo tử phẩm dung hợp lại mà thành. Về sau ta lại dùng mười năm sửa chữa Hàng Ma Xử cho Minh Vương Thiên Tông, cho nên được Minh Vương tặng một viên kim đan. Ta cảm thấy, có Nghịch Thiên Ấn và Minh Vương Kim Đan, thì con ta không phải lo lắng tính mạng.

-Nhưng thương thế của nó quá nặng, lại không biết cách dùng, trực tiếp nuốt Minh Vương Kim Đan, thế nên thân thể không chịu nổi được lực mà bạo thế...

Lão Hoắc nhìn về phía An Tranh, cười khổ một tiếng:

-Vài năm rồi không nói chuyện với ai, cho nên hôm nay nói hơi nhiều, mong tông chủ đừng trách.

An Tranh lắc đầu:

-Tiền bối không cần xưng hô với ta như vậy, ta bất quá chỉ là nói giỡn với mấy đứa kia thôi.

-Không.

Lão Hoắc nói:

-Thiên Khải Vũ Viện này là do con ta lập nên, nhưng nó không thể kéo dài được vũ viện. Người đã tới đây, coi như là nhận phần trách nhiệm này. Ngày đó người nói, muốn đổi tên Thiên Khải Vũ Viện thành Thiên Khải Tông, khiến vũ viện phát triển...Có lẽ người không thể hiểu được, lúc ta nghe thấy những lời này, trong lòng ta có cảm xúc gì. Vũ Phu đã không còn trên đời, ta không rời đi, bởi vì nơi đây là tâm huyết của Vũ Phu.

-Cho nên, người phải làm tông chủ này.

Lão Hoắc lấy một chìa khóa từ trong ngực đưa cho An Tranh:

-Trong Cửu Tinh Đài này là một tiểu thế giới. Chìa khóa này chính là để mở tiểu thế giới. Biết vì sao ta mất 36 năm mới tạo ra Nghịch Thiên Ấn không? Bởi vì tác dụng của nó thực sự nghịch thiên Nghịch Thiên Ấn có thể không quan tâm tới quy tắc thời gian. Người tiến vào tiểu thế giới trong Nghịch Thiên Ấn tu hành, thời gian bên trong bất động. Người đi vào đó một năm, khi đi ra vẫn là ngày hôm đó. Người đi vào ba năm, lúc đi ra vẫn là ngày hôm đó.

Tim An Tranh đập thành thịch:

-Quả thực quá nghịch thiên.

Lão Hoắc nói:

-Chính vì nghịch thiên, ăn trộm thời gian của trời, trời đều có thiên đạo, nếu bị thiên đạo phát hiện, vật này có lẽ không giữ được. Cho nên ta dùng thiên thạch làm Cửu Tinh Đài che ở bên ngoài, giấu Nghịch Thiên Ấn ở bên trong. Nhưng dù sao chưa từng dùng qua, ta không biết lúc dùng tới có bị trời phạt hay không. Nếu người muốn dùng thứ này, cần suy nghĩ cho kỹ.

An Tranh gật đầu:

-Đa tạ tiền bối!

Lão Hoắc lắc đầu:

-Ta đã không còn cái gì, những vật này dù chết cũng không mang theo được. So với ném tới giang hồ khiến giang hồ dậy sóng, tạo ra giết chóc lớn, còn không bằng giao cho người có duyên. Người là một đứa trẻ tốt. Tuy tu vị của ta không phải là cường giả gì, nhưng có kinh nghiệm gần trăm năm, cho nên nhìn người khá chính xác. Giao thứ này cho người, ta yên tâm hơn là giao cho những người khác.

Ông ta run rẩy đứng lên:

-Trong Nghịch Thiên Ấn này còn có một ‘Ta’ trong đó, sau này nếu ta chết, gặp phải vấn đề gì cần hỏi, người có thể hỏi ‘Ta’.

An Tranh đứng dậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói gì.

Lão Hoắc khoát tay ý bảo An Tranh không cần để ý:

-Người có thiện ác, việc có chính có tà. Trong Nghịch Thiên Ấn có một tiểu thế giới, thiện ác chính tà, toàn bộ là do con người định ra. Huyền Thế Trường Cư cũng là một tiểu thế giới, là hình ảnh thu nhỏ của đại thế giới. Cho nên ta hy vọng tâm của người không bị phạm trần lay nhiễm. Người bị nhiễm, Nghịch Thiên Ấn của ta liền bị nhiễm. Trắng hay đen, đều là do người.

Lão Hoắc nhìn không ra lai lịch của An Tranh, không phải vì tu vị của lão Hoắc không bằng Mộc Trường Yên. Mộc Trường Yên có thể đoán được An Tranh là sống lại, là vì An Tranh viết công pháp cho Tiểu Thất Đạo. Lúc Diệp đại nương mới gặp An Tranh, cũng chỉ cảm thấy An Tranh là đứa trẻ đặc biệt, không nhìn ra An Tranh có chỗ nào khác lạ. Trên đời này không có hỏa nhân kim tinh, cho dù là người cường đại hơn nữa cũng không thể nhìn thấy linh hồn ở sâu bên trong.

An Tranh cúi đầu, ngẩn người nhìn chiếc chìa khóa trong tay, cảm thấy đây như một giấc mộng.

Lão Hoắc vừa đi vừa cười nói:

-Còn chưa biến đi tu luyện? Cái thể chất nghèo nàn của người, nếu muốn thành công thì càng phải tranh thủ thời gian.

An Tranh đột nhiên quỳ xuống, trình trọng hướng lão Hoắc dập đầu.

Lão Hoắc dừng bước, sau đó nói:

-Ta không phải người trong tông môn, nếu thu đồ đệ cũng chỉ thu đồ đệ luyện khí, người không cần lạy ta. Cái này là do người may mắn.

An Tranh nói:

-Ôn lớn của tiền bối, văn bối không dám không bái tạ.

Lão Hoắc ngửa đầu uống một ngụm rượu:

-Biến đi tu luyện đi. Dựa vào cách người luyện thể, vĩnh viễn không thể đuổi kịp những thiên tài kia. Cho dù so với đám đệ tử ở thư viện đối diện, người cũng kém xa. Về phần thiên tài như Tiểu Thất Đạo, một ngày tu hành của nó tương đương với một năm tu hành của người...Đêm qua người đánh cộc gỗ gây ra thanh âm quá lớn, mà ta thì đã già, giấc ngủ khó khăn, đây mới là nguyên nhân ta tặng người Nghịch Thiên Ấn. Tiến vào Nghịch Thiên Ấn tu hành, ta có thể ngủ được ngủ ngon giấc. Nhớ kỹ, Nghịch Thiên Ấn chỉ cho một mình người dùng, bởi vì vật này động tới trời phạt, càng là thiên tài sử dụng càng dễ dàng chọc tới trời phạt. Thể chất của người kém cỏi, chắc hẳn sẽ may mắn hơn.

An Tranh vẫn trình trọng dập đầu ba cái, sau đó đứng dậy cúi người bái.

Lão Hoắc đã trở về chỗ gác cổng, ngồi bên cạnh cửa sổ uống rượu ngẩn người.

An Tranh vốn định cho cả đám người Đỗ Sấu Sấu vào tu luyện, làm vậy tốc độ của bọn họ sẽ tăng lên nhanh chóng. Nhưng nghe lão Hoắc khuyên nhủ, hần cần thận suy nghĩ, cảm thấy phải kiểm tra xem Nghịch Thiên Ấn có bị trời phạt không rồi nói sau.

Lúc An Tranh tới phòng học, mấy người Đỗ Sấu Sấu đang cúi đầu học thuộc lòng. Đợi An Tranh đi vào mới phát hiện Đỗ Sấu Sấu cúi đầu là vì hần buồn ngủ.

Đúng vào lúc nào, bên ngoài Thiên Khải Vũ Viện đột nhiên có người hô:

-Ở trong có người sống không?

An Tranh đi tới cửa nhìn nhìn, thấy bên ngoài vũ viện có mấy đệ tử trẻ tuổi mặc áo trắng. Cầm đầu tuổi chừng mười sáu, mười bảy, khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng đầy vẻ âm trầm. Thiếu niên này có dáng người cao gầy, tóc buộc gọn gàng, bên tai còn cắm một đóa hoa mẫu đơn, khiến người này càng thêm vẻ âm nhu.

-Người chính là An Tranh?

Thiếu niên cài hoa nhìn An Tranh, hừ một tiếng từ lỗ mũi:

-Ta tưởng thiên tài gì, hóa ra chỉ là một tiểu tử khố rách áo ôm. Ta nghe nói người đánh cược với Mộc viện trưởng, cho nên ta tới xem đối thủ của mình như thế nào. Người nhớ kỹ, ta tên là Chu Mộc Sơn, là đệ tử của thư viện Huyền Thế. Nửa năm sau, ta sẽ tới nơi này tỷ thí với các người.

An Tranh nhìn thiếu niên kia, im lặng không nói.

Chu Mộc Sơn:

-Tối đây vốn để xem nô bộc nửa năm sau của mình có dạng gì, nhìn thấy rồi thật khiến ta thất vọng. Người như các người, làm nô bộc cho ta, ta còn cảm thấy mất mặt. Cho nên ta thấy nên sửa lại đặt cược, nửa năm sau, người thua phải tự phế đi tu vị.

Mấy người Đỗ Sấu Sấu từ phòng học chạy ra ngoài, nghe thấy Chu Mộc Sơn kiêu ngạo như vậy, Đỗ Sấu Sấu liền không nhịn được chỉ vào Chu Mộc Sơn, lớn tiếng nói:

-Cháu nội, chờ nửa năm sau ông mà khiến người ngay cả bà nội cũng không nhận ra.

Sắc mặt Chu Mộc Sơn trở nên lạnh lẽo:

-Có tin ta phế người ngay lúc này không?

Đỗ Sấu Sấu tiến lên vài bước, chống nạnh nói:

-Nếu người muốn nhận tổ quy tông từ bây giờ, ông mà không ngại giáo huấn đứa cháu này một chút.

Chu Mộc Sơn tung cước đá văng cửa vũ viện. Một cước này cực mạnh, cánh cửa bay về phía Đỗ Sấu Sấu, tốc độ rất nhanh. Đỗ Sấu Sấu đã tẩy tủy, cảm thấy mình có thể ứng phó được nên không né tránh. An Tranh muốn tiến lên nhưng đã chậm, Đỗ Sấu Sấu dùng hai nắm đấm ngăn cản cánh cửa, sau đó hai tay liền gãy.

Ván cửa vỡ vụn, mảnh vụn bay tán loạn. Đỗ Sấu Sấu ngã xuống đất, hai cánh tay mềm oặt xuống, hiển nhiên đã gãy.

Chu Mộc Sơn hừ lạnh:

-Tu vị như vậy cũng dám khiêu khích thư viện Huyền Thế, thật không biết cha mẹ của người còn sống hay không, nếu còn sống chắc sẽ mắc cỡ

chết vì người. Tiện chúng như các người, sinh ra đã thấp hơn người khác một cái đầu, vậy mà còn không tự biết lượng sức mình. Nếu quy củ làm kẻ tầng dưới thì cũng thôi, nhưng lại muốn bon chen vào tầng trên...các người bon chen được không? Ta mới bốn tuổi đã tu hành, mười tuổi Thăng Túy nhị phẩm, mười lăm tuổi Thăng Túy tam phẩm. Với thực lực của ta, một mình ta cũng đủ diệt cả vũ viện rách nát này của các người rồi.

Hắn lại tung một cước, đá sụp một mảng tường vũ viện.

-Các người đều nhớ kỹ cho ta, trong cái thành Huyền Thế Trường Cư này, mạnh nhất chính là thư viện Huyền Thế. Về phần đám tiểu tử mặt rệp các người, vốn không có tư cách trở thành đối thủ của bọn ta. Nhưng nếu viện trưởng đại nhân đã cho các người cơ hội, ta liền cho các người sống nhiều hơn nửa năm. Nửa năm sau nơi này sẽ không còn Thiên Khải Vũ Viện gì cả, mà các người phải rút khỏi Huyền Thế Trường Cư cho ta.

Chu Mộc Sơn nhổ một bãi nước miếng xuống đất:

-Một đám tạp chủng.

Lão Hoắc ngồi ở chỗ góc cống uống rượu, híp mắt nhìn Chu Mộc Sơn. Chu Mộc Sơn quay đầu thấy lão Hoắc nhìn mình, liền mắng một câu:

-Lão già chết tiệt, nhìn gì mà nhìn, có tin ta móc mắt lão cho chó ăn không.

Lão Hoắc không nói gì, vẫn tiếp tục uống rượu.

Chu Mộc Sơn mắng đủ rồi, đi tới trước An Tranh:

-Tiểu tử, nếu sợ hãi, liền rút đi cho ta.

Hắn dùng ngón tay điểm ba cái vào ngực An Tranh:

-Đừng để ta gặp lại ngươi, bằng không mỗi lần gặp ta liền cho ngươi ăn đủ.

An Tranh vịn Đổ Sấu Sấu đứng dậy, sắc mặt rất bình tĩnh:

-Nửa năm sau.

Chu Mộc Sơn cười ha hả:

-Đúng là không biết chữ chết viết thế nào. Lão tử cũng không phải là người không giảng đạo lý, lão tử chờ ngươi nửa năm, nửa năm sau nếu ngươi thẳng, ta liền quỳ xuống dập đầu gọi ngươi một tiếng ‘phụ thân’.

An Tranh vươn tay nói:

-Không tiễn.

Chu Mộc Sơn nghiêng đầu lại nhổ một bãi, sau đó xoay người rời đi.

Trong Thiên Khải Vũ Viện, mỗi người đều nắm chặt tay, mà ngay cả Tiểu Thất Đạo cũng rất tức giận.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đêm Nhập Thương Mang

An Tranh kiểm tra thương thế của Đỗ Sấu Sấu, thấy chỉ là gãy xương mà thôi. Nếu người bình thường bị thương như vậy, phải tĩnh dưỡng vài tháng. Nhưng Đỗ Sấu Sấu đã tẩy tủy, khả năng hồi phục nhanh hơn người bình thường rất nhiều. An Tranh vịn Đỗ Sấu Sấu đi tìm Khúc Phong Tử, Khúc Phong Tử lộ vẻ lo lắng. Hắn thừa dịp An Tranh và Đỗ Sấu Sấu không chú ý, kéo Khúc Lưu Nhi sang một bên:

-Chúng ta rời khỏi nơi này thôi. Người cũng thấy đấy, người ta tới tận cửa bắt nạt mà chẳng làm gì được.

Khúc Lưu Nhi quật cường lắc đầu:

-Sư phụ có thể đi, con không thể đi. Thiên Khải Tông chỉ có mấy người bọn con, nếu con đi, thì chính là không giảng nghĩa khí.

Lúc nói những lời này, thiếu nữ rất hăng hái, mặt mũi đỏ bừng.

An Tranh nghe được hai người đối thoại, nhưng hắn im lặng không nói.

-Còn Thiên Khải Tông!

Khúc Phong Tử vô thức cất cao giọng:

-Chỉ mấy đứa nhóc các người, còn muốn lập tông môn gì đó? Ta cũng từng lớn lên như các người, biết ở tuổi này các người rất thích mơ mộng, tưởng rằng mình rất giỏi. Nhưng trên thực tế các người chẳng là gì cả. Thư viện phía đối diện có các tiên sinh dạy dỗ, các người thì có gì? An Tranh thực sự có thể giúp các người tu hành? Ngày đó ta cũng nhìn thấy, tiềm

chất của người là tứ tinh, đặt ở thư viện Huyền Thế đã là rất giỏi rồi. Nghe ta một câu, chờ Đỗ Sấu Sấu chữa khỏi vết thương, người liền theo ta rời khỏi đây. Nếu người không muốn học ở thư viện Huyền Thế, ta liền dẫn người rời khỏi Huyền Thế Trường Cư, tới tông môn bên ngoài được không?

Khúc Lưu Nhi ưỡn ngực:

-Không là không!

Nàng chạy tới giúp Đỗ Sấu Sấu cố định xương tay:

-Chúng con là trẻ con thì sao chứ? Trẻ con chẳng lẽ không có mộng tưởng sao? Nơi này chính là Thiên Khải Tông, An Tranh chính là tông chủ của chúng con. Tuy giờ chúng con yếu đuối, nhưng nửa năm sau, con không tin chúng con không thể thắng. Đám người của thư viện Huyền Thế kia cậy vào tu luyện nhiều năm để bắt nạt chúng con, nếu chúng con chiến thắng, chẳng phải càng vinh quang sao?

Khúc Phong Tử xấu hổ nhìn An Tranh, không biết phải nói gì cho phải.

An Tranh hướng Khúc Phong Tử cười cười, sau đó vỗ vai Đỗ Sấu Sấu:

-Trong lòng rất uất ức phải không? Chịu đựng chút, bất quá chỉ là 180 ngày mà thôi.

Đỗ Sấu Sấu cắn răng:

-An Tranh, người yên tâm, ta nhất định sẽ lấy lại mặt mũi.

-Đừng mạnh miệng.

An Tranh nói:

-Người mới tẩy tủy, Chu Mộc Sơn đã Thăng Túy tam phẩm. Nói thật, cho dù là đám người Khấu Lục cũng chưa chắc đánh thắng. Lấy ví dụ cho người hiểu, giờ người mới tẩy tủy, chưa nhập phẩm, một quyền có thể đánh gãy một cái cây to bằng cánh tay. Mà Chu Mộc Sơn đã là Thăng Túy tam phẩm, có thể hóa chưởng thành đao. Tay của hắn có thể cắt đứt một thân cây to bằng eo của người. Nói chung người và hắn không ở cùng một tầng thứ.

-Nhưng đừng nản chí, bởi vì ta hơn hắn đám tiên sinh của thư viện đối diện. Tin tưởng ta.

Đỗ Sấu Sấu gật đầu mạnh:

-Yên tâm đi An Tranh, ta sẽ không khiến người phải thất vọng.

Rồi hắn lắc đầu:

-Quên mất, từ hôm nay trở đi phải gọi người là tông chủ. Tuy ở trong mắt những người khác, chúng ta như trẻ con chơi đùa, nhưng chỉ có chúng ta tự biết, chúng ta thực tâm. Ta tin tưởng chắc chắn rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày Thiên Khải Tông trở thành tông môn mạnh nhất thiên hạ.

An Tranh cười nói:

-Tuy biết là nịnh hót nhưng vẫn khiến người khác nhiệt huyết sôi trào, ta yêu mến, lần sau nên giữ cái đầu lạnh hơn.

Đỗ Sấu Sấu cười phì:

-Người là tông chủ đại nhân, liệu có thể giữ chút bộ dáng của tông chủ đại nhân được không.

An Tranh gật đầu:

-Được rồi, hiện tại tông chủ đại nhân muốn đi chuẩn bị một số thứ để người nhanh chóng khỏi hẳn.

Hắn xoay người hỏi Khúc Phong Tử:

-Ngoại thương như vậy, có phải dùng Tục Cốt Thảo là tốt nhất không?

Khúc Phong Tử nói:

-Tục Cốt Thảo đương nhiên là tốt nhất, nhưng ai lại ngốc tới mức dùng thảo dược bạch phẩm trị vết thương nhỏ này? Bản thân Tục Cốt Thảo không có dược hiệu mạnh mẽ gì, nhưng nếu luyện chế cùng với Xà Cốt của Thất Hoàn Xà, liền có Đại Hoàn Đan. Tiểu Hoàn Đan là đan dược bình thường, Đại Hoàn Đan chính là đan dược bạch phẩm tương đối hiệu nghiệm. Chỉ cần không bị thương nặng tới mức bó tay chịu chết, thì một viên Đại Hoàn Đan có thể khiến người bị thương nhanh chóng lành lặn.

An Tranh lại hỏi:

-Ở Thương Man Sơn có Tục Cốt Thảo không?

Khúc Phong Tử nói:

-Có thì có, nhưng An Tranh à, người nên từ bỏ suy nghĩ này đi. Dược thảo dùng bạch phẩm để làm ranh giới. Thảo dược thúy phẩm tuy không tồi, nhưng không có dã thú cường đại bảo vệ. Từ dược thảo bạch phẩm trở đi, thì có dã thú bảo vệ. Tới thảo dược hồng phẩm, thậm chí có ma thú canh giữ. An Tranh, thứ cho ta nói thẳng, người không đánh thắng được dã thú bảo vệ thảo dược bạch phẩm đâu.

An Tranh ừ một tiếng:

-Cái này thì ta biết.

Hắn xoay người nhìn Khúc Lưu Nhi:

-Chiếu cổ bàn tử giúp ta.

Thành Huyền Thế Trường Cư được xây dựng ở sâu trong Thương Man Sơn, kiến trúc khá là tán loạn. Lúc mới đầu, nơi này là nơi tập cư dành cho những kẻ ác và loạn dân, phòng ốc được xây dựng tùy tiện. Thương Man Sơn vốn là nơi khí ho cò gáy, người tu hành bình thường chẳng muốn tới đây. Ngoài ra thỉnh thoảng còn có ma thú chạy tới đả thương nhân loại.

An Tranh muốn đi tìm thảo dược không chỉ vì trị thương cho Đỗ Sầu Sầu. Từ nay về sau tu hành, khó tránh khỏi sẽ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Mà Khúc Phong Tử không có dược thảo cấp cao, ngay cả thúy phẩm cũng không có. Mà một số thuốc trị thương căn bản lại không có trong Thiên Khải Vũ Viện. An Tranh nhận biết thảo dược, cho nên tính toán ra ngoài xem có tìm được một ít hay không.

Ở bất kỳ chỗ nào, chỉ cần là nơi có thảo dược sinh trưởng thì sẽ có một đám người phát cuồng. Bất kể là thầy thuốc hay là người muốn tìm thảo dược bán lấy tiền, đều đi mạo hiểm. Nhất là những người khát vọng phát tài, chỉ cần may mắn kiếm được một thảo dược thúy phẩm, bán hơn vạn lượng bạc liền không thành vấn đề. Nếu tìm được một thảo dược bạch phẩm, thì đời này không cần lo ăn lo uống.

Cho nên thảo dược ở xung quanh Huyền Thế Trường Cư đã bị nhổ sạch từ lâu. Nếu là thầy thuốc chân chính, bọn họ sẽ không nhổ tận gốc, mà chỉ lấy quả và lá, lưu lại gốc để năm sau lại lấy. Nhưng với đám người muốn kiếm tiền mà nói, bọn họ chẳng thêm quan tâm năm sau thế nào.

An Tranh mang theo một thanh đao ngắn, một con dao găm, một liên nỗ tìm được trong kho phòng của vũ viện, dây thừng, nước ấm và chút rượu mạnh. Thu thập xong, hẩn lạng lẽ rời khỏi vũ viện.

Lúc này đã tới giữa trưa, An Tranh tính toán thời gian, trước khi trời tối là có thể đi được mười dặm trong rừng núi. Trong vòng mười dặm hẩn là

không tìm thấy một cây thảo dược hữu dụng nào, cho nên An Tranh chuẩn bị lương khô cho ba ngày, định dùng thời gian một ngày tiến vào sâu Thương Man Sơn, lại dùng thời gian một ngày tìm kiếm vận may, một ngày cuối thì trở về.

Thương Man Sơn là hiểm sơn nổi tiếng ở phương bắc, phân chia U Yển Thập Lục Quốc. Dãy núi trải dài từ đông sang tây, xuyên qua nhiều biên giới quốc gia. Yển Quốc thuộc về đại quốc trong U Yển Thập Lục Quốc, nhưng có một phần năm lãnh thổ nằm trong Thương Man Sơn, cho nên khá là rắc rối.

Rời khỏi thành trì, An Tranh lựa chọn đoạn đường ít người đi để lên núi. Mặc dù hãn mới tẩy tủy, hơn nữa thiên phú kém cỏi, nhưng thân thủ khá linh hoạt và cường tráng. Mười dặm đầu còn có đường, đợi tới lúc trời tối đã không còn con đường nào. An Tranh dùng đoản đao chặt cây mở đường, tốc độ càng ngày càng chậm.

Đêm tối của Thương Man Sơn đáng sợ cỡ nào, không ai có thể nói rõ. Cho dù là người tu hành cũng không dám tùy tiện ban đêm xông vào sâu trong núi. Bởi vì những thứ đáng sợ phần lớn hoạt động vào ban đêm.

Mèo con Thiện Gia một mực nằm trong ngực của An Tranh, nhưng nó không ngủ, đôi mắt mở to một mực nhìn ra ngoài. Ánh sao trogn mắt nó chuyển động, đẹp đẽ như bầu trời đêm. An Tranh có thể cảm nhận được nó đang bất an, đưa tay vuốt ve, thấp giọng nói:

-Chúng ta tiến về phía trước một đoạn rồi tìm chỗ nghỉ ngơi, sáng sớm lại đi tiếp.

Mèo con tựa hồ nghe hiểu lời An Tranh nói, kêu meo một tiếng.

Một người một mèo xuyên qua màn đêm, xuyên qua rừng rậm nguyên thủy nguy hiểm. Lúc ánh trăng treo cao, An Tranh không thể không dừng

lại tìm một chỗ để ẩn nấp. Bởi vì khí tức nguy hiểm xung quanh càng ngày càng đậm và loạn.

Tối đêm khuya, những kẻ săn mồi bắt đầu xuất hiện.

Ở trong rừng rậm nguyên thủy, cho dù nấp ở trên cây đại thụ cũng chưa chắc an toàn, những con trăn lớn dài tới một mét không phải hiếm thấy.

Ánh mắt của An Tranh khá tốt, ở trong màn đêm đen kịt vẫn có thể nhìn thấy một khoảng ngấn. Đang lúc hẩn tìm một chỗ an toàn để ẩn nấp, thì có gió thổi trên đỉnh đầu, theo đó là có bóng đen lớn từ trên không phủ tới. Trên trời vang lên tiếng kim loại va chạm, thanh âm truyền rất xa. An Tranh lập tức cúi người xuống, không nhìn được cười:

-Hắn là Lân Dực Điều thuộc ma thú trung cấp rồi. Bất kỳ cộng lông nào trên người nó cũng là dược liệu hồng phẩm. Bọn này đi săn chương mắt những thức ăn nho nhỏ như chúng ta.

Hẩn sờ lên đầu mèo con:

-Tuy nhiên Lân Dực Điều có thói quen sống một mình, nó dám rêu rao bay lượn trong rừng như vậy, chứng tỏ nó là vương giả nơi đây. Lân Dực Điều kiếm ăn vào ban đêm, tới lúc mặt trời mọc lại trở về ổ nghỉ ngơi. Vào lúc này ổ của nó trống rỗng, chúng ta tới đó ẩn nấp tới sáng, sẽ không lo gặp nguy hiểm gì.

Mèo con cọ vào người An Tranh, có thể là bị dọa sợ, cho nên càng rúc người vào.

An Tranh hít hít mũi:

-Tuy nhiên Lân Dực Điều có mùi thú thật khó ngửi. Chúng ta men theo mùi thú này, hy vọng tìm được ổ của nó.

Nếu An Tranh ở thời kỳ mạnh nhất, tùy tiện một sợi tóc là có thể trấn áp Lân Dực Điêu. Nhưng hiện tại hãn không thể không cẩn thận.

Hãn men theo mùi thú đi đường, rõ ràng không gặp chút nguy hiểm nào. Những nơi Lân Dực Điêu bay qua, ma thú và dã thú khác không dám xuất hiện. Có lẽ An Tranh may mắn, rõ ràng thấy được ổ của Lân Dực Điêu trên một vách đá. Cái ổ cực lớn xây trên vách đá, dựa vào ánh trăng, có thể loáng thoáng trông thấy cái ổ rộng tới vài chục mét. Tuy nhiên không có đường đi lên, muốn tới ổ Lân Dực Điêu, phải trèo vách đá.

An Tranh vỗ mèo con, ý bảo nó nằm im trong ngực, sau đó hãn từ từ theo vách đá trèo lên. Trong bóng đêm, thân ảnh của người thiếu niên tuy nhỏ bé nhưng lại kiên cường. Ổ của Lân Dực Điêu vốn nằm trên vách đá cao tới trăm mét, để trèo lên không phải chuyện dễ dàng. Với lại đang là đêm tối, nên việc này càng thêm nguy hiểm.

Tuy nhiên ở sâu trong Thương Man Sơn xác thực không có nơi nào an toàn hơn ổ của Lân Dực Điêu. Mất nửa canh giờ, An Tranh mới trèo lên tới ổ. Tới gần mới biết được cái ổ lớn cỡ nào, ít nhất đủ chứa hơn trăm người nằm ngủ. Thứ để xây dựng cái ổ đều là đại thủ mà Lân Dực Điêu chặt. An Tranh theo khe hở chui vào, sau đó nằm thở dốc một lúc.

Ít nhất, tối nay không phải lo lắng gì cả.

Nằm xuống, An Tranh phát hiện mèo con cựa quậy trong ngực mình, sau đó An Tranh trông thấy một đôi mắt xanh âm u đang nhìn mình.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Người Và Chim

Phản ứng đầu tiên của An Tranh là hồng rồi, không ngờ chỗ này còn có một con Lân Dực Điều con. Nhưng hăn lập tức phát hiện, có lẽ mình nhìn lầm. Nếu là vật sống, không có chuyện mình đi lên mà không cảm giác được gì. Có những lúc, bản thân An Tranh cũng thấy kỳ quái, thực lực hiện tại của hăn khá yếu, nhưng vì từng có thực lực cường đại, cho nên hăn làm việc gì cũng trực tiếp, khiến hăn thường xuyên không suy tính nhiều.

Nói một cách khác chính là gan lớn. Mọi người thường nói tài cao gan lớn, mà An Tranh hiện tại tài không cao, nhưng gan lại khá lớn.

Dựa theo ánh trắng An Tranh cẩn thận nhìn, quả nhiên không phải là vật sống, mà là một thi thể. Nói chính xác hơn là một thi thể không hoàn chỉnh. Xương của thi thể phát ra ánh sáng trong suốt như ngọc. An Tranh biết đạt tới một tu vị nhất định mới xảy ra hiện tượng này. Đầu lâu còn đủ, nửa người trên còn đủ, nhưng nửa người dưới đã không còn.

Hai tia sáng màu xanh âm u là phát ra từ hốc mắt.

-Cường giả Tiểu Thiên Cảnh?

An Tranh có chút kinh ngạc, thực sự không rõ vì sao trong ổ của Lân Dực Điều lại có thi thể của một người tu hành Tiểu Thiên Cảnh. Tới Tiểu Thiên Cảnh, cơ hồ có thể hoành hành thiên hạ. Mà Lân Dực Điều bất quá chỉ là ma thú cấp trung, cường giả Tiểu Thiên Cảnh chỉ cần nháy mắt một cái là đủ khiến cho Lân Dực Điều tan thành mây khói. Cho nên người này tuyệt đối không phải do Lân Dực Điều giết chết, hơn nữa là Lân Dực Điều tìm thấy thi thể của cường giả này, liền mang về gặm thịt.

Đối với ma thú mà nói, ăn thịt của người tu hành cũng có thể tăng lên lực lượng. Mà thi thể của cường giả Tiểu Thiên Cảnh, đối với Lâm Dực Điều mà nói, giống như nhân loại uống đan dược tử phẩm vậy. Nhưng dù sao thực lực của Lâm Dực Điều không cao, nó có thể ăn phần thịt, nhưng không thể ăn được phần xương. Xương cốt của cường giả Tiểu Thiên Cảnh đã hóa ngọc, đừng nói là Lâm Dực Điều, cho dù là ma thú cấp cao cũng không thể tiêu hóa dễ dàng.

An Tranh thầm nghĩ, khó trách khí tức của con Lâm Dực Điều này lại quý dị như vậy, hóa ra là do hấp thu máu thịt của cường giả Tiểu Thiên Cảnh.

Hắn tính toán ngày mai trước khi đi mang theo cả xương cốt của người này, tìm một chỗ chôn. Dù sao từng là người tu hành quát tháo phong vân, rơi vào kết quả như vậy cũng thật đáng thương. An Tranh ngồi xuống nghỉ ngơi, phát hiện có ánh sáng yếu ớt phát ra bên dưới bộ xương. Lúc đầu hắn vốn tưởng rằng là do bộ xương phát sáng, nhưng nhìn kỹ mới cảm thấy không giống ánh sáng từ xương.

An Tranh bò tới lật bộ xương lên, phía dưới có một thứ đồ vật. Lúc nhìn thấy đồ vật này, An Tranh liền biến sắc.

Đây là... Hồng Loan Trâm!

Không ai quen thuộc thứ này hơn hắn, cho nên hắn nổi giận.

Hồng Loan Trâm là thứ từng thuộc về An Tranh, là lúc trước cung chủ Hứa Mi của Thiên Hạo Cung ở núi Vân Sơn tặng hắn làm vật đính ước. Hồng Loan Trâm là pháp bảo thiếp thân của Hứa Mi, nhưng thực ra là một cây trâm cài tóc của nàng. Hứa Mi có thiên phú kinh người, trâm cài tóc này nàng một mực đeo trên đầu từ bé, nhận ảnh hưởng từ tu vị của Hứa Mi, nó tiến hóa thành pháp bảo. Về sau Hứa Mi dùng tu vị chi lực của mình bồi bổ Hồng Loan Trâm, khiến nó từ một vật phàm trở thành trân bảo tử phẩm.

Đối với An Tranh mà nói, điều quan trọng của trâm cài tóc này không phải uy lực của nó, mà là ý nghĩa của nó. Ai cũng biết Thiên Hạo Cung và Minh Pháp Tư chung một nhịp thở, chỉ cần Minh Pháp Tư có việc, Thiên Hạo Cung đều sẽ toàn lực trợ giúp. Mà bất kể là ai, chỉ cần cầm cây trâm cài này tới gặp Hứa Mi, nàng nhất định tin tưởng hẳn là bằng hữu của An Tranh...

An Tranh đổ mồ hôi lạnh sau lưng, những kẻ ám toán mình kia hẳn là muốn đuổi tận giết tuyệt. Bọn chúng dự định cầm Hồng Loan Trâm này tới gặp Hứa Mi, sau đó nhân cơ hội giết nàng.

Cho nên người chết này, là một trong những kẻ từng phục kích An Tranh.

An Tranh nắm chặt Hồng Loan Trâm, thật lâu không thể bình tĩnh được.

Người này chết ở sâu trong Thương Man Sơn, hẳn là vì nội chiến. Trên người An Tranh mang theo không ít bảo vật, cho dù là cường giả Tiểu Thiên Cảnh cũng phải động tâm. An Tranh nhớ lúc ấy có hơn mười cao thủ Đại Mãn Cảnh liên thủ ra tay với mình, còn có ba cường giả Tiểu Thiên Cảnh, người này hẳn là một trong số đó. An Tranh lục lợi phía dưới một lúc, ngoại trừ Hồng Loan Trâm ra, không phát hiện thứ khác.

-Mang người trở về.

An Tranh lạnh lùng lẩm bẩm:

-Chắc hẳn các người muốn đoạt đồ đạc của ta nên mới đồng ý trợ giúp. Lúc ấy tuy thân thể của ta đã hủy hoại, nhưng đã khiến phần lớn các người bị thương. Người hẳn là kẻ đã chém đứt eo của ta. Chỉ là một cường giả như người, ta lại không biết thân phận gì.

An Tranh cầm bộ xương lên cẩn thận quan sát, phát hiện đầu lâu của người này khác với người thường. Phần trán có một cái khe, không phải là

vết thương, mà là trời sinh. Nói một cách khác, người này sinh ra đã có ba mắt.

-Hóa ra là người của Dương gia.

An Tranh giải khai một bí mật trong lòng. Lúc trước đám người vây công hẳn đều che mặt. Người này không dám lộ mặt ra, là vì người của Dương gia quá đặc biệt.

An Tranh ấn một cái vào Hồng Loan Trâm, cơ quan trong Hồng Loan Trâm được mở, xuất hiện một không gian nhỏ. Hắn bỏ bộ xương vào, tự nhủ:

-Thể chất của Đỗ Sấu Sấu quá kém, cho dù khắc khổ tu hành, nửa năm sau muốn thăng Chu Mộc Sơn cũng khó như lên trời. Xương cốt của cường giả Tiểu Thiên Cảnh này, một khi luyện hóa thành đan dược, có thể khiến thể chất của Đỗ Sấu Sấu thay đổi. Chỉ có điều không có lò đan để luyện hóa cốt ngọc.

Đây là thu hoạch ngoài ý muốn. Đợi lửa giận trong lòng tiêu tan, An Tranh cảm thấy có chút may mắn. Nếu không phải người cầm Hồng Loan Trâm đã chết, thì Hứa Mi có khả năng gặp nguy hiểm. Nghỉ ngơi một lát, An Tranh gỡ cái túi mà hắn mang theo, bỏ vài thứ trong ổ Lân Dực Điều vào đó, sau đó bỏ cả cái túi vào trong không gian của Hồng Loan Trâm.

Một đêm này An Tranh không dám ngủ, đợi khi trời hơi sáng, hắn liền từ cái ổ lớn trèo xuống.

Nhưng đang trèo tới nửa đường, An Tranh đột nhiên tỉnh ngộ, vì sao mình lại ngốc như vậy.

Phàm là ma thú, thường chọn những nơi có bảo vật để xây ổ. Càng là ma thú đẳng cấp cao, càng tìm chỗ có thiên tài địa bảo để nghỉ ngơi. Lân Dực Điều này là bá chủ trong vòng nghìn dặm, hắn chọn vách đá này làm ổ hẳn

là có nguyên do của nó. An Tranh suy đoán, trong vòng trăm mét xung quanh cái ổ hần là có chí bảo. Hần vừa định bế mèo con ra để mèo con tìm kiếm, liền thấy một bóng đen từ xa xa bay tới.

Nguy rồi!

An Tranh thầm kêu một tiếng, không ngờ rằng Lân Dực Điều trở về nhanh như vậy. Với tu vị hiện tại của An Tranh, dù một nghìn hần cộng lại cũng không phải đối thủ của Lân Dực Điều. Đừng nói một nghìn người, dù là một vạn người cũng không thể. Dưới tình thế cấp bách, An Tranh đành phải mở không gian trong Hồng Loan Trâm ra, lấy một ít phân của Lân Dực Điều mà hần vừa bỏ vào đó bôi khắp người mình.

An Tranh lấy ít phân của Lân Dực Điều vốn là để tự bảo vệ mình. Lân Dực Điều là bá chủ của khu rừng, dã thú và ma thú khá không dám tới gần. Cho nên An Tranh tính toán mang theo một ít phân và nước tiểu của Lân Dực Điều, để khi nghỉ ngơi bôi xung quanh, đám ma thú dã thú khác sẽ lảng tránh, Ai ngờ Lân Dực Điều lại trở về nhanh như vậy, An Tranh đành phải khiến mình và mèo con chịu khổ chút.

Hần bôi phân và nước tiểu vào người mình và mèo con, trên vách đá chỉ có một khe hở đủ cho đứa trẻ con chui vào. May mà An Tranh khá gầy gò, cho nên vừa đủ chui vào đó.

Hần mới chui vào một lát, Lân Dực Điều đã mang theo gió lớn trở lại. Không nằm ngoài dự tính của An Tranh, Lân Dực Điều trở lại không lâu liền nổi điên. Nó vung đôi cánh cực lớn bay lên lần nữa, phát ra tiếng kêu giân dữ tới bốn phía. Thanh âm của nó truyền đi rất xa, khiến cho núi rừng bạo động. Bá chủ ngàn dặm nổi điên, đám ma thú dã thú yếu ớt sao có thể không sợ được.

Mất đi bảo bối, Lân Dực Điều bắt đầu bay xung quanh, không ngừng kêu lớn. Mỗi một lần đôi cánh dài tới bảy, tám chục mét của nó vung lên, đều

tạo ra lốc xoáy. An Tranh chui vào hang đá, nhưng càng chui vào trong càng nhỏ, cuối cùng hẳn không chui lọt.

Từ trong nhìn ra ngoài, có thể thấy thân hình cực lớn của Lân Dực Điều bay tới bay lui. Sau một lát Lân Dực Điều bay về hướng xa xa, An Tranh thở phào một tiếng, tự nhủ, may mà mình mang theo ít phân và nước tiểu...

Hắn tựa vào vách hang nghỉ ngơi, phát hiện Lân Dực Điều bay một lúc rồi dừng ở trên không trung, sau đó đôi cánh chấn động, những cái lông cứng như kim cương bắn xuống dày đặc như mưa. Mảnh rừng này liền gặp tai họa, cũng không biết có bao nhiêu cây cối bị hủy, dã thú bị giết. Lân Dực Điều không biết là ai trộm đi bảo vật của nó, cho nên nó bắt đầu giết chóc.

Vài phút trôi qua, mảnh rừng trở thành một đồng hỗn độn. Phía dưới truyền tới tiếng tru thê lương, không biết là dã thú nào bị Lân Dực Điều nổi giận giết. An Tranh thầm nói một tiếng, xin lỗi vì hại người.

Lân Dực Điều bay quanh chỗ đó một lát, bỗng nhiên bay trở về. An Tranh vốn định nghỉ ngơi tại chỗ, đột nhiên cảm thấy gió mạnh thổi tới và mùi thối nồng nặc. Hắn theo khe đá nhìn ra ngoài, liền thấy một con mắt mở lớn của Lân Dực Điều. Cũng không biết Lân Dực Điều làm sao phát hiện ra An Tranh, lúc nó chứng kiến nhân loại nhỏ bé kia, nó liền nổi giận.

Nó không ngừng dùng cái mỏ cứng như kim cương đập xuống vách núi, đá vụn rơi lả tả. An Tranh chui sâu vào trong hơn mười mét, mắt thấy cái hang sắp bị Lân Dực Điều phá vỡ.

An Tranh lấy Hồng Loan Trâm ra, dùng nó cắt đá mở rộng hang động. Hồng Loan Trâm là chí bảo tử phẩm, nhưng với tu vị bây giờ của An Tranh, căn bản không sử dụng được. Hắn chỉ có thể dùng Hồng Loan Trâm như cái xẻng. May mà Hồng Loan Trâm vô cùng sắc bén, dù nhỏ, nhưng

cắt đá như cắt đậu hủ. An Tranh đào sâu vào trong hang, ở bên ngoài Lân Dực Điều không ngừng phá hang, cả ngọn núi như rung chuyển.

An Tranh lợi dụng sự sắc bén của Hồng Loan Trâm đào sâu vào được sáu, bảy mét, đột nhiên dưới chân hư không, cả người rơi thẳng tắp xuống. Không gian bên trong đột nhiên lớn, An Tranh tỉnh thoảng quay đầu nhìn Lân Dực Điều, cho nên mới không để ý mà rơi xuống. Ở giữa không trung, hắn dùng Hồng Loan Trâm cắm vào vách đá, khiến thế rơi của hắn chậm lại. Sau đó An Tranh đạp hai chân vào vách đá, như vậy mới dừng lại được thế rơi.

Hắn phát hiện hang động tới chỗ này trở nên rộng rãi, đủ cho một người thoải mái đi về phía trước. Hơn nữa hai bên hang động bóng loáng, giống như có người vót ra vậy.

Lân Dực Điều bên ngoài vẫn đang nổi giận, An Tranh không dám dừng lại, đành phải dùng hai tay hai chân di chuyển về phía trước. Lại đi được vài chục mét, An Tranh thấy một con đường treo ở vách hang. Con đường này đã bị hư hỏng, không biết xây dựng từ lúc nào, thoạt nhìn có lịch sử mấy trăm năm. Tuy nhiên con đường này xây theo thế núi, chứ không dùng gạch đá xây, cho nên không lo sụp xuống. Chỉ là con đường đã bị hỏng, nhiều chỗ đứt quãng.

An Tranh không có lựa chọn nào khác, đành phải nhảy lên con đường, dán vào vách hang tiến lên phía trước. Ở bên ngoài, Lân Dực Điều đã đào sâu mấy chục mét, không biết tới lúc nào nó sẽ xuyên thủng ngọn núi này.

An Tranh theo con đường cẩn thận đi vào bên trong, đi được chừng hai dặm bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Ở trên vách hang, hắn thấy một bức họa đã loang lổ.

(Bức họa: Tranh vẽ trên tường)

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Người Bảo Vệ Năm Trăm Năm

Trước khi tới đây, An Tranh vẫn tưởng rằng Huyền Thế Trường Cư là nơi nhân loại sinh sống duy nhất trong Thương Man Sơn. Nếu không phải cùng đường hoặc là tránh họa mới bắt đầu dĩ chạy tới thành trì này, bằng không ai tới nơi khi ho cò gáy này làm gì. Dân chúng của U Yển Thập Lục Quốc tránh chiến loạn hoặc là ác đồ bị đuổi giết tiến vào Thương Man Sơn đều có chung một suy nghĩ, dù sao ở đâu cũng là chết, không bằng liều mạng tiến vào Thương Man Sơn, có lẽ còn có cơ hội sống sót.

Địa thế chỗ này hiểm ác căn cỗi, vì sao lại có người xây dựng đường đi? Hơn nữa vách núi bóng loáng, thậm chí xuất hiện bích họa?

Sự xuất hiện của bích họa cũng không có gì đặc biệt. Ở Nam Cương hoặc Tây Vực, nơi mà tồn tại Thiên Tông chính thống, bích họa khá là phát triển. Nhưng ở Bắc Cương, vùng đất hỗn loạn, rất ít khi xuất hiện. Nội dung của bích họa thường là miêu tả điển cố của tông môn, hoặc là ghi lại phong thổ, hoặc là ghi lại những chuyện quan trọng.

Mà bích họa An Tranh đang nhìn, miêu tả một trận chiến.

Vài bích họa đều vẽ cảnh chém giết máu tanh. Những người xuất hiện trên bức họa giống như là nô lệ, đang đào móc cái gì đó. Sau đó những thứ đen sì từ trong núi lao ra, giết sạch những nô lệ này. Tiếp theo hình như có quân đội vào núi, còn có người tu hành ngự kiếm bay lượn. Cuối cùng quân đội và người tu hành hình như dành được thắng lợi, những thứ đen sì kia bị bắt hoặc là bị giết.

Nhưng bích họa đằng sau có lẽ vì niên đại quá lâu, đã tróc mảng, nên không nhìn thấy gì. Ở sau lưng An Tranh, Lâm Dực Điều vẫn chưa chịu từ bỏ, vẫn dùng mỏ của mình đập vỡ vách núi, cho nên An Tranh không dám dừng bước. Hắn theo con đường một mực đi về phía trước, chỗ nào đứt đoạn thì theo vách hang trèo sang. Đi chừng hơn mười dặm, cái hang càng thêm rộng lớn.

Phía trước nứt ra một cái khe lớn, tạo thành hạp cốc. Từ chỗ cao nhìn xuống, cửa vào hai bên hạp cốc đều rất nhỏ. An Tranh là từ phía nam tiến vào, nhìn về phương bắc xa xa, có thể lơ mờ chứng kiến biên giới phía bắc của hạp cốc co lại, tạo thành một chỗ uốn lượn.

Tiến vào hạp cốc, mèo con liền chui ra khỏi ngực An Tranh, ánh sao trong mắt chuyển động rất nhanh. Nó hướng hạp cốc kêu vài tiếng, tựa hồ có chút hưng phấn.

An Tranh theo vách đá trèo xuống, phát hiện thực vật mọc ở hạp cốc khác với bên ngoài. Hắn kinh hãi phát hiện, thực vật ở đây đều là dược thảo, hơn nữa không thiếu bạch phẩm và hồng phẩm. Khó trách bên ngoài lại có một con Lâm Dực Điều, hóa ra bên trong núi có một vườn dược thảo. Từ quy mô của vườn dược thảo này, hẳn là do người trồng, nhưng đã quá lâu rồi không có ai quản lý, cho nên dược thảo mọc rất loạn.

Từ chỗ này An Tranh có thể thấy được những viên đá nhỏ xếp thành bờ, nhưng đa số bị thảo dược bao phủ.

Hắn theo con đường nhỏ tiến về phía trước, càng xem càng kinh hãi. Do vườn thảo dược này đã quá lâu rồi không có ai hái, cho nên sinh trưởng rất tốt. Nhân sâm tứ phẩm khó gặp ở bên ngoài, trong này có ít nhất vài mẫu. Có nhân sâm, có Đại Ngọc Linh Chi, có Xà Cốt Thảo...nơi này chính là bảo tàng lớn.

Nếu có người phát hiện ra nơi này, đủ để dẫn tới một hồi chiến tranh cướp đoạt. Quân đội của U Yển Thập Lục Quốc sẽ vì nơi này mà ra sức. Nếu như người giang hồ biết, nơi này sẽ thành phần mộ của người tu hành.

Một số dược thảo phổ thông, do sinh trưởng trong điều kiện hoàn mỹ, đã tiến hóa thành dược thảo quý phẩm, thậm chí là bạch phẩm. Cho nên An Tranh bắt đầu hoài nghi, đất của nơi này thuộc về loại đất hiếm.

Đi được chừng ba dặm, An Tranh thấy một ngôi nhà tranh.

-Có ai không?

An Tranh thử gọi một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Hắn cẩn thận tiến lên phía trước, sau đó lờ mờ thấy có người ngồi ở sau cửa sổ. Hắn vội vàng dừng lại, chắp tay nói:

-Vãn bối ngộ nhập nơi này, thực sự không có ý quấy rối tiền bối thanh tu, mong tiền bối thứ lỗi.

Đây không phải là nơi vô chủ, cho nên nếu An Tranh muốn xin một ít dược thảo mà chủ nhân không cho, vậy thì hắn chỉ định hỏi đường ra ngoài. Nhưng hỏi vài câu, người nọ đều không đáp. An Tranh nói một tiếng ‘Mạo phạm’, liền tiếp tục đi về phía trước. Đợi tới gần cửa sổ, hắn mới phát hiện người nọ đã thành cây khô, không biết đã chết bao lâu rồi.

Do dược thảo nơi này mọc tươi tốt, dược khí nồng đậm, nên thi thể của người này không bị thối rữa. Đó là một lão già khoảng bảy mươi tuổi, ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài, hai mắt chưa bị hủy, nên có thể nhìn thấy vẻ cô đơn vô hạn của ông ta. Tuy thi thể đã già nua khô quắt, nhưng vẫn có thể nhìn ra được lúc còn sống người này có khuôn mặt không tầm thường, ẩn hiện khí phách.

-Hắn là một vị tiền bối đại đức ẩn cư.

An Tranh trịnh trọng hướng thầy khô cúi người:

-Vãn bối chỉ cầu một ít dược thảo, sẽ không phá hủy nơi này. Đây là tâm huyết nhiều năm của tiền bối, vãn bối không dám hủy.

Sau khi lạy xong, hần nhìn xung quanh:

-Tuy không biết tiền bối là ai, nhưng nếu có người khác tới đây, có lẽ sẽ bất kính với tiền bối. Cho nên vãn bối muốn mang thi thể của tiền bối đi chôn, dựng một phần mộ cho ngài.

Hần đánh giá căn phòng, nhà tranh này đã cực kỳ rách nát, tùy lúc có thể sụp đổ.

Tới gần thi thể, An Tranh phát hiện trên mặt bàn có chữ viết, hần là lão già viết xuống trước khi chết.

Thủ mộ năm trăm năm,

Cuối cùng không thấy tiên.

Nhìn lại chốn phàm trần,

Là ai có cơ duyên?

Bài thơ này có ý gì, An Tranh không thể nào biết được. Từ mặt chữ để lý giải, vị tiền bối này đã sống hơn năm trăm năm, thậm chí lâu hơn. Ông ta một mực lẻ loi ở chỗ này, để trông coi một tòa cổ mộ? Nhưng vì sao lại nói 'Cuối cùng không thấy tiên', lại hỏi 'Là ai có cơ duyên'? Nếu như không biết tâm cảnh của vị tiền bối này vào lúc ấy, thì vĩnh viễn không thể hiểu được hàm nghĩa của câu thơ.

An Tranh quỳ một gối xuống:

Vô tình mạo phạm, cầu cho tiền bối nhập thổ vi an.

Sau khi nói xong, hắn đứng dậy nâng cây khô ra ngoài. Mới ra khỏi cửa, nhà tranh liền đổ sụp xuống, chỉ còn một đống rơm rạ.

An Tranh âm thầm hoảng sợ, trong lòng tự nhủ, nhà tranh này bị sụp sau khi chủ nhân của nó rời khỏi, coi như là trung thành bảo vệ chủ.

Cách nhà tranh không xa là một ngọn đồi, trên ngọn đồi mọc một cây tùng lẻ loi. An Tranh bế cây khô tới đó, nhẹ nhàng buông xuống, sau đó dùng hai tay của mình đào một cái hố bên cạnh cây tùng. Đợi hắn đứng dậy nhìn, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, hai mắt tròn tròn.

Thây khô kia khoanh chân ngồi ở đó, hình dáng đoan chính.

An Tranh bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, đứng đó không biết phải làm gì.

Thây khô một mực duy trì tư thế hơi nghiêng dựa vào cửa sổ, lúc An Tranh bế cây khô lên, cảm giác cứng rắn như đá. Trong khoảng thời gian hắn đào hố, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tuy An Tranh là người có kinh nghiệm dày mình, nhưng chưa từng thấy một thi thể đã chết hàng trăm năm đột nhiên ngồi thẳng dậy. Chuyện này thật quỷ dị.

Thây khô tuy vẫn bảo tồn tốt, nhưng dù sao máu đã khô cạn, cho nên hình dáng khá là đáng sợ. Lúc này thây khô ngồi nghiêm chỉnh, hai tay chập lại, giống như đang mỉm cười nhìn An Tranh. Ngay cả biểu lộ cũng thay đổi, chuyện như vậy, cho dù An Tranh có lớn gan hơn nữa cũng cảm thấy hoảng hốt, tim đập thình thịch.

-Tiền bối...ngài...ngài..

An Tranh nuốt nước bọt nói, âm thầm cầu nguyện, người đừng trả lời ta.

May mắn thây khô không nói gì, bằng không có thể dọa An Tranh nhảy dựng. Nhưng mặc dù không nói, nhưng hình thái của thây khô lại thay đổi.

Hai tay chập lại, hơi gật đầu, thật giống như cảm ơn An Tranh. An Tranh giặt mình, sau đó cũng chập tay lại:

-Tiền bối không cần cảm ơn văn bối, đây chỉ là việc mà văn bối nên làm. Nếu tiền bối còn chuyện gì chưa hoàn thành được, nếu nằm trong khả năng của văn bối, văn bối sẽ không chối từ.

An Tranh hơi sợ hãi nên có chút hồ ngôn loạn ngữ, sau khi nói xong liền hối hận. Vạn nhất thầy khô này bảo hắn đi giết ai đó, thì phải làm sao? Người này chết đã lâu, chỉ sợ kẻ thù cũng đã mất sớm.

Thầy khô chậm rãi giơ tay lên, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất. An Tranh sửng sốt, hỏi một câu, ý của tiền bối, ngài từng lên trời xuống đất, duy ngã độc tôn?

Thầy khô bảo trì tư thế này khá lâu, An Tranh liền tỉnh ngộ, ông ta chỉ trời, ý hắn là ông ta muốn hồn quy thiên quốc. Mà một tay chỉ đất, là vì lúc này bọn họ đang đứng trên ngọn đồi. Ông ta chỉ đất, kỳ thực là chỉ vườn thảo dược.

-Tiền bối yên tâm, văn bối tuyệt sẽ không nói ra nơi này cho bất kỳ ai, không để cho tâm huyết của tiền bối bị hủy hoại.

An Tranh chắp tay thi lễ, sau đó phát hiện ngón tay của thầy khô chỉ về hướng khác. Hắn theo hướng của ngón tay nhìn sang, phát hiện một ngọn núi đằng sau hạp cốc. Ngọn núi này cao ngất sắc bén, giống như một thanh thần kiếm tuyệt thế cắm ở đó. An Tranh nghĩ tới câu, thủ mộ năm trăm năm, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ ở đó có một tòa cổ mộ? An Tranh trầm tư một lát, hỏi:

-Ý của tiền bối là, để văn bối chôn cất ngài ở đó?

Thầy khô đột nhiên hạ tay xuống, đầu cũng cúi xuống, không còn giơ lên.

An Tranh quay đầu nhìn ngọn núi lớn kia, còn hiểm trở hơn cả khi leo vách đá. Nhưng nếu đã đáp ứng chuyện này, An Tranh tất nhiên sẽ không đổi ý. Hắn nói một tiếng ‘đắc tội’, sau đó dùng dây thừng buộc thân khô vào sau lưng. Cũng theo thân khô, An Tranh bắt đầu đi về hướng ngọn núi. Càng đi về phía trước, càng cảm thấy thân thể lạnh lẽo.

Lúc đầu An Tranh tưởng là mình bị dọa, dù sao cũng một thân khô sau lưng cũng không phải chuyện bình thường gì. Nhưng càng tới gần ngọn núi kia, hắn cảm thấy lạnh ở đây là lạnh thấu xương. Ở nhiệt độ này, nước đã đóng thành băng, nhưng thực vật xung quanh không có bất kỳ thay đổi gì, vẫn xanh biêng biếc.

Chờ tới chân núi, An Tranh phát hiện đằng sau bãi cỏ rậm rạp là một cánh cửa.

Cánh cửa làm bằng gỗ, đã hư hại nặng nề. An Tranh thử đẩy ra, một cổ bụi bặm thổi tới. An Tranh cẩn thận đi về phía trước, chỉ thấy trong này ngoại trừ tối tăm và lạnh lẽo ra, căn bản không có nguy hiểm gì cả.

Sau đó hắn thấy mấy thân khô khác...

An Tranh đếm được có bảy thân khô đang khoanh chân ngồi. Vị tiền bối ở vườn thảo dược không bị hủ hóa thi thể, là vì có dược khí nồng đậm. Mà những thi thể trong hang động này không hủ hóa, là vì nhiệt độ thấp hơn bên ngoài rất nhiều. Cho nên bảy người này, ngay cả mặt mũi cũng không thay đổi, nói là chết, không bằng nói là bị đông cứng.

An Tranh chớp tay nói một tiếng ‘đắc tội’ với mấy thân khô, lúc đứng dậy phát hiện bảy người này ngồi quanh một bệ đá cổ quái. Bảy người ngồi quanh bệ đá, mỗi người đeo một thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo sau lưng. Từ quần áo của bọn họ, An Tranh nhìn không ra bọn họ tới từ đâu, kiểu dáng của nó An Tranh cũng chưa từng thấy.

Đúng lúc này, một cơn gió không biết từ chỗ nào tới thổi qua, thổi bay bụi bặm trên bề đá. Bụi bặm thổi hết, hóa ra bề đá là một quan tài thủy tinh.

An Tranh tự nhủ, có lẽ đây là quan tài mà vị tiền bối này chuẩn bị sẵn, chắc ông ta chường mắt mình đào hố chôn ông ta. Nhưng An Tranh không dám nói ra thành tiếng vì sợ cây khô sau lưng đột nhiên tát mình một cái.

Hắn gỡ cây khô xuống, sau đó nhẹ nhàng đặt vào quan tài thủy tinh.

Đúng vào lúc này, một thứ từ trên người cây khô rơi xuống kêu cạch một cái, lăn tới chân An Tranh.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vòng Tay

Lúc An Tranh đặt cây khô xuống quan tài, thì có thứ gì đó từ cây khô rơi xuống. Hắn cúi đầu nhìn, là một cái hộp nhỏ hình vuông màu tím có sợi dây bằng thủy tinh xuyên qua, trông giống như một vật trang sức bình thường.

-Một cái vòng cổ?

An Tranh cúi người nhặt lên, thầm nhủ hẳn là vòng cổ của cây khô, mình không cần thận để nó rơi xuống. Hắn nhặt vòng cổ lên, đặt lại ở ngực cây khô. Hang động này lạnh vô cùng, hẳn không nhìn được rùng mình một cái, xoay người đi ra ngoài.

-Xin tiền bối hãy nghỉ ngơi, văn bối ra ngoài lấy chút dược thảo rồi rời đi. Tiền bối cứ yên tâm, chuyện mà văn bối đã đáp ứng, văn bối nhất định làm được, tuyệt không để lộ được cốt này cho bất kỳ ai.

Hắn mới đi được một bước, lại có tiếng lạch cạch vang lên. An Tranh cúi đầu nhìn, là một vòng tay do mười ba viên minh châu màu tím tạo thành. Hắn xoay người lại, không có bất kỳ ai. Mới vừa rồi là một vòng cổ, bây giờ lại là một vòng tay...

Trong lòng An Tranh căng thẳng, hắn nhặt vòng tay màu tím lên, hình như được tạo thành từ vật liệu gỗ quý báu gì đó. Sờ vào nhãn nhụy, trơn bóng. Hắn quay đầu nhìn về phía quan tài thủy tinh, sau đó thử hỏi:

-Tiền bối tặng cho văn bối cái vòng tay này?

Không có ai trả lời hẳn, nhưng quan tài thủy tinh đột nhiên rung rung, nắp quan tự động trượt lên đóng kín thân khô. An Tranh nghĩ nghĩ, đây chắc là không cho mình trả lại rồi. Vòng cổ màu tím vừa rồi hẳn là vị thầy khô tiên bồi tặng mình coi như tiểu lễ vật. Mà mình thì tưởng do mình không cẩn thận làm rơi đồ của tiền bồi nên trả trở về. Vị thầy khô tiên bồi đã chết nhiều năm kia còn nghịch ngợm đóng nắp quan tài lại, ý bảo người đừng trả về nữa.

An Tranh nhìn cái vòng tay, không thấy có chỗ nào đặc biệt. Trong lòng tự nhủ, dù rất đẹp, nhưng có vẻ hơi lớn.

Hắn đeo vòng tay vào tay trái, sau đó vòng tay đột nhiên tự động co lại, trở nên nhỏ hơn. Mười ba viên minh châu, mỗi viên xuất hiện một cái gai nhỏ, đâm vòng quanh cổ tay của An Tranh. Mười ba chỗ, mỗi chỗ xuất hiện một giọt máu. An Tranh đau tới nhướn mày, lúc nhìn lại, thì thấy mỗi viên nhiều hơn một điểm màu đỏ tươi.

An Tranh biết, chỉ những thứ có phẩm chất cao mới cần nhỏ máu nhận chủ. Mà vòng tay này càng kỳ quái, chính là tự mình đâm vào cổ tay của An Tranh để nhận chủ. An Tranh thử cởi vòng tay xuống, nhưng vừa mới chạm vào vòng tay, trong đầu đột nhiên ‘Ong’ một cái.

Tất cả thông tin về vòng tay, trong nháy mắt tiến vào đầu hẳn.

-Tử phẩm cấp cao...

An Tranh không biết những tin tức này là vòng tay chủ động truyền vào đầu mình, hay là thầy khô tiên bồi truyền truyền vào đầu mình, nhưng thứ này xác thực khiến An Tranh hoảng sợ.

Vòng tay có mười ba viên ngọc, mỗi một viên có tác dụng khác nhau. An Tranh cẩn thận quan sát, phát hiện máu của mình trong viên ngọc tạo thành những hình thù khác nhau. Có hình ba ngôi sao, có hình bán nguyệt, có hình lõm đốm, có hình sáu sao, không cái nào giống cái nào.

Dựa theo phân chia, mười ba viên ngọc, trong đó có một viên dùng để trữ vật. Không gian trữ vật sẽ tăng theo tu vị cá nhân. Nếu tu vị của An Tranh vẫn là Tiểu Thiên Cảnh đại viên mãn, vậy thì không gian trữ vật đủ để chứa cả thành Huyền Thế Trường Cư. Nhưng hiện tại tu vị của An Tranh rất thấp, không gian trữ vật miễn cưỡng chỉ bằng một căn phòng nhỏ.

Một viên ngọc khác cũng có không gian trữ vật, nhưng không để chứa đựng các thứ khác, mà là chuyên chứa đựng được cốc thật lớn kia. Nói cách khác, vị tiền bối thầy khô giao toàn bộ được cốc cho An Tranh. Điều này khiến An Tranh hoảng sợ, bởi vì số lượng được thảo trong được cốc vượt quá tưởng tượng của hắn. An Tranh chưa kiểm tra kỹ càng, nhưng được thảo bạch phẩm, hồng phẩm, kim phẩm đều có. Nếu tìm kỹ hơn, có lẽ còn có thể phát hiện ra tiên thảo tử phẩm.

-Lẽ vật này quá lớn.

An Tranh vội vàng xoay người:

-Vãn bối thật xấu hổ nếu nhận nó. Được cốc bên ngoài là tâm huyết cả đời của tiền bối, vãn bối không dám mang toàn bộ đi, chỉ lấy một ít để chữa trị cho bằng hữu của mình mà thôi.

Hắn thử cởi vòng tay xuống, nhưng mặc kệ hắn dùng sức cỡ nào cũng không cởi được.

Mèo con từ ngực An Tranh thò ra kêu một tiếng, giống như muốn nói gì đó với An Tranh. An Tranh nhìn mèo con:

-Người định nói, nhận lấy?

Mèo con gật đầu, An Tranh vẫn cảm thấy lẽ vật này quá lớn. Nhưng không cởi vòng tay xuống được, hắn đành chịu thua, đứng dậy lần nữa cúi đầu hướng quan tài thủy tinh:

-Đa tạ tiền bối tặng bảo vật.

Mèo con chui ra khỏi ngực An Tranh rồi leo lên vai. Nó nhìn một vòng, ánh sao trong mắt càng thêm sáng rực. Nó cọ đầu vào An Tranh, ý bảo An Tranh nhìn về phía bảy thầy khô kia.

Bảy người khoanh chân ngồi, hai mắt đều nhắm lại. Thoạt nhìn tuổi có lớn có nhỏ, nhưng giống như ở chỗ sau lưng mỗi người đều đeo trường kiếm.

-Tham lam!

An Tranh búng nhẹ vào đầu mèo con:

-Ta đương nhiên biết bảy thanh trường kiếm kia là chí bảo, mỗi một chuôi đều rất tốt. Nhưng đây là bình khí của bảy vị tiền bối, không thể lấy. Thiện Gia, người phải nhớ kỹ, nếu thấy vật vô chủ, chúng ta có thể lấy. Nhưng vật có chủ, thì không được động vào.

Mèo con kêu một tiếng, ý bảo ‘Ta biết rồi’. Nó không ngừng nhìn bốn phía, có vẻ lưu luyến. An Tranh hướng quan tài nói một tiếng ‘cáo từ’, sau đó đi ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy tất cả bảy người kia đều mở mắt. Một cỗ hàn ý vô cùng từ sau lưng bay lên, ngay cả xương cốt cũng đau đớn vì lạnh lẽo. Hắn xoay người nhìn, hóa ra chỉ là ảo giác, bảy người kia vẫn nhắm mắt khoanh chân ngồi ở đó, không có bất kỳ di chuyển nào.

Lúc An Tranh bước nhanh rời khỏi hang động, hắn luôn có cảm giác, nếu vừa rời mình động vào bất kỳ thanh trường kiếm nào, có khả năng giờ đã toi mạng.

Hắn không dám quay đầu lại, chỉ sợ bảy thi thể kia tự lại một chỗ thảo luận, nói rằng đứa trẻ kia khá thành thật đáng yêu, hay là chúng ta lưu lại hắn làm bạn...

An Tranh vừa đi vừa đọc tin tức về chiếc vòng tay. Vật này gọi là Huyết Bồi Châu, là tử phẩm cấp cao. Tùy theo tu vị của chủ nhân mà thay đổi. Tu vị càng cao, thực lực của nó càng mạnh. Mười ba viên ngọc, giờ chỉ có thể sử dụng ba viên. Một viên là trữ vật, một viên chứa dược cốt, viên còn lại là dự trữ lực lượng dư thừa.

Dự trữ lực lượng dư thừa, là khi một người hấp thu lực lượng hùng hậu từ bên ngoài, không thể hấp thu được hết, thì phần dư thừa sẽ tiến vào Huyết Bồi Châu. Nhìn bề ngoài, viên ngọc này không có tác dụng gì lớn với người tu hành, nhưng thực ra là rất lớn.

Chẳng hạn như nếu An Tranh bị thương, nhưng trên người chỉ có một viên đan dược có dược tính mãnh liệt, người có tu vị thấp hơn Tu Di Cảnh dùng tới sẽ bạo thể mà chết, nhưng nếu không uống lại trọng thương mà chết. Dưới tình huống như vậy, Huyết Bồi Châu liền phát huy tác dụng. Dược tính dư thừa sẽ chuyển tới Huyết Bồi Châu, không khiến cho thân thể tan xác vì dược tính mãnh liệt.

Kỳ thực viên ngọc này còn có một công hiệu, chính là lúc chủ nhân bị thương quá nặng, có thể dời đi một bộ phận lực lượng của kẻ địch. Chẳng hạn như có người tu hành mạnh hơn xa An Tranh, một quyền đánh vào người An Tranh, Huyết Bồi Châu có thể dời đi một phần lực lượng, giúp An Tranh bị thương nhẹ hơn. An Tranh kiểm tra một chút, phát hiện công hiệu giảm thương tổn hiện tại mở ra 1%.

Nói cách khác, đối phương dùng lực lượng nặng mười cân đánh vào An Tranh, Huyết Bồi Châu có thể mang đi một cân...

Nghĩ tới đây An Tranh dừng bước, sau đó chỉ muốn tát cho mình một cái...Mẹ nó, tính cũng ngu, thật là xấu hổ mà.

Hấp thu thương tổn không tính là lớn, nhưng An Tranh biết làm người không thể quá tham. Hắn trở về dược cốt, dựa theo tin tức trong đầu, dịch

chuyển viên ngọc có hình bán nguyệt nửa vòng...Oành một tiếng, thiên địa thay đổi.

Cả ngọn núi lớn đều rung chuyển, đá lớn bốn phía rơi ầm ầm. Sơn thể bắt đầu xuất hiện vết nứt cực lớn, giống như có vô số ma quỷ mở cái miệng lớn đầy máu. Sau đó được cốc rộng tới trăm mẫu đột nhiên bay lên chậm rãi. Một khu vực rộng lớn như vậy bay lên, cảnh tượng khá là rung động, ngay cả An Tranh cũng phải sửng sốt.

An Tranh vừa xem vừa dụi mắt, bởi vì được cốc bay lên, bụi bặm tỏa ra khắp nơi...

Sau đó kim quang lóe lên, được cốc thu nhỏ lại, hóa thành một tia sáng chui vào trong Huyết Bồi Châu đeo trên tay An Tranh. Vòng tay màu tím này lập lòe một lát, sau đó trở về bình thường. Nhìn bề ngoài, vòng tay này chẳng có chỗ nào giống một tử phẩm cấp cao, giống một vật trang sức bình thường hơn.

Vị thầy khô tiền bối kia ra tay xa xỉ, không biết từng là nhân vật lớn cỡ nào. Tùy tiện tặng cho hãn một bảo bối tử phẩm, nhìn khắp thiên hạ cũng không có nhiều. Tuy nhiên khiến An Tranh hưng phấn nhất chính là được cốc. Có trăm mẫu được điền này, người của Thiên Khải Vũ Viện không cần phải lo lắng thuốc men chữa thương.

Lúc này ở trước mặt An Tranh là một hố sâu cực lớn do được cốc đã biến mất. Một cột nước từ hố sâu bốc lên, tốc độ rất nhanh. An Tranh nhìn một lát, xác định nếu mình không rời đi, có khả năng chết chìm ở đây. Hãn lựa chọn một chỗ hơi nghiêng của hạp cốc đi ra ngoài, dù sao đằng sau còn có một con Lân Dực Điều, An Tranh không dám mạo hiểm.

Hiện tại An Tranh giống như một đứa trẻ con ba tuổi mới rời khỏi nhà. Trên cổ và cổ tay đều đeo trang sức đẹp đẽ. Một đứa trẻ choai choai còn chưa đạt tới cảnh giới Thăng Túy đã có hai bảo bối tử phẩm trên người.

Một là Hồng Loan Trâm mà Hứa Mi từng tặng cho hần, với thực lực bây giờ của hần, chỉ có thể dùng như một con dao găm. Một vật khác là vòng tay Huyết Bồi Châu, có thể dùng như ngăn kéo...An Tranh vừa đi vừa nghĩ, nếu nói phung phí của trời, thì chính là chỉ mình.

An Tranh không biết mình đã đi lòng vòng được bao xa, chỉ biết là hướng bắc đi tới.

Vừa đi hần vừa ngạc nhiên, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì. Vì sao lại có một lão già cường đại như vậy chết ở đây, mà khi sống còn trông nơi này năm trăm năm. Được cốc này hần là ông ta quá nhàm chán nên mới trồng trọt. Ngoài ra, bảy vị bảo vệ quan tài bằng thủy tinh kia là ai? Là tùy tùng của lão già sao? Con đường treo ở vách núi là ai xây dựng? Những bích hoa kia miêu tả chuyện gì?

An Tranh không biết đáp án.

Hần theo vách núi đi về phía bắc, gặp phải chỗ nào quá nhỏ không chui vào được, hần liền dùng Hồng Loan Trâm để cắt đá. Một đường đi một đường cắt, tới lúc trời tối đen, cuối cùng mới từ núi chui ra ngoài. An Tranh thầm nói, mình thật là may mắn, cả ngọn núi đang sụp xuống, nếu mình chui ra từ chỗ hơi lệch, có khả năng đã bị đá đè xuống thành thịt nát rồi.

Lúc chui ra ngoài thì trời đã tối, trăng đã lên đỉnh. An Tranh đứng ở chỗ cao nhìn bốn phía, màn đêm bao phủ khắp khu rừng, nơi nơi lộ nguy hiểm. An Tranh không biết chỗ này là chỗ nào, hần chỉ có thể dựa theo phán đoán của mình, vượt qua đỉnh núi đi về hướng đông nam.

Đi tới nửa đêm, An Tranh cảm thấy khí tức nguy hiểm càng ngày càng đậm, hần cẩn thận dùng phân và nước tiểu của Lân Dực Điều bôi lên người. Lúc bôi lên người mèo con, nhìn biểu lộ của mèo con, An Tranh liền biết nó rất không vừa ý.

May mắn ở trong vòng nghìn dặm của khu rừng, ngoại trừ An Tranh ra, thật không có sinh vật nào dám tới gần phân của Lân Dực Điều.

An Tranh ngủ một lát khôi phục thể lực và tinh thần. Ngủ khoảng hơn một canh giờ, hắn trèo lên một cây đại thụ, khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị tu hành một lát rồi tới hưởng đông rồi đi. Bốn phía quá nguy hiểm, hắn không dám ngủ say. Đang lúc hắn mới khoanh chân ngồi, thì chợt nghe thấy tiếng kêu gáy từ phía xa xa truyền tới.

Lân Dực Điều tới.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cá Lớn Bay Lên Trời

Giờ đang là ban đêm, nên tiếng kêu của Lân Dực Điều có thể truyền tới trăm dặm. An Tranh cười khổ, quả nhiên âm hồn không tiêu tán. Hắn đột nhiên hiểu ra, Lân Dực Điều có thể tìm tới hắn nhanh như vậy, chính là vì mùi thúi trên người hắn. Hắn định dùng phân và nước tiểu của Lân Dực Điều để dọa các dã thú, ma thú khác, nhưng lại quên mất làm vậy sẽ thu hút Lân Dực Điều.

Tuy nhiên nghĩ tới đây, An Tranh có chút yên tâm.

Lân Dực Điều không xuất hành ban đêm, là vì mắt của nó không thích ứng với bóng tối. Vào ban ngày, khi bay lên cao, Long Đế có thể nhìn tới nghìn dặm. Nhưng tới buổi tối, mắt của nó liền giảm đi nhiều thị lực, cơ hồ là không thấy gì cả. Nếu như không phải có mùi thúi, nó chắc chắn sẽ không tìm ra An Tranh. An Tranh đứng ở cây cao trông thấy một con suối cách đó không xa, hắn lập tức đưa ra quyết định.

Đầu tiên hắn lau không ít phân và nước tiểu vào cành cây, sau đó nhảy xuống tiến vào dòng suối. Một người một mèo nhanh chóng tắm rửa. Mèo con đang ngủ ngon, bị nước dội vào làm cho tỉnh ngủ, phát ra tiếng kêu meo meo...An Tranh nói, Thiện gia, trật tự, bằng không tí nữa con chim lớn kia liền xới thịt người như xới một con kiến.

Thiện gia lập tức im miệng, tuy nhiên nó hoàn toàn không hiểu lời An Tranh có ý gì. An Tranh ôm mèo con đi lên bờ, nhưng trên người khẳng định vẫn còn mùi thúi. Hắn liền cởi hết quần áo ra, ôm mèo con bơi trong suối.

Sau một lát Lân Dực Điều bay tới, dùng cánh quạt một cái, khiến đại thụ trong phạm vi mấy trăm mét đều bật gốc. Lân Dực Điều lơ lửng trên không trung, hai cánh chấn động, những cái lông cứng như kim cương bay xuống như mưa. Mỗi một cái lông đều dài tới hơn một mét, sắc bén như dao. Thứ này phô thiên cái địa bay xuống, quả thực chẳng khác nào thiên tai.

An Tranh dùng hết sức để bơi. Suối nước có thể che dấu mùi của hãn, hãn chỉ hy vọng phát huy tác dụng. Tuy nhiên chỉ một phút trôi qua, trong phạm vi nghìn mét bên kia đã không còn một cọng cỏ. Không chỉ nói những cây đại thụ che trời bị gãy đổ, mà ngay cả đại địa cũng lật một tầng. Lân Dực Điều thấy không có kết quả gì, chỉ cảm thấy mùi thúi tiêu tán không ít, liền bay xuống kiểm tra.

Một con trăn nước to tới một mét do bị Lân Dực Điều dọa sợ, vội vàng di chuyển trong khe suối. Nếu vào lúc bình thường, con trăn lớn này đã há miệng xơi thịt An Tranh rồi, làm sao buông tha được. Nhưng hiện tại nó còn sợ hãi hơn cả An Tranh. Trăn nước bơi ngang qua khiến An Tranh sợ hãi. Hãn thấy trăn nước bơi nhanh hơn mình, lập tức dùng hai tay ôm lấy thân hình của trăn nước.

Do vảy của trăn nước khá dày, cho nên nó chưa phát hiện An Tranh bám vào người nó. Cho dù nó phát hiện, thì cũng không có thời gian để ý, chạy trốn vẫn quan trọng hơn.

Lân Dực Điều cúi đầu nhìn, giống như một lão già mắt kém nhìn xuống đất tìm kiếm một lúc, hơn mười phút sau không thu hoạch được gì, nó càng thêm nổi giận. Lân Dực Điều bay lên trời, dùng lông cánh không ngừng đánh loạn xạ. Dưới sự sắc bén của lông vũ, không ít cây đại thụ bị chặt đứt, núi đá cũng bị chém nát.

Trăn nước càng sợ hãi, bơi càng nhanh hơn. Đúng vào lúc này, An Tranh đột nhiên cảm thấy sau lưng chấn động, chấn động tới từ mặt đất, không

phải do lông của Lân Dực Điều đánh vào đất tạo thành. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt liền thay đổi.

Suối phun?

Đây là nước mà An Tranh sau khi mang được cốc đi rồi xuất hiện. Lúc này cột nước đã tràn ra ngoài, Do hạp cốc khá hẹp, nên nước lập tức tràn khắp hạp cốc. Đợi cho nước đầy, không biết lực lượng gì phá hủy hạp cốc, cột nước liền xuất hiện. Cột nước cao tới nghìn mét bắn lên, nếu bị trúng phát thì chắc chắn phải chết.

Lân Dực Điều cũng cảm thấy nguy hiểm, lập tức bay về phía xa xa. Nhưng cột nước bắn thẳng tới với tốc độ cực nhanh, lực phá hoại cũng lớn hơn Lân Dực Điều nhiều. Những nơi cột nước đi, đại thụ bị nhổ tận gốc, đá lớn bị đánh bay. Trăn nước bị dọa không dám ngoi lên, liền chui xuống đáy suối.

An Tranh nín hơi, nhưng do thực lực bây giờ của hắn còn quá yếu, chỉ có thể nín hơi được sáu, bảy phút. Bám theo trăn nước bơi xuống dưới, An Tranh không thể không rời khỏi trăn nước để ngoi lên. Lúc này nước chảy càng ngày càng nhanh, sóng nước càng ngày càng gần. Lúc này nếu rời khỏi khe suối chạy lên bờ, chỉ sợ chạy được mấy trăm mét cũng bị sóng nước đập tới. Lúc đó dù An Tranh mình đồng tay sắt cũng không ngăn được.

Cho nên, lúc này mặc cho dòng nước đẩy về phía trước, ngược lại an toàn hơn ít.

Dòng nước giống như một con rắn cực lớn hung mãnh, trong chớp mắt đã lấp đầy sơn cốc. Sóng lớn đánh tới, cả ngọn núi đều bị phá một tầng.

An Tranh buộc mình tỉnh táo nghĩ biện pháp. Bằng không cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng bị sóng đánh chết.

Ngay vào lúc này, không biết có phải vì trần nước bị dọa tới hoảng hốt hay không, nó từ đáy nước trồi lên, há miệng lao về phía An Tranh. An Tranh biến sắc, vội vàng tránh né, vô thức dùng Hồng Loan Trâm đâm vào đầu con trăn. Đau đớn kịch liệt khiến con trăn quật mạnh. An Tranh ôm lấy thân thể con trăn, may mắn không bị cuốn vào.

Có lẽ vì Hồng Loan Trâm xuất hiện, Lân Dực Điều đang ở giữa không trung kêu lên một tiếng, sau đó lao xuống. Xem ra nó coi Hồng Loan Trâm kia chính là chí bảo cần bảo vệ, thà mạo hiểm bị sóng cuốn cũng muốn cướp trở về. Trăn nước quẫy mạnh, Lân Dực Điều dùng móng vuốt cực lớn bắt lấy trăn nước, mặc cho trăn nước giãy dụa kiểu gì, cũng không thoát được.

An Tranh buông tay ra, ả người rơi xuống nước, sóng nước mang theo hân tiến về phía, không ngừng va chạm.

Lân Dực Điều mang theo trăn nước bay lên trời, cảm thấy không còn khí tức của Hồng Loan Trâm, nó liền nổi giận. Nó xiết chặt móng vuốt lại, móng vuốt đâm vào thân thể trăn nước, trăn nước phát ra tiếng kêu đau đớn. Lân Dực Điều buông móng vuốt ra, trăn nước liền từ mấy trăm mét rơi xuống. Còn chưa rơi xuống đất, vô số lông vũ từ trên người Lân Dực Điều bay tới, cắt trăn nước thành vô số mảnh nhỏ.

Một lông vũ bay lướt qua đầu An Tranh, đâm sâu vào vách núi đằng sau. Lúc này An Tranh đã không thể khống chế được cơ thể, chỉ tùy theo nước chảy tiến về phía trước.

Do Lân Dực Điều đã xác định được kẻ trộm Hồng Loan Trâm của mình đang ở trong nước lũ, cho nên nó không ngừng phóng lông vũ xuống nước.

An Tranh uống phải mấy ngụm nước, vừa nhổ vừa mắng:

-Con mẹ ngươi, thù dai như đĩa!

Tiếng nước chảy quá lớn, Lân Dực Điều đương nhiên không nghe thấy lời An Tranh nói. An Tranh như bèo trôi, mặc kệ nước cuốn đi, chỉ có thể cố gắng giữ mạng sống. May mắn mực nước khá cao, nên không đập vào vách đá.

Trong đầu An Tranh chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm của sóng nước, căn bản không biết mình đã trôi đi bao xa, nhưng đột nhiên tiếng sóng tăng mạnh.

An Tranh liều mạng giãy dụa, đột nhiên cảm thấy mất đi trọng lượng, từ trên cao ngã xuống.

Thác nước!

Cơn lũ chạy tới một thác nước cực lớn, An Tranh bị sóng nước đẩy văng lên trời. Ở giữa không trung, Lân Dực Điều cảm nhận được khí tức của Hồng Loan Trâm, nó liền từ trên cao lao xuống, há mỏ cắn về phía An Tranh.

Lúc này An Tranh đã kiệt sức, căn bản không thể ngăn cản. Cho dù hẳn vẫn còn đầy đủ sức lực, thì cũng không phải đối thủ của một ma thú cấp trung như Lân Dực Điều.

An Tranh trở mắt nhìn Lân Dực Điều càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần. Sau lưng Lân Dực Điều chính là vầng trăng sáng, cho nên lúc nó lao tới, thật giống như tảng mây đen. Vào thời khắc này, An Tranh cảm thấy tử vong lại tới lần nữa. Giống như lần trước ở Thương Man Sơn, bị nhiều cao thủ bao vây.

Đang lúc mỏ của Lân Dực Điều sắp lại gần An Tranh, đột nhiên có một bóng đen càng lớn từ thác nước bay ra, sau đó cắn vào Lân Dực Điều. Bóng đen kia vô cùng lớn, An Tranh cảm thấy như một nửa ngọn núi lao tới. Sau khi cắn vào Lân Dực Điều, cả hai đều rơi xuống. An Tranh chỉ thấy những cái vảy cực lớn trôi qua trước mặt mình, mỗi cái vảy dài tới vài mét.

Dưới ánh trăng, giữa thác nước.

Một con cá chép cực lớn từ sóng nước lao lên cắn vào Lân Dực Điều, sau đó rơi xuống. Lúc cá chép kia nhảy lên, tạo ra cơn sóng bao phủ khu rừng xung quanh. An Tranh chưa từng nghĩ tới hoặc nghe nói tới một con cá chép có thể lớn như vậy.

Cá chép nuốt chửng Lân Dực Điều, bá chủ trong vòng nghìn dặm này trước khi chết không kịp kêu một tiếng.

An Tranh từ trên không rơi xuống mất mười giây. Lúc nhìn rõ đó là một con cá chép, trong đầu An Tranh có một suy nghĩ khó giải thích...an toàn rồi!

Bị sóng nước đẩy đi, An Tranh rốt cuộc mất đi ý thức.

Đợi hãn tỉnh lại, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người hãn. Hãn đang nằm trên một tảng đá lớn chồi ra từ ngọn núi. Lúc sóng nước cao nhất đạt tới mấy nghìn mét, cho nên giờ hãn nằm ở đây cũng không có gì kỳ lạ. An Tranh bóp cái trán đau đớn, cẩn thận nhớ lại, lúc mình rơi xuống nước, tốc độ chậm hơn con cá chép một chút. Cá chép rơi xuống tạo thành cột sóng lớn, đúng lúc đẩy hãn lên không trung.

Tảng đá mà hãn đang nằm khá lớn, lúc nước rút đi, An Tranh liền lưu lại ở chỗ này, không thể không nói hãn may mắn.

An Tranh tỉnh lại, điều đầu tiên là muốn ngồi dậy tìm kiếm mèo con. Nhưng vừa cử động, cả người đều đau đớn. Sau đó hãn trông thấy mèo còn nằm trên ngực hãn, đang ân cần nhìn hãn.

-Người không sao là tốt rồi! Người không sao là tốt rồi!

An Tranh nói lảng lộn xôn, định giơ tay lên, nhưng phát hiện tay mình vẫn nắm chặt Hồng Loan Trâm.

Cứ nằm như vậy khoảng hai canh giờ, An Tranh mới có chút khí lực để cử động. Hắn vịn vách đá ngồi dậy, phát hiện thân thể của mình bây giờ vô cùng thê thảm. Không có chỗ nào là lành lặn, khắp nơi là vết thương, chỗ không có vết thương thì tím bầm lại. Hắn thử hoạt động, phát hiện hai tay vẫn tốt, nhưng xương đùi và xương sườn hình như bị gãy mấy cái.

Hắn đang ở sườn núi, nếu không nhanh chóng chữa trị, chỉ sợ hắn sẽ không chống đỡ được lâu. May mà An Tranh có được cốc bên cạnh, bằng không chết còn nhanh hơn.

-Thiện Gia, đây gọi là đại nạn không chết, nhưng có hậu phúc hay không ta không biết, ta chỉ biết thực con mẹ nó đau.

An Tranh nói với mèo con, mèo con không ngừng dùng chân vuốt ve ngực hắn, hiển nhiên rất quan tâm.

-Không sao đâu, dù sao trên người ta không thiếu được thảo.

An Tranh khó khăn xoay viên ngọc trên vòng tay, sau đó trong đầu xuất hiện một dược cốc thật lớn. Hắn lựa chọn vài dược thảo trong đầu, dược thảo tự động theo không gian bay ra ngoài, rớt xuống bên cạnh An Tranh.

An Tranh thở dốc một lát, nhìn về phía xa xa, phát hiện trong dãy núi này có vô số cái hồ lớn, nằm ở sườn núi. Cũng không biết con cá chép kia đã đi đâu, hay là đã bay lên trời rồi.

An Tranh cầu nguyện Huyền Thế Trường Cư không xảy ra chuyện gì, bằng không sẽ chết rất nhiều người, đặc biệt là bằng hữu của hắn.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trở Về Vũ Viện

Trong một khoảng thời gian dài An Tranh ngay cả cánh tay cũng không giơ lên nổi, cho nên muốn trị thương cơ hồ vô lực. Dù hãn không thiếu được thảo nhưng không tài nào động đậy được. Hãn thử mấy lần vẫn là không được. Hai tay nặng nề như tưới chì, dù cử động cũng đã rất vất vả. Hãn vốn tưởng rằng để như thế một lúc sẽ khôi phục lại ít nhiều, nhưng thương thể càng ngày càng nặng, khí lực cũng dần biến mất.

-Thiện Gia.

An Tranh liếm bờ môi khô khốc:

-Người đi đi, ở lại đây chỉ có con đường chết.

Mèo con kêu một tiếng, nằm sấp xuống bên cạnh An Tranh, tỏ ý không đi.

An Tranh suy yếu nói:

-Không xuống được sao? Đừng quên...người là mèo, sao có thể không xuống được. Nhanh đi đi, nơi này kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Có lẽ Thương Man Sơn là mồ chôn của ta, khó mà thoát được.

Mèo con đột nhiên đứng dậy, kêu vài tiếng với An Tranh, sau đó từ vách núi nhảy xuống. An Tranh hoảng sợ, muốn nghiêng người nhìn, không thể cử động.

Mèo con rời đi, An Tranh cảm thấy thế giới như chỉ còn một mình mình, còn có tử thần đang chậm rãi bước tới.

Trời tối, trời sáng.

Trời vừa tối, lại sáng.

Lúc mặt trời mọc lần nữa, An Tranh đã yếu tới mức ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên nổi. Thần trí của hắn càng lúc càng mơ hồ, cảm thấy bốn phía càng ngày càng lạnh lẽo. Hắn cảm thấy có chút buồn cười, mình có hai thần khí, một là Hồng Loan Trâm tử phẩm, một là Huyết Bồi Châu tử phẩm, trên cổ còn đeo một cái chìa khóa mở Nghịch Thiên Ấn tử phẩm... nhưng chẳng có cái nào cứu được mình.

Tuy Huyết Bồi Châu có thể dời đi 1% thương tổn, nhưng với thương thế bây giờ của An Tranh mà nói, căn bản chẳng có ý nghĩa gì. An Tranh tính toán, nó chỉ trì hoãn cái chết của mình một chút mà thôi. Sau đó hắn cười khổ, mình vẫn còn lòng dạ tính toán cái này.

Nhìn lại cuộc đời mình, kỳ thực không có gì nuối tiếc. Kẻ ác chết trong tay hắn đếm không hết, nếu dùng mạng đổi mạng, thì hắn kiếm được lời lớn.

Lần trước An Tranh có thân thể cường đại, bảo vệ được linh hồn. Nhưng lần này không giống, thân thể quá yếu, linh hồn không thể rời đi được. Cho nên nếu lần này chết, thì vĩnh viễn là chết.

Đang lúc An Tranh kinh ngạc vì sao trời tối nhanh như vậy, đột nhiên gần đó có động tĩnh. Sau đó trong lúc mơ màng, hắn tựa hồ trông thấy bàn tử đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển đi tới. Mèo con chạy ở phía trước, tới gần An Tranh kêu lên một tiếng. Lúc trước An Tranh cứu nó một mạng, hiện tại nó cứu An Tranh một mạng. Cũng không biết tiểu tử này làm cách nào vượt qua được khu rừng nguy hiểm trở về Huyền Thế Trường Cư.

-Con mẹ ngươi, chết hay chưa?

Bàn tử ngồi xuống bên cạnh An Tranh thở dốc.

An Tranh híp mắt, có lẽ do có hy vọng, cho nên tầm mắt trở nên rõ ràng hơn chút. Hắn thấy hai tay bàn tử đeo thứ gì đó làm bằng xương, chế tạo rất tinh tế.

-Nếu chết, ta liền trở về báo tin. Từ đó Thiên Khải Tông giải thể, mỗi người lĩnh chút tiền, trở về nhà với bố mẹ.

Bàn tử thở hỗn hển một lúc, vừa mắng vừa dùng dây thừng buộc An Tranh sau lưng:

-Âm thầm chạy tới đây chịu chết, thoát nhìn tạo ngộ không tồi, năm lửa lỗ phơi nắng ở chỗ núi non trùng điệp này, người cũng thật là khác người.

An Tranh chỉ biết cười yếu ớt, giống như một kẻ ngốc ngếch.

Bàn tử làm việc này có vẻ rất vất vả, mặc dù có vỏ xương bên ngoài bảo vệ, nhưng do mới gãy tay, sử dụng lực lớn khiến hắn đau tới tận xương tủy, mồ hôi đổ đầy trên trán. Nhưng hắn vẫn cắn môi, chịu đau không thốt ra tiếng. Sau khi buộc chặt An Tranh ở sau lưng, bàn tử buộc dây thừng vào một vách đá, rồi từ dây thừng trèo xuống.

An Tranh cúi đầu nhìn, lơ mơ trông thấy Khúc Lưu Nhi và lão Hoắc ở phía dưới.

-Tay người...

An Tranh hơi thở mong manh nói.

Bàn tử hừ lạnh:

-Vẫn đỡ hơn người nhiều, ta chỉ đau tay mà thôi, mà người thì ngay cả ‘tiểu đệ’ cũng đau.

An Tranh cười rộ lên:

-Sao...người biết?

Bàn tử:

-Do ta có hỏa nhãn kim tinh...sửng lên như cái bánh bao, sao có thể không đau được?

An Tranh:

-Có thể chú ý tới chỗ khác được không...

Bàn tử mặc kệ hấn, vất vả từ vách núi leo xuống, lúc chạm đất đau tới nhe răng nhếch miệng.

Lão Hoắc đỡ An Tranh xuống, sau đó thở dài:

-Nếu chậm vài canh giờ nữa, thần tiên cũng không cứu được.

An Tranh nói:

-Thần tiên nói, người có bằng hữu, không cần ta cứu.

Khúc Lưu Nhi thấy bộ dáng này của An Tranh, hai mắt đỏ đỏ, nước mắt chảy xuống. Nàng lập tức đi lên thoa thuốc cho An Tranh, dù An Tranh đang coi trường, nàng cũng không quá để ý. Lão Hoắc đặt An Tranh lên một cái giá chuẩn bị từ trước, Đỗ Sấu Sấu đeo cái giá lên lưng, một đường vất vả nhưng im lặng không nói. Lão Hoắc thở dài nói, nếu không phải ta đã phế tu vị, đâu cần một đứa trẻ như bàn tử chịu nỗi khổ này.

Bàn tử lại lắc đầu:

-Hấn biến thành như vậy là do tìm thuốc cho ta, cho nên ta không khổ.

Không thể không nói, y thuật của Khúc Lưu Nhi không tồi, dùng thuốc ổn định vết thương của An Tranh. Đoạn đường này đi được hai ngày,

thương thế của An Tranh không chuyển biến xấu, ngược lại tốt hơn chút. Đợi trở lại thành Huyền Thế Trường Cư, An Tranh đã không còn vấn đề gì rồi. Chỉ là cả người tiều tụy, vài ngày mà gầy đi một nửa. Có điều kỳ quái là bàn tử vất vả nhất, nhưng vẫn béo tròn, chẳng thấy gầy đi.

Lúc trở lại vũ viện, trời đã tối. Tiểu Thất Đạo trông thấy An Tranh trở về, lắc lắc móng nhỏ chạy tới, khóc lóc nói:

-An Tranh ca ca, huynh có đau không?

An Tranh an ủi:

-Ca ca không đau, ca ca chỉ mệt thôi.

Tiến vào phòng, An Tranh lấy ra không ít thảo dược, sau đó nói qua kỳ ngộ của mình. Lão Hoắc nhìn chăm chăm vào vòng tay của An Tranh, sắc mặt biến ảo không ngừng. An Tranh biết lão Hoắc hẳn là nhìn ra được cái gì, chỉ là không tiện nói trước mặt nhiều người. Có đủ thảo dược, Khúc Phong Tử và Khúc Lưu Nhi liền bận rộn. Kỳ thực trị thương không phải là việc khó.

Bàn tử nằm ở võng, An Tranh nằm trên giường, hai người đều mệt gần chết, nhưng vẫn nhìn nhau cười ngây ngô.

-Khoan hẵng nói, lúc người cười lên trông rất xấu.

An Tranh nói.

Bọn ta bấu môi:

-Người thì đẹp trai lắm? Con mẹ nó chứ, không phải cả người ta đau đớn, thì ta đã cho người thấy thân thể hoàn mỹ của ta rồi.

Khúc Lưu Nhi lườm hai người:

-Thành như vậy rồi mà còn có tâm tư đùa giỡn.

Bàn tử nói:

-Tiểu Lưu Nhi người không hiểu rồi, đây là một kiểu thái độ với sinh hoạt. Khóc là một ngày, cười cũng là một ngày, vì sao chúng ta không khiến kẻ địch khóc, bản thân thì cười? Người xem, ta nói chuyện có triết lý không, vạn lần đừng cúi rạp đầu bội phục ta, cũng đừng ái mộ ta, ta không thích con gái gầy như người...Ta thích những cô nàng mập mập, người hiểu chứ?

Khúc Lưu Nhi trừng mắt nhìn hăn, ấn vào cánh tay của bàn tử, bàn tử kêu đau một tiếng:

-Trả thù à?

Khúc Lưu Nhi nói:

-Vừa rồi xương cốt của người hơi lệch, ta chỉnh lại đấy chứ.

Bàn tử:

-Bà cô của ta, người tưởng cánh tay của ta là bùn chắc, thích chỉnh kiểu gì thì chỉnh?

Khúc Lưu Nhi nói:

-Nếu không để ta vê cho người, để cánh tay người gập thành nhiều đoạn như chân nhện?

Bàn tử nghĩ nghĩ, cánh tay như vậy khẳng định rất khó coi, cho nên đành phải nhịn đau. Khúc Lưu Nhi giúp bàn tử cố định lại cánh tay, sau đó đổi thuốc cho An Tranh. Tuy nàng còn nhỏ, còn mặc quần áo của nam, nhưng dưới ánh đèn dầu, khuôn mặt vẫn rất thanh tú. An Tranh tự nhủ, nếu Khúc Lưu Nhi đổi sang quần áo nữ, hăn là rất đẹp mắt.

-An Tranh, lão Hoắc đúng là thâm tàng bất lộ.

Bàn tử muốn giơ ngón tay cái lên khen, nhưng lại không thành công:

-Ông ấy làm cánh tay giả cho ta, quả thực lợi hại khó mà diễn tả rồi. Lúc mèo con trở về, bọn ta liền biết người đã xảy ra chuyện. Kỳ thực trước đó Tiểu Lưu Nhi và Khúc Phong Tử đã ra ngoài tìm người hai, ba ngày, nhưng một mực không tìm thấy người. Bọn ta liền đoán, chắc người đã tiến vào rừng rồi. Nhưng bọn ta căn bản không có manh mối, nên không biết phải làm sao tìm người.

-Mèo con trở về, bọn ta liền biết có chuyện. Nhưng ở vũ viện này, chỉ có ta là khỏe mạnh nhất. Lão Hoắc liền tìm vài nguyên liệu, chỉ mất có một chén trà liền làm xong phần vỏ xương bọc bên ngoài.

An Tranh tự nhủ, lão Hoắc là cao thủ của Tinh Phẩm Lâu, là đại sư luyện khí, làm một cánh tay giả quả thực dễ như ăn cơm. Nhưng lão Hoắc không kể chuyện của mình cho mấy người kia, cho nên An Tranh cũng không nói toạc. Có những lúc, bảo vệ bí mật không phải là chuyện dễ dàng, nhất là với bạn bè của mình. Người khác có thể để lộ bí mật trong lúc lơ đãng, nhưng An Tranh không phải người như vậy.

Sau khi đổi xong thuốc cho An Tranh, Khúc Lưu Nhi giúp An Tranh mặc quần áo. Bàn tử ở bên cạnh ồn ào:

-Người ta là con gái, làm việc này cho người thì làm sao gả ra ngoài được nữa? An Tranh, người là nam tử hán đại trượng phu, người không thể chơi trò vô lại. Từ nay về sau Tiểu Lưu Nhi liền là nữ nhân của người, không cho phép người bắt nạt nàng ấy. Nếu người bắt nạt nàng ấy, ta liền thiến người.

An Tranh cười khổ, không biết phải nói gì. Tiểu Lưu Nhi đúng là đáng yêu, nhưng tuổi tác hai người kém quá xa...chuyện như vậy, An Tranh thật không có cách nói ra khỏi miệng.

Khúc Lưu Nhi xấu hổ đỏ mặt, sau khi giúp An Tranh mặc quần áo xong, đứng dậy dẫm vào chân bàn tử một cái, hừ một tiếng chạy ra khỏi phòng.

Bàn tử:

-Vợ người đánh ta!

An Tranh trừng mắt nhìn hăn:

-Đừng nói vớ vẩn. Tính cách của nàng ấy đơn thuần, người đùa cợt như vậy sẽ khiến nàng ấy bối rối. Ta và người trêu chọc nhau không sao cả, nhưng chớ mang con gái ra nói đùa.

Bàn tử gật đầu:

-Rồi rồi, ta sẽ rút kinh nghiệm. Tuy nhiên người và nàng ấy thực sự xứng đôi, cả hai đều gây gò...An Tranh, kể xem người gặp phải chuyện gì ở Thương Man Sơn mà bị thương thành dạng này?

An Tranh kể lại một cách đơn giản, không nhắc tới chuyện của thầy khô tiền bối. Hăn chỉ kể là tới một nơi kỳ quái, nhặt được một bảo bối, sau đó mang cả một đực cóc trở về. Gặp phải Lân Dực Điều đuổi giết, mới bị thương nặng như vậy. Không phải An Tranh không tin tưởng bàn tử, mà là vì hăn không muốn người khác quấy rầy thầy khô tiền bối. Bình khí của bảy người kia, quan tài thủy tinh, còn có bảo bối tử phẩm trên người vị tiền bối đó, nếu có người biết, thì chính là tai họa với người đã chết, có lẽ ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

Bàn tử vốn là người nhanh mồm nhanh miệng, nói không chừng lại nói cho ai biết. Một khi chuyện này truyền ra ngoài, thì không phải hay ho gì.

Tuy chỉ kể lại hời hợt nguy hiểm, nhưng bàn tử nghe xong vẫn biến sắc:

-Con mẹ nó chứ...đó chính là ma thú cấp trung a, ngang ngửa với cường giả Tu Di Cảnh. Ma thú kia nếu nổi giận tới nơi này, không mấy người ở Huyền Thế Trường Cư ngăn được nó.

An Tranh lắc đầu:

-Chớ coi thường Huyền Thế Trường Cư. Nơi này khẳng định ấn dấu rất nhiều cao thủ tài ba, chỉ có điều bọn họ không muốn lộ diện mà thôi.

Sở dĩ An Tranh suy đoán như vậy, là vì cơn lũ mãnh liệt kia bao phủ cả một khu vực rộng lớn, vậy mà thành Huyền Thế Trường Cư không chịu chút ảnh hưởng nào, hiển nhiên là không bình thường. Nếu nói không có người nào ra tay bảo vệ tòa thành, An Tranh tuyệt đối không tin.

Đang trò chuyện, lão Hoắc từ bên ngoài đi vào, vừa vào liền nhìn vòng tay của An Tranh, sau đó nói với Đỗ Sáu Sáu:

-Bàn tử, người ra ngoài một lát, ta muốn nói chuyện riêng với An Tranh.

Bàn tử đứng dậy:

-Vâng, Hoắc lão phải dạy cho hăn một trận, cho hăn biết rằng tự tiện rời khỏi tông môn là sai lầm lớn, hơn nữa hăn còn là tông chủ, vậy mà chẳng có kỷ luật gì cả. Theo ta thấy, nên thiến hăn.

An Tranh:

-Sau khi trở về đây người cứ đòi thiến ta, rốt cuộc là vì cái gì?

Bàn tử trầm mặc một lúc, có vẻ tang thương nói:

-Bởi vì của người lớn.

An Tranh sững sốt một lát, sau đó nghiêm túc nói:

-Hay là người cũng thử đánh sừng cái của người xem?

Bàn tử:

-Biến!

Sau đó tự đi ra khỏi phòng.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nguyên Rùa Tới Từ Địa Ngục

Sau khi tiến vào, lão Hoắc có chút do dự, tựa hồ đang nghĩ nên mở miệng như thế nào. Sau khi tìm được An Tranh ở Thương Man Sơn, lão Hoắc như có điều muốn nói. Tâm sự của ông ta có vẻ nặng nề, ánh mắt đầy phức tạp.

-Tiền bối, có chuyện gì không ngại nói thẳng.

An Tranh ngồi thẳng người:

-Vãn bối lắng nghe cẩn thận.

Lão Hoắc nhìn An Tranh, lại nhìn vòng tay Huyết Bồi Châu.

-An Tranh...người biết đó là thứ gì không?

An Tranh gật đầu:

-Thứ này vãn bối có được ngoài ý muốn, nó tựa hồ có linh trí, có thể nói cho vãn bối nó là cái gì. Cho nên vãn bối biết tên của nó là Huyết Bồi Châu, là pháp khí tử phẩm. Chẳng lẽ tiền bối cũng biết nó?

Lão Hoắc trầm mặc một lúc, sắc mặt ngưng trọng:

-Quả nhiên là nó...Huyết Bồi Châu. Ta cũng chỉ từng nghe nói chứ chưa từng thấy qua. Nếu như có thể, người kể lại tỉ mỉ chuyện đã xảy ra với ta. Mong người tin tưởng ta, bởi vì chuyện này liên quan tới sinh tử tồn vong của người.

An Tranh thấy lão Hoắc nói nghiêm túc như vậy, trong lòng không nhịn được trầm xuống. Hắn không muốn nói tới chuyện của thầy khô tiền bối, nên chỉ nói rằng mình thấy một nhà tranh trong đước cốc ở hạ cốc. Sau đó tìm được Huyết Bồi Châu trong nhà tranh, cảm thấy đây là thứ tốt nên liền đeo trên tay. Kết quả vừa đeo vào, thứ này liền tự động nhận chủ, cỏi cũng không cỏi xuống được.

Sau khi nghe xong, sắc mặt của lão Hoắc trở nên thoải mái một chút:

-Nếu không phải người khác đưa cho người, mà là tự người tìm được, thì đỡ hơn rồi.

An Tranh âm thầm chấn động, vẻ ngoài vẫn giữ bình tĩnh:

-Vì sao nói như vậy?

Lão Hoắc đi tới cửa sổ, đứng một lúc lâu mới lên tiếng:

-Về Huyết Bồi Châu này, kỳ thực có một truyền thuyết rất tàn khốc. Nghe đồn Huyết Bồi Châu không tới từ nhân gian, mà tới từ địa ngục. Lúc ở Tinh Phẩm Lâu, ta từng đọc qua rất nhiều sách nói về thần khí thời Thượng Cổ, trong đó có đề cập tới lai lịch của Huyết Bồi Châu. Sách cổ ghi lại, Huyết Bồi Châu tới từ một cây bồ đề mọc trong huyết trì dưới địa ngục, dùng máu tắm bổ.

-Về sau có người đại tu hành tới nhâm địa ngục, thấy cây Bồ Đề này thần dị, liền cắt một cành tạo thành vòng tay Huyết Bồi Châu. Sau khi người đại tu hành này trở lại nhân gian liền xảy ra chuyện, bị kẻ thù đuổi giết, cho nên vẫn lạc. Hậu nhân của ông ta có được vòng tay, từ đó trở đi...gia tộc không thể phục hưng được nữa. Tất cả những người có được vòng tay này, đều không thể chết già.

An Tranh hỏi:

-Vì sao?

Lão Hoắc nói:

-Theo sách cổ ghi lại, cái ác độc của Huyết Bồi Châu này, hoàn toàn tới từ hai chữ ‘Huyết bồi’. Một khi Huyết Bồi Châu nhận chủ, chủ nhân hoàn toàn bị động, không thể không dùng máu của mình để tẩm bổ nó. Người kế lúc có được Huyết Bồi Châu, mấy viên ngọc tự động xuất hiện gai hút máu...như vậy truyền thuyết tám chín phần là thật rồi. Huyết Bồi Châu cần dùng máu tẩm bổ thường xuyên, cho nên người nào đeo nó sẽ bị hạt châu không ngừng hút đi huyết mạch chi lực. Nếu người này không thể duy trì thực lực cường đại, sớm muộn gì cũng bị Huyết Bồi Châu hút sạch máu, cuối cùng trở thành cây khô.

An Tranh nghĩ tới vị tiên bối cây khô kia, trong lòng càng thêm trầm trọng.

Lão Hoắc nói:

-Vừa rồi ta nói chỉ cần không phải người khác đưa cho người là tốt, là vì Huyết Bồi Châu này còn có một thuộc tính càng ác độc hơn. Chủ nhân trước của Huyết Bồi Châu, nếu bị Huyết Bồi Châu hút cạn máu, trước khi chết sẽ đưa ra lời nguyện rửa. Như vậy chủ nhân kế tiếp có được Huyết Bồi Châu, không những phải dùng máu mình để tẩm bổ Huyết Bồi Châu, còn phải tẩm bổ cả chủ nhân trước đó, hay chính là kẻ đã biến thành cây khô.

-Lúc cây khô có đủ máu của người mới, cây khô sẽ chậm rãi sống lại. Đây là ma chú của Huyết Bồi Châu, nghe đồn là cấm thuật do người đứng đầu địa ngục sáng tạo ra. Bất kể là ai, đeo Huyết Bồi Châu này vào, đều không thể không tẩm bổ cho nó.

An Tranh như rơi xuống đáy vực, nhưng hẳn không quá tin tưởng mình bị người khác tính kế. Tuy nhiên cây khô kia thực sự quý dị, có lẽ đúng như lời lão Hoắc nói, cây khô mượn mình để sống lại.

Nhưng lúc trông thấy thân khô kia, vòng tay này không ở trên người của ông ta. Hơn nữa, lúc đầu thân khô tặng cho hắn là một vòng cổ, chứ không phải Huyết Bồi Châu. Chẳng lẽ, đây chỉ là trùng hợp?

An Tranh tự an ủi mình, nhưng lại phát hiện chuyện như vậy khó mà tự an ủi được. Lão Hoắc không biết những chuyện mình đã trải qua, cho nên không cần phải nói dối để lừa gạt mình. Lúc trước An Tranh là thủ tọa của Minh Pháp Tự, kiến thức rộng rãi, nhưng sự hiểu biết về pháp khí hiển nhiên kém hơn lão Hoắc, người đã ở Tinh Phàm Lâu lâu năm. Mỗi người đều có sở trường của mình, lúc trước sở trường của An Tranh là sự hung hãn khiến người trong thiên hạ nghe mà mất mật. Còn lão Hoắc, sự am hiểu về pháp khí của ông ta hiển nhiên không mấy người bằng.

-Từ nay về sau người phải chú ý chút.

Lão Hoắc trầm mặc một lúc rồi nói:

-Nếu...nếu cảm thấy mình luôn rơi vào trạng thái thiếu máu, tinh thần không phấn chấn, luôn cảm thấy mệt mỏi, thì người nên sớm chuẩn bị. Thực lực của Huyết Bồi Châu tăng lên theo tu vị của chủ nhân, nhưng nó càng mạnh thì hấp thu máu càng nhiều. Nếu người bị dính ma chú của chủ nhân trước, vậy thì tốc độ mất máu của người sẽ càng nhanh.

An Tranh cố gắng khiến mình bình tĩnh, hỏi một câu:

-Có cách nào giải quyết không?

Lão Hoắc nhìn An Tranh:

-Không có, cho dù người chặt tay, ném Huyết Bồi Châu tới chân trời góc bể, thì nó vẫn không ngừng hấp thu máu của người, cho dù người cách Huyết Bồi Châu xa vạn dặm cũng vô dụng. Bởi vì giữa người và nó đã có một mối liên hệ kỳ bí về máu. Chỉ khi hút người biến thành thân khô, người mới có thể mở ra ma chú, truyền lời nguyện rửa này cho người kế tiếp.

-Còn có...

Lão Hoắc như muốn an ủi An Tranh, nhưng lại vô lực:

-Mau chóng tăng lên thực lực bản thân, luôn khiến cho máu của mình vào trạng thái sung túc. Nói cách khác, người phải khiến tốc độ tăng trưởng của người nhanh hơn Huyết Bồi Châu. Chỉ cần người luôn thỏa mãn yêu cầu của Huyết Bồi Châu, đồng thời thân thể không bị tổn hại, thì người sẽ không sao cả. Còn có một biện pháp, chính là người không cần trở nên mạnh mẽ, một mục duy trì thực lực như hiện tại, như vậy nhu cầu về máu của Huyết Bồi Châu sẽ rất ít.

-Nhưng điều kiện đầu tiên là chủ nhân trước đó của Huyết Bồi Châu không nguyên rửa. Nếu có, thì máu của người vẫn bị hút đi nhanh chóng. An Tranh, ta hỏi lại người, rốt cuộc người có thấy thân thể khô nào ở bên cạnh Huyết Bồi Châu không?

An Tranh há to miệng:

-Không có.

Lão Hoắc nhìn An Tranh với vẻ nửa tin nửa ngờ, sau đó thở dài:

-Hy vọng không có việc gì, chính người chú ý là tốt rồi. Hiện tại đã không có biện pháp gỡ Huyết Bồi Châu khỏi tay người, hy vọng duy nhất là tốc độ hấp thu máu của vòng tay này không quá lớn.

An Tranh cười miễn cưỡng:

-Có lẽ ta sẽ trở nên mạnh mẽ nhanh hơn nó.

Lão Hoắc trầm mặc thật lâu, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

An Tranh biết lão Hoắc tìm không thấy lời nào để an ủi mình. Tiềm chất tu hành của hắn chỉ là nửa sao, muốn tăng thực lực nhanh chóng?

Người si nói mộng mà thôi.

Sau khi lão Hoắc rời đi, An Tranh lâm vào sầu lo. Hắn biết lão Hoắc không lừa mình, bởi vì lão Hoắc chẳng cần làm vậy. An Tranh sẽ không hoài nghi một lão già đã tặng cho hắn một Nghịch Thiên Ấn tử phẩm, cũng như tới bây giờ hắn vẫn không tin vị thầy khô tiền bối kia lại muốn hấp thu máu của hắn để sống lại.

Cho dù đúng thì sao chứ?

An Tranh hít sâu một hơi, tự khuyên bản thân không cần buồn phiền. Vị tiền bối thầy khô kia tặng cho hắn một pháp khí tử phẩm, còn có trăm mẫu dược điền. Dùng những cái này đổi ít máu của mình, chẳng lẽ không công bằng sao? Huống hồ lời nguyện của Huyết Bồi Châu không phải là không thể phá, chỉ cần mình duy trì tốc độ tu luyện nhanh hơn tốc độ hút máu của Huyết Bồi Châu, thì mình sẽ không sao cả.

An Tranh vô thức nhìn xuống chiếc vòng tay, nhìn mười ba hạt châu có điểm màu đỏ khác nhau.

Coi như là một cách đốc xúc bản thân.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, nhất là lúc ngủ. An Tranh bị thương, cảm thấy chỉ muốn ngủ, nhưng giờ hắn phát hiện, ngủ chỉ khiến hắn lãng phí thời gian. An Tranh không dám lãng phí, bởi vì có Huyết Bồi Châu, hắn biết mình không có tư cách lãng phí thời gian.

Cho dù nằm trên giường tĩnh dưỡng, hắn cũng không buông tha tu hành. Cái gọi là tủy tủy, kỳ thực không chỉ khiến xương cốt, kinh mạch trong cơ thể trở nên mạnh mẽ để vận chuyển tu vi chi lực. Quan trọng nhất là mở ra đan điền Khí Hải. Người người đều có đan điền Khí Hải, bất kể là người thường hay là người tu hành. Đó là thứ trời sinh, là chỗ thần dị của nhân loại.

Thiên tài và người thường khác nhau ở chỗ, trình độ mở ra đan điền Khí Hải. Thiên tài sở dĩ là thiên tài, là vì lúc bọn họ vừa mới ra đời, đan điền Khí Hải đã mở, hơn nữa có thể mở ra rất lớn. Mà người thường, đan điền Khí Hải một mực khép kín. Nếu muốn mở ra, phải dựa vào linh thạch, cùng với một vị tu hành từ Tu Di Cảnh trở lên giúp đỡ tẩy tủy.

Tiềm chất của An Tranh là nửa sao, nói cách khác, đan điền Khí Hải của hắn chỉ mở ra một khe hở nhỏ. Mở càng lớn, tiến vào càng nhiều. Mở càng nhỏ, tiến vào càng ít. Nói lớn nhỏ, chính là khả năng hấp thu và phóng ra. Hấp thu, là dung nạp tu vị chi lực vào trong đan điền Khí Hải. Phóng ra, là chỉ cường độ công kích.

Cửa càng lớn, lực lượng công kích tất nhiên càng mạnh, bởi vì tu vị chi lực phát ra lớn. Cho nên việc phân chia cảnh giới cũng không quá chặt chẽ. Cùng là Thăng Túy nhất phẩm, nếu dùng An Tranh và Tiểu Thất Đạo để so sánh, thì một kích của Tiểu Thất Đạo, có thể mạnh hơn An Tranh không chỉ mười lần. Tu vị cảnh giới càng tăng lên, cường độ công kích của Tiểu Thất Đạo càng mạnh hơn An Tranh nhiều. Gấp chục lần, gấp hai mươi lần, gấp trăm lần, gấp nghìn lần...

Hơn nữa quan trọng nhất là, nếu cửa mở vô cùng nhỏ, vậy thì cảnh giới chỉ đạt tới một trình độ nhất định, sẽ không thể tiến thêm được nữa. Lực lượng hấp thu mà chỉ có thể duy trì cho Thăng Túy nhất phẩm, vậy thì vĩnh viễn không thể đạt tới Thăng Túy nhị phẩm.

Hiện tại điều cấp bách mà An Tranh cần giải quyết, chính là mở rộng đan điền khí hải.

Nhưng, một chuyện như thể chất, muốn thay đổi thật sự quá khó khăn. Cái này khác với tẩy tủy, tẩy tủy chỉ cần mở ra đan điền khí hải, bởi vì cửa vốn đã có rồi. Nhưng thay đổi thể chất, chính là mở rộng cửa của mình.

An Tranh nằm tĩnh dưỡng trên giường khoảng một tháng mới khôi phục hoàn toàn. Với hắn, tin tức tốt nhất không phải là cái này, mà là nhu cầu về máu của Huyết Bồi Châu tựa hồ không quá lớn, bằng không hắn đã không khôi phục lại rồi. Nhưng An Tranh cũng biết, nếu như không phải vì Huyết Bồi Châu hút máu của hắn, thì hắn không cần một tháng để khôi phục lại. Dù sao ngày nào Khúc Lưu Nhi cũng cầm được vật thúy phẩm, thậm chí bạch phẩm để tẩm bổ cho thân thể của hắn.

Nếu là một thiên tài, ngày nào cũng uống nhiều thảo dược thúy phẩm, bạch phẩm như vậy, đã sớm lành lặn, thậm chí tu vi tăng lên. Nhưng An Tranh chỉ có thể khiến thân thể trở về dạng cũ, mà không có bất kỳ tiến bộ nào.

Tính toán thời gian, chỉ còn bốn tháng nữa là tới trận tỷ thí với thư viện Huyền Thế. Muốn thắng bọn họ, tựa hồ không có hy vọng gì cả.

Nhưng An Tranh sẽ không từ bỏ.

Bởi vì hắn là An Tranh, một An Tranh chưa bao giờ cúi đầu trước số phận.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Nhà Xí Nổ

Có lẽ lời của lão Hoắc ảnh hưởng tới An Tranh rất lớn, cho nên hắn luôn cảm thấy thân thể của mình có chỗ không đúng. Phần lớn mọi người nếu biết mình sẽ gặp chuyện không may, bọn họ sẽ trở nên nghi thần nghi quỷ. Rõ ràng không có việc gì, nhưng cứ cho rằng mình sẽ xảy ra chuyện. An Tranh có thái độ lạc quan hơn, dù sao hắn có kinh nghiệm hơn xa những người khác cùng với một cái tâm kiên cường.

An Tranh phát hiện Huyết Bồi Châu không mang lại ảnh hưởng quá lớn tới thân thể của hắn. Nhưng có lẽ sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới tốc độ tăng tu vị.

Cho dù là tiềm chất nửa sao, uống nhiều thảo dược thúy phẩm bạch phẩm như vậy, tương đương ngày ngày đều tẩm bổ, dựa theo đạo lý phải tiến bộ mới đúng. Nhưng trên thực tế, An Tranh cảm thấy đan điền khí hải của mình vẫn chỉ mở ra một khe nhỏ.

Vào ban đêm, An Tranh đi một mình tới Cửu Tinh Đài để kiểm tra, vẫn là nửa sao.

Sau khi thân thể khôi phục, An Tranh thiết lập một kế hoạch tu hành chi tiết cho mấy người Đỗ Sấu Sấu, sau đó đưa cho Khúc Lưu Nhi không ít phương thuốc luyện chế đan dược, giúp bọn họ tăng lên thể chất. Sau đó những lúc đêm dài người tĩnh, hắn tiến vào Nghịch Thiên Ấn tu hành.

Lão Hoắc nói, thời gian trong Nghịch Thiên Ấn là bất động. Cho nên mặc kệ ở trong đó bao lâu, khi ra ngoài vẫn là thời điểm đi vào. Nói cách khác, An Tranh không thiếu thời gian tu hành. Đối với một người có tiềm

chất tu hành kém cỏi như hăn mà nói, đây chính là chuyện tốt nhất. Tuy kém cỏi, nhưng không lo lắng thời gian. Cho nên An Tranh một mực cảm ơn lão Hoắc, ân tình lớn như vậy khó mà báo đáp hết được.

Lão Hoắc là một người khoáng đạt, cũng là một người chính trực. Tuy ông ta nói thân thể của ông ta đã tàn phế, nhưng An Tranh tin tưởng, với sự ảnh hưởng và địa vị của lão Hoắc ở Tinh Phẩm Lâu, tùy tiện ném ra ngoài một hai pháp khí hồng phẩm hoặc kim phẩm, là có thể khiến Mộc Trường Yên rơi vào phiền toái vô cùng. Mặc dù không giết được Mộc Trường Yên, thì cũng sẽ khiến Mộc Trường Yên khó sống an bình.

Nhưng lão Hoắc hiểu rõ rằng, cái chết của Hoắc Vũ Phu kỳ thực không liên quan gì tới Mộc Trường Yên. Hoắc Vũ Phu dùng phương thức khiêu chiến với thành chủ cũ để trở thành thành chủ mới. Như vậy phán định hăn phải nhận lời khiêu chiến của người khác. Mộc Trường Yên đánh Hoắc Vũ Phu trong trận tỷ thí, điều này là khó tránh được. Nếu Mộc Trường Yên ác độc hơn, thì đã giết Hoắc Vũ Phu lúc đó rồi.

Nhưng Mộc Trường Yên không làm vậy, nên lão Hoắc không hận Mộc Trường Yên, mà hận chính mình hơn, vì đã không dạy dỗ tốt con trai của mình.

Có những lúc An Tranh cảm thấy lão Hoắc chuyển tình yêu với Hoắc Vũ Phu sang mình, cho nên An Tranh sẽ không làm gì phụ lòng ông ta.

Ngoài thời gian dạy dỗ mấy người kia tu hành, An Tranh dùng phần lớn thời gian còn lại tự tu luyện.

Không gian bên trong Nghịch Thiên Ấn rất kỳ lạ, lão Hoắc từng nói đó là một tiểu thế giới. Đặc điểm của tiểu thế giới này chính là mọi thứ bên trong đều bất động. Lúc An Tranh đi vào, cỏ mọc hoa nở vẫn luôn như vậy, không bao giờ héo tàn. An Tranh đi trên đường nhỏ, thấy một con kiến, đợi An Tranh quay lại, con kiến vẫn bất động ở đó.

Nhưng càng kỳ quái hơn, những thứ này không phải đồ giả, mà là thực sự tồn tại. Con kiến sống đời con kiến, hoa tươi sống đời hoa tươi.

Thần khí, cho dù là đại thần khí, có thể nghịch thiên vận chuyển, nhưng luôn có khuyết điểm.

Thời gian trong Nghịch Thiên Ấn đúng là bất động, nhưng tiến vào đó máu cũng vận chuyển chậm lại, cho nên tốc độ tu luyện tăng rất chậm.

An Tranh cùng lão Hoắc tiến vào tiểu thế giới của Nghịch Thiên Ấn, lão Hoắc không bảo An Tranh lập tức tu hành, mà là bảo hẩn ngồi xuống.

-Người có chút nóng vội.

Lão Hoắc nói:

-Nhưng càng nóng vội, càng dễ thất bại.

An Tranh nói:

-Không dám không vội, chỉ còn bốn tháng nữa là tới trận tỷ thí với thư viện Huyền Thế rồi, mà giờ ta vẫn còn chưa nhập phẩm.

Lão Hoắc gỡ hồ lô rượu đưa cho An Tranh:

-Người hãy nghe ta nói về Nghịch Thiên Ấn này trước đã...sở dĩ Nghịch Thiên Ấn có thể nghịch thiên, là vì nó khiến cho thời gian bất động. Nhưng đây chỉ là giai đoạn sơ cấp của người tu hành, thời gian đình chỉ, tốc độ tăng tu vị cũng rất chậm. Người ở trong này, sinh mạng không lão hóa, nên người cơ hồ không phát triển. Nếu muốn dùng Nghịch Thiên Ấn cho tốt, thì phải hiểu về pháp khí, nhất là pháp khí tử phẩm.

Ông ta cười cười, chỉ vào An Tranh:

-Giờ người chính là một già nhàu mới nổi. Trên người đã có ba pháp khí tử phẩm, nhưng căn bản không dùng đến. Sở dĩ pháp khí tử phẩm có thể được coi là pháp khí cấp cao, bởi vì nó phát triển song song với chủ nhân của nó. Pháp khí tử phẩm biết tự động điều chỉnh trạng thái để thích ứng với thực lực của chủ nhân, giúp chủ nhân phát huy lực công kích hoặc phòng ngự mạnh nhất.

-Nhưng đầu tiên vị chủ nhân đó phải có một chút thực lực. Mà người thì vẫn chưa nhập phẩm, cho nên về cơ bản không có thực lực gì cả. Đây cũng là lý do vì sao người không dùng được pháp khí tử phẩm trong tay. Nghịch Thiên Ấn có thể cho người thời gian, nhưng đây chưa hẳn là chuyện tốt. Chỉ khi nào người có thể khiến thời gian trong Nghịch Thiên Ấn vận chuyển, thì người mới tính là trưởng thành.

An Tranh hơi sững sờ:

-Có ý gì?

Lão Hoắc tiếp tục nói:

-Như vừa nãy ta nói, thực lực bây giờ của người kỳ thực chưa mở hết được Nghịch Thiên Ấn. Bởi vì người quá yếu, cho nên thời gian bên trong này cơ hồ không vận chuyển. Bởi vì không vận chuyển, người liền không tăng tu vi được. Đợi tới khi người đạt tới Thăng Túy nhất phẩm, lúc người tiến vào Nghịch Thiên Ấn, người sẽ phát hiện thời gian trong này chậm rãi vận hành. Con kiến mà người từng nhìn thấy sẽ chậm rãi đi đường. Đối với một sinh vật nhỏ như nó, muốn đi hết còn đường cần thời gian rất lâu, nhưng một khi đã chuyển động, chính là khởi đầu tốt.

-Nếu người một mực không nhập phẩm, mặc kệ người tu hành trong Nghịch Thiên Ấn bao lâu, thì cũng không thể nào nhập phẩm được. Thực lực của người càng mạnh, thời gian trong Nghịch Thiên Ấn sẽ trôi qua càng nhanh. Lúc đầu ta tính toán qua, người tu hành đạt tới Thăng Túy cửu

phẩm, tiến vào Nghịch Thiên Ấn tu hành, thời gian bên trong chạy chậm hơn bên ngoài một nghìn lần. Nói cách khác, người ở trong này tu hành một nghìn canh giờ, tương đương với một canh giờ bên ngoài.

-Khi thực lực của người đạt tới Tu Di Cảnh, thì chính là một bước nhảy vọt. Thời gian bên trong Nghịch Thiên Ấn sẽ chạy chậm hơn bên ngoài năm trăm lần. Lúc người đạt tới Tu Di cửu phẩm, thời gian chạy chậm hơn một trăm lần. Lúc người đạt tới Tỳ Dục Cảnh, thời gian chậm hơn khoảng năm mươi lần. Tới Tỳ Dục cửu phẩm, khoảng chừng bốn mươi lần. Chờ tới Tiểu Mãn Cảnh, tu hành trong này một tháng, tương đương với một ngày bên ngoài. Tới Đại Mãn Cảnh, tu hành trong này hai mươi ngày, tương đương với bên ngoài một ngày. Tới Tiểu Thiên Cảnh, tu hành trong này mười ngày, tương đương với bên ngoài một ngày.

An Tranh đã hiểu.

Thực lực càng mạnh, thời gian trong Nghịch Thiên Ấn trôi qua càng nhanh. Nghe qua có vẻ tác dụng của Nghịch Thiên Ấn càng yếu khi người tu hành càng mạnh, nhưng trên thực tế, đây mới là chỗ nghịch thiên. Tới cảnh giới Tiểu Thiên Cảnh, kỳ thực tu hành ở đâu cũng không quan trọng lắm.

Lão Hoắc nói:

-Nếu người đạt tới Đại Thiên Cảnh, vậy thì Nghịch Thiên Ấn liền mất đi tác dụng khống chế thời gian. Người tu hành ở đây một ngày, bên ngoài cũng là một ngày. Lý do là vì thực lực của cường giả Đại Thiên Cảnh, đã vượt qua khả năng của pháp khí.

Ông ta mỉm cười nói với An Tranh:

-Cho nên thấy người nóng vội như vậy, ta không thể không khuyên người vài câu. Nghịch Thiên Ấn khác với hai pháp khí tử phẩm kia của người, Hồng Loan Trâm tăng theo thực lực. Người đạt tới Tiểu Thiên Cảnh,

Hồng Loan Trâm cũng đạt tới Tiểu Thiên Cảnh. Cho dù để Hồng Loan Trâm tự ra tay trấn áp một cường giả Đại Thiên Cảnh cũng không phải việc khó. Mà Nghịch Thiên Ấn chỉ là một không gian, một pháp khí thay đổi thời gian, không phải dùng để công kích, nhưng có thể dùng để phòng ngự.

Lão Hoắc đứng dậy, kéo An Tranh lên:

-Phải tin tưởng vào bản thân. Ngay cả Huyết Bồi Châu cũng không làm người gục ngã, thì người còn sợ gì? Có những lúc, may mắn chính là một bộ phận của thực lực. Ta chưa từng thấy người nào may mắn hơn người, có lẽ đây chính là ông trời ưu ái.

An Tranh đi theo lão Hoắc rời khỏi Nghịch Thiên Ấn.

-Không nên sốt ruột, đợi nhập phẩm đã rồi hẵng tiến vào Nghịch Thiên Ấn.

Lão Hoắc lấy về hồ lô, sau đó nhú mày:

-Uống lắm vậy, còn trẻ không nên uống quá nhiều, không tốt cho thân thể.

An Tranh cười cười:

-Lão cứ nói đùa, trong hồ lô của lão toàn là nước.

Lão Hoắc:

-À, quên mất. Kỳ thực cảnh giới cao nhất của uống rượu, chính là uống nước thấy như uống rượu.

An Tranh nghĩ thầm, nếu nói lời này với Chung Cửu Ca, có lẽ sẽ giúp Chung Cửu Ca tăng lên Thiên Thuật. Nhưng giờ Chung Cửu Ca không ở Huyền Thế Trường Cư, An Tranh đã nhờ Chung Cửu Ca giúp hẳn một việc, tới Thiên Hạo Cung ở Nam Cương. An Tranh đoán những kẻ ám sát mình

kia có khả năng ra tay với Thiên Hạo Cung, cho nên nhờ Chung Cửu Ca tới đó một chuyến, nhắc nhở Hứa Mi chú ý.

Sau khi lão Hoắc rời đi, An Tranh lâm vào trầm tư, làm sao để tăng cường tiềm chất, khiến cửa mở lớn hơn chút.

Thực lực của hắn vẫn còn quá kém cỏi, không thể nhìn thấy đan điền khí hải bên trong. Nhưng hắn căn cứ vào thể chất của mình để đoán, cửa mở rất nhỏ. Một kỳ tài có một không hai như Tiểu Thất Đạo, cửa có khả năng cao tới một trượng, sau khi mở ra, dù là sông lớn cũng tiến vào được. Mà cửa của An Tranh, khả năng chỉ cao có nửa mét, hơn nữa chỉ mở một khe hở nhỏ, cho dù hắt nước cũng không tiến vào được bao nhiêu.

Hấp thu ít tu vi chi lực, cảnh giới tăng đương nhiên chậm.

An Tranh có chút buồn rầu, cho nên tính toán làm việc khác dời đi sự chú ý, khiến mình bình tĩnh lại rồi nói sau. Hắn tính toán nghĩ biện pháp lấy được cốc ra khỏi Huyết Bồi Châu. Tuy có thể tùy tiện lấy được thảo trong Huyết Bồi Châu, nhưng An Tranh không vào trong đó được, nên không thể chăm sóc được thảo được. Nếu có biện pháp di chuyển được cốc tới Nghịch Thiên Ấn, vậy thì có thể để Khúc Lưu Nhi tiến vào đó. Một dược si như Khúc Lưu Nhi, thấy nhiều thảo dược như vậy hẳn là vui sướng tới nhảy dựng.

Cho nên An Tranh đành phải tới chỗ lão Hoắc, nói suy nghĩ của mình cho đối phương.

Lão Hoắc bảo An Tranh tiếp tục tu hành, để ông ấy suy nghĩ xem có biện pháp nào không.

An Tranh tới cửa phòng học, cảm giác được có khí tức chập chờn, sau đó hắn trông thấy Tiểu Thất Đạo đang ngồi ghế đọc sách, đột nhiên khuôn mặt đỏ bừng giống như uống rượu.

-Tiểu Thất Đạo, đệ làm sao vậy?

An Tranh tiến vào phòng học, vội vàng hỏi.

Tiểu Thất Đạo lắc cái đầu nhỏ:

-An Tranh ca ca...hì hì...hì hì...đệ chóng mặt, thật thoải mái.

An Tranh sửng sốt hồi lâu mới phản ứng lại:

-Đệ sắp tiến cảnh rồi!

Một tháng trước Tiểu Thất Đạo đã tới Thăng Thúy nhất phẩm, không ngờ đã tiến cảnh nhanh như vậy. Tốc độ này quả thực tức chết những người tu hành khác. Do mỗi người khi tiến cảnh có phản ứng khác nhau, cho nên lúc đầu An Tranh mới không biết Tiểu Thất Đạo tiến cảnh. Đúng vào lúc này, Đỗ Sấu Sấu vẽ mặt đau khổ bưng một bát nước thuốc đi tới, nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Thất Đạo, vội vàng chạy tới:

-Mau mau uống bát thuốc này cho tỉnh rượu.

Khúc Lưu Nhi ngăn ở trước người Tiểu Thất Đạo:

-Đó là thuốc tăng thể chất mà sư phụ ta pha chế cho người, chứ không phải thuốc giải rượu...Hơn nữa, Tiểu Thất Đạo cũng không phải là uống rượu.

Bàn tử thở dài:

-Thiên tài đúng là thiên tài, nói tiến cảnh liền tiến cảnh.

Hắn bịt mũi uống hết bát thuốc, sau một lát ôm bụng chạy tới nhà xí:

-Thuốc quỷ quái gì không biết, uống vào lại đi vệ sinh.

An Tranh bế Tiểu Thất Đạo tới phòng của cậu bé để cậu bé ngủ một lát. Mới đi nửa đường thì nghe thấy có tiếng nổ bên kia.

An Tranh vội vàng quay đầu nhìn, liền nhìn thấy nhà xí tan tành.

Đỗ Sấu Sấu xách quần, vẻ mặt hoảng sợ chạy tới:

-Con mẹ nó chứ, vãi cả đái...ta vừa mới thả rắm cái nhà xí đã nổ.

Ở chỗ gác cổng, lão Hoắc bật cười:

-Có người tiến cảnh khi đang ngủ, có người tiến cảnh khi chiến đấu kịch liệt, mà bàn tử người thì đánh rắm tiến cảnh, thật đúng là vô tiền khoáng hậu.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lão Hoắc

Tiểu Thất Đạo dùng ba tháng tăng lên Thăng Túy nhị phẩm, bàn tử dùng ba tháng tăng lên Thăng Túy nhất phẩm, thoát nhìn tốc độ của Tiểu Thất Đạo không hơn bàn tử là bao nhiêu, nhưng trên thực tế, bàn tử mới chỉ là nhập phẩm, mà Tiểu Thất Đạo là thăng phẩm, hai người hoàn toàn không thể so sánh.

Bàn tử che bụng đi tìm Khúc Phong Tử, đau tới nhe răng nhếch miệng. Khúc Phong Tử thấy đũng quần bàn tử thủng một lỗ lớn, không nhịn được hoảng sợ:

-Kẻ nào làm người như vậy?

Bàn tử sững sốt một lát, sau đó cười mắng:

-Đánh rắm, là đánh rắm!

Khúc Phong Tử hiển nhiên không hiểu, hắn cau mày bảo Đỗ Sấu Sấu nằm xuống để hắn kiểm tra. Sau một lát vỗ bốp vào mông Đỗ Sấu Sấu một cái:

-Không sao, chỉ là nổ lòi ra trĩ, ta đã nhét về giúp người. Tí nữa dùng thuốc trị ngoại thương là tốt rồi, mấy ngày nữa ăn ít thôi, cũng đừng đi vệ sinh. Nếu nhịn không được thì người nghĩ biện pháp nôn ra, đừng đi vệ sinh.

Bàn tử che mặt:

-Ông trời ạ, sao số tôi khổ thế này!

An Tranh thấy Đỗ Sấu Sấu không có việc gì, bế Tiểu Thất Đạo trở về phòng. Tiểu Thất Đạo mơ mơ màng màng như đang say rượu, lúc khóc lúc cười. Lúc thì hô sáng khoái, lúc thì khóc đòi mẹ. Cậu bé mới chỉ bốn tuổi mà thôi, là lúc cần mẹ nhất, nhưng Diệp đại nương đã tới kinh đô Đại Yến, đợi tới lúc gặp lại thì Tiểu Thất Đạo đã là một thiếu niên tám tuổi.

Hiện tại ba đệ tử của An Tranh, Tiểu Thất Đạo đạt tới Thăng Túy nhị phẩm, Đỗ Sấu Sấu nhập phẩm, Khúc Lưu Nhi đã nhập phẩm từ một tháng trước. Ngược lại vị thầy giáo này, vị tông chủ đại nhân của Thiên Khải Tông này, vẫn còn chưa nhập phẩm.

An Tranh đặt Tiểu Thất Đạo xuống giường, đắp chăn cho cậu bé, an ủi vài câu. Tiểu Thất Đạo nắm lấy tay An Tranh, vung loạn xạ nói:

-An Tranh ca ca chớ đi, đệ muốn huynh ở đây bảo vệ đệ, trong này có con cọp lớn quá! À, không phải cọp, mà là con mèo. An Tranh ca ca, đó là mèo con của huynh, sao nó lại biến thành bàn tử ca ca rồi...An Tranh ca ca, phía sau huynh còn có người.

An Tranh quay đầu lại nhìn, không thấy ai cả, Tiểu Thất Đạo như là say rượu rồi.

An Tranh ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thất Đạo, tùy ý để cho Tiểu Thất Đạo vung vẩy tay mình. Tiểu Thất Đạo càng ngày càng nói năng linh tinh, đợi cậu bé mệt mới lăn ra ngủ, An Tranh mới đứng dậy.

Hắn gỡ tay Tiểu Thất Đạo ra, định bỏ vào trong chăn, Tiểu Thất Đạo vẫn còn lăm bắm:

-Đệ biết hát nhạc thiếu nhi...mẹ, mẹ đừng đi được không? Mẹ, con đã có thể tu hành, chờ tới lúc con mạnh mẽ, con sẽ đi cứu mẹ...An Tranh ca ca, huynh đừng sợ, huynh sẽ trở thành tông chủ vĩ đại nhất, trở thành người tu hành mạnh nhất...Ừa, An Tranh ca ca, vì sao huynh lại có một cánh cửa lớn như vậy?

An Tranh cười rộ lên, đắp chăn cho Tiểu Thất Đạo rồi mới ra khỏi phòng.

Tiểu Thất Đạo nghiêng người:

-Tiểu Thất Đạo cũng có một cánh cửa, cao như cây đại thụ vậy. Cửa của An Tranh ca ca còn lớn hơn Tiểu Thất Đạo, cao như ngọn núi vậy. Đây cửa của Tiểu Thất Đạo đã mệt rồi, đây cửa của An Tranh ca ca còn mệt hơn.

An Tranh không nghe thấy lời này của Tiểu Thất Đạo, hần tới tìm lão Hoắc thương lượng làm sao để di chuyển được cốc tới Nghịch Thiên Ấn. Những thảo dược kia không có quá nhiều ý nghĩa với An Tranh, nhưng lại rất quan trọng với Khúc Lưu Nhi. Mỗi người tu hành đều có ‘Đạo’ của mình, mà ‘Đạo’ của Khúc Lưu Nhi đã được định sẵn rồi. Nàng yêu thích y thuật hơn xa tu hành. Lúc đầu Khúc Phong Tử dẫn nàng tới cầu khẩn thư viện Huyền Thế, nàng có chút kháng cự, vì nàng không muốn tu hành.

Nếu như giúp nàng tiếp xúc với những thảo dược quý hiếm kia, có lẽ nàng sẽ hiểu về y thuật càng sâu, trợ giúp rất lớn tới việc tu hành.

Lão Hoắc và An Tranh bàn bạc thật lâu cũng không tìm được biện pháp. Tuy nhiên lão Hoắc nói đừng nóng vội, ông ta chỉ cần một thứ, có thứ này rồi, việc di chuyển được diên không còn khó khăn. An Tranh hỏi ông ta cần thứ gì, lão Hoắc nói, chính là người a, ta chỉ chờ người nhập phẩm, ta liền có biện pháp.

An Tranh nhíu mày:

-Đừng tưởng rằng ta sẽ rơi vào bẫy của lão. Có phải lão đang ngầm nói ta là đồ vật không.

Lão Hoắc nhún vai:

-Người là đồ vật.

An Tranh:

-Có ý tứ sao...

Lão Hoắc:

-Nhưng thú vị.

An Tranh:

-Nghiêm túc một chút được không, lão nên nhớ lão là tiền bối giang hồ đấy.

Lão Hoắc bĩu môi:

-Ta chưa bao giờ là tiền bối giang hồ. Nếu không phải vì con ta, thì ta đã không tiến vào giang hồ rồi.

An Tranh không nhin được hỏi:

-Lão nói tu vị đã bị phế, vì sao?

Sắc mặt của lão Hoắc trở nên ảm đạm, sau đó cười cười:

-Tuy không muốn nhắc lại, nhưng dù sao chuyện này xảy ra đã lâu, nói ra cũng không sao. Người có biết vì sao ta vượt qua những người có thiên phú tốt hơn ta, trở thành đại sư luyện khí số một số hai của Tinh Phẩm Lâu không?

An Tranh lắc đầu.

Lão Hoắc nói:

-Bởi vì ta đủ hung ác với chính mình. Ta biết thiên phú luyện khí của mình không bằng người khác, cho nên ta đã tự hủy đan điền khí hải...

-A!

An Tranh kinh hô một tiếng, sắc mặt thay đổi.

Lão Hoắc không biểu hiện gì, ngược lại càng nói càng thoải mái:

-Người cũng biết, luyện khí và luyện đan giống nhau ở chỗ, đều cần một đỉnh lô tốt. Về luyện đan, lò đan càng tốt, xác suất luyện ra đan được thượng phẩm càng cao. Lò đan bằng sắt bình thường, cùng lắm chỉ luyện được phàm vật. Nếu muốn luyện được đan được thúy phẩm, cần dùng lò đan có chất liệu đặc biệt. Chất liệu càng tốt, lò đan càng mạnh. Mà chất liệu tốt nhất trên đời này, chính là thiên thạch, nhưng thiên thạch quá khan hiếm.

-Một miếng thiên thạch cỡ ngón tay cái, thêm vào đó thép tinh, có thể tạo ra một pháp khí tử phẩm. Lúc ta còn trẻ, ngoài ý muốn có được một khối thiên thạch cỡ bàn tay, không dám nói cho bất kỳ kẻ nào, bởi vì có thể dẫn tới họa sát thân. Lúc đó, ta hung ác hơn so với hiện tại nhiều.

-Ta vốn không có hứng thú với việc tu hành, tuy nhiên lúc trước có người từng nói qua, ta là người có hy vọng nhất trong Tinh Phẩm Lâu trở thành cường giả Tiểu Thiên Cảnh trong ngàn ấy năm. Nhưng ta không thích tu hành, chỉ thích luyện khí. Đã muốn luyện khí, vậy thì giấc mộng lớn nhất chính là có một đỉnh lô cực phẩm. Đúng lúc này ta nhặt được một khối thiên thạch, nhưng việc chế tạo đỉnh lô lại không phải sở trường của ta. Ta muốn tạo ra một đỉnh lô chỉ có ta mới sử dụng được, hơn nữa là đỉnh lô có thể tạo ra pháp khí tử phẩm...Cho nên ta gỡ đan điền khí hải của ta xuống.

Ông ta cười cười, có chút đăng çat:

-Ta lấy lý do mình bị bệnh rồi ra ngoài ở nửa năm. Ta chuẩn bị đủ thuốc men và các vật khác, ở trong một sơn cốc nhỏ tự mổ bụng. Ta lấy đan điền khí hải ra, sau đó cắn răng tự khâu miệng vết thương. Nghĩ tới lúc đó ta

không chết, thật đúng là kỳ tích. Đợi ta khôi phục lại, ta liền hòa tan đan điền khí hải vào trong thiên thạch, chế tạo ra đệ nhất đỉnh lô của riêng ta, kích cỡ bằng bàn tay.

-Dù đỉnh lô nhỏ, nhưng người chớ coi thường nó. Vật này không thêm vào bất kỳ cái gì, chỉ có đan điền khí hải của ta và thiên thạch. Từ ngày đó trở đi, tu vị của ta bị phế bỏ, không thể tu hành được nữa. Cho nên lúc trở về Tinh Phẩm Lô, ta nói dối là có người hủy đan điền khí hải của ta, không ai nghi ngờ. Từ đó về sau, ta trở thành người bị vứt bỏ của Tinh Phẩm Lô, lúc ấy ta không bị đuổi, đều là nhờ ơn của Tà lâu chủ.

-Một người không thể tu hành, đương nhiên không có khả năng luyện chế được pháp khí. Nhưng ta tin tưởng chắc chắn rằng ta có thể, cho nên đợi khi tất cả mọi người không chú ý tới ta nữa, ta bắt đầu điên cuồng học tập. Ta học thuộc các phương pháp luyện khí. Các sư huynh đệ nhìn thấy đều xì mũi coi thường. Mà ngay cả lâu chủ nhìn thấy cũng phải thở dài. Về sau ta nghe nói, đã có không ít người khuyên bảo lâu chủ đuổi ta khỏi Tinh Phẩm Lô, không thể để ta phá hủy danh tiếng của Tinh Phẩm Lô.

-Nhưng lâu chủ một mực không đồng ý. Ông ấy nói cho dù để ta làm người quét rác của Tinh Phẩm Lô, cũng sẽ không đuổi ta đi. Ta nghe được câu này, ta liền biết, cả đời mình không cắt đứt được quan hệ với Tinh Phẩm Lô. Năm đó ta mười sáu tuổi, các sư huynh đệ của ta đã tiến bộ về mặt luyện khí, mà ta thì chưa từng thành công.

Lão Hoắc nhìn về phía An Tranh:

-Nhưng người phải biết, ta chỉ đang đợi cơ hội tới, một cơ hội trở nên nổi bật. Nếu như chuyện của ta lan truyền ra ngoài, thì sẽ tạo ra hiệu ứng lớn cỡ nào? Ta không phải người tu hành, thậm chí không bằng một người bình thường, nhưng ta vẫn có thể luyện khí. Ta không có tu vị chi lực, thậm chí thể lực yếu ớt, nhưng đỉnh lô của ta tương thông với huyết mạch.

Nói tới đây, tâm tình của lão Hoắc có tránh khỏi phập phồng, An Tranh có thể hiểu được cảm giác này, bị bỏ mặc một thời gian, sau đó bộc phát. Từ đè nén tới phóng thích, cảm giác khoái cảm khi bùng nổ.

-Đó là một buổi thi lớn, đồng môn sư huynh đệ của ta đều tới đông đủ, nhưng không ai nói cho ta biết. Bởi vì mọi người đều cho rằng ta là phế vật. Các sư huynh đệ khác của ta đều có đỉnh lô của mình. Phần lớn đỉnh lô đều rất lớn, bởi vì lúc mới ở giai đoạn đầu, luyện khí cần luyện lớn, càng lớn chứng tỏ lực khống chế càng mạnh. Cho nên đỉnh lộ của bọn họ, nhỏ nhất cũng cao tới nửa người.

-Những đỉnh lộ kia, đều là sư phụ của bọn họ lựa chọn tỉ mỉ cho bọn họ. Mỗi người dốc hết toàn lực ở buổi thi, hy vọng được lâu chủ coi trọng. Mà ngày đó, ta cũng đi. Ta cầm theo đỉnh lô cỡ bàn tay tới đó, đương nhiên bị tất cả mọi người cười nhạo. Có người muốn đuổi ta ra ngoài, nhưng lâu chủ nói, lưu lại nhìn xem.

-Sau đó tất cả mọi người hoàn thành tác phẩm của mình, đều không tồi. Ít nhất ở cái tuổi của bọn họ, đã coi như không tồi. Sau đó ta nói, để ta thử xem. Bọn họ mỉa mai ta, cười nhạo ta, nhưng ta bất vi sở động. Lâu chủ nói, người cứ cố hết sức là được rồi. Lúc ấy ông ta căn bản không chú ý tới, đỉnh lô mà ta cầm, chính là làm từ thiên thạch. Bởi vì máu của ta đã thay đổi hình dạng của thiên thạch.

-Sư huynh đệ của ta đều luyện pháp khí cấp thấp nhất, để không xảy ra việc gì ngoài ý muốn. Không ai muốn thất bại, không cần phải mạo hiểm ngay lúc đầu.

Lão Hoắc nói:

-Lúc đó ta nói, ta sẽ luyện một pháp khí bạch phẩm.

Ông ta cười:

-Bọn họ tưởng ta phát điên, đều dùng ánh mắt thương hại nhìn ta.

An Tranh nói:

-Chắc hẳn lão đã thành công.

Lão Hoắc cười rộ lên:

-Sai, ta thất bại...Ta vốn định luyện một pháp khí bạch phẩm, sau đó ta phát hiện mình còn có thể làm tốt hơn, vì vậy ta thay đổi chủ ý, luyện một pháp khí hồng phẩm.

An Tranh sửng sốt một lát, sau đó cũng cười:

-Thành công chứ?

Lão Hoắc cười vui vẻ:

-Đương nhiên là thành công. Ta là phế nhân, không thể tu hành, nhưng ta có thể luyện ra pháp khí hồng phẩm. Lúc ấy lâu chủ đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc. Ông ấy từ đài cao bước nhanh xuống, cẩn thận nhìn ta.

Lão Hoắc chỉ vào mình:

-Ta nói, từ nay về sau, ta chính là chiêu bài của Tinh Phẩm Lâu.

An Tranh nói:

-Lâu chủ có ôm lão rồi hôn một cái không?

Lão Hoắc trừng mắt nhìn hẳn:

-Lâu chủ là cha ta, nhưng ông ấy chưa bao giờ gần gũi ta.

An Tranh ngạc nhiên, cảm thấy có chút bi thương.

Lão Hoắc thở dài một tiếng:

-Vì sao ta gỡ đan điền khí hải của mình? Cũng là vì ta là con của lâu chủ Tinh Phẩm Lô, ta không thể thua, không thể thua bất kỳ kẻ nào. Thiên phú luyện khí của ta không tốt, cho dù có thiên phú tu hành, thì có làm được gì?

Đúng vào lúc này, An Tranh trông thấy một thiếu niên ở cửa thư viện phía đối diện. Thiếu niên mặc áo trắng, thân hình thon dài, khuôn mặt thanh tú. Thiếu niên kia đứng ở cửa, hơi cúi người nói:

-Ta muốn học nghệ.

Lúc hắn đứng thẳng người lại, có nhìn thoáng qua Thiên Khải Vũ Viện. An Tranh không biết thiếu niên này, nhưng trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy thiếu niên này có chút quen thuộc.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đập Nồi Chìm Thuyền

An Tranh cảm thấy như từng quen biết với thiếu niên áo trắng kia, nhưng trong trí nhớ của An Tranh tuyệt đối không có khuôn mặt như vậy. An Tranh cảm thấy quen thuộc là vì ánh mắt của thiếu niên. An Tranh nhớ lại xem mình từng gặp đôi mắt đó ở nơi nào. Nhưng hắn không quá để ý, bởi vì những thiếu niên tới cửa tông môn muốn học nghệ, ánh mắt đều khá giống nhau.

An Tranh luôn có lòng kính trọng với những thiếu niên dám đứng ở cửa tông môn nói chuyện. Năm đó bản thân hắn cũng như vậy, lựa chọn tông môn tu hành, sau đó đứng ở cửa nói, ta muốn trở thành đệ tử nơi này, trở thành người xuất sắc nhất.

Về sau, hắn thành công.

Tiếp đón thiếu niên áo trắng là vài hộ viện hung ác. Từ sau khi Mộc Trường Yên rời đi, thư viện Huyền Thế càng trở nên suy đồi. Lúc Mộc Trường Yên còn ở, ít nhất những người kia không dám rêu rao. Nhưng từ lúc Khâu Trường Thần trở thành viện trưởng, cả ngày liền ở trong thành Huyền Thế Trường Cư hưởng thụ, chẳng hề giống quân nhân chút nào.

Có lẽ do hắn sinh hoạt đè nén trong quân đội đã quá lâu, vừa tới thành Huyền Thế Trường Cư này, được vô số người nịnh nọt, bắt đầu trở nên phóng túng. Không tới từa lâu thì tới thanh lâu để chơi bời. Ba mươi kỵ binh thuộc Thiết Lưu Hòa có kỷ luật nghiêm minh kia, cũng bị lây nhiễm cái không khí xấu xí của Huyền Thế Trường Cư.

Vài hộ viện đi tới, vừa định mở miệng mắng, thì thiếu niên áo trắng đã ném vài tấm ngân phiếu xuống đất, mỗi tấm giá trị vạn lượng bạc.

-Mời các vị cầm lấy mà uống trà.

Hắn nói một chữ ‘mời’, nhưng vẻ mặt đầy kiêu căng. Hắn cũng không đưa ngân phiếu tận tay, mà là vung xuống đất. Đám hộ viện của thư viện đều sửng sốt, lúc bọn họ nhìn thấy con số trên tấm ngân phiếu, lập tức nở nụ cười, sau đó cúi người khom lưng nghênh đón thiếu niên áo trắng tiến vào.

-Vị công tử này, có cần ta dẫn ngài tới gặp tiên sinh phụ trách tuyển đệ tử không?

-Không cần, dẫn ta tới Cửu Tinh Đài.

-Việc này hơi khó, nếu như không có sự cho phép của tiên sinh, người ngoài không thể tùy tiện tới gần Cửu Tinh Đài.

-Cầm lấy mà mua rượu uống.

Thiếu niên áo trắng lại đưa tới vài tấm ngân phiếu, hộ viện này lập tức cười như hoa nở:

-Tuy nhiên ta thấy thiếu gia rất quen mắt, quả nhiên là duyên phận. Cho dù bị mắng chửi ta cũng mặc kệ, để ta dẫn đường cho công tử.

Thiếu niên áo trắng ừ một tiếng, cũng không nói nhiều.

Bề ngoài có vẻ khách khí, nhưng thực tế đầy cao ngạo, không để đám hộ vệ này vào mắt.

An Tranh cảm thấy có chút kỳ quái. Những người thuộc đại gia tộc trong thành Huyền Thế Trường Cư thường sẽ không đưa đệ tử ưu tú nhất của mình tới thư viện Huyền Thế. Phần lớn đều đưa ra ngoài thành để tu hành,

thậm chí đưa tới tông môn của Đại Hi. Tu luyện ở trong thư viện thường là những người có chút nguyên nhân không dám ra ngoài, hoặc là gia tộc không đủ thực lực để đưa bọn họ tới chỗ tốt hơn.

Thiếu niên này có một khí chất rất kỳ quái, âm trầm, cực kỳ âm trầm. An Tranh không thể không suy nghĩ cẩn thận, lúc trước mình từng gặp ánh mắt này ở đâu. Nhưng nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra.

Lão Hoắc uống một ngụm rượu từ hồ lô, thứ mà ông ta cho là rượu, sau đó híp mắt nhìn đối diện:

-Thiếu niên kia không đơn giản.

-Làm sao lão biết?

-Một cánh tay của thiếu niên kia có vấn đề, lúc đứng đưa rất mất tự nhiên. Người nhìn không ra, nhưng ta là người chuyên về luyện khí. Còn nhớ cái vỏ xương mà ta làm cho bàn tử không? Với ta mà nói, thứ đó chỉ như món đồ chơi. Nếu ta không nhìn lắm, một tay của thiếu niên kia là giả.

-Giả?

An Tranh khẽ nhíu mày, sau đó lập tức tỉnh ngộ...là hắc!

An Tranh nghĩ tới Trần Thất, con trai độc nhất của Trần Phổ. Nhưng khuôn mặt của Trần Thất đâu phải vậy, chẳng lẽ hắc thay đổi khuôn mặt? An Tranh từng đuổi bắt những kẻ ác thay đổi khuôn mặt để lẫn trốn, cho nên hắc không thấy kỳ lạ. Nếu thực sự là Trần Thất, hắc tới thư viện Huyền Thế học hành, có khả năng là muốn đối phó với mình. Tay Trần Thất gãy là do An Tranh đánh gãy. An Tranh hỏi lão Hoắc, lão Hoắc nói cánh tay kia rất phù hợp với cánh tay mà An Tranh từng đánh gãy.

-Đây là cố ý chạy tới chỗ ta đòi nợ sao?

An Tranh lăm bẫm, hơi chút lo lắng. Lần đầu gặp Trần Thất, An Tranh có thể dễ dàng phớt bỏ hẳn. Nhưng hiện tại nếu thiếu niên áo trắng kia là Trần Thất, vậy thì Trần Thất tiến bộ quá nhanh. Tu vị của thiếu niên áo trắng đã nhập phẩm, hơn nữa khả năng không chỉ là Thăng Túy nhất phẩm. Sự tự tin kia, là vì có thực lực không tầm thường.

Cho nên An Tranh có chút hoài nghi, nếu là Trần Thất, không có lý nào hẳn tu luyện nhanh như vậy, trừ khi là gặp phải tạo ngộ thần kỳ gì đó.

An Tranh thầm nghĩ, có cơ hội phải xem cánh tay của thiếu niên có thật là giả. Nếu là giả, thì về sau kẻ đó chính là uy hiếp của hẳn.

Trong thư viện Huyền Thế.

Trần Thất đặt tay lên Cửu Tinh Đài, sau đó nhìn hồng quang di chuyển lên trên. Tay hộ vệ cũng nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt hiếu kỳ. Hẳn môn nhìn xem thiếu niên kiêu ngạo này có thể chất như thế nào.

Hồng quang một mực chạy lên trên, vượt qua bốn sao, tới sao thứ năm thì dừng lại. Trần Thất có chút không hài lòng, cảm thấy bản thân phải mạnh hơn cái này mới đúng. Lúc hẳn làm tùy tùng của Trần Thiếu Bạch ở Trần gia, một mực không dám nói mình có thể tu hành. Một khi người khác biết thiên phú tu hành của hẳn còn hơn Trần Thiếu Bạch, vậy thì Trần gia sẽ lập tức diệt trừ hẳn.

Vì che dấu việc hẳn có thể tu hành, Trần Phổ thậm chí cho hẳn uống thuốc thường xuyên, khiến cho người khác không phát hiện ra linh tính của hẳn.

Trần Thất nghĩ tới những lời Trần Phổ từng nói với hẳn...Con à, vì phụ tạm thời áp chế thiên phú của con, là vì suy nghĩ cho con. Đợi tới khi vi phụ diệt trừ những kẻ coi thường chúng ta, chiếm được gia sản của Trần gia, chúng ta liền quật khởi. Vi phụ sẽ cho con những thứ tốt nhất, đền bù

tồn thất mà con chịu phải. Nhưng trước đó, con phải nhớ kỹ, giờ con chỉ là một con chó của Trần Thiếu Bạch mà thôi.

Ta không phải là chó, ta là Trần Thất.

Oán niệm vừa xuất hiện, hồng quang bỗng nhiên sáng lên, chạy tới ngôi sao thứ năm.

-Tạm được.

Trần Thất lẩm bẩm nói, sau đó xoay người:

-Làm phiền dẫn ta đi gặp tiên sinh.

Tay hộ viện sững sốt, tuy hãn không thể tu hành, nhưng cũng hiểu một chút về tu hành. Hãn biết tiềm chất tu hành năm sao có ý nghĩa như thế nào, đây chính là một thiên tài a. Lúc hãn mới thấy Cửu Tinh Đài lần đầu tiên, thấy tiềm chất có tới chín sao, không rõ vì sao đám người chỉ hai, ba sao cũng có thể kiêu ngạo như vậy. Sau khi ở trong thư viện một thời gian, hãn mới hiểu được mình thật ngu xuẩn.

Người tu hành trên thế gian này, phần lớn không cao hơn hai sao. Có thể đạt tới ba sao, đã là một trong mấy nghìn. Nếu đạt tới bốn sao, năm sao, chính là một trong một vạn. Mà trên sáu sao, cơ hồ chỉ ngộ chứ không thể cầu. Bất kỳ một tông môn nào mà có được đệ tử trên sáu sao, đều sẽ được dạy bảo cẩn thận. Đừng nói những người tu hành trên bảy sao, toàn bộ thế gian này, thiếu niên đạt tới thiên phú bảy sao cũng không nhiều.

Cho nên hộ viện này biết mình đã lập công, hãn ân cần dẫn đường cho Trần Thất tới chỗ của phó viện trưởng Chân Tráng Bích.

Không ai biết Chân Tráng Bích đã bao nhiêu tuổi, hãn có thể trở thành phó viện trưởng đương nhiên là có thực tài. Nhưng tài năng lớn nhất của hãn, chính là bắt mặt nói chuyện. Lúc Mộc Trường Yên còn ở đây, hãn hầu

hạ Mộc Trường Yên rất cẩn thận. Đợi Khâu Trường Thần tới, hăn lập tức chuyển lòng trung thành của mình. Nhìn bề ngoài, Chân Tráng Bích tuổi chừng năm mươi, rất gầy, nhưng lại thích mặc quần áo gấm rộng rãi.

Hăn có đôi mắt ti hí, để chòm râu dê. Lúc nói chuyện thường thích dẫn chứng, phần lớn mọi người trong Huyền Thế Trường Cư không biết dẫn chứng của hăn có đúng hay không.

Nghe nói có một thiên tài tiềm chất năm sao, Chân Tráng Bích liền kích động.

-Người ở đâu?

Hăn đang nằm ở ghế do tiểu thị nữ xoa bóp, nghe hộ viện nói vậy, liền đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài:

-Thư viện Huyền Thế của chúng ta muốn quật khởi rồi.

Vừa bước ra ngoài hăn liền thấy Trần Thất đứng chấp tay ở cửa. Bị Trần Thất nghe thấy mấy câu này, Chân Tráng Bích hiển nhiên xấu hổ. Hăn ho khan vài tiếng, phóng ra uy nghiêm của phó viện trưởng:

-Việc này...kỳ thực học viện không quá nguyện ý tiếp nhận đệ tử tự tới tiến cử. Bởi vì thư viện Huyền Thế không phải là nơi ai muốn vào cũng vào được.

Trần Thất gật đầu:

-Ta biết, đa tạ phó viện trưởng cân nhắc.

Chân Tráng Bích tự nhủ, thiếu niên này rất biết ăn nói.

-Do viện trưởng đại nhân không ở đây, cho nên ta tạm thời dẫn người đi thăm quan thư viện. Đợi viện trưởng đại nhân trở về, nhờ ngài ấy an bài tiên sinh dạy dỗ cho người. Người cũng biết, thư viện Huyền Thế là thư

viện lớn nhất của thành Huyền Thế Trường Cư, vị tiên sinh nào cũng chặt kín đệ tử. Cho nên, người cũng biết...việc này không đơn giản.

Trần Thất hơi cúi người:

-Còn phải nhờ phó viện trưởng đại nhân chiếu cố nhiều hơn.

Hắn lấy ra một cái bọc nhỏ từ trong ngực, lặng lẽ đưa cho Chân Tráng Bích:

-Đây là nham trà của Vân Vụ Sơn mà gia phụ thích nhất. Tuy không tính là quý báu, nhưng được cái hiếm lạ. Hơn nữa thứ này còn có công hiệu, uống lâu có thể tráng dương bổ khí...

Chân Tráng Bích mở bọc nhỏ ra nhìn, phát hiện trong đó có một bao trà, còn có một viên linh thạch thượng phẩm.

Hai mắt Chân Tráng Bích lập tức sáng lên, cười nói:

-Nếu không phải thứ quý báu, ta liền thu nhận. Nếu là thứ quý báu gì đó, ta quả quyết từ chối. Cả thành Huyền Thế Trường Cư đều biết Chân Tráng Bích ta là người công chính liêm minh, chưa từng nhận hối lộ. Tuy nhiên lá trà chỉ là tục vật, về sau nếu còn có thì mang tới chỗ ta. Ta là người thích nhất uống trà.

Trần Thất gật đầu:

-Đợi khi nào có lá trà mới, ta sẽ mang cho ngài một ít.

-Tốt, rất tốt.

Chân Tráng Bích cười to, vừa đi vừa hỏi:

-Còn không biết người tên gì, nhà ở đâu.

-Ta tên Trần Châu.

Trần Thất đáp:

-Không phải người của Huyền Thế Trường Cư, bởi vì trong nhà xảy ra biến cố, cho nên ta rời nhà một mình ra ngoài học tập. Nghe nói thư viện Huyền Thế đương thời vô song, cho nên tới đây xin học nghệ.

-Ừ, người nói đúng.

Chân Tráng Bích nói:

-Vài ngàn dặm xung quanh đây không có nơi nào thích hợp hơn thư viện Huyền Thế. Nếu người đã là người ngoài, vậy thì về sau có việc gì cần giúp cứ nói thẳng cho ta biết, ta sẽ hết sức giúp người. Từ khí độ của người, ta đoán gia đình người...

Trần Thất âm thầm cười lạnh, biết Chân Tráng Bích là muốn thử thăm dò gia cảnh của mình. Cho nên hắn đáp:

-Nhà ở An Châu, gia cảnh không tồi lắm, có vạn mẫu ruộng, hàng nghìn nô bộc. Gia phụ có giao tình không tồi với hoàng tộc Triệu Quốc. Nhưng do Triệu Quốc đang vướng vào tranh giành ngôi vị, cho nên gia phụ bảo ta ra ngoài lịch lãm, để về sau trở về triều đình làm việc.

Chân Tráng Bích lập tức thay đổi sắc mặt:

-Vậy à, vậy thì người yên tâm, tới thư viện rồi, nơi này chẳng khác nào nhà của người.

Trần Thất ừ một tiếng.

Chân Tráng Bích:

-Trần Châu...Trầm Châu (dìm thuyền), cái tên này không may mắn cho lắm.

Trần Thất đáp:

-Trầm Châu trong đập nôi dìm thuyền, đệ tử lại thấy nó phù hợp với tính cách của đệ tử.

Hắn nhìn về phía đối diện:

-Cái nơi rách nát kia là vũ viện sao? Còn có đệ tử theo học không?

Chân Tráng Bích nói:

-Có, nhưng chỉ là mấy tiện chủng không biết trời cao đất rộng. Kẻ cầm đầu tên là An Tranh, là cô nhi, xuất thân ti tiện. Hơn ba tháng sau, thư viện sẽ có một cuộc tỷ thí với vũ viện bên đây, tuy nhiên chỉ là mấy tiểu tạp chủng, không cần quá để ý. Cho dù là đệ tử kém cỏi nhất của thư viện, cũng có thể đánh cho bọn chúng đầu rơi máu chảy.

Trần Thất cười cười:

-Xem ra...đệ tử đã tới đúng nơi.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Kiểm Tra

Càng gần tới thời gian tỷ thí với thư viện Huyền Thế, An Tranh càng cảm thấy tâm tình của mấy người Đồ Sấu Sấu khẩn trương. Tiểu Thất Đạo còn nhỏ, không biết cái gì là khẩn trương. Đồ Sấu Sấu và Khúc Lưu Nhi thì cả ngày không tập trung. Dù sao hai người mới bắt đầu tu hành, thực sự không nắm chắc chiến thắng những đệ tử đã học trong thư viện nhiều năm.

Hiện tại việc này đã truyền đi khắp nơi, nhiều người của Huyền Thế Trường Cư đang chờ đợi ngày đó. Sở dĩ đám người An Tranh có thể yên ổn tu hành trong Thiên Khải Vũ Viện, là vì tất cả mọi người muốn xem mấy tiểu tử này có tài nghệ gì. Nghe nói có một số đệ tử của thư viện Huyền Thế muốn tìm người đuổi đám người An Tranh đi, nhưng có đại nhân vật của thành lên tiếng, nói rằng không cho phép người ngoài nhúng tay vào, bằng không sẽ chịu xử lý.

Vị đại nhân vật này tên là Cao Tam Đa, tất cả sông bạc của thành Huyền Thế Trường Cư đều thuộc về hắn. Nghe nói trận tỷ thí tuy chỉ là một đám nhóc tranh đấu, nhưng đã được coi là trận đánh cực lớn nhất của sông bạc, rất nhiều người đánh cược vào đó.

Cho nên An Tranh trông thấy một vài nam tử mặc áo đen đi qua đi lại bên ngoài vũ viện. Những người này là Cao Tam Đa phái tới bảo vệ vũ viện. Ít nhất trước khi tỷ thí, Cao Tam Đa không cho phép bất kỳ kẻ nào động vào vũ viện.

Đừng nói là khắp giang hồ, cho dù là với Huyền Thế Trường Cư, thì đây vốn chỉ là một chuyên nhỏ nhất. Nhưng giờ đã xôn xao khắp nơi, mỗi ngày

đều có người đi qua đi lại vũ viện, nhìn xem đám tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia có bộ dáng như thế nào.

Sáng sớm, lúc An Tranh đi tới phòng học, Khúc Lưu Nhi và Tiểu Thất Đạo đang bàn bạc làm sao mới có thể tăng cường lực công kích với cảnh giới thấp. Đây là vấn đề khó khăn cho dù người đại tu hành cũng khó giải quyết. Còn Đỗ Sấu Sấu thì đang nằm xuống bàn ngủ, nước miếng chảy ướt cả ống tay áo.

An Tranh đi tới vỗ vai Đỗ Sấu Sấu, Đỗ Sấu Sấu lập tức ngồi thẳng người, mơ màng đọc thuộc khẩu quyết tu hành, hai mắt cũng không thêm mở.

Khúc Lưu Nhi nói:

-Cũng thật khó cho hã, cả đêm hôm qua hã đều tu hành, tới trời gần sáng mới chịu ngủ.

An Tranh cười cười, trong lòng có chút tự trách. Nếu như hã có thể nhập phẩm, có thể tiến vào Nghịch Thiên Ấn kiểm tra xem có bị thiên phạt hay không. Nếu không bị thiên phạt, thì có thể để mấy người Đỗ Sấu Sấu tiến vào Nghịch Thiên Ấn tu hành. Như vậy, tuy thời gian ba tháng không nhiều lắm, nhưng hoàn toàn đủ. Nhưng An Tranh không thể nhập phẩm, nên không thể để mấy người Đỗ Sấu Sấu mạo hiểm.

-Thật chăm chỉ, nhưng không biết đã học hết mặt chữ chưa.

An Tranh cười nói.

Đỗ Sấu Sấu dụi dụi mắt, sau đó nhếch cằm lên:

-Đó là đương nhiên, bàn gia ta cũng không phải kẻ dần, cả một quyển sách dày cộp như vậy ta còn học thuộc được, sao có chuyện không nhớ được mấy con chữ?

Khúc Lưu Nhi lên tiếng:

-An Tranh, chúng ta nói chuyện khác...

An Tranh cười cười:

-Ta biết trong lòng các người đều khẩn trương, bởi vì các người không nắm chắc. Hiện tại thực lực mạnh nhất trong chúng ta là Tiểu Thất Đạo, nhưng việc đánh nhau sẽ không dính líu tới Tiểu Thất Đạo. Mà bàn tử và người, đều là Thăng Túy nhất phẩm, cho dù ta dạy cho các người kỹ xảo đánh nhau tốt nhất, thì vẫn không thể bù đắp thiếu thốn về sức mạnh.

-Tuy nhiên các người không cần quá lo lắng.

An Tranh tựa vào cửa, tiếp tục nói:

-Tuy thực lực của bọn họ khẳng định mạnh hơn chúng ta, nhưng có một việc các người phải nhớ kỹ, cùng một cảnh giới Thăng Túy, nhưng thực lực cánh nhau không quá xa. Nhất là dưới tứ phẩm, thực lực không cách nhau tới mức khổng lồ. Đầu tiên chúng ta phải hiểu thực lực của nhau trước đã. Các người đi theo ta.

Ba người đi theo An Tranh ra ngoài, phát hiện An Tranh đã dựng lên mấy thứ mới mẻ ở diễn võ trường.

Một loạt cọc gỗ, nhỏ nhất to bằng cánh tay, lớn nhất phải người trưởng thành ôm mới hết, cũng không biết An Tranh lấy những cái cọc gỗ này ở đâu. Cọc gỗ cắm chặt xuống đất, tổng cộng có 36 cái.

-Bàn tử, dùng hết sức đánh vào cọc gỗ, xem lực công kích giới hạn của người là bao nhiêu.

Bàn tử gật đầu đi về phía trước, lựa chọn một cọc gỗ đường kính khoảng 10cm. Hắn làm thế trung bình tấn, sau đó tung một quyền vào cọc gỗ, rắc

một tiếng, cọc gỗ gãy. Đỗ Sấu Sấu cười cười, có vẻ thỏa mãn với một quyền này. Cho nên hắn đi thêm hai bước, chọn lấy một cọc gỗ có đường kính 20cm, một quyền đánh tới, cọc gỗ rung rung, nhưng không gãy.

Chỗ cọc gỗ mà Đỗ Sấu Sấu đánh tới, mảnh gỗ bay tán loạn.

An Tranh gật đầu:

-Đây là cực hạn của người, thuộc về trung đẳng trong số người tu hành Thăng Túy nhất phẩm. Số thảo dược mà Khúc Lưu Nhi cho người uống thật không lãng phí, đã cải thiện thể chất của người không ít.

Khúc Lưu Nhi hít một hơi đi tới:

-Để ta thử xem.

Nàng lựa chọn một cọc gỗ có đường kính 30cm, điều chỉnh hô hấp, nắm tay nhỏ đánh vào cọc gỗ, cọc gỗ bất động. Đỗ Sấu Sấu hơi chút sửng sốt, sau đó khó tin nói:

-Sao lại vậy, nàng ta mạnh hơn ta nhiều mới đúng. Hôm qua nàng ấy còn nói, cảm thấy sắp tăng lên Thăng Túy nhị phẩm rồi.

Đỗ Sấu Sấu còn chưa dứt lời, cọc gỗ đột nhiên vỡ vụn, không phải bị đứt, mà là vỡ vụn. Vỡ vụn không theo kiểu lộn xộn, mà từng mảng rơi xuống. Cho nên gỗ rơi xuống đất giống như những sợi tóc.

-Thật là lực lượng quý dị.

An Tranh không nhận được kinh hô. Cho dù hắn có kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy ai có tu vị chi lực như vậy. Tu vị chi lực của Khúc Lưu Nhi, giống như một con dao giải phẫu sắc bén chính xác, cắt mục tiêu thành những sợi chính tể. Khó tưởng tượng nổi nếu một quyền kia đánh vào thân người, hậu quả sẽ đáng sợ cỡ nào.

An Tranh nghĩ thầm, điều này có liên quan tới lĩnh ngộ của Khúc Lưu Nhi về y thuật. Tu vị chi lực đáng sợ như vậy, một khi đạt tới trình độ mạnh mẽ, có lẽ sẽ khiến mọi vật trở về bản chất.

Khúc Lưu Nhi đỏ mặt, bước tới bên cạnh:

-Ta cảm thấy có thể thử lần nữa.

Nàng chọn một cọc gỗ lớn hơn cái cũ, sau đó lại tung một quyền. Năm nắm đấm đánh vào cọc gỗ, kết quả giống hệt lúc trước. Ban đầu cọc gỗ không có dấu hiệu gì, nhưng gió nhẹ vừa thổi qua cái, cọc gỗ liền bóc ra từng mảng. Tuy nhiên càng về sau các mảng không đồng đều, cho nên có lẽ cọc gỗ đường kính 30cm là giới hạn của Khúc Lưu Nhi.

Đỗ Sấu Sấu nói:

-Thật là lợi hại...Tiểu Thất Đạo, đệ thử xem.

Tiểu Thất Đạo lăng xăng chạy tới, sau đó học theo bộ dạng của Đỗ Sấu Sấu, ngồi tấn, dùng năm tay nhỏ đánh về phía trước. Đáng tiếc tính toán cự ly không được tốt, một quyền không đánh trúng cọc gỗ. Đỗ Sấu Sấu cười ha hả, vừa định trêu chọc Tiểu Thất Đạo cánh tay quá ngắn thì cọc gỗ có đường kính 40cm liền thủng một lỗ nhỏ, kích thước bằng với nắm đấm của Tiểu Thất Đạo.

Cọc gỗ không lung lay, nhưng bị quyền phong của Tiểu Thất Đạo xuyên qua.

-Quyền phong!

An Tranh trợn mắt.

Dựa theo lẽ thường, ở cảnh giới Thăng Túy không có khả năng luyện được khí bên ngoài cơ thể, hay còn gọi là kinh khí. Tới Tu Di Cảnh mới có

thể luyện được kinh khí như kiếm khí, quyền phong, đả thương người ở một khoảng cách. Cảnh giới Thăng Túy, kỳ thực chỉ là rèn luyện thân thể, khiến cơ thể phát huy ra lực lượng tận cùng, lại phối hợp với tu vị chi lực, khiến lực lượng bộc phát ra.

Nhưng nếu không tiếp xúc với đối phương, thì khó tạo ra lực sát thương gì. Mà Tiểu Thất Đạo mới thăng lên Thăng Túy nhị phẩm, làm sao có thể luyện ra quyền phong được?

An Tranh sững sốt một lát, sau đó hỏi:

-Tiểu Thất Đạo, đệ lại say à?

Tiểu Thất Đạo gật đầu, bập bẹ nói:

-Đêm qua đang ngủ thì lại thấy chóng mắt, nằm trên giường mà cảm giác như ngồi thuyền.

An Tranh cười rộ lên:

-Đệ đúng là thiên tài tuyệt thế, mới bốn tuổi, tu hành mới bốn tháng, đã đạt tới Thăng Túy tam phẩm.

Tiểu Thất Đạo đặc ý nói:

-An Tranh ca ca, đệ còn biết cái khác.

Cậu bé lăng xăng tới một cọc gỗ lớn hơn, sau đó giơ cánh tay nhỏ chém mạnh xuống. Cánh tay mềm mại trắng nõn kia, rõ ràng như dao cắt, cắt đứt cọc gỗ, vết cắt sắc lẹm.

Đỗ Sấu Sấu hít một hơi khí lạnh, sắc mặt hơi trắng bệch:

-Tiểu Thất Đạo, từ nay về sau an toàn của ta đều giao cho đệ rồi.

Cái này đúng là không hợp với lẽ thường. Cho dù Thăng Túy là cảnh giới thấp nhất, thiên tài tiến cảnh rất nhanh, có người chỉ mất một năm thăng tới tứ phẩm. Nhưng Tiểu Thất Đạo thực sự quá nhỏ, mới bốn tuổi rưỡi. Người tu hành Thăng Túy tam phẩm, thân thể trở nên cường đại, dùng chưởng hóa đao không phải việc khó. Đó là vì bàn tay là nơi phóng thích tu vi chi lực, hơn nữa thường xuyên rèn luyện, khiến bàn tay trở nên cứng cỏi.

Nhưng Tiểu Thất Đạo không dùng bàn tay, mà dùng cánh tay. Cánh tay trắng trẻo mềm mại kia, làm sao chém đứt được cọc gỗ? Huống chi, cậu bé rõ ràng có thể chuyển tu vi chi lực thành khí kinh bao bọc cơ thể. Điều này thật quá sức tưởng tượng.

An Tranh nghiêm túc nói:

-Lúc tỷ thí, tuyệt đối không được để Tiểu Thất Đạo lên võ đài.

Hai người kia gật đầu, bọn họ biết An Tranh lo lắng cái gì. Một khi thiên phú của Tiểu Thất Đạo bộc lộ ra, vậy thì chính là tại họa với cậu bé. Sẽ có rất nhiều người tranh đoạt cậu bé, cậu bé có khả năng trở thành vật hy sinh.

Tiểu Thất Đạo ủy khuất nói:

-Vì sao đệ không được tham gia.

An Tranh nghĩ một lát rồi nói:

-Trước khi đi, mẹ đệ đã dặn ta, trước lúc tám tuổi không cho đệ động thủ đánh nhau với người khác.

Tiểu Thất Đạo a một tiếng, mắt đỏ hoe hoe.

Lão Hoắc ngồi ở chỗ gác cổng âm thầm thở dài. Trong lòng tự nhủ, tương lai của đứa bé Tiểu Thất Đạo này nhất định sẽ nhấp nhô. Thể chất của nó quá đặc biệt, nếu bị kẻ xấu lợi dụng, vậy thì tương lai chính là đại

ma đầu. Chỉ đi theo An Tranh mới là lựa chọn tốt nhất. lão Hoắc rất rõ ràng tâm tính của đám người giang hồ, đặt Tiểu Thất Đạo ở bất kỳ tông môn nào, cũng được coi là chí bảo. Nhưng kiểu dạy nhồi nhét, có khả năng hủy hoại đứa bé này.

-An Tranh ca ca, nếu không huynh cũng thử đánh một quyền xem.

Tiểu Thất Đạo xụt xịt nói, vẻ mặt vẫn ủy khuất.

An Tranh cười rộ lên:

-Ta...ha ha...xấu hổ lắm, ta có thể không thử được không?

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Không Cho Kẻ Nào Động Tới Hắc

Vì để an ủi Tiểu Thất Đạo, An Tranh vẫn đánh một quyền. Với thực lực bây giờ của hắc, đánh gãy một cọc gỗ 10cm đã là cực hạn. Nhưng Tiểu Thất Đạo nhìn thấy xong, lại vui vẻ vỗ tay, giống như trong mắt cậu bé, An Tranh ca ca là người lợi hại nhất thế gian. Khúc Lưu Nhi cẩn thận nhìn An Tranh, chỉ sợ trong lòng An Tranh không dễ chịu. Nhưng An Tranh đã sớm quen, cho nên không cảm thấy gì.

-Có chút kỳ quái.

Khúc Phong Tử tựa ở chỗ góc cổng, thuận tay dành lấy hồ lô của lão Hoắc uống một ngụm:

-Phì, sao lại là nước!

Lão Hoắc lườm hắc một cái:

-Ai bảo cứ hồ lô là phải đựng rượu?

Khúc Phong Tử trả lại hồ lô, cau mày:

-Mấy phương thuốc mà Tiểu Lưu Nhi xắc kia ta đã xem qua, đều không tòi. Ta không hiểu tu hành, cũng không biết luyện đan, nhưng biết một ít cơ bản về dược lý. Cùng một phương thuốc, cho Đỗ Sấu Sấu uống, hiệu quả rất tốt, cải thiện thể chất của hắc. Nhưng vì sao cho An Tranh uống, lại không có bất kỳ hiệu quả nào?

Lão Hoắc nhún vai:

-Ngay cả người cũng không biết, ta làm sao biết được.

Khúc Phong Tử:

-Đừng giả vờ, ta biết lão là thế ngoại cao nhân.

Lão Hoắc bữu môi:

-Người bị mù rồi.

Khúc Phong Tử:

-Nói thật, ta rất thích tiểu tử An Tranh kia, chính trực, có đảm đương. Đáng tiếc dù lòng dạ của hắn cao, nhưng thể chất lại quá kém. Có những lúc ta rất cảm khái, thế giới này thật bất công. Vì sao những kẻ tâm địa bất chính lại có thể hưởng thụ đồ tốt, có tiền đồ tốt. Mà đứa trẻ tốt như An Tranh, chỉ có thể vô danh sống nốt quãng đời còn lại.

Lão Hoắc:

-Nếu người mến hắn, vậy thì gả Tiểu Lưu Nhi cho hắn.

-Không được!

Khúc Phong Tử nghiêm túc nói:

-Tiểu Lưu Nhi có thể tu hành, hơn nữa là thiên tài, tương lai nhất định như phượng hoàng cất cánh. Mà An Tranh, thể chất của hắn kém như vậy, có khả năng vĩnh viễn sẽ không ngóc đầu lên nổi. Dù làm người có tốt hơn, thực lực không có thì làm được gì? Ta không thể ủy khuất đồ đệ của ta. Tiểu Lưu Nhi phải gả cho một lang quân như ý, là một anh hùng cái thế, hơn nữa giàu có tứ phương.

Lão Hoắc cười lạnh:

-Đó là hạnh phúc mà con bé muốn sao?

Khúc Phong Tử nói:

-Con bé thì biết gì là hạnh phúc. Tất cả phải do ta làm chủ.

Lão Hoắc nói:

-Nếu không phải thân thể của ta đã phế, ta đã đánh người một trận.

Khúc Phong Tử:

-Ta biết lão coi thường ta, cảm thấy ta quá chú trọng vật chất. Nhưng nếu ta chỉ mơ mộng, thì lấy đâu ra tiền để sống? Ai cũng có thể mơ mộng, ai cũng muốn có giấc mộng đẹp, nhưng sau khi tỉnh mộng thì sao? Chẳng lẽ khiến Tiểu Lưu Nhi đi theo An Tranh uống gió tây bắc? Cho dù Tiểu Lưu Nhi không thèm để ý, nhưng An Tranh sẽ nghĩ như thế nào? Nếu một mực cần Tiểu Lưu Nhi chiếu cố hãnh, thì hãnh đâu còn lòng tự tôn?

Lão Hoắc trầm mặc, không biết phải nói gì.

Khúc Phong Tử thở dài:

-Cho nên, có những lúc, môn đăng hộ đối không phải do trường bối muốn, mà là thực tế tàn khốc bức bách. Nếu mơ mộng mà có thể thay đổi thế giới, thì ta muốn cả thế giới hòa bình, người người thân thuộc với nhau. Nhưng vô dụng thôi, thế giới vẫn như vậy, cường giả sống, kẻ yếu chết. Cho nên lão Hoắc à...Ai cũng từng có tuổi trẻ, lúc trẻ truy cầu tự do, tới già thì lại chán ghét loại người ấy, vì cái gì?

-Bởi vì già rồi, trải qua nhiều, mới phát hiện những hành vi mà mình từng chán ghét, hóa ra lại đúng...

Khúc Phong Tử thở dài, cũng không biết hãnh từng trải qua những gì.

Diễn võ trường bên kia, An Tranh lớn tiếng nói:

-Vừa rồi mọi người đã biết cực hạn của mình, cho nên chúng ta có thể dự đoán được cực hạn của đối phương. Tiểu Thất Đạo là Thăng Túy tam phẩm, nếu như ta đánh giá không sai, tay Chu Mộc Sơn lần trước tới là một trong những đệ tử mạnh nhất của thư viện Huyền Thế. Cực hạn của hắn, kỳ thực còn không bằng Tiểu Thất Đạo.

-Cảnh giới Thăng Túy, so đấu chính là sức mạnh và tốc độ. Về sức mạnh, chúng ta không bằng được đối phương, bởi vì cảnh giới chênh lệch. Nhưng chúng ta có thể rèn luyện tốc độ và phản ứng, chỉ cần đối phương không đánh trúng chúng ta, cho dù bọn họ có cảnh giới cao hơn thì sao chứ?

An Tranh nói:

-Ở cảnh giới Thăng Túy, không có thắng bại tuyệt đối. Tới Tu Di Cảnh, người tu hành có thể biến tu vị chi lực thành kinh khí, đao khí, kiếm khí, quyền phong, chưởng phong...nhưng ở cảnh giới Thăng Túy, không cần lo lắng những cái này. Không phải ai cũng là thiên tài như Tiểu Thất Đạo. Cho nên từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người tạm thời buông tha tăng tiến tu vị, đổi thành rèn luyện tốc độ và phản ứng.

Khúc Lưu Nhi nói:

-Nhưng chỉ còn ba tháng nữa là tới trận so tài, kịp không?

An Tranh gật đầu:

-Kịp!

Hắn ngẩng đầu hỏi lão Hoắc:

-Chỉ cần không sử dụng tu vị chi lực khi tiến vào trong đó là an toàn?

Lão Hoắc gật đầu:

-Ừ!

An Tranh nói:

-Tốt rồi, hiện tại mọi người đi ngủ, từ nay về sau ban ngày chơi đùa, tối buổi ta dẫn mọi người tới một nơi tu hành.

Nghịch Thiên Ấn xác thực nguy hiểm, có khả năng dẫn tới thiên phạt. Nhưng An Tranh cẩn thận nghĩ, chỉ cần không tu luyện tu vị chi lực, chỉ rèn luyện cơ thể, vậy thì ông trời cảm ứng sao được? Hơn nữa nếu chỉ luyện thể, vậy thì thời gian bên trong Nghịch Thiên Ấn sẽ không thay đổi. Ba tháng, có thể biến thành ba mươi năm, ba trăm năm, ba nghìn năm. Chỉ cần đám người An Tranh muốn, có thể luyện tập tốc độ và phản ứng cơ thể tới mức tận cùng.

Đây chính là biện pháp mà An Tranh suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra, cũng là biện pháp duy nhất có thể chiến thắng thư viện Huyền Thế.

-Đối phương mạnh, chúng ta bị đánh trúng một phát có lẽ sẽ thua.

An Tranh nói:

-Chúng ta yếu, có lẽ đánh trúng đối phương mười cái mới thắng.. Nhưng không sao, chúng ta chỉ cần không để đối phương đánh trúng chúng ta, mà chúng ta có thể tùy tiện đánh trúng đối phương. Nhớ kỹ, đừng quá tự tin. Ở cảnh giới Thăng Túy, tình huống bất ngờ có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

Đỗ Sấu Sấu vung nắm đấm lên:

-Đánh bại bọn chúng!

Mấy ngày kế tiếp, biểu hiện của Thiên Khải Vũ Viện khiến người ngoài khó hiểu. Vốn mỗi ngày có thể chứng kiến đám nhóc kia hoặc tới phòng

học, hoặc tới diễn võ trường tu hành. Nhưng từ hôm nay trở đi, đám nhóc chỉ chơi đùa ầm ĩ, tựa hồ không quan tâm tới trận so tài. Thay đổi như vậy, khiến cho người của thư viện Huyền Thế nghi thần nghi quỷ.

-Cái gì vậy? Bọn nhóc đang nướng thịt sao?

Chân Tráng Bích đứng ở lầu ba của thư viện, buông thiên lý nhãn xuống:

-Cả ngày chơi đùa không tu hành, chẳng lẽ bọn chúng cảm thấy thẳng chắc? Vô lý, đám nhóc kia có thiên phú bình thường, hơn nữa cũng không có tiên sinh dạy bảo, làm sao có thể vượt qua đệ tử của chúng ta trong thời gian ngắn được. Chẳng lẽ bọn chúng đã buông tha?

Viện trưởng thư viện Khâu Trường Thần từ phòng khác đi tới, để cánh tay trần. Hắn có dáng người to lớn hoàn mỹ, có thể khiến bất kỳ người nào ghen ghét. Một nữ tử trần truồng chỉ khoác một cái áo mỏng manh đang ỉ ôi trong ngực hắn, nụ cười nịnh nọt. Xuyên qua cái áo kia, có thể thấy rõ thân thể của nàng, nụ hoa nhô lên kiều diễm, vòng eo mảnh khảnh, cùng bụi cỏ đen tuyền phía dưới.

Sau khi tới thư viện Huyền Thế, Khâu Trường Thần hoàn toàn phóng túng bản thân, thoát nhìn đã không còn là phó tướng của Thiết Lưu Hỏa.

Hắn híp mắt nhìn vũ viện đối diện, sau đó cười cười:

-Phô trương thanh thế, không cần để ý. Tráng Bích à, chỉ là vài đứa nhóc mà thôi, quan tâm làm gì.

Nàng kia cười khách khách, yêu mị giống như hồ ly. Khâu Trường Thần luồn tay vào áo không ngừng vuốt ve bộ ngực của nàng. Nàng kia ưm nhẹ một tiếng, Khâu Trường Thần lập tức cười rộ lên, có chút đắc ý.

Chân Tráng Bích nói:

-Viện trưởng đại nhân có chỗ không biết, Cao Tam Đa đã mở cá cược rất lớn, huyền náo khiến cả thành đều biết. Nếu vạn nhất chúng ta thua trận, thì danh tiếng của thư viện liền hủy.

Khâu Trường Thần:

-Cao Tam Đa bất quá chỉ là một thương nhân, hãn biết lợi dụng tin tức để kiếm tiền. Nhưng hãn biết cái gì là đúng mực, chẳng lẽ hãn có thể vì mấy đứm nhóc của vũ viện mà đắc tội thư viện? Hãn không ngu như vậy. Cho nên hãn nhất định làm ra biểu hiện giả dối, khiến nhiều người tưởng rằng đám nhóc con trong vũ viện kia sẽ chiến thắng, cho nên hãn mới mở cá cược lớn như vậy. Nhưng hãn cũng biết, một khi người của vũ viện thắng, vậy thì thư viện và sòng bạc sẽ nảy sinh mâu thuẫn lớn khó mà hòa giải được.

Chân Tráng Bích:

-Vẫn là viện trưởng đại nhân nhìn thấu triệt, ta kém xa ngài.

Lúc nói lời này, hãn không tự chủ được nhìn về phía bộ ngực nàng kia.

-Người thích?

Khâu Trường Thần cười cười, đẩy nàng kia cho Chân Tráng Bích:

-Tặng cho người.

Chân Tráng Bích sợ hãi:

-Không dám, không dám.

Khâu Trường Thần:

-Có gì mà không dám, một nữ nhân mà thôi. Người phải nhớ, tình nghĩa huynh đệ nặng hơn bất kỳ thứ gì. Người thích thì cứ lấy, chớ có để ý.

Chân Tráng Bích:

-Vậy thì...từ chối liền bất kính.

Khâu Trường Thần cười ha hả:

-Đi thôi, đi thôi.

Đợi cho Chân Tráng Bích kéo nàng kia rời đi, sắc mặt của Khâu Trường Thần liền trở nên lạnh lẽo:

-Lại dám thực sự mang đi...

Phía sau thư viện, Trần Châu đứng ở ven đường ngăn người nhìn một đóa hoa dại. Đợi nghe thấy tiếng bước chân vang lên, hắn mới hồi phục tinh thần, sau đó nhìn mấy đệ tử thư viện đi tới:

-Trong các người, ai là Chu Mộc Sơn?

Chu Mộc Sơn nhú mày:

-Chính là ta, người là kẻ mới tới?

Trần Châu gật đầu:

-Ta nghe nói, người là một trong số nhân tuyển của thư viện sẽ tham gia so tài?

Chu Mộc Sơn dựng lông mi:

-Thì sao, người muốn khiêu chiến ta?

Trần Châu nói:

-Không phải.

Chu Mộc Sơn cười rộ lên:

-Do người có chỗ dựa, cho nên ta không chấp nhặt với người. Nếu đối là người khác, ta đã đánh tàn phế rồi. Nhưng ta cho người biết, chớ có khiêu khích địa vị của ta. Ở thư viện Huyền Thế này, mọi thứ do ta định đoạt. Coi như người tự hiểu lấy mình, không dám khiêu chiến.

Trần Châu lắc đầu:

-Không phải, ta không muốn khiêu chiến người, là vì người không phải đối thủ của ta, không đáng cho ta ra tay.

Chu Mộc Sơn lập tức biến sắc:

-Người coi thường ta?

Trần Châu nói:

-Không phải xem thường hay không, mà là trình độ của người không đáng để ta chú ý. Nhưng nếu người đại diện cho thư viện so tài với đám người kia, vậy thì nó liên liên quan tới ta. Người nhớ kỹ, người có thể đấu với bất kỳ ai, duy nhất không thể đấu với kẻ gọi là An Tranh. Hãn là của ta, bất kỳ ai cũng không được động vào.

Chu Mộc Sơn giận quá hóa cười:

-Đồ nhãi ranh, đừng tưởng rằng có người chống lưng liền ăn nói bừa bãi. Có khả năng là gia đình người đã sụp đổ, nên người mới chạy tới đây tị nạn, có gì mà vênh váo. Lão tử đánh nhau với ai là chuyện của lão tử, liên quan gì tới người?

Trần Châu tiến về phía trước, Chu Mộc Sơn còn chưa kịp phản ứng, bả vai của Trần Châu đã đụng vào ngực hãn. Chu Mộc Sơn cao hơn hãn cả một cái đầu nhưng điều này chẳng có ý nghĩa gì. Dưới cú va chạm, Chu

Mộc Sơn bay đi mười mét, sau đó ngã bịch xuống đất bất động, cũng không biết gãy bao nhiêu cái xương sườn.

-Người không nghe ta, ta đành phải phế bỏ người, đổi sang một người khác nghe lời hơn. Các người nhớ kỹ, từ nay về sau, ở thư viện Huyền Thế này, lời của ta là mệnh lệnh. Ai không phục thì tới tìm ta, tới một người, ta liền phế một người.

Trần Châu xoay người, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đã Tới Lúc So Tài

An Tranh đã áp dụng mọi biện pháp mà hắn có thể nghĩ ra, kế tiếp chỉ phải xem sự cố gắng của hai người kia. An Tranh rất tự tin với kế sách của mình, nhưng có một nhân tố duy nhất không xác định được chính là Tiểu Thất Đạo. Vạn nhất thư viện Huyền Thế phát hiện ra thể chất của Tiểu Thất Đạo, vậy thì mình liền phụ sự ủy thác của Diệp đại nương rồi. Hiển nhiên Diệp đại nương không muốn Tiểu Thất Đạo lộ diện ở đám quân nhân Yến Quốc, bằng không đã không tự động rời đi.

An Tranh dẫn mấy người Đỗ Sấu Sấu thỏa sức chơi đùa vào ban ngày, điều này làm cho những người quan tâm tới trận đánh cược không hiểu ra sao, mà những kẻ mang tâm tư xấu xa thì lại âm thầm vui vẻ. Bởi vì bọn họ cảm thấy vũ viện đã nắm chắc chiến thắng nên mới biểu hiện như vậy. Không ít người tăng tiền cược lên vũ viện. Càng ngày trận đánh cược này càng lớn, người tham gia cũng ngày càng nhiều, nghe nói mấy nhà trọ gần đó đã đầy khách.

An Tranh ngồi ngẩn ngơ bên cạnh ao nhỏ, kỳ thực hắn sốt ruột hơn bất kỳ ai. Cho dù hắn có sách lược đầy đủ, Đỗ Sấu Sấu và Khúc Lưu Nhi đều có thể chiến thắng, nhưng nếu không chiến thắng, thì chính là một tai họa với vũ viện. Bởi vì hắn là viện trưởng của vũ viện này, là tông chủ Thiên Khải Tông tương lai trong suy nghĩ của đám người Tiểu Thất Đạo.

-Sao rầu rĩ vậy!

Một thanh âm mà An Tranh cảm thấy phiền chán vang lên sau lưng. Không cần quay đầu lại hắn cũng biết là ai.

Trần Thiệu Bạch xuất hiện như quỷ mị, tay cầm một bầu rượu ngời đôi diện với An Tranh:

-Có vẻ như người không nắm chắc cho lắm, bởi vì so với đám đệ tử bên kia, người thật yếu ớt. Ta có chút khó hiểu, nếu người đã không nắm chắc, vì sao lúc trước lại đồng ý đánh cược? Ta từng thấy qua kẻ muốn tự sát, nhưng chưa từng thấy kẻ nào tự sát còn viết kịch bản như người.

An Tranh liếc hẳn một cái:

-Miệng người thật thối!

Trần Thiệu Bạch hà hơi:

-Thối à? Ta lại thấy đây là lời nói thật. Nếu không người cầu ta đi? Ta không có hảo cảm gì với người, hận không thể giết người. Nhưng con người ta rất có nguyên tắc, lúc trước người giúp ta giết Trần Phổ, nếu chưa trả hết nhân tình này, ta thật không nỡ ra tay. Hiện tại người cầu ta, ta liền giết hết những đệ tử có thể uy hiếp người ở bên kia. Như vậy các người không cần chiến liên thắng, chẳng phải là kết quả tốt nhất?

-Ta giết bọn chúng giúp người, vũ viện rách nát của người thắng, mà ta cũng trả hết nhân tình cho người.

Trần Thiệu Bạch nằm xuống bãi cỏ:

-Nhất cử lưỡng tiện!

An Tranh:

-Không phải người tới tông môn thần bí gì đó để tu hành sao? Sao lại chạy tới chỗ ta làm gì?

Trần Thiệu Bạch nói:

-Tông môn kia không có ước thúc gì, ta muốn tới đó lúc nào chả được. Huống chi ta đang lo lắng người không chết trong tay ta.

An Tranh:

-Biến được rồi đấy!

Trần Thiệu Bạch:

-Đây là đạo đài khách của người sao?

An Tranh:

-Ta chưa từng mời người tới đây.

Trần Thiệu Bạch ngồi dậy:

-Thật sự không có ý định cầu ta? Có cốt khí là tốt, nhưng đây không phải là cốt khí, mà là ngu ngốc. Để ta nói cho người một việc, đệ tử giỏi nhất ở thư viện bên kia tên là Trần Châu, hẳn chính là Trần Thất, con của Trần Phổ, kẻ từng hàu hạ ta. Hẳn chiếm được một ít lực lượng của Trần gia, cho nên hiện tại muốn đùa chết các người chỉ là việc dễ dàng. Nhưng vì sao hẳn không trực tiếp tới tìm người báo thù? Bởi vì hẳn muốn vào cái hôm so tài, làm nhục người ở trước mặt nhiều người.

-Cầu ta đi!

Trần Thiệu Bạch:

-Chỉ cần người cầu ta, ta liền giết hết bọn chúng.

An Tranh:

-Từ miệng người, việc giết người sao mà tùy tiện.

Trần Thiệu Bạch:

-Tu hành mà không giết người, thì còn gì là vui thú nữa.

Hắn uống một ngụm rượu:

-Sao ta cảm thấy người còn cổ hủ hơn mấy thầy giáo già kia? Rõ ràng xuất thân từ gia đình nghèo khó, cũng từng bị người khác bắt nạt nhiều lần, nhưng sao không có một cái tâm hung ác? Ta nói cho người biết, người như người, chẳng có tiền đồ gì đâu. Giang hồ là giang hồ, không hung ác thì chỉ chết sớm.

An Tranh:

-Ta không thiếu hung ác, nhưng ta sẽ không tùy tiện giết người.

Trần Thiếu Bạch:

-Nói cứ như người từng giết người vậy. Tuy nhiên tùy người, ngu ngốc đã ăn sâu vào máu người rồi, ta muốn cứu cũng không cứu được, thật là phiền phức. Cho người thứ này...

Trần Thiếu Bạch cười một cái chuông treo ở hông ném cho An Tranh:

-Nếu gặp phải tình huống nguy hiểm, người liền rung cái chuông này, ta lập tức tới cứu người. Hiện tại ta chỉ muốn nhanh nhanh báo cái ân tình kia, rồi chậm rãi tra tấn người. Rút gân lột da, sau đó bỏ vào nồi hầm, nghĩ mà thấy sướng.

An Tranh nhìn cái chuông, nó được làm từ đồng xanh, phía trên khắc hoa văn cổ lão. Tuy An Tranh có kiến thức rộng rãi, nhưng chưa từng thấy hoa văn nào như vậy. Là một loại văn tự ngoằn ngoèo, nhưng lại giống như những vết khắc tùy tiện.

Trần Thiếu Bạch đứng dậy rời đi:

-Nếu ta là người, ta sẽ rất cốt khí mà ném cái chuông trả lại.

Reng!

Cái chuông đập vào lưng hăn.

Trần Thiệu Bạch sửng sốt một lát, quay đầu lại nhìn, thấy An Tranh nhặt lên cái chuông bỏ vào ngực:

-Người nói, người nợ ta nhân tình.

Trần Thiệu Bạch:

-Vô sỉ, thật không biết xấu hổ.

An Tranh nhún vai:

-Ai chả vậy!

Trần Thiệu Bạch trừng An Tranh một cái, sau đó đội mũ lên, khoác áo gió rời đi. Hăn không rời đi từ cửa chính mà là nhảy tường. Lúc thân thể của hăn đập lên vách tường, vách tường xuất hiện những gợn sóng lăn tăn, sau đó hăn liền biến mất không thấy. An Tranh lấy cái chuông ra quan sát, càng nhìn càng cảm thấy chuông đồng thần bí.

Tông môn mà Trần Thiệu Bạch tiến vào kia rốt cuộc là tông môn nào? An Tranh là thủ tọa của Minh Pháp Tự, Minh Pháp Tự có tình báo rộng khắp. Dựa theo đạo lý mà nói, hiểu giang hồ nhất chỉ có Minh Pháp Tự. Nhưng An Tranh lại phát hiện, từ lúc sống lại tới bây giờ, mới biết được tầm nhìn của mình với thế giới này còn quá hạn hẹp. Sau khi sống lại, một Huyền Thế Trường Cư nho nhỏ cũng đã xuất hiện rất nhiều nhân vật và sự việc mà hăn không tài nào hiểu nổi.

Trần Thiệu Bạch tựa hồ rất tự tin có thể giết bất kỳ đệ tử nào trong thư viện Huyền Thế. Đã như vậy, vì sao hăn không đi giết Trần Thất?

Nếu hắn đã hiểu rõ Trần Thất như lòng bàn tay, vì sao vẫn để cho Trần Thất cướp đi mọi thứ của hắn.

An Tranh không hiểu, bởi vì việc này không hợp với lẽ thường. Có lẽ việc này dính líu tới tông môn thần bí kia.

An Tranh đứng dậy sờ lên chìa khóa đeo ở cổ, hắn vô thức muốn tiến vào Nghịch Thiên Ấn để luyện thể. Đi được vài bước thì mới nhớ ra trời còn chưa tối. Hy vọng duy nhất của hắn chính là dựa vào luyện thể để chiến thắng đối phương. Nhưng hắn biết rõ Trần Thất hận mình như thế nào. Lúc so đấu, Trần Thất nhất định sẽ dùng mọi biện pháp để được đấu với mình.

Đang lúc An Tranh ngây người thì Lão Hoắc đột nhiên từ cửa phòng đi ra.

-Sao vậy?

An Tranh hỏi.

Lão Hoắc không nói gì, ý bảo An Tranh về phòng. Tiến vào phòng, lão Hoắc nói:

-Vừa rồi ngươi gặp ai đó à?

An Tranh:

-Chả lẽ lão không nhìn thấy?

Lão Hoắc:

-Không thấy gì cả, chỉ thấy người lấm bầm.

Trong lòng An Tranh trầm xuống, sau đó kể lại chuyện, lão Hoắc nghe xong, nhíu mày:

-Đưa ta xem cái chuông.

An Tranh đưa chuông cho lão Hoắc, lão Hoắc cẩn thận quan sát một lúc:

-Có ma khí...

-Ma khí?

An Tranh nghi hoặc nhìn lão Hoắc.

Lão Hoắc đặt cái chuông xuống bàn:

-Người không cảm giác được, cho dù là người đại tu hành cũng rất khó cảm giác được. Đó là vì cảm giác về khí của các người kém xa bọn ta. Bọn ta luyện khí, cho nên rất mẫn cảm với sự thay đổi. An Tranh, người nên biết, thiên hạ này không phải chỉ có một mình Tinh Phẩm Lâu là luyện khí. Có những kẻ sinh hoạt trong bóng tối, dùng những thủ đoạn tà ác nhất để tăng uy lực của vật phẩm.

-Vật phẩm do chính đạo luyện ra, được gọi là pháp khí. Còn do tà đạo luyện ra, gọi là ma khí. Cái chuông này, là ma khí.

An Tranh đúng là không hiểu về luyện khí cho lắm. Lúc hắn còn ở Minh Pháp Tự, cũng chưa từng nghe nói về ma đạo. Ở trong suy nghĩ của An Tranh, cái gọi là ‘Ma’, là chỉ những kẻ ác. Nhưng từ sự sợ hãi trong mắt của lão Hoắc, một đại sư luyện khí, vậy mà lại sợ một cái chuông đồng nho nhỏ, việc này thật vượt quá lẽ thường.

Lão Hoắc nhìn cái chuông, trầm mặc một lúc rồi nói:

-Thôi, là phúc thì không phải họa, là họa thì khó tránh khỏi. An Tranh, số mệnh của người quá kỳ quái. Tiến vào Thương Man Sơn thì nhặt được pháp khí tử phẩm và trăm mẫu được điền. May mắn có thể nói là nghịch thiên, hiện tại lại nằm trong tay ma khí, ta cũng không biết đây là chuyện

xấu hay chuyện tốt. May mắn như vậy hiển nhiên không bình thường, có phải người từng trải qua chuyện lớn gì? Thế nên thiên vận mới thay đổi?

An Tranh cười nói:

-Ta thì có thể gặp phải chuyện lớn gì chứ? Ta chỉ là một cô nhi trong Huyền Thế Trường Cư.

Lão Hoắc ừ một tiếng:

-Tóm lại là không bình thường, về sau người nên cẩn thận. Khả năng còn xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tuy có vẻ may mắn, nhưng chưa chắc là chuyện tốt. Lần trước ta từng nói qua với người, đây là thiên quuyến (Ông trời ưu ái). Nhưng nếu thiên quuyến xuất hiện nhiều lần trên một người, vậy thì chưa hẳn là thiên quuyến. Vật cực tất phản, khi vận may của người đạt tới giới hạn nào đó, thì chính là lúc vận rủi tới. Người nghĩ lại mà xem, cả đời ta chỉ có một lần thiên quuyến, đó là ta kiếm được thiên thạch rồi đúc đỉnh lô, nhưng kết cục của ta là gì?

An Tranh nói:

-Ta sẽ một mực chú ý, đa tạ tiền bối.

Lão Hoắc lắc đầu:

-Người vẫn chưa hiểu rồi. Số mệnh là thứ rất đáng sợ. Do người không luyện khí, cho nên người không quan tâm cho lắm...thôi, thôi.

Ông ta run rẩy đi ra ngoài, để lại bóng lưng cô đơn.

An Tranh nhìn cái chuông đồng trên bàn, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ thực sự quý dị như vậy? Ma khí, ma đạo...rốt cuộc là gì?

Sau khi lão Hoắc rời đi, An Tranh ngây ngốc nhìn cái chuông một lúc lâu. Cái chuông đúng là quá bình thường, có lẽ chỉ để liên lạc chứ không có

tác dụng nào khác.

Tối tối, An Tranh dẫn theo mấy người Đỗ Sấu Sấu tiến vào Nghịch Thiên Ấn để luyện thể. Chìa khóa của Nghịch Thiên Ấn đeo trên cổ An Tranh, cho nên An Tranh có thể tùy lúc tùy nơi dẫn theo mấy người tiến vào, không cần phải tới Cửu Tinh Đài. Bằng không người bên ngoài sẽ biết được bí mật của Cửu Tinh Đài. Một pháp khí tử phẩm, đủ để khiến những người kia từ bỏ đánh cược, trực tiếp tiến vào đoạt bảo.

Bên trong Nghịch Thiên Ấn, mấy đứa nhóc đều tập luyện chăm chỉ. Bọn chúng không ngừng tập luyện, mệt thì nghỉ một lát, buồn ngủ thì ngủ một lát, đói thì ăn một chút, rồi lại không ngừng tập luyện.

An Tranh cố gắng tăng tốc độ và sự linh mãnh khi ra đòn. Đây là biện pháp chiến thắng duy nhất mà hắn nghĩ ra được. Nếu như phải đối mặt với Trần Thất, An Tranh có khả năng gặp nguy hiểm. Trần Thất là thiếu niên thâm trầm nhất mà An Tranh từng gặp, còn âm trầm hơn cả Trần Thiệu Bạch. Tính cách của Trần Thiệu Bạch ít nhiều còn có chút trong sáng, mà Trần Thất chỉ có âm u.

Vì không muốn để lộ, mấy người An Tranh luyện một thời gian ngắn lại đi ra ngoài ngủ, sau đó ban ngày tiếp tục chơi đùa. Không ai biết liệu có cao thủ nào ban đêm lén lút tiến vào vũ viện hay không. Nếu như không trông thấy ai, thì nhất định hoài nghi.

Thời gian dần trôi, chỉ còn một ngày nữa là tới trận so tài. Ngày mai khi mặt trời lên, chính là lúc phân thắng bại. Đêm hôm trước, đường cái bên ngoài đã chật ních người. Bọn họ mang theo chăn nệm nằm ngủ ở đường cái. Rất nhiều người đặt số tiền lớn, lực ảnh hưởng của chuyện này đã vượt qua ý nghĩa của trận so tài.

Một đêm này, An Tranh mất ngủ.

Hắn nhìn trăng sáng treo cao, bàn tay nắm chặt.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ba Ván

Đêm dài, An Tranh lại không buồn ngủ chút nào. Hắn có thể nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài. Bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, khá là đông đúc. Vì đoạt chỗ, không ít người vung tay vung chân. Ở Huyền Thế Trường Cư, đánh nhau không phải là chuyện hiếm lạ gì, cũng không cần phải có lý do gì mới đánh nhau.

Huống chi ngày mai là trận so tài giữa Thiên Khải Vũ Viện và thư viện Huyền Thế, mọi người đều rơi vào trạng thái hưng phấn, đánh nhau càng không cần phải lý do.

Tiếng ồn ào bên ngoài khiến An Tranh không nhận được cười khổ. Nửa năm qua, ba người kia đều tiến bộ rất nhanh, mà hắn lại trì trệ không tiến.

Dựa theo đạo lý, người tu hành có thể cảm giác được Khí Hải đan điền của mình, đây là việc cơ bản nhất. Nhưng tới hiện tại An Tranh vẫn chưa cảm thấy được tu vị chi lực bên trong Khí Hải đan điền.

Hắn đứng dậy mở cửa sổ, sắc mặt thay đổi.

Đỗ Sấu Sấu, Khúc Lưu Nhi, Tiểu Thất Đạo, ba người đứng chỉnh tề ở bên ngoài cửa sổ. Thấy An Tranh, ba người đều cúi xuống:

-Tông chủ!

An Tranh sửng sốt, đột nhiên rất muốn khóc.

Khúc Lưu Nhi lấy hết dũng khí, lớn tiếng nói:

-Mặc kệ kết quả ngày mai như thế nào, người đều là tông chủ của bọn ta. Bọn họ cho rằng chúng ta là trẻ con, so đấu chỉ là vui đùa mà thôi. Điều này không quan trọng, quan trọng là chúng ta biết chúng ta nghiêm túc cỡ nào, chấp nhất cỡ nào. An Tranh, có lẽ người tự tạo cho mình áp lực rất lớn, lo lắng không dạy tốt bọn ta. Nhưng tất cả những điều người làm, bọn ta đều thấy tốt nhất. Không ai có thể thay thế người trong lòng bọn ta.

Đỗ Sấu Sấu vung tay nói:

-Cùng nhau liều mạng, không quan tâm tới thắng thua. Mặc dù thua, cùng lắm thì chúng ta lưu lạc thiên nhai!

Tiểu Thất Đạo cũng hòa theo

-Cùng nhau liều mạng!

An Tranh khàn khàn nói:

-Nhưng lúc ta nói ta là tông chủ của các người, ta chỉ là nói đùa. Ta lừa các người, ta không đủ năng lực làm tông chủ gì đó, cũng không đủ năng lực khiến nơi này bất khuất không ngã.

Khúc Lưu Nhi chỉnh lại tóc rối:

-Bọn ta đều cho đó là thật.

Đỗ Sấu Sấu:

-Đúng vậy, cho nên lời vui đùa của người đã không còn là vui đùa nữa rồi. Người chính là tông chủ của bọn ta, là viện trưởng của bọn ta, là thầy giáo của bọn ta.

Ở phòng gác công, Khúc Phong Tử ôm lấy tay của lão Hoắc:

-Đám nhóc con này...vì sao ta lại muốn khóc.

Lão Hoắc giãy khỏi cánh tay của hần, nhưng không thành công, đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận. Khúc Phong Tử càng xem càng cảm động, sau đó dùng ống tay áo của lão Hoắc để lau nước mũi. Lão Hoắc xoay người cầm hồ lô rượu đập vào đầu Khúc Phong Tử một cái.

-Nghỉ ngơi đi!

An Tranh cười, mang theo nước mắt:

-Nếu các người đã nguyện ý để ta lừa gạt, vậy thì ta sẽ tiếp tục lừa gạt, lừa gạt các người cùng ta tiến lên phía trước. Hiện tại chúng ta nghỉ ngơi, không quan tâm tới đám người bên ngoài, ngủ một giấc thật ngon, sau đó dốc toàn lực cho ngày mai. Chúng ta có thể thua, nhưng không thể khoanh tay chịu thua.

Ba người Đỗ Sấu Sấu lại cúi người thi lễ rồi mới rời đi. Đi được nửa đường, thì Đỗ Sấu Sấu quay đầu lại nhìn An Tranh:

-Trong lòng ta, người là nam nhân đẹp trai nhất.

An Tranh bật cười, gật đầu.

Hần hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy bất kể ngày mai kết quả như thế nào cũng không sao cả. Hần đã thay đổi Đỗ Sấu Sấu, Khúc Lưu Nhi và Tiểu Thất Đạo, thậm chí thay đổi cả Khúc Phong Tử, khiến bọn họ tin tưởng lẫn nhau. Bọn họ không bị môi trường dơ bẩn của Huyền Thế Trường Cư lây nhiễm, bọn họ luôn giữ vững thiện tâm trong lòng. Dù từ nay về sau bọn họ và mình có tách ra, thì mình cũng đã xây dựng một hòn đá tảng trong nhân sinh của bọn họ.

An Tranh biết điều mà mình thành công nhất không phải là dạy bọn họ tu hành, mà là khiến bọn họ biết quan tâm lẫn nhau, tin tưởng nhau.

Lúc An Tranh đi tới cửa phòng, Khúc Phong Tử vẫn còn ôm cánh tay của lão Hoắc sục sùi. Lão Hoắc hỏi người muốn đi đâu, An Tranh chỉ ra ngoài:

-Chợt nhớ tới mình không có bộ quần áo nào cho ra hồn, mà ngày mai phải ăn mặc chỉnh tề chút, cho nên ra ngoài xem còn cửa hàng quần áo nào mở không.

Lão Hoắc lắc đầu:

-Đã muộn như vậy rồi, làm gì có cửa hàng nào mở nữa? Cho dù mở, thì cũng chưa chắc tìm được bộ quần áo ưng ý. May mà ta đã tính trước việc này.

Ông ta lôi một cái thùng ở dưới giường, lấy ra mấy bộ quần áo cho An Tranh:

-Thứ mà ta làm thì không cần hoài nghi, khẳng định vừa với người.

An Tranh cười nói:

-Lão Hoắc đúng là không gì không làm được.

Lão Hoắc đặc ý:

-Chỉ cần là thứ do hai bàn tay làm, ta đều biết.

An Tranh ôm mấy bộ quần áo rời đi, sau đó chia ra đặt ở trước phòng ba người. Về phòng, hăn đổi quần áo, phát hiện bộ quần áo này dành cho người trưởng thành, rất trang trọng, rất nghiêm nghị. Trường sam màu đen kéo dài đúng tới mắt cá chân, không thừa một ly. Quần áo hoàn toàn hợp với thân người, khiến An Tranh càng thêm thành thực, thực sự giống một vị tông chủ của tông môn.

Trên ngực trái của áo, lão Hoắc còn thêu thêm hai chữ...Thiên Khải.

Mặc bộ quần áo vào, lúc đi ra ngoài cửa chính là một anh hùng cái thế.

Hắn ngăm mình trong gương, sau đó hít sâu một hơi:

-Mày từng đối mặt với nguy hiểm gấp vạn lần so với bây giờ, và mày đều đã chiến thắng.

Khi mặt trời mọc, người bên ngoài đã vây kín con phố. Đặc biệt là ở trước cửa Thiên Khải Vũ Viện, đám đông như muốn phá cửa chính mà vào. Những người này không ngừng hô hào:”Đi ra, đi ra”.

Lúc An Tranh rời khỏi phòng, ba người kia đã chuẩn bị xong. Ai cũng mặc trên người viện phục màu đen, đều rất vừa người. Tuy tất cả không được nghỉ ngơi tốt, nhưng tinh thần khá là phấn chấn.

Lão Hoắc chậm rãi rời khỏi phòng gác, tự tay mở cửa chính của vũ viện. Người bên ngoài tách ra như thủy triều, không ngừng vung tay lên.

-Tất thắng! Tất thắng!

Bọn họ cổ vũ không phải vì vũ viện, mà là vì tiền mà bọn họ đặt cược.

Một người râu ria xồm xoàm hướng đám người An Tranh nói:

-Lão tử đã đặt toàn bộ tài sản vào các ngươi rồi, chỉ đợi các ngươi chiến thắng. Nếu các ngươi thua, lão tử liền đánh chết các ngươi.

An Tranh quay đầu, sau đó đột nhiên tung một đấm đánh bay đối phương. Đối phương rơi vào đám đông, cũng không biết bị bao nhiêu người đánh hùa theo. An Tranh nhìn đám đông, sắc mặt bình tĩnh. Vào thời khắc này, tất cả mọi người yên tĩnh lại, bọn họ nhìn thiếu niên hơn mười tuổi kia, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của thiếu niên đầy bề ngỗ, khiến người ta kính sợ.

Cảnh tượng này khiến đám đệ tử của thư viện Huyền Thế tưởng rằng thăng chắc đều trở nên khẩn trương. Bọn họ đứng bên kia nhìn đám người An Tranh bên này, do quá nhiều người đến, nên trong lòng bọn họ cũng không yên. Một đệ tử thư viện nhìn biến người bên ngoài, sắc mặt khẩn trương tới vận vẹo:

-Chúng ta nhất định thăng, đúng không? Mấy thăng nhóc kia chẳng qua chỉ là phô trương thanh thế, đúng không?

Không ai trả lời hẳn, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên đám đệ tử của thư viện Huyền Thế thấy cảnh tượng này.

Trên đường cái, mấy trăm đại hán mặc áo đen tách đám đông ra, người nào hơi chậm chút liền bị gây gộc đánh ngã. Những đại hán kia hung hãn giống như ác thần, ép đám đông lùi lại hai bên đường, thế nên không ít người bị chen cả vào trong nhà dân. Sau khi dọn xong đường, đám người áo đen vây quanh một người đi về hướng vũ viện. Người này chính là lão bản của các sòng bạc trong Huyền Thế Trường Cư, Cao Tam Đa.

Trước kia An Tranh chưa từng gặp qua Cao Tam Đa, chỉ cho rằng đó là một người tục tằn. Nhưng lúc gặp đối phương, An Tranh mới phát hiện lời đồn đãi không thể tin. Cao Tam Đa không hề tục tằn chút nào, thậm chí không có chỗ nổi bật. Hắn mặc một bộ áo vải, lúc đi đường không nhanh không chậm, khí chất giống một thư sinh hơn, trên người không chút hơi tiền, ngược lại mang theo phong độ của người trí thức.

-Tiểu tiên sinh.

Lúc thấy An Tranh, Cao Tam Đa hơi gật đầu:

-Lần đầu gặp mặt, ta là Cao Tam Đa.

An Tranh cũng khẽ gật đầu:

-Xin hỏi có chuyện gì?

Cao Tam Đa nói:

-Không có gì, chỉ là trước khi so tài, muốn hỏi các người cần giúp đỡ gì không?

An Tranh đáp:

-Ồn ào, nên thấy hơi phiền.

Cao Tam Đa ừ một tiếng, quay đầu lại:

-Những người trên đường cái này, nếu ai còn hô hào nữa, liền cắt đứt lưỡi người đó.

Đám thuộc hạ mặc áo đen lập tức chia ra truyền lời, nhưng do quá đông, khó tránh khỏi có người không nghe thấy hoặc là cố ý làm ồn. Đám đại hán kia cũng không nhiều lời, chứng kiến một người ồn ào liền xông tới, kéo người đó ra, mở miệng vừa định cắt lưỡi đối phương. Đám người vây quanh lập tức tản, đều bị dọa tới mặt mũi trắng bệch.

An Tranh nói:

-Nếu lại hô, cắt cũng không muộn.

Cao Tam Đa ừ một tiếng:

-Nếu tiểu tiên sinh đã lên tiếng, vậy thì tạm tha cho bọn chúng. Tí nữa nếu lại có người ồn ào, thì không cần cắt lưỡi, quá phiền toái, trực tiếp giết là được.

Đám thuộc hạ ứng thanh, đám đông không ai dám nói chuyện nữa.

-Ta còn có thể giúp được gì?

Cao Tam Đa hỏi.

An Tranh rất chân thành đáp:

-Có đồ ăn không?

Cao Tam Đa xoay người:

-Tiểu tiên sinh của vũ viện muốn ăn sáng, tối mấy cửa hàng sạch sẽ mua về đây.

Hơn trăm đại hán lập tức tách ra. Chỉ hơn mười phút sau, trên đường cái đã đặt một cái bàn, trên bàn thả không ít đồ ăn sáng tinh sảo. Hơn nữa đám thuộc hạ còn không ngừng mang đồ ăn tới, rất nhanh chiếc bàn chứa không được hết.

-Ăn sáng thôi!

An Tranh nhàn nhạt nói.

Đám người Đồ Sấu Sấu cúi đầu:

-Vâng thưa tông chủ.

-Tông chủ?

Cao Tam Đa sững sốt một lát, sau đó bật cười. Hắn thấy An Tranh nhìn mình, vội vàng giải thích:

-Đừng để ý, ta chỉ là...không nhận được cười mà thôi.

An Tranh cũng không để ý, cùng ba người ngồi xuống ăn sáng. Sau đó An Tranh bảo Đồ Sấu Sấu gọi lão Hoắc và Khúc Phong Tử tới, tất cả mọi người trong Thiên Khải Vũ Viện cứ ngồi ăn ở trước mặt vạn người như vậy. Nhưng bọn họ đều có vẻ ăn ngon lành, còn bình luận món nào ngon,

món nào dở. Mà đám đệ tử của thư viện đối diện, đều khăn trương tới run rẩy.

Chân Tráng Bích đứng ở cửa ra vào, cảm thấy bên mình đang thua về mặt khí thế. Cho nên hẳn có chút căm tức, quay người lại:

-Mở cửa lớn ra, để cho đám đông bên ngoài thấy được khí độ của đệ tử thư viện chúng ta.

Cửa lớn của thư viện được mở, trên trăm đệ tử mặc cùng một bộ viện phục màu trắng nổi đuôi đi ra, xếp thành hai hàng trên đường cái. Chân Tráng Bích đi lên phía trước, đằng sau là mấy đệ tử tham gia so tài, trong đó có Trần Châu.

Nói cho cùng số người đánh cược thư viện chiến thắng vẫn nhiều hơn. Bọn họ trông thấy đệ tử thư viện đi ra, tất cả đều vô thức hoan hô, sau đó chứng kiến đám hán tử áo đen, bọn họ lập tức câm miệng, khiến cho thư viện bên kia rơi vào tình huống xấu hổ.

-Ăn no chưa?

Chân Tráng Bích giơ tay chỉ vào An Tranh:

-Ăn no thì tới đó đánh!

An Tranh cầm khăn lau miệng, bình thản đáp:

-Ba ván!

Chân Tráng Bích nói:

-Tốt, ba ván, thắng hai ván là thắng!

An Tranh lắc đầu:

-Không, thua một ván coi như bọn ta thất bại.

Hắn đứng dậy, chậm rãi đi về hướng Chân Tráng Bích:

-Nếu không thể thắng cả ba ván, bọn ta sẽ tự động rời khỏi Huyền Thế Trường Cư.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Khúc Lưu Hề Của Thiên Khải Tông

Khúc Lưu Nhi vốn là cô nàng nhút nhát, buổi sáng trước khi xuất môn, nàng do dự thật lâu mới thay bộ viện phục mà lão Hoắc đưa. Do là viện phục dành cho nữ, nên không phải trường sam giống như An Tranh, Đỗ Sầu Sầu.

Từ nhỏ tới lớn, Khúc Lưu Nhi vẫn luôn mặc quần áo của nam. Khúc Phong Tử hiểu làm thế nào để bảo vệ đồ đệ thân như con gái này của mình ở một nơi như Huyền Thế Trường Cư. Hẳn sợ Khúc Lưu Nhi bị thương tổn, cho nên mới đổi tên Khúc Lưu Hề thành Khúc Lưu Nhi, để nàng mặc quần áo nam, tránh đi sự chú ý của người khác.

Khúc Phong Tử nói, người khác nghe cái tên Khúc Lưu Nhi, sẽ nghĩ người là một đứa trẻ lang thang, tên càng khó nghe, thì sống càng được lâu.

Cho nên lúc nàng quyết định mặc viện phục vào người, nàng tự nói với mình, nàng không còn là Khúc Lưu Nhi nữa.

Chân Tráng Bích dùng ánh mắt khinh miệt nhìn mấy đứa nhóc kia, sau đó cười lạnh:

-Là bậc tiền bối, ta không thể không khuyên các người một câu. Người có biết, tự gây nghiệt, không thể sống có nghĩa gì không? Để ta làm chủ thay cho các người, nếu các người đồng ý nhận thua, mỗi tháng chỉ cần dành hai mươi ngày tới thư viện làm tạp dịch, cuộc so tài liền dừng ở đây.

-Dừng ở đây?

Cao Tam Đa vẫy tay, hai thuộc hạ nâng một cái ghế đi tới. Cao Tam Đa ngồi xuống ghế, mở cái quạt trong tay, lúc này phong độ của người tri thức không còn gì, chỉ còn khí thế của lão đại giang hồ.

-Tới lúc này rồi, cho dù ngươi là phó viện trưởng của thư viện, thì lời của ngươi cũng không có trọng lượng gì.

Hắn dùng cây quạt chỉ đám đông xung quanh:

-Người đáp ứng, bọn họ không đáp ứng. Việc hôm nay có thể không chết người, nhưng phải phân ra thắng bại.

Chân Tráng Bích sừng sốt một lát, trong lòng tự nhủ, hôm nay Cao Tam Đa bị gì vậy? Lúc trước mỗi lần Cao Tam Đa nhìn thấy mình, đều nói chuyện rất khách khí, vậy mà hôm nay hắn lại không để mình vào mắt, có chút không thích hợp. Nhưng Chân Tráng Bích nghĩ lại, đã có mấy trăm vạn lượng bạc rơi vào trận đánh cược này, nhiều bạc như vậy, thái độ của Cao Tam Đa thay đổi cũng là chuyện bình thường.

-Người đang nói chuyện với ta sao?

Là phó viện trưởng của thư viện Huyền Thế, Chân Tráng Bích cũng chưa từng để lão đại hắc đạo này vào mắt:

-Lão Cao, ngươi quên thân phận của mình rồi à?

Cao Tam Đa cười cười:

-Nếu liên quan tới bạc, ta mặc kệ thân phận gì, ta chỉ là một con ma bài bạc. Cho nên nếu có chỗ đắc tội với phó viện trưởng, thì chớ có để ý.

Chân Tráng Bích nhú mày, nhưng cũng không rảnh mà đôi co với Cao Tam Đa. Hắn đi tới gần An Tranh, hắng giọng một cái rồi hỏi:

-Nếu người vẫn muốn so tài, thì phải nói rõ quy củ trước. Mặc kệ tuổi lớn hay nhỏ, đã ở trong giang hồ, vậy thì phải hiểu rằng, lời nói như bát nước hắt đi, muốn thu cũng không thu về được. Nam tử hán đại trượng phu, quan trọng nhất là hai chữ ‘Tín Nghĩa’. Người vừa nói, nếu các người thua, sẽ tự động rời đi, nhưng như vậy còn chưa đủ.

-Nếu các người thua, tất cả phải quỳ xuống hướng thư viện dập đầu ba cái, sau đó bỏ khỏi thành Huyền Thế Trường Cư. Nhớ kỹ, bỏ, chứ không phải đi.

An Tranh ừ một tiếng:

-Bọn ta thua phải bỏ khỏi Huyền Thế Trường Cư, còn các người thì sao?

Chân Tráng Bích:

-Ha hả, bọn ta thua? Tốt, đã là đánh cược, thì phải có tiền đặt cược. Nếu bọn ta thua, Tàng Thư Lô của thư viện liền mở cho các người ba ngày.

An Tranh nói:

-Ai thêm cái Tàng Thư Lô của thư viện các người, đừng nói ba ngày, cho dù mở ba năm, bọn ta cũng không vào đó. Ta cần là cần linh thạch. Nếu các người thua, ta muốn 20 viên linh thạch hạ phẩm, một viên linh thạch trung phẩm, cộng thêm 30 cân Kỳ Lân Cương.

Chân Tráng Bích:

-Người điên rồi phải không? Đã đánh cược thì phải đưa ra tiền đặt cược ngang nhau. 20 viên linh thạch hạ phẩm, một viên linh thạch trung phẩm tương đương với trăm vạn lượng rồi. Hơn nữa Kỳ Lân Cương có tiền cũng không mua được, các người dựa vào cái gì mà có giá trị như vậy?

Cao Tam Đa lên tiếng:

-Chưa hẳn. Tuy người ta còn nhỏ, nhưng không có nghĩa là người ta không có tiền.

Hắn lại vẩy tay, một thuộc hạ xách túi nhỏ tới, Cao Tam Đa mở túi ra:

-Đây là tiền đặt cược mà tiểu tiên sinh đặt ở chỗ ta. Trong này có 30 viên linh thạch hạ phẩm, một quyển luyện khí cấp trung. Không nói tới 30 viên linh thạch hạ phẩm kia, chỉ riêng quyển luyện khí kia, cũng là báu vật vô giá rồi. Đổi lấy 30 cân Kỳ Lân Cương của người là người có lời.

Chân Tráng Bích nghe thấy vậy liền khiếp sợ, vì sao hôm nay Cao Tam Đa một mực lên tiếng nói hộ cho tạp chủng kia?

An Tranh cũng sửng sốt, không rõ vì sao Cao Tam Đa lại giúp mình. Hắn chưa từng đưa cho Cao Tam Đa 30 viên linh thạch hạ phẩm, chớ nói chi tới quyển luyện khí...An Tranh lập tức phản ứng, nhìn sang lão Hoắc. Phát hiện lão Hoắc mỉm cười với mình, gật đầu ra hiệu. Hắn thấy lão Hoắc mở miệng, tuy không lên tiếng, nhưng có thể đọc được khẩu âm...Nhất định phải thắng.

Trong nháy mắt, An Tranh liền cảm thấy trong người như có ngọn lửa thiêu đốt.

Hắn không biết lão Hoắc và Cao Tam Đa có mối quan hệ gì, nhưng vào thời khắc này, hắn cảm thấy mình không lẻ loi chiến đấu.

-Hừ!

Chân Tráng Bích xoay người muốn đi, bởi vì việc này hắn không làm chủ được.

Đúng lúc này, Khâu Trường Thần từ thư viện đi ra, vỗ tay nói:

-Cao lão bản thật xa xỉ, bội phục, bội phục. Tuy thư viện không tài đại khí thô như Cao lão bản, nhưng cũng sẽ không để các người phải thiệt thòi. Các người đưa ra 30 viên linh thạch hạ phẩm và một cuốn luyện khí vô giá, bên ta hiển nhiên chiếm tiện nghi. Như vậy, ta tặng thêm 30 viên linh thạch hạ phẩm, lại thêm 2 viên linh thạch trung phẩm, lại thêm 20 cân Kỳ Lân Cương. Tổng cộng là 30 viên linh thạch hạ phẩm, 3 viên linh thạch trung phẩm, 50 cân Kỳ Lân Cương, các người thấy thế nào?

Cao Tam Đa vỗ tay:

-Không hổ là tướng quân Thiết Lưu Hỏa của Đại Yến, Khâu viện trưởng khiến ta thật bội phục. Cứ quyết định như vậy đi, việc quan trọng bây giờ là phân định thắng thua một cách công bằng.

An Tranh lên tiến:

-Phân thắng bại nhưng không thể phân sinh tử. Cho nên nếu kẻ nào giết người, thì cũng phải chết theo.

Chân Tráng Bích:

-So tài thì làm sao đảm bảo lỡ tay giết người được. Chẳng lẽ còn phải đền mạng?

Cao Tam Đa:

-Giết người đền mạng, có gì sai?

Chân Tráng Bích khoát tay:

-Tùy người, không giết người thì không giết người, đây vốn chỉ là so tài giữa các đệ tử mà thôi. Các đệ tử của ta, phải nhớ kỹ, đối phương sợ chết, cho nên lúc ra tay các người phải nhẹ nhàng chút, tránh cho ra tay quá nặng, đối phương lại khóc lóc kể lể nói rằng các người trái với quy củ.

Thấy không, đối phương còn có nhóc con chưa cai sữa, các người làm gì thì làm, chớ mang tiếng lớn mà bắt nạt nhỏ.

Người của thư viện cười rộ lên, một đệ tử đứng ở hàng trước lớn tiếng nói:

-Phó viện trưởng yên tâm, đám đệ tử cam đoan không đánh chết bọn chúng.

Chân Tráng Bích nói:

-Tốt lắm Lý Hồ, người đánh trận đầu. Phùng Tiểu Thì, người đánh trận thứ hai. Trần Châu, người đánh trận thứ ba.

Lý Hồ cao tới mét tám mím cười lên tiếng, bước về phía trước, hãnh hừ một tiếng khinh thường:

-Đám nhóc con phía đối diện, kẻ nào dám đi lên đánh với ta một trận? Lý Hồ của thư viện Huyền Thế, Thăng Túy nhị phẩm.

Người này tuổi chừng mười tám, mười chín, lớn tuổi hơn vũ viện bên kia rất nhiều.

-Để ta!

Đỗ Sấu Sấu vén ống tay áo lên:

-Để ta đấu với người!

Vừa đi về phía trước một bước, Khúc Lưu Nhi đột nhiên giữ tay hãm lại, sau đó tiến lên một bước:

-Để ta!

Nàng hít sâu một hơi, đi tới giữa đường cái, sau đó vươn tay tỏ ý mời:

-Khúc Lưu Hề của Thiên Khải Tông, Thăng Túy nhất phẩm.

Thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng.

Khúc Lưu Hề, Thiên Khải Tông.

Không phải Khúc Lưu Nhi, mà là Khúc Lưu Hề.

Nàng quay đầu nhìn An Tranh, cười cười, nụ cười đẹp khuynh thành. Vào thời khắc này An Tranh mới phát hiện, nguyên lai không chỉ có mỗi mình mình mới kiên cường. Khúc Lưu Nhi mặc bộ váy dài màu đen, vào lúc này đẹp tới rung động lòng người.

-Người? Một cô nhóc?

Lý Hồ không nhận được cười ha hả:

-Người cai sữa chưa? Cai sữa rồi thì tìm nhà nào đó mà làm vợ, học võ nghệ làm gì! Bộ dạng của người coi như cũng được, nếu bị đánh tàn phế, thì khó mà gả được ra ngoài. Biến đi, lão tử không đánh với nữ nhân.

-Người dựa vào cái gì mà coi thường nữ nhân?

Khúc Lưu Hề hỏi.

Lý Hồ càn rỡ nói:

-Bởi vì nữ nhân các người yếu ớt! Các người đều là kẻ yếu!

Khúc Lưu Hề nghiêm nghị nói:

-Đánh thẳng nói sau.

Không đợi Lý Hồ ra tay, nàng động thủ trước.

Lý Hổ giận dữ vì bị một cô nhóc nhỏ tuổi hơn hẳn nhiều coi thường, lửa giận lập tức tăng vọt. Khúc Lưu Hề nhỏ nhắn gầy gò, so với Lý Hổ thật quá nhỏ bé, chỉ cao tới ngực mà thôi. Cánh tay của Lý Hổ còn to hơn cả đùi Khúc Lưu Nhi, nhìn hai người này, căn bản không cùng một cấp. Nhưng Khúc Lưu Nhi không hề sợ hãi, ở trong mắt Lý Hổ, biểu hiện này của nàng chẳng khác nào nhục nhã hẳn.

-Không thể đánh chết người vậy thì ta liền phế người, khiến người cả đời tàn tật!

Lý Hổ tung một cước đập về phía bụng Khúc Lưu Hề, chiêu thức khá hạ lưu. Một cước này lực lượng rất lớn, dùng thiên phú của hắn, cộng thêm khí lực rất lớn, một quyền, một cước có thể đánh nát tảng đá. Lúc này Khúc Lưu Hề giống như một con bướm bay quanh cành cây, thân thể nhanh nhẹn tránh đi một cước. Một cước của Lý Hổ đập hụt, bàn chân đập xuống mặt đất, phá nát đá xanh.

Khúc Lưu Nhi lên tới sau lưng Lý Hổ, dùng chân đập vào chân của hắn, sau đó nhảy lên, dùng chưởng đánh vào gáy hắn.

Tính cách của nàng khá lương thiện, cho nên không dùng tới tu vi chi lực, bằng không một chưởng này đủ cho Lý Hổ vật vã rồi. Tu vi chi lực quái dị của Khúc Lưu Hề có thể khiến cổ của Lý Hổ bị phế, nhưng đây là so tài, cho nên Khúc Lưu Hề lưu tình.

Một chưởng đắc thủ, nàng bay ra đằng sau, cảm hơi nhếch lên.

Trong suy nghĩ của nàng, thắng bại đã phân.

-Cẩn thận!

An Tranh đột nhiên hô lớn. Khúc Lưu Hề quá thiện lương, nàng tưởng như vậy liền chấm dứt, nhưng đâu phải.

Bị đánh hai cái, Lý Hổ giận tới tím mặt. Hắn cúi người nhặt một miếng gạch vỡ ném tới Khúc Lưu Hề. Không đợi miếng gạch đập trúng hay không, hắn lại tung bốn năm cước liên hoàn, gạch vụn bay lên liên tiếp về phía Khúc Lưu Hề. Khúc Lưu Hề biến sắc, tránh đi miếng gạch thứ nhất, thân thể như xuyên qua bụi hoa, cực kỳ linh động. Lúc miếng gạch cuối cùng bắn tới, nàng dùng tay phẩy một cái.

Nhưng vừa chạm vào, lực lượng của miếng gạch đẩy nàng lùi lại đằng sau, lưng đập vào vách tường, sắc mặt hơi trắng bệch.

-Giết!

Lý Hổ nổi giận, đầu quan tâm tới quy củ, tung một quyền về phía khuôn mặt của Khúc Lưu Hề. Hắn có thần lực trời sinh, lại là Thăng Túy nhị phẩm, nếu bị trúng một quyền này khuôn mặt của nàng sẽ bị hủy.

Khúc Lưu Hề nghiêng đầu sang một bên, năm đấm liền đánh vào vách tường phía sau. Oành một tiếng, vách tường vỡ thành một cái洞, gạch vụn bay ra ngoài, đập trúng không ít người vây xem.

Trong mắt Khúc Lưu Hề hiện lên vẻ tức giận, nàng dùng hai tay nắm lấy tay của Lý Hổ, nhún người một cái liền đi tới vai hắn. Sau đó nàng dùng tay ghì chặt cổ Lý Hổ lại, Lý Hổ cảm thấy khó thở, bàn tay quơ ra đằng sau nhưng không bắt được người. Hắn không ngừng vung tay, khuôn mặt càng ngày càng đỏ.

Khúc Lưu Hề ngồi lên lưng Lý Hổ, hai tay ghì chặt lấy cổ hắn. Lý Hổ đứng dậy, bật ra đằng sau về phía vách tường. Khúc Lưu Nhi liền chuyển người ngồi trên vai Lý Hổ, mặc kệ Lý Hổ giãy dụa điên cuồng cỡ nào, nàng cũng không buông tay.

Vài phút sau, Lý Hổ rốt cuộc không kiên trì nổi, thân thể ngã xuống, mặt mũi tái mét.

Khúc Lưu Nhi nhẹ nhàng nhảy xuống, làn váy tung bay, dáng điệu mê người. Nàng nhìn Lý Hổ nằm dưới đất, sau đó chấp tay nói:

-Khúc Lưu Hề của Thiên Khải Tông, đa tạ đã chỉ giáo.

Hiên ngang lẫm liệt.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ván Hai, Ván Ba

Tất cả mọi người ở chỗ này đều không ngờ tới Thiên Khải Vũ Viện lại thắng trận đầu, hơn nữa thắng một cách triệt để. Tay Lý Hồ cao lớn như gấu kia, ở trước mặt Khúc Lưu Nhi nhỏ bé, hoàn toàn không có ưu thế nào cả. Hình tượng cực kỳ đối lập, một cô nhóc mảnh mai, một đại hán cao lớn, kết quả bên nhìn yếu hơn lại thắng.

Lúc Khúc Lưu Hề nhẹ nhàng nhảy xuống, sau đó vỗ tay nói: "Khúc Lưu Hề của Thiên Khải Tông, đa tạ đã chỉ giáo", đám đông yên tĩnh một lát, sau đó bộc phát hoan hô. Rất nhiều người đặt thư viện Huyền Thế thắng cũng không tự chủ được hô theo.

Giờ khắc này, trong mắt Khúc Lưu Hề đầy vẻ tự tin.

An Tranh thở phào một tiếng, mỉm cười nhìn Khúc Lưu Hề. Khúc Lưu Hề cũng nhìn hắn, khuôn mặt hơi đỏ.

Bàn tử đã vỗ tới đỏ cả tay, hô to nhất:

-Tiểu Lưu Nhi, người quá giỏi!

Khúc Lưu Hề đỏ mặt đi về, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Trái ngược, khuôn mặt của Chân Tráng Bích đã vặn vẹo tới khó coi. Hắn vốn không để cuộc so tài này vào trong lòng. Đám nhóc con ở vũ viện kia, chẳng những không có thầy giáo dạy bảo, hơn nữa thiếu thốn sách vở dạy tu hành, như vậy mà thắng được đệ tử do thư viện tỉ mỉ dạy bảo thì mới là việc lạ. Nhưng hiện tại việc lạ đã xảy ra, khiến hắn khó mà tiếp thu nổi.

Vài đệ tử thư viện đi tới khiêng Lý Hồ trở về. Do não thiếu dưỡng khí, nên Lý Hồ vẫn còn đang rơi vào trạng thái hôn mê. Khúc Lưu Hề đã lưu tình rồi, bằng không một chương vào gáy Lý Hồ đủ để hấn tàn phế.

-Coi như các người may mắn!

Chân Tráng Bích lạnh lùng nói với An Tranh:

-Bất kỳ ai cũng có thời điểm may mắn, lúc rời cửa chẳng ai biết mình sẽ giảm phải cút chó hay không. Chớ đắc ý, còn hai ván nữa, mà người đã nói, dù chỉ thua một ván, bên người coi như thua.

An Tranh nhún vai, lười nói nhảm.

Chân Tráng Bích quay đầu nhìn:

-Ai đánh trận thứ hai?

Trần Châu thấy An Tranh không nhúc nhích, cho nên liếc Phùng Tiểu Thi. Phùng Tiểu Thi có vẻ e ngại Trần Châu, cho nên tiến lên một bước:

-Phó viện trưởng, đệ tử nguyện ý xuất chiến vì thư viện.

Chân Tráng Bích gật đầu:

-Tốt lắm, chớ để thư viện lại mất thể diện.

Phùng Tiểu Thi chấp tay:

-Phó viện trưởng yên tâm, ta không ngu ngốc như tên Lý Hồ kia.

Bàn tử khởi động bả vai, tiến lên trước một bước:

-Lần này tới phiên ta!

Hắn vừa định tiến lên, An Tranh đột nhiên vượt qua:

-Để ta!

Bàn tử sừng sốt một lát, định nói An Tranh người đã nhập phẩm đầu, sao có thể đấu được? Nhưng An Tranh đã đi tới giữa đường cái, chấp tay về phía đối thủ.

Phùng Tiểu Thì đi nửa đường, trông thấy là An Tranh, lập tức do dự, quay đầu nhìn Trần Châu, phát hiện sắc mặt của Trần Châu rất khó coi. Trần Châu cho rằng An Tranh đợi tới cuối mới ra tay, kết quả An Tranh lại dành trước, khiến hẫng mất quyền chủ động. Hẫng cau mày trầm tư một lát, sau đó nói với Chân Tráng Bích:

-Phó viện trưởng, trận này giao cho đệ tử.

Chân Tráng Bích được Trần Châu dứt lốt, tất nhiên sẽ không phản đối. Nhưng Cao Tam Đa lại cười lạnh:

-Như thế nào, biết mình không phải là đối thủ nên đối người khác? Ta nói này phó viện trưởng, thư viện của người có cần thể diện hay không? Nếu Mộc viện trưởng trở về mà biết người làm mất hết thể diện của thư viện, chỉ sợ cuộc sống về sau của người khó mà yên ổn. Cái thành Huyền Thế Trường Cư này không có một người tốt nào, tính cách của mọi người như thế nào, ai ai cũng biết, nhưng chúng ta đều quan tâm tới thể diện.

Cao Tam Đa vỗ mặt của mình:

-Làm người dù như thế nào, cũng không thể đánh mất mặt mũi, ta nói có đúng không?

Sắc mặt của Chân Tráng Bích biến ảo không ngừng, vô thức nhìn Khâu Trường Thần.

Khâu Trường Thần nói:

-Trận so tài này là do người chủ trì, ta chỉ quan sát thôi. Tuy nhiên phải để ý tới thể diện của thư viện.

Chân Tráng Bích cảm thấy có kỳ quái, nhưng Khâu Trường Thần đã lên tiếng, hắn không dám không nghe theo. Cho nên hắn xoay người nhìn Trần Châu:

-Người đợi ván tiếp theo.

Trần Châu còn định nói nữa thì sắc mặt của Chân Tráng Bích đã lạnh lùng:

-Câm miệng!

Trong mắt Trần Châu hiện lên vẻ hung ác, nhưng cuối cùng vẫn không dám đi lên phía trước. Hắn không sợ Chân Tráng Bích, hắn chỉ e ngại Khâu Trường Thần. Khâu Trường Thần là phó tướng Thiết Lưu Hỏa của Yến Quốc, sau lưng là toàn bộ quân đội Yến Quốc. Cho dù hắn tiếp nhận lực lượng ngầm của Trần gia, nhưng làm sao so được với thực lực của cả một quốc gia? Lúc này nếu như hắn làm Khâu Trường Thần mất mặt, sớm muộn gì Khâu Trường Thần cũng xử lý hắn.

Cho nên Trần Châu chỉ có thể phần hạn nhìn An Tranh, ánh mắt như muốn giết người.

An Tranh cười cười, nhìn Phùng Tiểu Thì:

-Bắt đầu được chưa?

Phùng Tiểu Thì có chút không yên. Trong suy nghĩ của hắn, An Tranh là người mạnh nhất vũ viện. Nghe nói mấy đứa nhóc kia đều coi An Tranh là người cầm đầu, cho nên nhất định khó đối phó nhất. Trần Châu vốn tính toán đánh với An Tranh, kết quả lại thành hắn đánh với An Tranh, điều này

khiến hần không có lòng tin nào. Nhưng giờ đâm lao phải theo lao, hần đành phải cứng tâm chấp tay hoàn lễ:

-Tại hạ Phùng Tiểu Thì của thư viện Huyền Thế, Thăng Túy nhị phẩm.

Kỳ thực hần cố ý tỏ ra yếu thế, trong lòng tự nhủ, mình chắc chắn không thắng được, cho nên không bằng để đối phương hạ thủ lưu tình. Không lâu trước hần có cảm giác mình sắp đột phá lên Thăng Túy tam phẩm. Năm nay hần đã mười bảy tuổi, tốc độ tăng tu vị không tính là nhanh, nhưng có thể xếp vào trung đẳng. Hần cao hơn An Tranh một cái đầu, lại nói chuyện rất khách khí, khiến người ta cảm thấy kỳ quái. Những kẻ đặt cược vào thư viện cũng lo lắng không thôi.

-An Tranh...

An Tranh cười nói:

-Chưa nhập phẩm.

Ba chữ này vừa ra, đám đông xôn xao.

-Người...người nói cái gì?

Phùng Tiểu Thì không tin vào tai mình. Nếu đối phương là người đứng đầu vũ viện, thì sao có thể chưa nhập phẩm được? Vừa rồi cô nhóc kia tuy dùng mưu để thắng, nhưng khẳng định đã nhập phẩm. Nếu An Tranh chưa nhập phẩm, thì làm sao khiến cho mấy đứa nhóc kia quy phục? Cho nên phản ứng đầu tiên của Phùng Tiểu Thì là, An Tranh đang đùa bỡn hần.

Phùng Tiểu Thì nói:

-Vị...sư huynh này, chúng ta đều là người tu hành, lúc so đấu phải quang minh chính đại, không được nói dối.

An Tranh:

-Ta đâu có nói dối, ta thực sự chưa nhập phẩm. Nếu người không tin, có thể bảo tiên sinh của thư viện kiểm tra xem, xem ta có nói dối hay không.

Đám đông xung quanh nghị luận, tất cả đều không tin tưởng lời của An Tranh. Chân Tráng Bích cũng không tin, hần bước tới, nắm lấy cổ tay của An Tranh, trong mắt có ý rằng, để ta vạch trần lời nói dối của người. Nhưng lúc hần kiểm tra xong, sắc mặt liền thay đổi:

-Người...người đúng là chưa nhập phẩm...ha ha, rõ ràng người còn chưa nhập phẩm.

-Hần thực sự chưa nhập phẩm? Thật đúng là không biết chữ ‘Chết’ viết như thế nào. Một người chưa nhập phẩm lại khiêu chiến với một Thăng Túy nhị phẩm, thật không biết gan lớn hay là ngu ngốc.

-Tiền đặt cược của ta được bảo vệ rồi, hần làm vậy chả khác nào tự sát. Chưa nhập phẩm mà khoác lác thắng ba ván mới tính là thắng. Hóa ra là lòe bịp thiên hạ, muốn hù dọa đối phương sao?

-Thư viện là nơi nào chứ, há có thể tùy tiện bị hù sợ? Kẻ này xong đời rồi, dùng gạch tự đập gãy chân mình, để xem hần giải quyết như thế nào!

Đám đông càng ngày càng xôn xao, phần lớn là tiếng cười nhạo và mỉa mai. Những kẻ đặt cược vào thư viện tưởng rằng mình sẽ thua, nhưng lúc này tinh thần trở nên phấn chấn. Bọn họ trở nên ồn ào, tình cảnh nhất thời không thể khống chế. Mà Cao Tam Đa cũng nghi hoặc nhìn lão Hoắc, trong mắt đầy dấu chấm hỏi. Lão Hoắc cười áy náy với hần, Cao Tam Đa lắc đầu bất đắc dĩ, lẩm bẩm một câu, linh thạch của ta coi như bay mất rồi.

Chân Tráng Bích buông tay An Tranh ra, đi tới bên cạnh Phùng Tiểu Thì, vừa cười vừa nói:

-Một đối thủ chưa nhập phẩm, nếu trò không thắng, thì đúng là khiến thư viện mất hết thể diện. Tuy nhiên hiện tại ta đã hiểu vì sao lúc trước hần nói

không được giết người, hóa ra là bản thân hấn sợ hãi...Ha hả, Phùng Tiểu Thì, giờ là lúc xem tài năng của trò.

Phùng Tiểu Thì cũng cười rộ lên, khề gật đầu:

-Xin phó viện trưởng yên tâm, đệ tử sẽ nhẹ tay, cam đoan không đánh chết hấn.

Còn Trần Châu, sắc mặt khá là phức tạp, hấn thật không ngờ đối thủ của mình lại yếu như vậy. Hấn đã định ra kế hoạch từ trước, trong đó chia ra làm nhiều giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là làm nhục An Tranh, trả mỗi thù mất một cánh tay. Nhưng hiện tại hấn mới phát hiện, xem ra mình đánh giá An Tranh quá cao. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vị tạp trần, có thất vọng, có vui vẻ.

Đỗ Sấu Sấu nổi giận mắng đám đông, nhưng có vẻ vô lực. Hấn chạy tới muốn ngăn cản An Tranh, nhưng An Tranh đã cất bước về phía trước.

-Xin chỉ giáo.

Phùng Tiểu Thì bẻ khớp tay:

-An Tranh, ta rất bội phục dũng khí của người, nhưng trong mắt ta, dũng khí này quá ngu ngốc chút.

An Tranh im lặng, vươn tay mời.

Phùng Tiểu Thì nói:

-Vậy thì đừng trách ta, cẩn thận chút, bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất. Chẳng may ta lỡ tay đánh người bị thương, người cũng đừng nói ta bắt nạt người.

Nói xong, hấn đột nhiên tiến lên một bước. Trong số đệ tử của thư viện Huyền Thế, thực lực của hấn thuộc vào hạng khá. Cảm giác lo lắng biến

mất, trong lòng không còn áp lực, khiến hãn ra tay không chút lưu tình. Hãn cố ý muốn làm nhục An Tranh, cho nên vừa tiến một bước, lại tiến thêm ba bước dài, tới thẳng trước mặt An Tranh rồi bạt tai một cái.

Hãn ra tay không phải vì muốn An Tranh bị thương, mà là vì muốn làm nhục. Nếu cái bạt tai này trúng đích, thì vũ viện cũng mất mặt theo.

An Tranh đứng đó, đợi cho bàn tay của Phùng Tiểu Thì sắp tới gần thì mới có động tác. Mà hãn vừa động, lại giống như bàn long thăng thiên.

An Tranh tu hành ở trong Nghịch Thiên Ấn lâu hơn đám người Đỗ Sầu Sầu, bởi vì hãn biết thiên phú của mình kém cỏi, cho nên phải luyện thể mạnh hơn. Nếu luyện thể tới mức cực hạn, là có thể đấu với người tu hành Thăng Túy. Tay của hãn đột nhiên bắt được cổ tay của Phùng Tiểu Thì, sau đó kéo về phía ngực của mình. Cùng lúc đó, hai chân của hãn phát lực, trong nháy mắt kéo căng cơ thể của Phùng Tiểu Thì.

-Trúng ngực!

Vừa nói, An Tranh vừa tung mười hai quyền vào ngực của Phùng Tiểu Thì.

-Trúng bụng!

An Tranh kéo cả người Phùng Tiểu Thì thẳng đứng, lúc này cả người Phùng Tiểu Thì đã đặt song song với mặt đất, hoàn toàn không có phản ứng. An Tranh nhắc đầu gối lên, đánh vào bụng Phùng Tiểu Thì.

-Trúng xương sống!

Thân thể của Phùng Tiểu Thì còn chưa rơi xuống đất, An Tranh đã tung hai mươi quyền vào phần lưng của Phùng Tiểu Thì. Bịch một tiếng, thân thể Phùng Tiểu Thì đập xuống đất, bụi bay tứ tán.

-Người quá chậm!

An Tranh cúi người, hai tay nắm lấy đầu của Phùng Tiểu Thì rồi tung ba quyền, đánh cho mặt mũi đối phương bầm dập.

Sau đó An Tranh đứng dậy, cầm tay Phùng Tiểu Thì bẻ một cái, cánh tay liền mềm nhũn. Hắn lại nắm cái tay còn lại, động tác tương tự. Từ lúc An Tranh ra tay tới lúc đánh ngã Phùng Tiểu Thì, thời gian chưa tới 30 giây.

-Trời ạ!

Có người kinh hô:

-Hắn đúng là chưa nhập phẩm, nhưng luyện thể đã tới đỉnh cao.

-Khó trách hắn không sợ hãi, đúng là áp đảo toàn diện!

An Tranh đứng thẳng người, sau đó đột nhiên lao tới Trần Châu:

-Ván thứ ba bắt đầu, An Tranh của Thiên Khải Tông, khiêu chiến người!

Trần Châu sửng sốt một lát, sau đó nhe răng cười:

-Tới hay lắm!

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thức Tỉnh

An Tranh không hề dừng lại, đánh ngã Phùng Tiểu Thì liền lao về phía Trần Châu:

-An Tranh của Thiên Khải Tông, khiêu chiến ngươi!

Trần Châu vốn đang thất vọng, cảm thấy đối thủ của mình quá yếu. Hắn tưởng rằng An Tranh rất mạnh, có tư cách làm đối thủ của hắn. Nhưng khi Chân Tráng Bích xác định An Tranh không nhập phẩm, trong lòng hắn khá là ủ rũ. Làm nhục một đối thủ yếu như vậy, hiển nhiên không thể thỏa mãn được. Mà khi An Tranh phóng tới, sự hưng phấn lại tràn về.

-Tới hay lắm!

Trần Châu hô một tiếng, cũng lao tới.

An Tranh không biết thực lực của Trần Châu, cho nên vừa ra tay liền tung toàn lực, phát huy tốc độ tới cực hạn. Hắn luyện tập ngày đêm trong Nghịch Thiên Ấn, chính là vì ứng phó với cục diện hôm nay. Hắn không thể để cho Đỗ Sấu Sấu gặp nguy hiểm. Tuy Đỗ Sấu Sấu đã nhập phẩm, nhưng còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa thiên phú và thể chất đều không tính là xuất sắc, vạn nhất thư viện phái ra kẻ hung tàn thì Đỗ Sấu Sấu khó mà đối phó nổi.

Một quyền của An Tranh tới rất nhanh, nhanh tới đám đông căn bản không thể nhìn thấy. Phùng Tiểu Thì có thực lực Thăng Túy nhị phẩm đỉnh phong, nhưng vừa ra tay đã bị An Tranh đánh ngã, đủ để biết tốc độ của hắn nhanh cỡ nào.

Nhưng lúc năm đấm của An Tranh tới gần Trần Châu, Trần Châu căn bản không để ý.

-Vừa rồi người nói hăn chậm, nhưng trong mắt ta, người mới là chậm.

Trần Châu nghiêng đầu sang một bên tránh năm đấm của An Tranh, sau đó khinh thường nói:

-Ta vốn tưởng người sẽ là đối thủ của ta, nhưng thật không ngờ người lại yếu như vậy. Cho dù luyện thể tới cực hạn thì sao chứ? Ta đã vượt xa người rồi.

Trong lòng An Tranh chấn động, sao tay Trần Châu này lại tiến bộ nhanh như vậy? Lúc An Tranh đánh phế một tay của Trần Châu, thực lực của Trần Châu kém An Tranh rất xa. Nhưng hiện tại ở trong mắt của Trần Châu, tốc độ của An Tranh chẳng là gì. Từ đó tới bây giờ mới bao lâu chứ? Vì sao cảnh giới của Trần Châu lại tăng đột ngột như vậy?

Một đáp án lập tức xuất hiện trong đầu An Tranh...Đan dược.

Trong khoảng thời gian này Trần Châu nhất định đã dùng tới rất nhiều đan dược, khiến thực lực tăng lên nhanh chóng. Trần Châu chiếm được một ít lực lượng ngầm của Trần gia, cho nên hăn có thể làm được chuyện này. Huống chi bản thân hăn có tư chất không tồi, có đan dược giúp đỡ, cảnh giới tăng nhanh.

-Sẵn sàng cho ta làm nhục chưa?

Trần Châu nhe răng nhìn An Tranh:

-Giống như ngày đó người phế một tay của ta vậy!

An Tranh:

-Sớm biết là người.

Trần Châu:

-Biết thì sao?

Hai người duy trì ở cự ly rất gần, miệng của Trần Châu cơ hồ dán vào tai An Tranh:

-Ta có hàng vạn biện pháp khiến người sống không bằng chết. Khiến người nhìn như không có vấn đề gì, nhưng thực ra lục phủ ngũ tạng của người đã vỡ nát. Chờ đám đông rời đi, người sẽ thổ huyết mà chết. Ta sẽ khống chế lực lượng thật tốt, để người chết từ từ.

An Tranh lùi về phía sau, quét một cước về phía cổ Trần Châu:

-Đánh rồi nói sau!

Trần Châu cũng lùi lại, chân của An Tranh lướt qua cổ hắn. Trong nháy mắt, Trần Châu khẽ vươn tay bắt được cổ chân của An Tranh, sau đó quay nửa vòng ném mạnh An Tranh một cái. An Tranh cố gắng lộn người trên không trung, hai tay hai chân trượt dài trên mặt đất vài mét mới dừng lại được.

-Trời ạ!

Trong đám đông có người kinh hô:

-Thực lực của tay Trần Châu kia thật mạnh mẽ. An Tranh luyện thể đã tới đỉnh cao, rõ ràng không chiếm được chút ưu thế nào về tốc độ. Theo ta thấy, tu vi của tay Trần Châu kia ít nhất cũng phải Thăng Túy ngũ phẩm.

-Thư viện chưa từng xuất hiện thiên tài như vậy, còn trẻ đã đạt tới trình độ này. Luyện thể tới cực hạn đúng là có thể đấu với người tu hành Thăng Túy, nhưng điều kiện đầu tiên là đối phương luyện thể không bằng mình thì

mới được. Các người xem, Trần Châu luyện thể không thua gì An Tranh, tốc độ giống như còn nhanh hơn.

-Đúng vậy, vũ viện xong đời rồi, muốn thắng chỉ là viễn vông.

-Thực lực của Trần Châu mạnh như vậy, cho dù An Tranh đánh trúng hắc mười quyền, hai mươi quyền cũng không sao. Nhưng chỉ cần hắc đánh trúng An Tranh một quyền, đủ để thân thể của An Tranh vỡ nát.

Trần Châu rất hài lòng với những lời nghị luận của đám đông. Giờ khắc này, cảm giác nhục nhã khi bị An Tranh đánh gãy một tay đã mất hết. Hắc biết mình sắp báo thù thành công, hơn nữa trả lại gấp chục lần, trăm lần cho An Tranh. Dưới ánh mắt của mấy vạn người, hắc báo thù một cách hoàn mỹ.

-An Tranh, cho dù người quỳ xuống cầu xin ta, cũng vô dụng thôi.

Trần Châu bước mạnh về phía trước:

-Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người.

An Tranh khẽ nhảy sang một bên tránh năm đấm của Trần Châu, sau đó dùng chưởng hóa thành đao đánh vào gáy Trần Châu. Trần Châu dùng một chân để chống, cả người xoay 180 độ đối mặt với An Tranh. Hắc tung một quyền đánh vào nách An Tranh, rắc một tiếng, tay của An Tranh liền chệch khớp. Trần Châu cố ý muốn nhục nhã An Tranh, cho nên sau một quyền này, hắc lại dùng chân đạp vào đầu gối của An Tranh một cái, An Tranh liền văng cả người đi.

Tay phải của An Tranh đã trật khớp, lúc thân thể sắp ngã xuống đất, hắc dùng tay trái ấn xuống một cái, cả người đứng thẳng.

Trần Châu không dừng lại mà lao lên, tốc độ cực nhanh, mắt thường không theo kịp. Chân của hắc đạp xuống mặt đường, rắc một tiếng, mặt

đường cứng rắn bị giẫm nát, thân thể lao về phía An Tranh nhanh như pháo ra khỏi nòng. Chỉ thoáng cái, bả vai của Trần Châu đã đánh vào lưng An Tranh. Thân thể An Tranh lại bay về phía trước, cả người gập lại với độ cong khiến người ta sợ hãi.

Nếu là người thường, chỉ sợ xương sống đã nát.

An Tranh cố nhịn đau, dùng tay trái đẩy tay phải lên một cái, khớp xương trở về vị trí cũ.

Hắn nhớ một bãi nước bọt kèm theo máu, ý chí chiến đấu bốc lên hừng hực. Hắn nhớ tới lúc mình mới bắt đầu tu hành, không ngừng so đấu, không ngừng chém giết, mới có tu vị Tiểu Thiên Cảnh về sau. Hiện tại, nhiệt huyết đó đã trở lại, biến thành ngọn lửa thiêu đốt trong mắt hắn.

-Ừa, thân thể không tồi, vẫn đứng vững được.

Trần Châu khinh miệt nhìn An Tranh:

-Một phế vật không thể tu hành như ngươi, cho dù luyện thể tới cực hạn thì sao chứ? Phế vật cuối cùng chỉ là phế vật, nếu thành thật tới một tiêu cực hoặc địa phương nào đó làm hộ vệ, tiêu sư còn có thể kiếm tiền nuôi sống bản thân. Nhưng hết lần này tới lần khác lại cứng đầu chui vào thế giới của người tu hành, người chui vào được sao? Thế giới vốn không bằng, người không thể tu hành, vĩnh viễn là kẻ yếu!

An Tranh quơ quơ cánh tay, lau đi vết máu ở khóe miệng:

-Ngươi đã thắng đâu!

Trần Châu cười ha hả:

-Vẫn chưa chịu từ bỏ? Ta xem ngươi chèo chống được tới khi nào!

Thân thể hắn di chuyển, kéo lê tàn ảnh. An Tranh hơi nghiêng người tránh né, nhưng đó căn bản không phải bản thể của Trần Châu, mà là Trần Châu di chuyển quá nhanh tạo thành ảo ảnh.

Trần Châu di chuyển sang một bên chờ An Tranh nghiêng về phía mình, sau đó tung một quyền vào bụng An Tranh.

An Tranh khom người lại, đau đớn kịch liệt từ bụng truyền tới, khiến hắn cảm thấy choáng váng.

-Ta nói rồi, kẻ yếu chính là kẻ yếu, không thể tu hành vĩnh viễn là phế vật. An Tranh, sai lầm lớn nhất của đời ngươi chính là khiêu chiến ta, bằng không ngươi có thể sống lâu thêm vài ngày.

Hắn cầm tay của An Tranh nhấc lên, sau đó ném mạnh xuống đất.

-Đủ rồi!

Cao Tam Đa đứng dậy:

-Hắn đã thua!

-Chưa!

Trần Châu quay người nhìn Cao Tam Đa, gầm lên:

-Hắn chưa nhận thua!

An Tranh giãy dụa đứng dậy, mỉm cười, nụ cười mang theo máu:

-Đúng vậy, ta chưa nhận thua.

Thân thể của Trần Châu lại biến mất, sau đó xuất hiện phía sau An Tranh, đánh một chưởng về phía ót của An Tranh.

-Lúc này đây, khiến ngươi sống không bằng chết.

Nếu phát này trúng, ai cũng biết hậu quả như thế nào.

An Tranh nhắm mắt lại, do thiên phú của hắn quá yếu, cho nên không theo kịp tốc độ của Trần Châu. Giờ chỉ có thể dùng cảm giác, cảm giác đáng tin hơn là đôi mắt.

Lúc một chưởng của Trần Châu sắp đánh xuống ót của An Tranh, An Tranh cúi mạnh người xuống, chân đạp ra đằng sau. Trần Châu đánh hụt, thân thể hơi nghiêng về phía trước, chân của An Tranh đánh vào bụng hắn. Trần Châu đau tới biến sắc, càng thêm nổi giận. Hắn chập hai tay lại, nện mạnh về phía lưng An Tranh.

An Tranh dùng chân đạp vào chân của Trần Châu khiến thân thể của Trần Châu không ổn định. Hắn nhân cơ hội đó ngoặt ra sau Trần Châu, tung một cước vào lưng Trần Châu. Trần Châu lao đảo đi về phía trước hai bước, trong mắt đầy lửa giận.

Rõ ràng bị An Tranh đánh trúng hai phát, đây chẳng khác nào thất bại với hắn.

Lúc này không có người nào la lên, đám đông lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều hồi hộp quan sát, bất kể là người đặt cược thư viện hay vũ viện, đều không tự chủ được nắm chặt tay. Giờ đã không còn là trận so tài giữa đám nhóc con với nhau rồi, mà là chiến đấu giữa các nam nhân. Ý chí chiến đấu bất khuất của An Tranh khiến những người ở đây thấy trong lòng nóng rực.

Nếu không phải có người ngăn cản, thì Khúc Lưu Nhi và Đỗ Sáu Sáu đã lao lên cứu An Tranh rồi.

Sắc mặt của Cao Tam Đa biến ảo không ngừng, nhưng vẫn không có hy vọng gì với An Tranh:

-Hắn đã cố hết sức, nhưng thực lực kém quá xa.

Trần Châu lão đảo về phía trước, sau đó xoay mạnh người lại, cánh tay biến thành một con trăn.

-Hóa hình!

-Trời ạ, là Hóa Hình Thuật, công pháp cấp trung.

Đám đông lại sôi trào.

Đây chính là công pháp cấp trung, giá trị liên thành. Do người tu hành cảnh giới Thăng Túy không thể dùng tu vị chi lực biến thành khí bao bọc cơ thể, cho nên công pháp thay đổi cơ thể như Hóa Hình Thuật có thể tăng mạnh chiến lực của người tu hành Thăng Túy. Cánh tay của Trần Châu biến thành trăn, khiến lực công kích của hăng tăng lên rất nhiều.

Lần này An Tranh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị con trăn cắn trúng.

Bàn tay của Trần Châu biến thành đầu trăn, năm ngón tay chính là miệng trăn. Con trăn cắn vào bụng An Tranh, hàm răng đâm thật sâu vào bụng.

-Quay lại đây!

Trần Châu quát lớn một tiếng, dùng lực kéo An Tranh về phía mình.

Ngay vào lúc này, trong đầu hân vang lên một tiếng trầm đục, giống như là tiếng của một cánh cửa nặng nề mở ra.

Trần Châu tưởng là ảo giác, nên không để ý, tay trái biến thành con trăn kéo An Tranh lại gần, tay phải biến thành tay gấu, vung về phía mặt An Tranh. Một kích nếu trúng, khuôn mặt của An Tranh sẽ bị hủy.

-Dừng tay!

-Chớ xen vào!

Cao Tam Đa hô một tiếng, muốn đi lên ngăn cản, thì Chân Tráng Bích đã ngăn ở trước mặt hắn.

Lúc này, đã không ai cứu được An Tranh.

Nhưng An Tranh, lại nở nụ cười:

-Cảm ơn người!

Hắn nói, cảm ơn người?

Sau đó không khí bên ngoài thân thể An Tranh nổ bung như khí cầu nổ. Không khí bắn ra bốn phía, khiến đám đông ngã nhào. Nhưng vẫn chưa chấm dứt, lại có một khối không khí xuất hiện... Nổ một cái, người ngã. Nổ hai cái, tường sập. Nổ ba cái, cây gãy.

Liên tục ba tiếng nổ mạnh, không những khiến người xung quanh ngã nhào, vách tường sụp đổ, cây cối đứt đoạn, còn khiến Trần Châu lui về phía sau.

Mà An Tranh, người đầy máu đứng đó, giống như yêu thú thức tỉnh.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Xuyên Phá

Không khí phát nổ, tiếng cửa mở kỳ quái.

Tất cả đều tới một cách đột nhiên và kỳ dị. Còn An Tranh dính đầy máu đứng đó, khẽ cúi đầu, thật giống như một con yêu thú sắp tỉnh giấc.

Lúc hăn ngẩng đầu lên, Trần Châu vô thức lui về phía sau.

Trong mắt An Tranh, một sự hung ác khó mà giải thích nổi.

-Cảm ơn người!

An Tranh nói.

Cảm ơn?

Vì sao lại cảm ơn?

Trần Châu sửng sốt, không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng hăn rõ ràng cảm thấy An Tranh đang uy hiếp hăn, khí thế bị ép xuống.

An Tranh cúi đầu nhìn bụng mình, chỗ đó đỏ rực máu. Lúc tay của Trần Châu biến thành con trăn cắn vào bụng hăn, cơ hồ xé rách phần thịt ở bụng. Lúc này miệng vết thương khá khủng bố, máu không ngừng chảy xuống.

An Tranh thở phào một tiếng, sau đó cười sáng lạn:

-Quen thuộc, thoải mái.

Không ai hiểu lời này của hăn.

Đang lúc Trần Châu kinh ngạc sợ hãi, An Tranh nhìn về phía hắn:

-Sao vậy, sao không tiếp tục?

Trần Châu giận quá hóa cười:

-Vậy thì thành toàn cho người!

Hắn nhún chân một cái lao tới An Tranh, tay trái hóa thành con trăn uốn lượn trên không trung, sau đó lao về phía cổ An Tranh. Tay phải biến thành tay gấu, đánh thẳng vào mặt An Tranh. Lực cuốn của trăn, lực đánh của gấu, những lực lượng này mạnh cỡ nào, người của Huyền Thế Trường Cư đều hiểu. Ở Thương Man Sơn, dạng ma thú, mãnh thú nào mà chả có?

An Tranh vẫn bất động ở đó. Lúc con trăn đánh tới cổ hắn, hắn đột nhiên giơ tay bắt lấy thân trăn, sau đó kềm về phía trước. Trần Châu vốn phóng về phía An Tranh, An Tranh vừa kéo, tốc độ của hắn càng nhanh hơn.

Tay gấu đánh về phía mặt An Tranh, An Tranh dùng quyền phải ngăn đón. Tay gấu và tay của An Tranh đụng vào nhau, phát ra tiếng trầm đục, thời gian như dừng lại, không khí cũng đọng lại. Sau đó là một tiếng nổ bùng. Cả người Trần Châu bị đánh bay về phía sau, còn tay gấu bị nổ cho máu nhục mơ hồ.

Thân thể của Trần Châu bay về phía sau, nhưng tay trái vẫn nằm trong tay của An Tranh. Miệng trăn không ngừng mở rộng muốn cắn An Tranh, nhưng bị An Tranh nắm chặt, không tài nào giãy dụa được. An Tranh kéo con trăn xuống, dùng một cước dẫm lên. Thân thể của Trần Châu bị kéo trở về, lao đảo xông về phía An Tranh.

An Tranh dùng quyền phải đánh tới, một quyền mang theo tiếng gió rít đánh vào cằm Trần Châu. Một quyền này khiến Trần Châu ngửa ra đằng sau, thân thể bay lên, nhưng do tay trái của hắn bị An Tranh giãm lên, căn

bản không thể bay nổi. Tay trái của hắn bị kéo căng, sau đó rắc một tiếng liền đứt...vẫn là cánh tay, vẫn là An Tranh, lịch sử lại tái diễn.

Thân thể Trần Châu rơi bịch xuống đất, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn.

-Người...người nói dối, rõ ràng người đã nhập phẩm!

Hắn nhìn An Tranh như nhìn thấy quái vật, trong mắt đã không còn kiêu ngạo như trước, chỉ còn sợ hãi. Lúc này hắn giống như lúc bị An Tranh phế một tay, vừa kinh vừa sợ, vừa giận vừa hận. Sự sợ hãi một khi quay trở về, hắn liền không còn dũng khí đánh tiếp với An Tranh.

Sắc mặt của Chân Tráng Bích cũng cực kỳ khó coi, vừa rồi Trần Châu sắp thắng, Cao Tam Đa muốn ra tay ngăn cản, nhưng hắn lại ngăn cản Cao Tam Đa.

Chứng kiến An Tranh tung một quyền đánh đứt tay của Trần Châu, Cao Tam Đa nhún vai ngồi lại xuống ghế, vẻ mặt thoải mái:

-Ngăn cản ta không tham dự vào, vậy thì ta liền thỏa theo ý muốn của người.

Chân Tráng Bích tức giận muốn nổ phổi, hắn chột xoay người nhìn An Tranh:

-Người không tuân theo quy củ!

An Tranh hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tu vị chi lực vừa mới xuất hiện, sau đó hỏi:

-Quy củ gì?

Chân Tráng Bích há to miệng, nhưng lại nói không lên lời. Chẳng lẽ muốn nói An Tranh nói dối? Nhưng lúc trước chính hắn đã xác định, An

Tranh căn bản không nhập phẩm. Hiện tại biểu hiện của An Tranh liền ngay cả hãn cũng không biết từ đâu mà có.

-Người...người đã nói, tới điểm là dừng, không thể đả thương người!

Chân Tráng Bích rốt cuộc tìm được một lý do, nhưng khí thể yếu ớt.

An Tranh nói:

-Nếu hãn nhận thua, vậy thì ta không đánh nữa.

-Ta không thua!

Trần Châu đỡ cánh tay cụt của mình đứng dậy, căn răng nói:

-Ta chưa thua, ta còn có thể giết hãn, ta nhất định phải giết hãn.

Chân Tráng Bích thở dài:

-Thôi, giờ người đã không thể đấu được nữa rồi. Người bị phế một tay, nếu nhanh chóng tìm người chữa trị, may ra còn lành được. Huyền Thế Trường Cư không hiếu cao thủ về y đạo, ta có thể dẫn người đi. Thư viện cũng có y quan, cũng có thể trị thương cho người. Nhưng nếu kéo dài quá lâu, tay của người thực sự sẽ phế.

-Không đúng!

Khúc Lưu Hề một mực khẩn trương xem trận chiến, đột nhiên tiến lên một bước, nói:

-Cánh tay này có vấn đề.

Tất cả mọi người nhìn về phía cánh tay cụt, đợi Khúc Lưu Hề nói tiếp.

Nhưng Khúc Lưu Hề lại chỉ về phía tay phải của Trần Châu:

-Là cánh tay kia có vấn đề. Lúc trước hắc hóa hình, tay trái có thể hoàn mỹ biến thành mãnh thú. Nhưng tay phải của hắc lại không làm được như vậy, chỉ có lòng bàn tay là hóa hình, hơn nữa hành động cứng ngắt. Lúc hắc tấn công, một mực dùng tay trái, chứng tỏ tay phải của hắc không thuận tiện cho lắm. Đương nhiên không loại trừ khả năng hắc thuận tay trái.

-Nhưng các người xem chỗ nối tiếp cánh tay phải và bả vai của hắc.

Mọi người nhìn theo hướng Khúc Lưu Hề chỉ, phát hiện có vấn đề. Vừa rồi lúc đánh kịch liệt với An Tranh, tay phải của Trần Châu biến thành tay gấu va chạm với tay của An Tranh, ống tay áo của Trần Châu vỡ nát, Nhờ vậy mà thấy được chỗ nối tiếp giữa cánh tay phải và bả vai, chỗ đó có một dấu vết màu đỏ nhạt dài khoảng một 1cm.

-Cánh tay đó là giả!

Khúc Lưu Hề lớn tiếng nói:

-Vài ngày trước đó, không ít người trong Huyền Thế Trường Cư bị mất con, thi thể tìm được đều thiếu một cánh tay. Mà người này cũng từng bị mất một tay, cho nên đáp án liền xuất hiện...Chính là hắc bắt cóc những đứa trẻ kia, sau đó sát hại, cắt tay để kiểm tra độ tương thích. Hiện tại cánh tay này đã khá hợp với huyết mạch của hắc, nhưng dù sao chưa được hoàn mỹ.

-Giết hắc!

Trong đám đông không biết ai hô lên một tiếng, lập tức khiến mọi người nổi giận theo. Người của Huyền Thế Trường Cư vốn không phải người tốt, nhưng phần lớn bọn họ sẽ không ác tới mức ra tay với trẻ con. Bọn họ đúng là làm nhiều việc ác, nhưng lại xì mũi coi thường với những kẻ bắt nạt trẻ con. Bí mật của Trần Châu bị xuyên phá, sắc mặt trở nên trắng bệch. Hắc

muốn phủ nhận, nhưng đối mặt với đám đông căm phẫn, hắn không thể cất thành lời được.

Mà lúc này trên một nóc nhà, Trần Thiệu Bạch mặc trường bào màu đen, hai tay nâng cằm nhìn An Tranh:

-Thú vị, thật thú vị, xem ra lúc trước ta vẫn coi thường ngươi. Nếu biết ngươi không phải phế vật, thì ta đã không giao cái chuông cho ngươi, thật là lãng phí...

Hắn rõ ràng ngồi ở đó, trong đám đông cũng không thiếu cao thủ, nhưng cường giả Tu Di Cảnh như Chân Tráng Bích và Cao Tam Đa, lại không hề phát hiện ra hắn. Hắn tựa hồ như ngăn cách khỏi thế giới này.

Trong đám kẻ ác không thiếu người có hiếu, kẻ ác cũng có thể là một người cha hiền lành. Huống hồ trong đám đông, cho dù không có người bị mất con, mất cha mẹ, nhưng cũng có bạn bè bị mất thân nhân, cho nên lửa giận lập tức thiêu đốt.

-Giết hắn!

-Phanh thầy hắn!

-Thư viện Huyền Thế tuyển một đệ tử như vậy thật đúng là mù mắt rồi!

-Lão tử cũng làm việc ác, nhưng chưa bao giờ động tới trẻ con. Giết hắn đi!

Đám đông càng ngày càng giận dữ, bắt đầu di chuyển về phía trước.

Cao Tam Đa đứng dậy, vung tay lên nói:

-Dừng lại cho ta, để ta hỏi hắn!

Đám thuộc hạ bắt đầu duy trì trật tự, nhưng lần này có vẻ không khả quan. Cao Tam Đa đi tới trước mặt Trần Châu, sắc mặt lạnh lùng:

-Có thật là người bắt cóc đám trẻ con kia rồi giết chúng?

Trần Châu vô thức lui về phía sau một bước, nhìn nhìn cánh tay phải của mình, lại nhìn đám đông giận dữ, chợt cười to:

-Một đám ác ma, đóng giả thánh hiền gì chứ? Các người có tư cách gì nghi vấn ta? Các người có tư cách gì nói tới chính tà? Đám người các người, có ai chưa từng giết người? Bộ dáng hiện tại của các người chỉ như một đám hề, thật là buồn nôn.

Cao Tam Đa trầm giọng nói:

-Xem ra người đã nhận tội, vậy thì hỏi xem thư viện Huyền Thế xử lý người như thế nào. Dù sao người vẫn là đệ tử của thư viện.

Khâu Trường Thần nói với Chân Tráng Bích:

-Chân phó viện trưởng, đứa nhóc kia là do người tuyển vào, cho nên tùy người xử lý. Ta mệt rồi, thư viện Huyền Thế không thể mất thêm thể diện.

Nói xong, hắn xoay người đi vào.

Chân Tráng Bích lộ vẻ khó xử, nhìn Cửu Tinh Đài:

-Việc này, hiện tại chưa thể chứng minh hắn là hung thủ. Cho dù là quan phủ, muốn định tội cũng phải đưa ra chứng cứ. Hắn mới chỉ là hiềm nghi mà thôi, cho nên các người nói xử lý hắn là có chút nóng vội. Ta thấy, không bằng như vậy đi, ta cấm túc hắn trong thư viện. Nếu các người tìm được bằng chứng, giải quyết sau cũng không muộn.

Đúng vào lúc này, có hai hán tử vịn một đôi vợ chồng đi tới. Người vợ vừa thấy Trần Châu, lập tức khóc rống:

-Đó là tay của con ta, tay của con ta...Trên cánh tay của nó có một cái bớt hình hoa mai, ta nhớ rất rõ.

Chân Tráng Bích biến sắc:

-Người nói linh tinh gì vậy, có phải mỗi con người có bớt đâu. Trên đời này thiếu gì người có bớt ở tay.

-Thư viện Huyền Thế bao che kẻ sát nhân!

-Thư viện Huyền Thế phải chịu trách nhiệm!

Tiếng chửi mắng vang lên liên tiếp, nhưng Chân Tráng Bích chẳng hề quan tâm:

-Đây là chuyện của thư viện, nếu hẳn thực sự là hung thủ, ta tất nhiên sẽ xử lý hẳn. Các người náo loạn như vậy cũng vô ích, có bằng chứng rồi nói sau.

Trước khi đi Khâu Trường Thần nói thư viện Huyền Thế không thể mất mặt nữa, Chân Tráng Bích lại tưởng Khâu Trường Thần muốn duy trì địa vị của thư viện, cho nên kiên quyết không thừa nhận đệ tử của thư viện lại là một ác ma giết người. Hẳn vội vàng ứng phó, lại không phát hiện sắc mặt âm trầm của Khâu Trường Thần.

-Đều im miệng cho ta!

Trần Châu la lớn:

-Đám dân đen các người, các người chạy trốn khỏi đại thế giới, khuất nhục tới Huyền Thế Trường Cư rách nát này để sinh tồn. Ngay cả dũng khí sinh tồn các người cũng không có, hiện tại ỷ vào nhiều người mới lớn tiếng la hét. Trong mắt ta, các người giống như giòi bọ vậy, khiến ta buồn nôn. Ta nói cho các người biết, muốn giết ta sao? Không dễ như vậy đâu!

Hắn ngẩng mạnh đầu, hô to:

-Mấy người kia nghe đây, nếu ta xảy ra chuyện gì, tung tích của các người sẽ bị lộ. Khi đó vô số kẻ thù của các người sẽ tìm tới. Nếu ta chết, các người cũng đừng hòng sống yên lành.

Trần Thiếu Bạch trên nóc nhà khẽ nhú mào:

-Lại đánh giá thấp kẻ này rồi, rõ ràng hiểu được dựa thế. Lúc trước vì bảo vệ ta, Trần gia mới tồn tại, vì bảo vệ ta mới có những người kia. Hiện tại bọn họ lại không thể không bảo vệ hắn...Trần Thất, người khiến ta phải thay đổi cách nhìn về người. Tuy nhiên, người suy nghĩ vẫn còn đơn giản.

Hắn còn chưa dứt lời, một cánh tay vô cùng lớn đột nhiên từ đằng xa xuất hiện. Cánh tay này lớn tới mức khó mà tưởng tượng nổi, một tay vươn ra, liền dài tới hơn trăm mét.

Bàn tay lớn này bắt lấy Trần Châu, sau đó có thanh âm nặng nề như tiếng sấm:

-Ta sẽ giúp người một lần, từ nay về sau, cả hai không ai nợ ai.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đuổi Giết

Bàn tay lớn đột nhiên xuất hiện khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Cho dù là cường giả Tu Di Cảnh như Cao Tam Đa và Chân Tráng Bích cũng phải biến sắc. Lúc trước Trần Châu dùng tới Hóa Hình Thuật, Cao Tam Đa đã cảm thấy kỳ quái, hiện tại sau lưng Trần Châu quả nhiên có cao nhân chỉ điểm. Hóa Hình Thuật của người này cao cường hơn Trần Châu không biết bao nhiêu lần.

-Giương oai ở địa bàn của ta, người hỏi ta chưa?

Cao Tam Đa mở quạt, sau đó chỉ một ngón tay lên trời.

Hơn mười cây xương từ chiếc quạt bắn đi, tia sáng lấp lóe. Càng bay lên cao, những cây xương càng biến hành lớn, cuối cùng biến thành hơn mười trường kiếm chói mắt. Những trường kiếm này lơ lửng trên không trung nửa vòng, lơ lửng tại đó, mũi kiếm chỉ về phía cánh tay màu đen, chờ phát động.

Theo hướng chỉ của Cao Tam Đa, hơn mười trường kiếm biến thành tia sáng đánh tới. Kiếm mang theo tiếng gió rít gào, cực kỳ sắc bén.

Đây là sự khác nhau giữa người tu hành Tu Di Cảnh và Thăng Túy Cảnh. Tu Di Cảnh không những có thể dùng khí phóng ra ngoài, còn có thể dùng khí điều khiển đồ vật. Tới Tu Di Cảnh cửu phẩm, giết người cách hai mươi dặm cũng không phải việc khó. Hơn mười trường kiếm tràn ngập màu sắc lao thẳng tới cánh tay màu đen. Mặc dù Cao Tam Đa biết chủ nhân của cánh tay này có thực lực mạnh mẽ, nhưng ở Huyền Thế Trường Cư, hẳn cũng là nhân vật nổi tiếng, tất nhiên không thể yếu thế.

So sánh, Chân Tráng Bích có vẻ khiếp đảm hơn nhiều.

-Ấu trĩ!

Thanh âm trầm đục kia lại xuất hiện, sau đó vung tay lên, lòng bàn tay vỗ vào trường kiếm, phát ra những tiếng leng keng. Tất cả trường kiếm bị quét sạch, cơ hồ không tạo ra tác dụng gì. Trường kiếm bị đánh bay, có cái đầu trúng người xem, có cái đâm xuyên qua đại thụ, có cái đâm vào vách tường.

Cao Tam Đa sửng sốt một lát, sau đó nổi giận:

-Coi thường ta? Người cũng chỉ là con rùa đen rụt cổ mà thôi, ngay cả chân thân cũng không dám hiện.

Hắn vung mạnh tay, ném cả cây quạt tới. Cây quạt bay tới không trung bỗng nhiên mở ra, tạo thành bức họa dài tới mấy trăm mét. Bức họa vung vẩy trong gió, cảnh tượng hùng vĩ. Cao Tam Đa nhún chân một cái nhảy lên cây quạt, sau đó chỉ về phía trước. Cây quạt quăn tới, sau một lát đã quăn chặt cánh tay màu đen.

Cao Tam Đa nhảy lên cánh tay, sau đó dùng hai tay ấn xuống:

-Phá cho ta!

Những trường kiếm bị đánh bay lúc trước đều quay trở về, tụ lại trên không trung, sau đó đâm xuống. Cánh tay bị cây quạt bọc lại, không ngừng gãy dựa giống như một con trăn lớn. Hơn mười trường kiếm mang theo tia sáng mà tới, sau đó đâm liên tục vào cánh tay.

Cao Tam Đa lộ vẻ đắc ý:

-Hiện tại ta liền phế đi cánh tay của người, khiến người lộ chân thân!

-Ấu trĩ!

Thanh âm kia xuất hiện, vẫn là hai chữ đấy.

Sau đó bịch một tiếng, cánh tay giẫy khỏi cây quạt. Tuy quạt không bị rách, nhưng xuất hiện nhiều cái lỗ. Hơn mười trường kiếm cũng bay ra ngoài, xoay tròn trên không trung. Cao Tam Đa thì bị đẩy rơi xuống dưới, lảo đảo vài cái mới đứng vững. Hắn cúi đầu nhìn cây quạt bay trở về, đã bị hư hỏng khá nặng.

Lần này trường kiếm không thể bay trở về nữa, mà đều biến thành xương rơi lá tả.

Sắc mặt Cao Tam Đa hơi trắng bệch, cuối cùng không nhịn được phun ra máu.

Trần Châu cười ha hả:

-Đám phế vật các người làm sao ngăn cản được ta? An Tranh, ta nói rồi, ta đã vượt qua người rất xa. Cho dù hôm nay người may mắn thắng ta, thì người vẫn phải chết.

Hắn chỉ tay vào An Tranh:

-Giết hắn, hai chúng ta liền không ai nợ ai.

Người bí ẩn kia thở dài một tiếng, sau đó bàn tay to vỗ xuống đỉnh đầu An Tranh. Lòng bàn tay quá lớn, bao phủ phạm vi trăm mét, hơn nữa tốc độ cực nhanh, với thực lực bây giờ của An Tranh, căn bản là không tránh né được. Mà Khúc Lưu Hề và Đỗ Sấu Sấu đều ở bên cạnh hắn, một bàn tay này nếu vỗ trúng, ba người sẽ chết chung. An Tranh đột nhiên bắt lấy Khúc Lưu Hề ném ra ngoài, cùng lúc đó đá vào hông Đỗ Sấu Sấu:

-Chạy!

Làm xong hai động tác này, hân mới nhún chân để chạy, nhưng hiển nhiên không kịp.

Mới chạy được hai, ba mươi mét, lòng bàn tay đã vỗ xuống.

Trần Thiếu Bạch ngồi trên nóc nhà, sắc mặt hơi đổi, mắng một tiếng ngu ngốc, sau đó một tay kết ấn, hô lên:

-Xuất!

Tiếng leng keng vang lên, chuông đồng trong ngực An Tranh đột nhiên bay ra, sau đó hóa lớn, tạo thành một cái chum đồng phủ lên đầu An Tranh. Vừa lúc đó, lòng bàn tay cũng đập mạnh xuống.

Trong phạm vi trăm mét, những người không chạy kịp đều bị đập chết, gạch đá, cây cối vỡ vụn, gió thổi bốn phía. Nhất thời trời đất trở nên hôn ám. Ai cũng nghĩ, lần này An Tranh xong rồi, ngay cả cường giả Tu Di Cảnh như Cao Tam Đa cũng không phải đối thủ của cánh tay kia, huống chi là An Tranh?

Bọn họ loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, tất cả đều hoảng sợ tới há hốc miệng.

Nhưng tiếng hét thảm này không tới từ An Tranh, mà tới từ chủ nhân của cánh tay kia. Đợi khói bụi tản đi, mọi người mới phát hiện, trên bàn tay lớn kia có một lỗ máu.

Một cái chuông đồng đứng sừng sững ở đó, còn An Tranh thì không thấy bóng dáng. Lòng bàn tay đập xuống chuông đồng, chuông đồng liền xuyên qua cánh tay. Chủ nhân cánh tay kêu thảm một tiếng, sau đó thanh âm trở nên run rẩy:

-Linh Đang...vì sao hân lại có Linh Đang!

Chặn được một kích của bàn tay khổng lồ, chuông đồng biến nhỏ lại, bay quanh An Tranh một vòng, sau đó bay về phía chân trời, biến mất không thấy. Đang lúc An Tranh và mọi người kinh ngạc, từ chỗ rất xa vang lên tiếng kêu đau đớn, sau đó một lão già từ đám đông bay ra, chật vật mà chạy.

-Ai vậy?

Có người nghi vấn.

-Trông giống Cửu gia của Cửu Đại Khẩu trên phố Nam Sơn.

-Trời ạ, chẳng lẽ hẳn chính là Quỷ Thủ Cửu gia, theo lời đồn có thể dùng một tay thay trời đổi đất?

-Nếu là hẳn, vậy thì rõ ràng rồi, chính hẳn là người đổi tay cho Trần Châu. Quỷ Thủ Lão Cửu làm việc quá hung ác, cho nên bị cả hai phái chính tà đuổi giết, không thể tưởng được lại giấu trong thành Huyền Thế Trường Cư chúng ta. Nghe nói nhiều năm trước hẳn đã đột phá Tu Di Cảnh, xem ra lời đồn là thật. Cao Tam Đa đánh không lại hẳn cũng là hợp tình hợp lý.

-Nếu đúng là Quỷ Thủ Lão Cửu, vậy thì An Tranh là ai? Cái chuông đồng kia là cái gì?

-Một đứa nhóc mới bắt đầu tu hành, sao lại có bảo vật như vậy? Bảo vật đó có thể tự động bảo vệ chủ nhân, hơn nữa đánh bại Quỷ Thủ Lão Cửu, có lẽ là kim phẩm, thậm chí là chí bảo tử phẩm.

-Thứ tốt a, đúng là thứ tốt.

Nghe thấy những lời này, người của vũ viện đều lo lắng. Bọn họ rõ ràng, cho dù vượt qua một kiếp này, cuộc sống về sau cũng khó mà yên ổn. Chiếc chuông đồng kia cứu An Tranh, nhưng lại kéo thêm vô số phiền phức cho

hắn. Khúc Lưu Hề và bàn tử đều chạy tới chỗ An Tranh, hỏi hắn có sao không.

An Tranh lắc đầu:

-Ta không sao!

Đỗ Sấu Sấu cẩn thận nhìn, xác định An Tranh không sao mới thở phào một tiếng:

-Làm ta sợ muốn chết. Người không sao là tốt rồi.

Khúc Lưu Hề tự tay bắt mạch cho An Tranh, sau đó cũng bình tĩnh lại:

-Không bị thương nặng, chỉ là ngoại thương, để ta băng bó cầm máu giúp người trước.

Nàng chạy về cầm hòm thuốc, sau đó xử lý vết thương cho An Tranh.

Lúc này, Quỷ Thủ Lão Cửu vẫn bị tia sáng màu xanh đuổi theo. Quỷ Thủ Lão Cửu nhìn rất già, nhưng tốc độ nhanh tới mức lú lẫm. Tuy nhiên mặc kệ hắn chạy tới chỗ nào, chuông đồng đều một mực đuổi theo sau hắn. Quỷ Thủ Lão Cửu không ngừng nhảy qua nhảy lại trên nóc nhà, còn chuông đồng thì bám sát theo sau.

-Người nói không giữ lời!

Quỷ Thủ Lão Cửu vừa chạy vừa kêu thảm:

-Người đã nói, hai chúng ta đã không nợ gì nhau!

Nghe hắn nói vậy, mọi người đều nhìn về phía Trần Châu, mà Trần Châu cũng sửng sốt, tựa hồ không hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn chỉ biết một ít bí mật của Trần gia, nhưng căn bản không biết bí mật đằng sau bí mật đó. Trong suy nghĩ của hắn, Quỷ Thủ Lão Cửu là cao thủ đứng đầu Huyền Thế

Trường Cu, ai ngờ lại bị một cái chuông đồng bình thường đuổi giết chặt vật như vậy.

Trên nóc nhà, Trần Thiếu Bạch cười rộ lên, lăm bắm:

-Tiểu Trần Thất à, người căn bản không biết Trần gia tồn tại vì cái gì, cũng không biết vì sao cha người lại thành công. Trần gia có thể thu phục được một cường giả Tù Dục Cảnh như Quỷ Thủ Lão Cửu, chẳng lẽ lại bị một Thăng Túy Cảnh như cha người tiêu diệt? Chỉ là ta tính hơi sai, không ngờ một đứa nhóc như người, rõ ràng lại tính kế sâu như vậy, biết đi lên trước lợi dụng bí mật của Trần gia...Đáng tiếc, người vĩnh viễn không thể với tới tầng bí mật sâu hơn.

Hắn đứng dậy, nhìn thoáng qua An Tranh:

-Thú vị, mong rằng người đừng chết yếu, hai ta còn chưa xong chuyện.

Nói xong hắn liền xoay người, thân thể hóa thành cái bóng, sau đó biến mất không thấy.

Chuông đồng một mực đuổi giết Quỷ Thủ Lão Cửu, mà Trần Châu thì đứng sững sờ ở đó. Sau một lát, đám đông mới phản ứng, đều xông về phía hắn:

-Đánh chết hắn!

-Đánh chết tên súc sinh này!

Rất nhiều người lao về phía Trần Châu, Trần Châu thì la hét kêu gọi người giúp đỡ. Có vài thuộc hạ trung thành ẩn nấp gần đó muốn lao ra thừa dịp hỗn loạn mang hắn đi, nhưng rất nhanh đã bị đám đông đánh đập. Trần Châu không ngừng giết chóc, nhưng dù sao một mình không đấu được nhiều người. Trên mặt đất ngã một loạt thi thể, có thủ hạ của Trần Châu, có

những người khác, còn có bản thân hấn. Tất cả lửa giận của mọi người đều phát tiết lên người hấn, thi thể không trọn vẹn.

-Đó là cái gì?

Đỗ Sấu Sấu chỉ tia sáng màu xanh phía xa xa, hỏi.

An Tranh lắc đầu:

-Ta...cũng không biết!

-Đồ vật của người, sao người lại không biết được?

-Ta thực sự không biết. Thứ đó là ta nhặt được, cảm thấy nó dễ nhìn, liền đeo trên cổ, ai mà ngờ nó là bảo bối.

-Người đúng là quá may mắn, tùy tiện nhặt lên cũng là bảo bối.

Đỗ Sấu Sấu vỗ một cái vào vai An Tranh, An Tranh đau tới nhếch miệng. Khúc Lưu Hề vội vàng nói:

-Cẩn thận chút!

Đỗ Sấu Sấu cười ngượng:

-Biết rồi, biết rồi, sẽ cẩn thận...

Hấn dùng ngón tay vỗ nhẹ vào vai An Tranh:

-Như vậy đủ cẩn thận chưa?

An Tranh thở dài:

-Người đúng là tiện nhân...

Xa xa, Quỷ Thủ Lão Cửu có vẻ kiệt sức, cuối cùng bị chuông đồng đuổi kịp. Chuông đồng đập vào gáy của hắn, khiến đầu của hắn nổ bung. Thi thể từ trên cao rơi xuống, ngã thành thịt nát.

Chuông đồng hóa thành tia sáng bay trở về, quay quanh An Tranh vài vòng, sau đó bay tới trước mặt hắn. Hắn vươn tay, chuông đồng liền rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Lúc này, đám đông không tự chủ được vây quanh tới, rất nhiều người lộ ra vẻ tham lam.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cảm Ơn Và Không Khách Khí

An Tranh quả thực không sao, đều là ngoại thương, ngay cả Khúc Phong Tử cũng chữa trị tốt được, huống chi là Khúc Lưu Hề đã trò giỏi hơn thầy. Vết thương ở bụng của hắn nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng chỉ cần khâu lại là được.

Còn những kẻ ngấp nghé chuông đồng, cuối cùng không dám tùy tiện ra tay. Quỷ Thủ Lão Cửu là cường giả Tu Di Cảnh, nhưng cũng bị chuông đồng tiêu diệt dễ dàng, như vậy còn ai dám lỗ mãng? Cho dù bọn họ tham, nhưng bọn họ không ngu ngốc tới mức xông lên đoạt. Ai mà biết chọc giận chuông đồng kia, nó lại giết cả Huyền Thế Trường Cư thành biển máu hay không.

Khúc Lưu Hề đổi thuốc cho An Tranh, kiểm tra lại miệng vết thương, thấy đã khép lại.

-Thể chất của ngươi hình như có sự thay đổi.

Khúc Lưu Hề nghi hoặc nói:

-Vết thương khép lại quá nhanh, nhanh tới mức khó mà tưởng tượng nổi.

An Tranh giả vờ khẩn trương:

-Đó là tốt hay xấu?

Khúc Lưu Hề cười cười:

-Hiện tại có vẻ là tốt!

An Tranh vuốt trán nàng một cái:

-Vậy là tốt rồi, không cần lo lắng nữa.

Đỗ Sấu Sấu ở bên cạnh thấy mà sửng sốt, có chửi không phục:

-Vì sao người vuốt tóc nàng, nàng lại hiền lành như mèo con. Mà ta thì lần trước vuốt tóc nàng, nàng lại đánh ta lên bờ xuống ruộng?

Khúc Lưu Hề đỏ mặt chạy ra ngoài.

An Tranh lập tức tỉnh ngộ, trong lòng có chút áy náy. Hẳn quên mất một điều, khi đối diện với người mình thích, nữ nhân sẽ ôn nhu như nước. Còn nếu không phải người mình thích, một khi động vào tóc của các nàng, chẳng khác nào chọc giận một con sư tử.

Đỗ Sấu Sấu ngồi xuống bên cạnh An Tranh, làm ra vẻ nói:

-Tiểu Tranh Tranh à, có một chuyện ta phải nói với người. Tuy ta biết người luôn bảo vệ ta, nhưng về sau đừng tranh công với ta. Tốt xấu gì ta cũng là người tu hành, nếu ngay cả việc đánh nhau người cũng thay ta làm, vậy tu hành có nghĩa gì nữa? Tu hành mà không đánh nhau, thì thà về nhà bán khoai lang còn hơn.

An Tranh:

-Rồi rồi, về sau người muốn đánh nhau, ta liền không tranh của người là được.

Đỗ Sấu Sấu gật đầu:

-Như vậy mới đúng chứ. Tuy người là tông chủ của bọn ta, bọn ta phải nghe lời người, nhưng người cũng phải giảng đạo lý. Tục ngữ nói, nắm trong tay đạo lý, có thể đi khắp thiên hạ. Còn không có đạo lý, không bằng về nhà bán khoai lang...

An Tranh phì cười, mà ngay cả mèo con đang ngủ trong ngực cũng phải mở mắt liếc sang.

-Gần đây Thiện Gia càng ngày càng thích ngủ.

Đỗ Sấu Sấu kéo mèo con về phía mình, mèo con ngo nguậy vài cái nhưng vẫn đồng ý nằm trên bụng bàn tử.

-Má ơi, sao người lại để Thiện Gia đeo cái chuông đồng.

Đỗ Sấu Sấu thấy mèo con đeo chuông đồng trên cổ, lập tức kinh ngạc:

-Đây chính là bảo bối a, vậy mà người đeo lên Thiện Gia. Nếu Thiện Gia chạy ra ngoài chơi rồi bị bắt thì sao?

An Tranh cười cười:

-Người từng thấy Thiện Gia chạy ra ngoài chơi chưa? Thiện Gia ngoại trừ ăn cơm, một mực đều ngủ. Ta để Thiện Gia đeo chuông đồng, là vì khiến những kẻ tham lam không còn chú ý tới đôi mắt của nó nữa. Chuông đồng đúng là bảo bối, nhưng không bằng được khả năng phát hiện bảo tàng của Thiện Gia.

Đỗ Sấu Sấu:

-Cũng đúng, Thiện Gia quả thực là thiên hạ đệ nhất mèo.

Mèo con híp mắt kêu:

-Meo meo!

Tựa hồ rất hài lòng với lời khen của bàn tử.

Đỗ Sấu Sấu cười ha hả:

-Thật không biết xấu hổ!

Hắn cúi đầu nhìn chuông đồng:

-Thứ này thật thần kỳ, một chuông đồng nho nhỏ, sao lại lợi hại như vậy. Nghe nói lão đầu kia là Quỷ Thủ Lão Cửu, nổi tiếng giang hồ vì tính cách hung tàn. Người này làm việc chỉ quan tâm tới lợi ích, chưa từng để ý tới nhân tình. Cho nên cả hai phái chính tà đều rất ghét hắn, một mực đuổi giết. Hắn có một đôi tay khéo léo, có thể thay đổi khuôn mặt, cho nên ẩn dấu rất sâu. Ai mà ngờ tới, lần này chỉ vì việc của vũ viện chúng ta, mà hắn rơi vào kết cục tử vong.

An Tranh gật đầu, tuy so với các vụ án lớn ở Minh Pháp Tư mà hắn từng xử lý, Quỷ Thủ Lão Cửu chỉ là nhân vật nhỏ nhoi mà thôi. Nhưng với một nơi như U Yến Thập Lục Quốc, Quỷ Thủ Lão Cửu quả thực là đại gian đại ác. U Yến Thập Lục Quốc hoàn toàn không thể so sánh được với Đại Hi. Đại Hi là một con quái vật khổng lồ, U Yến Thập Lục Quốc cộng lại còn không bằng một cọng lông của con quái vật khổng lồ này.

Nếu không phải U Yến Thập Lục Quốc là nơi căn cứ, thì quân đội Đại Hi đã san bằng nó rồi.

Lão Hoắc run rẩy từ bên ngoài đi tới, vừa đi vừa ho khan, giống như bị cảm cúm. Đỗ Sấu Sấu vội vàng đứng dậy, vịn lão Hoắc ngồi xuống:

-Hoắc gia, nhìn lão ho khan khiến lòng ta lo lắng.

Lão Hoắc cười:

-Yên tâm, ho như vậy đã nhiều năm rồi, tiểu bệnh ấy mà.

Đỗ Sấu Sấu:

-Không phải, là ta sợ lão lây bệnh cúm cho người khác.

Lão Hoắc:

-Lăn!

Đỗ Sáu Sáu:

-Lăn đây, ta biết lão có chuyện muốn nói với An Tranh, giờ ta đi tu luyện.

Hắn ôm Thiện Gia rời khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

An Tranh ngồi thẳng người, chấp tay nói:

-Vẫn phải cảm ơn lão, nếu không có lão chiếu cố, thì hôm đó đã xong rồi.

Lão Hoắc lắc đầu:

-Ta giúp được gì đâu, là chuông đồng cứu người.

An Tranh nói:

-Nếu không nhờ lão tìm tới Cao Tam Đa, thì trận so tài kia đã không diễn ra thuận lợi. Đúng rồi, lão và Cao Tam Đa có giao tình gì à?

Lão Hoắc:

-Giao tình gì chứ, chỉ là cây quạt kia do Tinh Phẩm Lâu bọn ta làm ra, tên là Sơn Hà Phiến, chất lượng không tồi, nếu người có duyên dùng tới, có thể phát huy thực lực của bảo vật hồng phẩm. Nhưng thiên phú của Cao Tam Đa quá kém, đạt tới Tu Di Cảnh đã là cực hạn, cho nên hắn chỉ phát huy được bạch phẩm. Người cũng biết đấy, người luyện khí như ta mà thấy pháp khí bị chà đạp, trong lòng sẽ khó chịu. Cho nên lần đầu gặp Cao Tam Đa, ta không nhịn được nói vài câu.

-Ta sửa Sơn Hà Phiến giúp hắn, trước kia hắn chỉ dùng được ba cây xương, giờ hắn có thể dùng được mười ba cây, cho nên hắn biết ơn ta.

An Tranh gật đầu:

-Là một người ân oán rõ ràng.

Lão Hoắc:

-Huyền Thế Trường Cư là nơi ngư long hỗn tạp, hạng người gì chả có. Có người mang tiếng xấu, nhưng lòng đầy nghĩa hiệp như Cao Tam Đa, cũng có người mang tiếng tốt, nhưng tính cách xấu xa bẩn thỉu như Chân Tráng Bích. Cho nên chớ coi thường Huyền Thế Trường Cư này, đây chính là một tiêu thế giới.

An Tranh nói:

-Lúc đầu quả thực ta không coi trọng nơi này lắm, nhưng từ lúc theo Thương Man Sơn trở về, ta biết ánh mắt của mình còn kém.

Lão Hoắc ừ một tiếng:

-Ta tới là nhắc nhở người, chuông đồng đã gây sự chú ý, không ít người muốn cướp đoạt nó. Chỉ có điều bọn họ còn đang theo dõi tình huống, không ai biết sau lưng người có người đại tu hành nào không. Ngoài ra bọn họ kiêng kỵ uy lực của chuông đồng, không ai muốn làm kẻ đi đầu. Nhưng sự kiên nhẫn của bọn họ rất nhanh sẽ hao hết.

An Tranh nói:

-Ta cũng đang nghĩ tới việc này, liệu có nên rời đi hay không. Với lực lượng bây giờ của chúng ta, không thể ngăn cản được nhiều kẻ tham lam của Huyền Thế Trường Cư.

Lão Hoắc:

-Không vội. Mặc dù Huyền Thế Trường Cư có nhiều cao thủ, nhưng những cao thủ ẩn cư sẽ không nổi lòng tham với chiếc chuông đồng kia.

Với thực lực của chuông đồng, ngay cả Tu Di Cảnh còn giết được, tự bảo vệ bản thân càng không phải việc khó.

An Tranh:

-Vậy thì xem tình huống rồi nói sau!

Lão Hoắc trầm mặc một lúc rồi tiếp tục nói:

-Chuông đồng này là ma khí. Pháp khí bạch phẩm có thể giúp người tu hành Tu Di Cảnh phát huy ra uy lực mạnh nhất. Chuông đồng dễ dàng giết Quỷ Thủ Lão Cửu, cho nên phẩm chất của chuông đồng này ít nhất cũng là hồng phẩm, hơn nữa có khả năng tự tấn công phòng thủ. Ta không hiểu nhiều lắm về ma khí, nhưng tính được chuông đồng ít nhất cũng là kim phẩm, thậm chí là tử phẩm.

-Với số mệnh nghịch thiên của tiểu tử ngươi, khả năng tử phẩm là lớn nhất. Nhìn những bảo vật ngươi có mà xem, có cái nào không phải tử phẩm? Cho nên ta sợ ngươi kiêu ngạo rồi cho rằng tử phẩm cùng lắm chỉ như vậy. Người nên biết, cho dù là cường giả Đại Mãn Cảnh, trong tay cũng chưa chắc có một pháp khí tử phẩm. Tử phẩm, trên cơ bản đều nằm trong tay của cường giả Tiểu Thiên Cảnh trở lên.

Ông ta cầm hồ lô rượu lên uống một ngụm, sau đó chậm rãi nói:

-Nghe đồn cả thiên hạ có 199 pháp khí tử phẩm. Nếu tính cả Nghịch Thiên Ấn mà ta tốn 36 năm mới chế tạo ra thì cũng chỉ có 200 cái. Huống hồ Nghịch Thiên Ấn vẫn kém pháp khí tử phẩm một chút. Cho nên Nghịch Thiên Ấn chỉ có thể coi là tử phẩm cấp thấp.

-Hồng Loan Trâm mà ngươi kiếm được, coi như là tử phẩm cấp thấp. Nhưng thứ mà ngươi đang đeo trên tay kia...Bảy tám phần là tử phẩm cấp trung, thậm chí là tử phẩm cấp cao. Nói tới vật này, ta muốn hỏi ngươi cảm thấy thân thể có chỗ nào không khỏe không?

An Tranh lắc đầu:

-Không có, vết thương khôi phục rất nhanh, không cảm thấy thiếu máu chút nào.

Lão Hoắc gật đầu:

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, xem ra vật kia không dính nguyên rủa. Tuy Huyết Bồi Châu không phải là ma khí, nhưng là pháp khí kỳ lạ nhất. Người vẫn phải cẩn thận, ta từng nói vận ký của người quá kỳ quái, pháp khí tử phẩm một mực tìm tới người. Nếu gặp chuyện không may, chỉ sợ không ai giúp được người.

An Tranh cười cười:

-Kỳ thực việc này đáng giá để kiêu ngạo.

Lão Hoắc cũng cười:

-Nói nhảm, nếu việc này không đáng để kiêu ngạo thì còn việc gì đáng để kiêu ngạo. Người cũng thấy đấy, tuy Nghịch Thiên Ấn và Hồng Loan Trâm không phát huy ra hết thực lực, nhưng cũng là tử phẩm. Cộng thêm chuông đồng có vẻ là tử phẩm và Huyết Bồi Châu kia, hiện tại người đã có bốn pháp khí tử phẩm. Cả thiên hạ chỉ có hai trăm cái, một mình người chiếm bốn cái, quá đủ để kiêu ngạo rồi.

Ông ta cúi đầu nhìn Huyết Bồi Châu trên tay An Tranh:

-Giờ người đã nhập phẩm, hơn nữa nếu ta đoán không sai, người đã xông thẳng tới Thăng Túy tam phẩm?

An Tranh khẽ gật đầu:

-Đúng vậy!

Lão Hoắc nói:

-Chưa từng thấy quái thai như người. Lúc trước đan điền Khí Hải không thông, ngay cả nhập phẩm cũng gian nan. Vừa nhập phẩm cái, liền thăng một mạch tới ba cấp. Người nói Tiểu Thất Đạo là thiên tài bất thế, ta thấy người cũng vậy. Hiện tại người nhập phẩm, từ nay về sau có thể tiến vào Nghịch Thiên Ấn tu hành. Hơn nữa ta cũng có thể thử xem, liệu có thể bỏ được điền trong Huyết Bồi Châu vào Nghịch Thiên Ấn không.

An Tranh khẽ gật đầu:

-Vậy làm phiền tiền bối rồi.

Lão Hoắc quan sát một lúc lâu, sau đó chạm vào Huyết Bồi Châu, lông mày càng ngày càng nhíu chặt:

-Không đúng...rõ ràng vòng tay này đã hút không ít máu của người, vì sao người không có cảm giác gì? Người xem, vết máu trên hạt châu đã sáng và lớn hơn trước.

An Tranh nhìn một lúc mới nhận ra sự thay đổi. Lúc trước hẳn hoàn toàn không để ý tới.

-Đúng rồi!

Lão Hoắc đột nhiên vỗ đầu:

-Ta quên mất...vòng tay này của người, có một viên chuyên để chứa được điền. Vòng tay vừa hút máu của người, vừa hấp thu được khí trong được điền để bồi bổ cho người. Hai bên trung hòa, cho nên người mới bình yên vô sự. Diệu, đúng là diệu!

An Tranh nghĩ tới thân thể khô tiền bối ở Thương Man Sơn, trong lòng thầm nói một tiếng cảm ơn.

Lúc này, ở sâu Thương Man Sơn, cây khô trong quan tài thủy tinh đã thay đổi, khác với lần trước An Tranh tới, giờ đã không còn là cây khô, mà hơi khôi phục làn da. Tuy vẫn khó coi, nhưng không còn khô quắt như trước.

Lúc An Tranh nói tiếng cảm ơn, khoe miệng cây khô hơi nhếch, nói một tiếng, không cần khách khí.

Nếu An Tranh biết được, nói không chừng sẽ nhảy dựng.

ĐẠI NGHỊCH CHI MÔN

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hẹn Gặp Lại, Hoặc Không Bao Giờ

An Tranh không biết thầy khô ở Thương Man Sơn đã thay đổi, tuy nhiên lúc này hắn đã bớt lo lắng. Sự hiểu biết của lão Hoắc về pháp khí, chỉ sợ đương thời không mấy người bằng ông ta. Hơn nữa phân tích từ những lời lão Hoắc nói, ông ta có thể là đại sư luyện khí còn sống duy nhất tạo ra được pháp khí tử phẩm. Lão Hoắc nói qua, cả thiên hạ có 199 tử phẩm, cộng thêm Nghịch Thiên Ấn của ông ta là vừa tròn 200.

An Tranh rất tò mò, người thống kê con số pháp khí này là ai?

Nghĩ tới đây, hắn phát hiện mình đang thất thần.

Kỳ thực điều khiến An Tranh vui mừng nhất là hắn có thể tu hành được rồi, hơn nữa cảnh giới đột phá một cách kỳ quái. Hiện tại không khí xung quanh hắn tựa hồ có uy lực mạnh mẽ. An Tranh cẩn thận nhớ lại, lúc mình phá cảnh, xuất hiện ba khối không khí nổ bung. Nổ cái thứ nhất, người xung quanh ngã, nổ cái thứ hai, bức tường sụp đổ, nổ cái thứ ba, mấy cái cây gần đó đều gãy.

Một sự bắt đầu không tồi lắm.

An Tranh cười cười, nhân sinh không còn u ám như trước. Sau đó hắn nghĩ tới số mệnh mà lão Hoắc nói. Số mệnh rốt cuộc là thứ gì? Dù An Tranh từng đạt tới cảnh giới rất cao, cũng khó mà lý giải nổi. Bởi vài nhân sinh trước đó của hắn không có quá nhiều may mắn, cũng chưa từng đột nhiên xuất hiện chuyện tốt gì, thậm chí có thể nói hắn vọt lên từ nghịch cảnh.

Hiện tại may mắn tới một cách khó hiểu. Đầu tiên là được lão Hoắc chiếu cố, lão Hoắc tặng cho hắc Nghịch Thiên Ấn, tử phẩm cấp thấp, bởi vì hắc tới Thiên Khải Vũ Viện, kế thừa vũ viện này. Sau đó An Tranh tiến vào Thương Man Sơn, ngoài ý muốn lấy về Hồng Loan Trâm từng thuộc về hắc. Sau đó là được điền trong núi, cùng Huyết Bồi Châu, tử phẩm cao cấp.

Vẫn chưa hết, tay Trần Thiếu Bạch thần bí kia còn tặng hắc một chuông đồng màu xanh, tựa hồ là ma khí tử phẩm. Nhưng đây chưa phải là toàn bộ, đừng quên còn có mèo con Thiện Gia...Cửu Chuyển Luân Hồi Nhân, đôi mắt của mèo con có thể trông thấy tất cả bảo tàng thế gian.

Ma thú cũng phân chia đẳng cấp, từ thấp đến cao. Giống như pháp khí và đan dược của người tu hành, ma thú cũng phân chia làm năm loại thúy, bạch, hồng, kim, tử. Lão Hoắc nói qua, mặc kệ là động vật nào có Cửu Chuyển Luân Hồi Nhân, cho dù là yếu ớt như một con mèo con, thì cũng thuộc về ma thú tử phẩm, là ma thú cao cấp trong những ma thú cao cấp.

Nhưng ngoại trừ ngũ ra, Thiện Gia có vẻ không am hiểu cái gì ừa.

An Tranh rất hưởng thụ cuộc sống bây giờ. Có Đồ Sấu Sấu, có Khúc Lưu Hề, có Tiểu Thất Đạo, có lão Hoắc và Khúc Phong Tử, còn có mèo con Thiện Gia. Ở một vùng đất độc ác như Huyền Thế Trường Cư, có một gia đình nho nhỏ như vậy sao mà tràn đầy ấm áp. Có người nói, vật hợp theo loài, người hợp theo bầy, có lẽ là đúng.

Mà khiến An Tranh khó hiểu nhất, chính là Trần Thiếu Bạch. Ở phố Nam Sơn, thực lực của Trần gia không tính là yếu, nhưng đó cũng chỉ là một con phố của Huyền Thế Trường Cư mà thôi. So với trù môn sòng bạc như Cao Tam Đa, Trần gia quá yếu. Nhưng Cao Tam Đa chẳng qua chỉ là Tu Di Cảnh, Trần gia dựa vào cái gì thu phục được Quỷ Thủ Lão Cửu có tu vị Tu Di Cảnh? Nếu Trần gia đã có lo lắng như vậy, vì sao chỉ cố định ở phố Nam Sơn?

An Tranh cảm thấy cần uống một hớp rượu, yên tĩnh chỉnh lý lại những chuyện xảy ra gần đây. Sau đó còn phải định lại phương hướng tu luyện cho ba người kia, bởi vì biểu hiện của bọn họ vượt quá dự tính của người khác.

Hắn cầm theo bầu rượu rời khỏi phòng, tuy vết thương còn ngứa nhưng đã không ảnh hưởng tới hành động của hắn. Huyết Bồi Châu chẳng những không quá phận hút máu của hắn, tựa hồ có hiệu quả khôi phục vết thương. Mà tất cả những thay đổi này, đều vì hắn nhập phẩm. Trước khi chưa nhập phẩm, Huyết Bồi Châu quả thực có một chút ảnh hưởng tới hắn.

Không cần nhìn ra ngoài, An Tranh cũng biết có rất nhiều ánh mắt đang âm thầm quan sát vũ viện. Chuông đồng quả thực quá hấp dẫn người tu hành, nhưng tới hiện tại vẫn chưa có ai đi đầu cướp đoạt.

An Tranh đi tới diễn võ trường, ngồi trên đài cao uống rượu ngắm trăng. Mèo con Thiện Gia không biết từ khi nào đi bộ tới, chuông đồng lúc lắc trên cổ nó, nhưng rõ ràng không phát ra thanh âm gì. Thiện Gia nhẹ nhàng nhảy lên đầu gối của An Tranh, sau đó cuộn người lại, cực kỳ tĩnh lặng.

Đúng vào lúc này, chuông đồng đột nhiên bắn ra tia sáng màu xanh, kèm theo đó là tiếng kêu trầm đục.

An Tranh cười cười, thầm nghĩ, cuối cùng có người không nhịn được.

Mèo con meo một tiếng, tựa hồ chán ghét và khinh thường. Nó có vẻ hiểu rất rõ chuông đồng là thứ gì, tiếc rằng nó không biết nói tiếng người.

Đúng vào lúc này, An Tranh phát hiện có bóng đen chậm rãi đi về phía mình, cự ly rất gần, nhưng chuông đồng không chút phản ứng, cho nên An Tranh lập tức biết người tới là ai, vì vậy lông mày hơi nhíu.

-Một mình uống rượu không thú vị cho lắm.

Trần Thiếu Bạch vắt chân ngồi xuống đài cao, chỉnh lại bộ áo đen. Hắn dành lấy bầu rượu từ tay An Tranh, ngẩng đầu uống một ngụm, sau đó nhổ ra:

-Người thiếu tiền à? Sao uống thứ rượu thấp kém vậy? Còn không phải là rượu mới, bị bỏ thêm vào không ít nước lã.

Hắn lấy ra một bầu rượu thủy tinh từ trong áo giống như là ảo thuật rồi đưa cho An Tranh:

-Uống thử xem, đây là quỳnh tương ngọc nhượng của bản thiếu gia. Uống vào người mới biết thế nào là rượu.

An Tranh lắc đầu:

-Không uống, nếu uống quen thì về sau biết kiếm đâu ra?

Trần Thiếu Bạch liếc hắn:

-Người thật kiêu khem lắm kiêu. Đúng rồi, người không những kiêu khem, hơn nữa còn rất thiếu lễ phép. Tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người, sao người không đập đầu cảm ơn một cái?

An Tranh nói:

-Nếu người cảm thấy ta nên đập đầu, ta liền đập đầu.

Trần Thiếu Bạch né sáng một bên:

-Đừng đập đầu, ta sợ giảm thọ.

An Tranh hỏi:

-Rốt cuộc người là ai?

-Ta là Trần Thiếu Bạch, Trần trong Trần Thiếu Bạch, Thiếu trong Trần Thiếu Bạch, Bạch trong Trần Thiếu Bạch. Người phải nhớ kỹ tên này, nói không chừng về sau ba chữ này sẽ vang danh khắp thiên hạ. Tới lúc đó người có thể khoe với mọi người là từng quen biết ta.

An Tranh lắc đầu:

-Không muốn nói thì thôi!

Trần Thiếu Bạch:

-Thực sự muốn biết?

-Ừ!

-Vậy càng không thể nói. Ta thích nhìn bộ dáng hiếu kỳ mà không tìm được đáp án của người.

Hắn ngẩng đầu nhìn trăng sáng:

-Thích ngắm trăng sáng à?

-Chưa nói tới thích hay không!

-Ta lại thích!

Trần Thiếu Bạch nói:

-Có người thích mặt trời, cảm nhận được lực lượng từ ánh sáng, coi ánh sáng là tín ngưỡng, là niềm tin. Có người thích ban đêm, bọn họ chỉ có thể tìm thấy tự tin và dũng khí ở trong màn đêm. Mà ta lại thích ánh sáng trong bóng tối. Làm được điều này chỉ có ánh trăng. Từ ánh sáng đi ra, người vẫn bị tổn thương, hơn nữa một khi bị thương, khó mà lành lặn được. Còn nếu người ở trong bóng tối quá lâu, sẽ mất đi bản tính, rơi vào hố đen bất tận.

-Cho nên, ánh sáng trong bóng tối, mới là con đường chính xác nhất.

Những lời hăn nói, người khác khó có thể lý giải được, tựa hồ không liên quan gì tới câu hỏi của An Tranh. Nhưng theo ngữ khí của hăn, có vẻ hăn đang nghiêm túc trả lời An Tranh. Tuy nhiên từ đầu tới cuối, hăn không nhắc tới một cá nhân nào cả.

-Ta biết người rất hiếu kỳ, mà ta lại cảm thấy nhàm chán, huống hồ còn vài việc nhỏ ở Huyền Thế Trường Cư chưa giải quyết hết. Nên mới tìm người để trò chuyện.

Trần Thiếu Bạch uống một ngụm rượu, kỳ quái là hăn không uống rượu của mình, uống vẫn là rượu dỏm của An Tranh.

-Người rất hiếu kỳ về Trần gia phải không? Kỳ thực sự tồn tại của Trần gia chỉ là ngụy trang mà thôi, là vì che dấu thân phận của ta. Toàn bộ Trần gia, tồn tại là vì che dấu ta. Tuy nhiên bọn họ được phân công nhiệm vụ khác nhau, cho nên bọn họ không biết hết các bí mật. Về phần lực lượng ngầm mà Trần Thất chiếm được kia, là một đám người từng được lựa chọn để bảo vệ ta. Sự tồn tại của mỗi người, đều có giá trị của nó.

Trần Thiếu Bạch:

-Người có thể hiểu như thế này...Ta là truyền nhân của một gia tộc rất lớn, nhưng một gia tộc lớn như vậy, tranh quyền đoạt lợi là việc bình thường. Ta là trưởng tôn của gia tộc, cho nên được kế thừa địa vị cao nhất. Cũng vì vậy mà rất nhiều người muốn ta chết. Vì bảo vệ ta, người nhà của ta đưa ta tới Huyền Thế Trường Cư. Người cha ở Trần gia là giả, mẹ ta cũng là giả, tất cả đều là giả.

-Hiện tại việc ở gia tộc đã giải quyết xong, cho nên ta phải về. Nhưng ta phải xóa đi mọi ảnh hưởng mà ta lưu lại ở Huyền Thế Trường Cư này... chính là tối nay.

Nói xong, hần liếc An Tranh:

-Thế nào, ta giúp người giải quyết hiếu kỳ, người có biết ơn ta không?

An Tranh hỏi:

-Lần này không kể hết, thì lần sau đừng kể.

Trần Thiệu Bạch:

-Hài...người đúng là một tắc lại muốn tiến một tắc. Ta là ai, ta không thể nói ra được, nhưng từ việc ta tùy tiện tặng người một bảo bối xa xỉ, đủ để người hiểu rằng gia tộc của ta rất lớn. Cho nên lúc trước là ta lừa người, căn bản không có tông môn thần bí gì cả, ta trở về là tiếp nhận gia tộc. Cho nên...về sau có lẽ chúng ta không gặp lại nữa, bởi vì chúng ta không cùng một tầng thứ. Khi nào người có thể bò lên trên đó, ta liền bố thí cho người được gặp lại ta.

Trần Thiệu Bạch:

-Sao im lặng rồi?

An Tranh:

-Ta có nói tục không?

-Không thể!

-Vậy ta không có lời nào để nói.

-Hừ...

Trần Thiệu Bạch trừng An Tranh:

-Ta có dữ dằn như vậy không, tuy ta cao cao tại thượng, nhưng tính tình của ta rất tốt. Vì vậy ta không vội giết người, người nợ ta, ta cũng không

vội đòi lại. Đợi khi nào ta vui vẻ, liền tới tìm người chơi đùa.

An Tranh hỏi:

-Có thật vừa đi sẽ không trở lại?

Trần Thiệu Bạch:

-Ít nhất trong khoảng một thời gian rất dài.

An Tranh:

-Lấy ra!

-Cái gì?

-Rượu ngon của người, ta phải uống một ngụm để chúc mừng!

-Lăn!

Trần Thiệu Bạch mắng một câu, nhưng vẫn đưa bầu rượu thủy tinh cho An Tranh. Lúc An Tranh uống rượu, mới phát hiện bầu rượu này có hoa văn kỳ quái, giống hệt với chuông đồng. Lúc đầu hắn tưởng rằng chỉ là hoa văn bình thường mà thôi, nhưng giờ nhìn lại, giống như biểu tượng nào đó. Hắn uống một ngụm, không nhận được khen:

-Quả nhiên rượu ngon!

Trần Thiệu Bạch đặc ý:

-Đó là điều đương nhiên. Rượu này cực kỳ quý, ít nhất chưa có vị quốc vương nào của U Yển Thập Lục Quốc uống qua.

An Tranh:

-Nói chính sự đi, vì sao người lại giúp ta?

Trần Thiếu Bạch:

-Bởi vì người từng giúp ta.

-Nói hừ nói vượn, tất cả đều nằm trong kế hoạch của người, Trần phổ tiêu diệt Trần gia cũng là do người cố ý không ngăn cản. Những hộ vệ kia của người, chỉ sợ người người đều có hung danh trên giang hồ, người là mượn Trần Phổ tiêu diệt một bộ phận trong đó. Nhưng Trần Phổ giết không được sạch sẽ. Người nói tối nay phải giải quyết, hơn nữa là giải quyết đám người ẩn nấp kia, chẳng hạn như Quỷ Thủ Lão Cửu đã chết. Cho nên việc ta giúp người căn bản là không cần thiết. Mà một kẻ như Trần Phổ, cũng chẳng là gì với người.

Trần Thiếu Bạch:

-Thật thông minh, quả nhiên kẻ nào thường xuyên nói chuyện với ta, trí lực sẽ tăng lên nhiều. Ta đúng là thiên tài lây nhiễm ánh sáng cho người khác.

Hắn đứng dậy, trường bào phồng lên, sau đó hắn chậm rãi bay lên không trung.

-An Tranh, nếu muốn biết ta là ai, người phải nhanh chóng trưởng thành. Thực lực bây giờ của người còn quá yếu, mà Huyền Thế Trường Cư chỉ là một cái ao nhỏ mà thôi. Giang hồ của người là ở bên ngoài.

-Còn người?

-Giang hồ của ta, là ở tinh thần đại hải...ái ui!

Hắn đập đầu vào cột cờ, xoa xoa đầu một lát, liền bay mất.